

NEALE DONALD WALSCH

**CONVERSAȚII CU
DUMNEZEU**

Volumul III

UN DIALOG NEOBIȘNUIT

Pentru NANCY FLEMING WALSCH

Cea mai bună prietenă, cea mai dragă parteneră, iubită pasionată și soție minunată, care mi-a dăruit și m-a învățat mai mult decât orice ființă omenească de pe Pământ.

Prin tine sunt binecuvântat mai mult decât în visele mele cele mai înalte. Mi-ai făcut sufletul să cânte din nou. Mi-ai arătat dragoste într-o formă miraculoasă. Și m-ai redat Mie însumi.

Îți dedic cu smerenie această carte, Ție, cel mai mare învățător al meu.

CUVÂNT DE RECUNOȘȚINȚĂ

Ca-n totdeauna, doresc mai întâi să-i mulțumesc bunului meu prieten, Dumnezeu. Sper că, într-o bună zi, toată lumea va putea lega o prietenie cu Dumnezeu.

Apoi, îi mulțumesc minunatei mele partenere de viață căreia îi exprim recunoștința și îi dedic această carte. Când mă gândesc la Nancy, cuvintele mele de mulțumire par foarte slabe față de faptele ei și mă simt incapabil să găsesc un mod de a reda cât de extraordinară este. Știu doar un singur lucru. Activitatea mea n-ar fi fost posibilă fără ea.

Apoi, doresc să îi arăt recunoștință domnului Robert S. Friedman, editor la Hampton Roads Publishing Company, pentru curajul său de a aduce acest material în fața publicului în 1995 și de a publica toate volumele din trilogia *CCD*. Decizia lui de a accepta un manuscris care a fost respins de patru alte edituri a schimbat viața a milioane de oameni.

Și nu pot să las să treacă această ultimă parte din trilogia *CCD*, fără să-mi arăt recunoștința față de extraordinara contribuție la publicarea ei pe care și-a adus-o Jonathan Friedman, a cărei viziune clară, dedicare

totală, profunzime a înțelegerii spirituale, entuziasm nesfârșit și har creativ ieșit din comun, sunt în mare măsură motivul pentru care *Conversațiile cu Dumnezeu* și-au găsit la timp drumul spre rafturile librăriilor. Jonathan Friedman a fost cel care a recunoscut imensitatea acestui mesaj și importanța lui, prevăzând că va fi citit de milioane de oameni, intuind că această carte va intra în literatura spirituală clasică. Hotărârea cu care a acționat a dus la realizarea la timp a *CCD* în forma în care au apărut, iar munca lui plină de devotament a permis eficiența distribuției inițiale a cărții. Toți cei care iubesc *CCD* sunt îndatorați pe vecie lui Jonathan, așa cum sunt și eu.

Vreau să-i mulțumesc și lui Matthew Friedman pentru munca lui neobosită la acest proiect, încă de la bun început. Nu pot să subliniez destul valoarea eforturilor lui co-creatoare în design și producție.

La urmă, vreau să-mi exprim recunoștința față de unii dintre autorii și învățătorii ale căror lucrări au schimbat atât de tare peisajul filosofic și spiritual al Americii și al lumii și care m-au inspirat zilnic prin hotărârea lor de a spune un adevăr mai larg, în ciuda presiunilor și complicațiilor personale pe care le creează o astfel de decizie.

Lui Joan Borysenko, Deepak Chopra, Dr. Larry Dossey, Dr. Wayne Dyer, Dr. Elizabeth Kübler-Ross, Barbara Marx Hubbard, Stephen Levine, Dr. Raymond Moody, James Redfield, Dr. Bernie Siegel, Dr. Brian Weiss, Marianne Williamson și Gary Zukav – tuturor celor pe care am ajuns să-i cunosc personal și să-i respect foarte tare le transmit mulțumirile unui public recunoscător, cât și aprecierea și admirația mea personală.

Aceștia sunt câțiva dintre cei-care-ne-arată-drumul zilelor noastre, aceștia sunt cei-care-găsesc-cărare și, dacă am fost în stare să pornesc într-o călătorie individuală ca persoană care declară în public adevărul etern, aceasta s-a întâmplat pentru că ei, cât și alții pe care nu i-am întâlnit, au făcut ca totul să fie posibil. Munca lor de-o viață este o mărturie a extraordinarei străluciri a luminii din toate sufletele noastre. Ei *au demonstrat* ceea ce eu doar am expus prin vorbe.

INTRODUCERE

Aceasta este o carte extraordinară. O spun ca o persoană care a avut foarte puțin de-a face cu scrisul ei. Într-adevăr, tot ceea ce am făcut a fost să „apar”, să pun câteva întrebări și apoi să scriu după dictare.

Asta-i tot ceea ce am făcut din 1992 înapoi când a început această conversație cu Dumnezeu. În acel an s-a întâmplat că, profund deprimat, am strigat îndurerat: Ce trebuie să fac pentru ca viața mea să meargă bine? Ce am făcut ca să merit o viață de luptă continuă?

Am scris aceste întrebări pe o foaie de hârtie într-o scrisoare furioasă către Dumnezeu. Spre marele meu șoc și spre marea mea surpriză, Dumnezeu mi-a răspuns. Răspunsul a venit în forma unor cuvinte șoptite în mintea mea de către o Voce Fără Glas. Am fost norocos că am scris acele cuvinte.

Fac acest lucru de peste 6 ani. Și, întrucât mi s-a spus că într-o zi acest dialog particular va deveni o carte, la sfârșitul anului 1994 am trimis unui editor primul teanc de foi ce conțineau acele cuvinte. Ele au ajuns pe rafturile librăriilor 7 luni mai târziu. Iar timp de 91 de săptămâni această carte a fost pe lista celor mai bine vândute cărți,

publicată în *NEW YORK TIMES*.

A doua tranșă din dialog a devenit și ea un bestseller, fiind pe lista din The Times timp de mai multe luni. Iar acum, iată partea a treia și finală a acestei conversații extraordinare.

Au fost necesari 4 ani pentru a scrie această carte. Ea nu a venit cu ușurință. Spațiile de timp între momentele de inspirație au fost enorme, mai mult decât o dată întâmplându-se să se întindă pe o prăpastie de peste jumătate de an. Cuvintele din primul volum au fost dictate în decursul unui singur an. Volumul doi a venit într-un răstimp puțin mai lung. Dar acest segment final a fost scris în timp ce eu mă aflam în ochii publicului. Începând din 1996 înapoi, pretutindeni unde mergeam nu auzeam decât „Când apare volumul al treilea?”, „Unde e volumul trei?”, „Când putem aștepta volumul al treilea?”

Vă puteți imagina în ce situație am fost pus și ce impact a avut aceasta asupra procesului de a-l aduce la bun sfârșit. Era ca și cum aș fi făcut dragoste pe un loc marcat din stadionul Yankee.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, chestia asta mi-ar fi adus mult mai multă intimitate. În timp ce scriam volumul III, de fiecare dată când luam stiloul în mână, simțeam că

cinci milioane de oameni se uită, așteaptă și atârână de fiecare cuvânt.

Am spus acestea, nu ca să mă laud că am încheiat această lucrare, ci ca să explic de ce a durat atât de mult. În acești ultimi ani, momentele mele de singurătate mentală, spirituală și fizică au fost foarte puține și deosebit de rare.

Am început această carte în primăvara lui 1994 și primele pagini au fost scrise în acea perioadă. Am stagnat multe luni, apoi am scris un an întreg, pentru ca, în cele din urmă, totul să culmineze cu ultimele capitole care au fost scrise în primăvara și vara lui 1998.

Trebuie să fie clar un lucru: în niciun caz această carte nu a fost grăbită artificial. Uneori inspirația venea ușor, alteori puneam, pur și simplu, stiloul jos și refuzam să scriu – la un moment dat asta a durat mai mult de 14 luni. Eram hotărât să nu scot niciun fel de carte, dacă asta însemna să mă forțez să o scot numai pentru că promisesem că o fac. Chiar dacă acest lucru îl făcea pe editorul meu să fie puțin agitat, mie îmi dădea încredere în ceea ce urma să apară, oricât de mult timp ar fi durat. Acum v-o prezint vouă cu încredere. Această carte însumează învățăturile din primele două tranșe ale

trilogiei, apoi le duce mai departe, înspre o concluzie logică și care-ți taie respirația.

Dacă ați citit fiecare introducere de la primele două tranșe, știți că de fiecare dată am fost puțin îngrijorat. De fapt, speriat de care ar putea fi reacția la aceste scrieri. Acum nu mai sunt speriat. Nu mai simt nicio teamă în legătură cu volumul trei. Știu că el îi va atinge pe mulți dintre cei care-l citesc, cu introspecția și adevărul lui, cu căldura și dragostea lui.

Cred că acesta este un material spiritual sacru. Văd acum că același lucru este adevărat în ceea ce privește întreaga trilogie și că aceste cărți vor fi citite și studiate timp de zeci de ani, chiar timp de generații. Probabil, timp de secole. Deoarece, luată la un loc, trilogia acoperă o gamă uluitoare de subiecte – de la cum să faci ca relațiile să funcționeze, până la natura realității supreme și cosmologia universului – și include observații asupra vieții, morții, dragostei, căsătoriei, sexului, calității de părinte, sănătății, educației, economiei, politicii, spiritualității și religiei, muncii de o viață și traiului sănătos, fizicii, timpului, moravurilor și obiceiurilor sociale, procesului de creație, relațiilor noastre cu Dumnezeu, ecologiei, crimei și pedepsei, vieții în societățile foarte evolute din cosmos, a

ceea ce e corect și ce e greșit, miturilor și eticilor civilizațiilor, sufletului, sufletelor pereche, naturii, dragostei adevărate și drumului către exprimarea extraordinară a părții din noi înșine care cunoaște divinitatea ca fiind moștenirea noastră naturală.

Rugăciunea mea este ca această carte să vă folosească.

Binecuvântați să fim cu toții!

Neale Donald Walsch Ashland, Oregon, Septembrie, 1998.

1

Este Duminica Paștelui, 1994 și iată-mă cu creionul și hârtia în față, după cum mi s-a cerut. Îl aștept pe Dumnezeu. El mi-a promis că vine, tot așa cum a venit și în Duminica de Paște, de anul trecut și de acum doi ani, pentru a începe o altă conversație care va dura un an. Pentru moment, va fi cea de-a treia și ultima.

Acest proces - această comunicare extraordinară - a început în 1992. Ea se va încheia de Paști în 1995. Trei ani, trei cărți. Prima a tratat despre probleme personale generale - relații romantice, cum să-ți găsești serviciul potrivit, s-a ocupat de energiile puternice ale banilor, dragostei, sexului și ale lui Dumnezeu, cât și despre modul în care le putem integra în viața noastră de zi cu zi. Al doilea volum a extins aceste teme, trecând la considerații geopolitice majore - natura guvernelor, cum să creăm o lume fără război, bazele pentru o societate internațională unificată. Această parte a treia și finală a trilogiei se va concentra, după cum mi s-a spus, asupra celor mai ample întrebări pe care și le

**pune omul. Concepte tratând despre alte țărâhuri,
alte dimensiuni și despre modul în care este creată
toată această țesătură complicată.**

Trilogia s-a desfășurat progresiv, cuprinzând:

Adevăruri Individuale.

Adevăruri Globale.

Adevăruri Universale.

**Ca și în cazul primelor două manuscrise, nu am
nicio idee încotro mă îndrept. Procedul este
simplu. Așez creionul pe hârtie, pun o întrebare și
văd ce gânduri îmi vin în minte. Dacă nu apare
nimic, dacă nu mi se dau cuvinte, pun totul
deoparte și aștept o altă zi. Întregul proces a luat
aproape un an pentru prima carte, peste un an
pentru cea de-a doua. (Aceasta este încă în curs de
elaborare, acum când o încep pe a treia.)**

**Cred că acesta va fi cel mai important volum
dintre toate.**

**De când am început acest dialog, pentru prima
dată simt că devin foarte neliniștit de tot ce se
întâmplă. Au trecut două luni de când am scris
primele patru sau cinci paragrafe. Două luni de la
Paște și nu a apărut nimic - nimic, decât un**

sentiment de neliniște.

Am petrecut săptămâni revăzând și corectând greșelile din manuscrisul primei cărți din această trilogie - și chiar în săptămâna aceasta am primit versiunea finală, corectată, a volumului I, dar am trimis-o înapoi cu 43 de greșeli de corectat. Volumul II, care este încă scris de mână, a fost încheiat de-abia săptămâna trecută - cu două luni întârziere față de „termen”. (Trebuia să fie terminat până la Paștele anului 1994.) Cartea de față, începută în Duminica Paștelui, în ciuda faptului că volumul II nu a fost terminat, a zăcut în dosarul ei - iar acum, când volumul II este complet - ți-pă să i se dea atenție.

Cu toate acestea, pentru prima dată din 1992 când a început totul, am senzația că mă opun angrenajului în care am intrat, ba chiar îl resping. Aproape că mă simt prins în capcană de această obligație și niciodată nu mi-a plăcut să fac ceva ce *trebuie făcut*. Mai mult decât atât, după ce am dat câtorva persoane exemplare necorectate din primul manuscris și le-am auzit reacțiile, sunt absolut convins că toate trei volumele vor fi foarte mult

citite, examinate în amănunțime, analizate pentru relevanța lor teologică și dezbătute cu pasiune timp de zeci de ani.

Acest lucru mă face să-mi fie foarte greu să deschid pagina de față; mi-e foarte greu să consider creionul ca fiind prietenul meu - deoarece, pe măsură ce îmi dau seama că acest material trebuie dus la bun sfârșit, știu că mă expun celor mai grosolane atacuri, ridicolului și chiar urii din partea multor oameni, pentru că am îndrăznit să prezint această informație - și nu în mai mică măsură - pentru că am îndrăznit să anunț că ea mi-a venit direct de la Dumnezeu.

Cred că cea mai mare spaimă a mea este că mă voi dovedi a fi un „purtător de cuvânt” al lui Dumnezeu nepotrivit și imperfect, dată fiind seria, practic fără sfârșit, de greșeli și fapte rele care mi-au marcat viața și mi-au caracterizat comportamentul.

Cei care m-au cunoscut în trecut - inclusiv fostele neveste și propriii mei copii - ar avea tot dreptul să iasă în față și să nege aceste scrieri, date fiind performanțele mele penibile ca ființă umană aflată

în funcția simplă, nesofisticată, de soț și tată. Am eșuat lamentabil și în această calitate și în alte aspecte ale vieții, legate de prietenie, integritate, hărnicie și responsabilitate.

Pe scurt, sunt absolut conștient că nu sunt demn de a mă prezenta ca un om al lui Dumnezeu sau ca un mesager al adevărului. Ar trebui să fiu ultima persoană care să-mi asum un astfel de rol sau măcar să îndrăznesc să mă gândesc la el. Aduc o jignire adevărului, îndrăznind să-l rostesc, când întreaga mea viață a fost o mărturie a propriilor mele slăbiciuni.

Din aceste motive, Te rog, Dumnezeule, să mă eliberezi de datoria mea de a-ți fi scrib și să găsești pe altcineva a cărui viață îl face mai vrednic de o astfel de cinste.

Mi-ar plăcea să terminăm ceea ce am început – deși nu ai nicio obligație în acest sens. Nu ai niciun fel de „datorii” față de Mine sau față de oricine altcineva. Întrucât văd că gândul de a le avea în dă un sentiment prea mare de vinovăție.

I-am dezamăgit pe mulți, inclusiv pe propriii mei copii.

Tot ceea ce s-a întâmplat în viața ta s-a petrecut în mod perfect pentru ca tu - și toate sufletele care au avut legătură cu tine - să evoluați exact așa cum aveți nevoie și cum voriați să evoluați.

Aceasta este „ieșirea” perfectă din încurcătură, folosită de către oricine din mișcarea New Age care dorește să scape de responsabilitatea acțiunilor lui și să evite orice rezultate neplăcute.

Simt că în cea mai mare parte din viața mea am fost foarte egoist - incredibil de egoist - când am făcut ce mi-a plăcut, fără să-mi pese de impactul pe care aceasta o avea asupra celorlalți.

Nu e nimic rău în a face ceea ce-ți place...

Dar atât de mulți oameni au fost răniți, dezamăgiți...

Problema este ce anume îți place cel mai mult. Am impresia că spui că ceea ce-ți place cel mai mult acum este comportamentul care îi rănește cel mai puțin sau chiar deloc pe ceilalți.

Pui totul într-o lumină foarte blândă.

Am făcut-o intenționat. Trebuie să înveți să fii blând cu tine însuși. Nu te mai judeca atâta.

E greu să nu o fac - în special când alții se

grăbesc atât de tare să te judece. Simt că o să vă fac de rușine, atât pe Tine cât și adevărul; că, dacă mă încăpățânez să termin și să public această trilogie, voi fi un ambasador atât de jalnic al mesajului Tău, încât îl voi discredita.

Nu poți discredita adevărul. Adevărul este adevăr, fie că-l dovedești, fie că nu. El există, pur și simplu.

Minunea și frumusețea mesajului Meu nu pot fi afectate și nici nu vor fi afectate de ceea ce cred oamenii despre tine.

Tu ești, într-adevăr, unul dintre cei mai buni ambasadori, deoarece ți-ai trăit viața într-un mod pe care-l definești ca fiind departe de a fi perfect.

Chiar dacă te judecă – oamenii pot admite ceea ce spui. Și dacă văd că ești cu adevărat sincer, pot chiar să-ți ierte „trecutul mizerabil”.

Adevăr îți spun Eu ție: atâta timp cât îți faci griji în legătură cu ce gândesc alții despre tine, te afli în stăpânirea lor.

Numai atunci când nu ai nevoie de nicio aprobare din afară, poți fi propriul tău stăpân.

Grija mea era mai mult pentru mesaj decât pentru mine. Eram îngrijorat că mesajul ar fi întinat.

Dacă-ți faci griji cu privire la mesaj, atunci transmite-l. Nu-ți face probleme că va fi întinat. Mesajul va vorbi de la sine.

Amintește-ți ce te-am învățat. Aproape că nu este important cât de bine e primit un mesaj, ci cât de bine este trimis.

Mai amintește-ți că îi înveți pe alții ceea ce ai tu de învățat.

Nu este nevoie să fi atins perfecțiunea, pentru ca să vorbești despre perfecțiune.

Nu e nevoie să fi atins starea de maestru, pentru ca să vorbești despre ea. Nu e nevoie să fi atins cel mai înalt nivel de evoluție, pentru ca să vorbești despre el.

Străduiește-te doar să fii cinstit. Caută să fii sincer. Dacă dorești să repari tot „răul” pe care îți închipui că l-ai făcut, demonstrează aceasta prin acțiunile tale. Fă ceea ce poți să faci. Apoi, lasă lucrurile așa cum sunt.

E mai ușor de spus decât de făcut. Uneori mă simt atât de vinovat.

Sentimentul de vinovăție și frică sunt singurii dușmani ai omului.

Sentimentul de vinovăție este important. El ne spune când am greșit.

Nu există ceva care să fie „greșit”. Există numai ceea ce nu-ți face un serviciu; care nu îți spune adevărul despre Cine Ești și Cine Alegi să fii. Sentimentul de vinovăție te face ostaticul lui *cine nu ești*.

Dar sentimentul de vinovăție este cel care, cel puțin, ne lasă să observăm că am luat-o razna.

Aici e vorba despre conștiință și nu despre vinovăție.

Adevăr îți spun Eu ție: vinovăția este mana care distruge recolta – otrava care omoară plantele.

Prin vinovăție tu nu poți să evoluezi, doar te veștejești și mori.

Ceea ce cauți tu este conștiința. Dar conștiința nu este vinovăție și dragostea nu este frică.

Repet, frica și vinovăția sunt singurii voștri dușmani. Dragostea și conștiința sunt adevărații voștri prieteni. Să nu le confunzi una cu cealaltă, deoarece una te va omorî, în timp ce cealaltă îți va da viață.

Prin urmare, n-ar trebui să mă simt „vinovat” în nicio privință?

Absolut deloc. La ce ți-ar folosi? Ți-ar permite numai să nu te iubești – iar aceasta omoară orice șansă ca tu să iubești pe altcineva.

Și ar trebui să nu-mi fie frică de nimic?

Frica și precauția sunt două lucruri diferite – fii precaut – fii conștient – dar să nu-ți fie frică. Frica paralizează, în timp ce conștiința mobilizează. Fii mobilizat, nu paralizat.

Întotdeauna am fost învățat să-mi fie frică de Dumnezeu.

Știu. Și întotdeauna ai fost paralizat în relația ta cu Mine. Ai putut crea o relație adevărată cu Mine, numai atunci când nu ți-a mai fost frică de Mine.

Dacă ți-aș putea da un dar, un har special care ți-ar permite să mă găsești, acesta ar fi lipsa de frică.

Binecuvântați sunt cei cărora nu le este frică, pentru că aceia îl vor cunoaște pe Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că, pentru a renunța la ceea ce crezi că știi despre Dumnezeu, trebuie să nu ai frică.

Trebuie să nu ai frică, pentru a te detașa de ceea ce alții ți-au spus despre Dumnezeu.

Trebuie să nu ai frică, pentru ca să îndrăznești să intri în *propria ta experiență* legată de Dumnezeu.

Iar, apoi, nu trebuie să ai niciun fel de sentiment de vinovăție în această privință. Nu trebuie să te simți vinovat atunci când propria ta experiență încalcă ceea ce credeai tu că știi, ca și ceea ce ți-au spus toți ceilalți despre Dumnezeu.

Frica și vinovăția sunt singurii dușmani ai omului.

Există totuși cei care spun că a proceda așa cum sugerezi Tu înseamnă a face un pact cu diavolul; că numai diavolul ar sugera așa ceva.

Nu există diavol.

Și asta ar spune-o tot diavolul.

Vrei să spui că diavolul ar zice tot ceea ce ar spune Dumnezeu?

Numai că mult mai inteligent.

Diavolul e mai inteligent decât Dumnezeu?

Să zicem că-i mai viclean.

Și zici că acesta este modul în care diavolul „vă duce de nas” spunând ceea ce ar spune Dumnezeu?

„Sucind puțin vorbele” - suficient pentru a-l îndepărta pe om de pe cărare și a-l face să o ia razna.

Cred că trebuie să discutăm puțin despre „diavol”.

Păi, am discutat o grămadă despre el în primul volum.

Se pare că nu destul. Și s-ar putea să fie unii care nu au citit volumul I s-au II. Cred deci că ar fi bine să începem cu un mic sumar al adevărilor care pot fi găsite în aceste două cărți. Aceasta ar pune bazele pentru adevărurile

universale mai extinse care vor apare în volumul al treilea. Și, mai încolo, vom ajunge din nou și la diavol. Vreau ca voi să știți cum și de ce a fost „inventată” o astfel de entitate.

E-n regulă. Bine. Ai câștigat. Sunt deja implicat în dialog, deci se pare că el va continua. Dar există un lucru pe care oamenii ar trebui să-l știe, acum când mă implic în această a treia conversație: a trecut *o jumătate de an* de când am scris primele cuvinte care apar aici. Suntem în 25 noiembrie 1994 - o zi după Ziua Recunoștinței; au trecut 25 de săptămâni de la ultimele cuvinte de mai sus, până la cele din acest paragraf. S-au întâmplat o mulțime de lucruri în aceste 25 de săptămâni. Dar un singur lucru nu s-a întâmplat. Această carte n-a avansat nici măcar cu o pagină. *De ce durează așa de mult?*

Vezi cum te blochezi? Vezi cum te sabotezi? Vezi cum te oprești din drum când ai pornit spre un lucru bun? Așa ai făcut toată viața.

Hei, ia stai puțin! Nu *eu* sunt cel care am blocat acest proiect. Eu nu pot să fac *nimic* - nu pot să scriu un singur cuvânt - dacă nu mă simt îndemnat, dacă nu mă simt... detest să folosesc cuvântul, dar

cred că trebuie... *inspirat* să mă întorc la hârtie și să continui. Iar inspirația este departamentul *Tău*, nu al meu!

Înțeleg. Tu crezi că Eu l-am blocat, nu tu. Da, cam așa ceva.

Minunatul Meu prieten, așa sunteți voi – tu și alte ființe umane. Stați și nu faceți nimic timp de o jumătate de an, nimic pentru binele vostru cel mai înalt, ba chiar îl alungați de la voi și apoi acuzați pe cineva sau pe ceva din afara voastră că nu ajungeți nicăieri. Nu vezi că totul se întâmplă după același tipic?

Păi...

Adevăr vă spun Eu vouă: nu există niciodată un moment în care Eu nu sunt cu voi; nici măcar o clipă când Eu nu sunt „pregătit”. Nu ți-am mai spus-o și altă dată?

Da, dar...

Eu sunt întotdeauna cu voi, până la sfârșitul veacurilor. Dar nu-Mi voi impune niciodată voința.

Eu aleg ceea ce spuneți că este pentru voi binele cel mai înalt, dar, mai presus de orice, aleg ceea ce voi vreți pentru voi. Și aceasta este cea mai sigură măsură a dragostei.

Când Eu vreau pentru voi ceea ce voi vreți pentru voi,

atunci e sigur că vă iubesc. Când Eu vreau pentru voi ceea ce *Eu* vreau pentru voi, atunci Mă iubesc pe Mine, prin voi.

Tot așa, cu aceeași măsură puteți să determinați voi dacă alții vă iubesc și dacă voi îi iubiți cu adevărat pe ceilalți – pentru că dragostea nu alege nimic pentru ea însăși, ea caută doar să facă posibile alegerile celui iubit.

Aceasta pare a contrazice în mod direct ceea ce ai pus în volumul I despre faptul că dragostei nu-i pasă câtuși de puțin de ceea ce este, face sau are celălalt, ci numai de ceea ce este, face și are *Sinele*.

Asta ridică și alte întrebări... ce se întâmplă cu părintele care țipă la copil: „Nu mai umbla pe stradă printre mașini!” sau, încă și mai mult, își riscă viața alergând în mijlocul traficului intens ca să înșface copilul? Ce zici de acest părinte? Nu-și iubește copilul? Cu toate acestea, el și-a impus propria voință. Să fie clar; copilul era în stradă pentru că *asa a vrut* el.

Cum explici aceste contradicții?

Nu e nicio contradicție. Doar că tu nu poți să vezi armonia. Și nu vei înțelege această doctrină divină despre dragoste până când nu înțelegi că alegerea Mea cea mai înaltă pentru Mine este aceeași cu alegerea ta cea mai

întă pentru tine. Și asta, pentru că tu și cu Mine. Una suntem.

Vezi tu, Doctrina Divină este în același timp o Dicotomie Divină, și aceasta, pentru că viața însăși este o dicotomie, o experiență în cadrul căreia pot exista în același spațiu și în același timp două adevăruri contradictorii.

În acest caz, adevărurile aparent contradictorii sunt că tu și cu Mine suntem separați – și că tu și cu Mine, Una suntem. Aceiași contradicție aparentă se vede și în relația dintre tine și toți ceilalți.

Susțin ceea ce am spus în volumul I: cea mai mare greșală pe care o fac oamenii în cadrul relațiilor umane este de a-și face griji pentru ceea ce vrea, este, face sau are celălalt. Fă-ți griji numai pentru Sinele tău. Ce este, face sau are Sinele? Ce vrea, ce are nevoie, ce alege Sinele? Care este cea mai înaltă alegere pentru Sine?

Susțin și o altă afirmație pe care am făcut-o în acel volum: cea mai înaltă alegere pentru Sine devine cea mai înaltă alegere pentru celălalt, atunci când Sinele își dă seama că nu mai există nimeni altcineva.

Deci, greșala este nu în a *alege* ce e cel mai bine pentru tine, ci, mai degrabă, în a *nu ști* ce este cel mai bine. Aceasta își are rădăcina în a nu ști Cine Ești Tu cu

Adevărat și, cu atât mai puțin, cine cauți tu să fii.

Nu înțeleg.

Lasă-mă să-ți dau un exemplu. Dacă tu cauți să câștigi cursa de la Indianapolis 500, conducând cu 250 km/oră, aceasta s-ar putea să fie ce e mai bine pentru tine. Dacă tu cauți să ajungi în deplină siguranță la băcănie, acesta s-ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru tine.

Vrei să spui că totul depinde de context?

Da. Întreaga *viață* este așa. Ceea ce este „cel mai bine”, depinde de cine ești și cine cauți tu să fii. Nu poți să hotărăști în mod inteligent ce este mai bine pentru tine, până nu decizi în mod inteligent cine și ce ești.

Eu, ca Dumnezeu, *știu* ce Mă străduiesc să fiu. Prin urmare, Eu știu ce este „cel mai bine” pentru Mine.

Spune-mi, ce este „cel mai bine” pentru Dumnezeu? Trebuie să fie foarte interesant...

Cel mai bine pentru Mine este *să vă dau ceea ce decideți voi că este cel mai bine pentru voi*, pentru că ceea ce Eu încerc să fiu este Eu însumi exprimat. Iar Eu sunt aceasta, *prin voi*.

Mă urmărești?

Mă crezi sau nu mă crezi, chiar te urmăresc.

Bine. Am să-ți spun acum ceva ce s-ar putea să ți se

pară greu de crezut.

Întotdeauna vă dau ceea ce este mai bine pentru voi... deși recunosc că e posibil ca voi să nu știți întotdeauna acest lucru.

Acest mister se luminează puțin, acum când începi să înțelegi ce fac Eu. Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeiță.

Eu sunt Ființa Supremă. Totul din Toate. Începutul și Sfârșitul. Alfa și Omega.

Eu sunt Suma și Esența. Întrebarea și Răspunsul. Susul și Josul. Stânga și Dreapta. Aici și Acum. Înainte și După.

Eu sunt Lumina și Eu sunt întunericul care creează Lumina și o face posibilă. Eu sunt Bunătatea Fără Sfârșit și „Răul” care face „Binele” bun. Eu sunt toate aceste lucruri – Totul din Toate – și nu pot să trăiesc experiența nici unei părți din Mine însumi fără să trăiesc experiența întregului Meu Sine.

Iar acesta este lucrul pe care voi nu-l înțelegeți în ceea ce Mă privește. Voi vreți să faceți din Mine ceva, și nu altceva. Susul, și nu josul. Binele, și nu răul. Dar negând jumătate din Mine, negați jumătate din Sinele vostru. Și, făcând aceasta, nu puteți fi niciodată Cine sunteți Voi Cu Adevărat.

Eu sunt Magnificul Tot – iar Eu caut să mă cunosc pe Mine însumi prin experiență. Eu fac aceasta prin voi și prin tot ceea ce există. Prin alegerile pe care le fac, Eu trăiesc experiența Sinelui Meu ca fiind magnific. Deoarece, fiecare alegere este autocreatoare. Fiecare alegere este definitivă. Fiecare alegere Mă reprezintă – adică Mă reprezintă – ca pe Cine Aleg Eu să fiu Chiar Acum

Dar eu nu pot să aleg să fiu magnific, *decât dacă există ceva din care să aleg*. Pentru ca Eu să aleg partea din Mine care *este* magnifică, o parte din Mine trebuie să fie *mai puțin* magnifică.

La fel se întâmplă și cu voi.

Eu sunt Dumnezeu în cursul actului de a Mă crea pe Mine însumi.

Și la fel se întâmplă și cu voi.

După aceasta tânjește sufletul vostru, de aceasta este însetat spiritul vostru.

Dacă ar fi să vă opresc de la a avea ceea ce alegeți, Eu m-aș opri pe Mine însumi de la a avea ceea ce aleg. Deoarece, cea mai mare dorință a Mea este să trăiesc experiența Sinelui Meu ca Ceea Ce sunt. Și după cum M-am străduit să vă explic cu grijă în primul volum, nu pot face aceasta decât în limitele lui Ceea Ce Eu Nu sunt.

Și, astfel Eu am creat cu grijă Ceea Ce Eu Nu sunt, pentru ca să pot trăi experiența lui Ceea Ce sunt.

Dar Eu sunt *tot ceea ce creez* – de aceea Eu sunt, într-un anumit sens, Ceea Ce Eu Nu Sunt.

Cum poate cineva să fie ceea ce nu este?

Cu ușurință. O faceți tot timpul. Observați-vă un pic comportamentul. Încearcă să înțelegi următoarele: Nu există *nimic* ceea ce Eu să nu fiu. De aceea, Eu sunt ceea ce Eu sunt și Eu sunt Ceea Ce Nu sunt.

ACEASTA ESTE DICOTOMIA DIVINĂ.

Acesta este Misterul Divin, pe care numai cele mai sublime minți l-au putut înțelege până acum. Ți l-am relevat aici într-un mod în care să poată fi înțeles de mai mulți oameni.

Acesta a fost mesajul volumului I, și acest adevăr de bază trebuie înțeles, trebuie cunoscut în profunzime, dacă vrei să înțelegi și să cunoști adevărurile cu totul sublime care sunt prezentate aici, în volumul III.

Ajung deci la unul dintre aceste adevăruri sublime – deoarece el este inclus în răspunsul dat celei de a doua părți a întrebării tale.

Speram că ne vom întoarce la această parte a

întrebării mele. Cum se poate spune că părintele își iubește copilul, dacă face sau spune ceea ce-i mai bine pentru copil, chiar cu riscul de *a se opune voinței copilului*? Sau acel părinte își dovedește cea mai adevărată dragoste, lăsând copilul să se joace în mijlocul traficului?

E o întrebare minunată. Și, de când a apărut primul părinte, aceasta este întrebarea pe care el și-o pune sub o formă sau alta. Răspunsul este același pentru voi ca părinți, ca și pentru Mine ca Dumnezeu.

Deci, care este răspunsul?

Răbdare, fiul Meu, răbdare. „Cu răbdarea treci marea”, n-ai mai auzit vorba asta?

Ba da, tata obișnuia să o folosească și eu nu o puteam suferi.

Te înțeleg, dar ai răbdare cu Sinele tău, mai ales dacă alegerile tale nu îți aduc ceea ce crezi că-ți dorești. Ca de exemplu, răspunsul la a doua parte a întrebării.

Spui că vrei răspunsul, dar nu îl alegi. Știi că nu îl alegi, deoarece nu trăiești experiența de a-l avea. În realitate, tu ai răspunsul, îl ai de multă vreme. Numai că nu-l alegi. Alegi să crezi că nu știi răspunsul – și, prin urmare, nu-l știi.

Da. Am mai trecut prin asta în primul volum. Eu am chiar acum tot ceea ce aleg să am - inclusiv o înțelegere completă a lui Dumnezeu - totuși, *nu voi trăi experiența* a ceea ce am, până când *nu știu* că am.

Exact! Ai explicat perfect.

Dar cum pot *să știu* că am, până ce nu *trăiesc această experiență*”? Cum pot să știu ceva ce nu am trăit ca experiență? Oare nu a spus un tip deștept că „Toată cunoașterea înseamnă experiență.”?

N-are dreptate.

Cunoașterea nu urmează experienței – o precede. În privința asta, jumătate din omenire înțelege pe dos.

Deci, vrei să spui că eu am răspunsul la a doua parte a întrebării, doar că *nu știu* că îl am?

Exact.

Dar dacă *nu știu* că îl am, atunci *nu-l am*.

Ăsta-i paradoxul, într-adevăr.

Nu pricep... de fapt, pricep.

Într-adevăr.

Cum pot ajunge „*să știu că știu*” ceva, dacă „*nu știu că știu*”?

Ca să „*știi că știi*”, acționează ca și cum ai ști.

Ai menționat ceva în privința asta și în volumul I.

Da. Ar fi bine să începem prin a recapitula ceea ce am spus în învățăturile precedente. Și „ca din întâmplare” ai pus întrebările potrivite, permițându-Mi ca, la începutul acestei cărți, să prezint pe scurt, informația pe care am parcurs-o în detaliu în materialul dinainte.

În volumul I am discutat despre paradigma A Fi-A Face-A Avea și modul în care mulți oameni o înțeleg invers.

Majoritatea oamenilor cred că dacă ei „au” un lucru (mai mult timp, mai mulți bani, mai multă dragoste – orice) atunci pot, în sfârșit, „să facă” ceva (să scrie o carte, să aibă un hobby, să meargă în vacanță, să cumpere o casă, să înceapă o relație), ceea ce le va permite „să fie” într-un fel (fericiți, liniștiți, mulțumiți sau îndrăgostiți).

În realitate, ei inversează paradigma A Fi-A Face-A Avea. În univers, așa cum este el cu adevărat (și nu cum credeți voi că este) „a avea” nu duce la „a fi”, ci exact invers.

În primul rând „ești” ceea ce se numește „fericit” (sau „învățat” sau „înțelept” sau „milos” sau orice altceva) și apoi începi „să faci” ceva, pornind de la această stare – și, în curând, descoperi că ceea ce faci îți aduce lucrurile pe care ai dorit întotdeauna „să le ai”.

Modul de a pune în mișcare acest proces creator (și

exact asta și este... un proces de creație) este să hotărăști ceea ce vrei „să ai”, să te întrebi ce crezi că ai vrea „să fii” dacă „ai avea” acel lucru și apoi să te îndrepti direct spre *starea de a fi*.

În felul acesta inversezi modul în care ai folosit până acum paradigma A Fi-A Face-A Avea – de fapt o așezi cum trebuie – și acționezi în conformitate cu puterea creatoare a universului și nu împotriva ei.

Iată un mod mai scurt de a exprima acest principiu:

În viață nu trebuie să faci *nimic*.

Totul este o problemă de ce *ești*.

Acesta este unul din cele trei mesaje pe care le voi atinge din nou la sfârșitul dialogului nostru. Voi încheia această carte cu el.

Acum, pentru a exemplifica aceasta, gândește-te la un om care știe că, dacă ar putea avea ceva mai mult timp, ceva mai mulți bani sau ceva mai multă dragoste, ar fi cu adevărat fericit.

El nu înțelege legătura dintre „a nu fi foarte fericit” acum, cu faptul că nu are timpul, banii sau dragostea pe care le dorește.

Așa este. Pe de altă parte, omul care „este” fericit, pare a avea timpul ca să facă tot ce este cu adevărat

important, toți banii de care are nevoie, cât și suficientă dragoste care să-i țină o viață.

El descoperă că are tot ceea ce îi este necesar pentru „a fi fericit”... „fiind fericit” de la bun început!

Exact. A decide *dinainte* ce anume alegi să fii, *îți aduce această stare în experiența pe care o trăiești*.

„A fi sau a nu fi. Aceasta-i întrebarea”.

Exact. Fericirea este o stare a minții. Și, ca toate stările minții, ea se materializează în formă fizică.

Există o frază care se pune pe autocolante: „Toate stările minții se materializează”.

Dar cum poți „să fii” fericit de la bun început, sau „să fii” orice altceva ce cauți să fii - mai prosper, de exemplu, sau mai iubit - dacă nu ai ceea ce crezi că-ți trebuie pentru ca „să fii” astfel?

Comportă-te ca și când ai fi și vei atrage spre tine starea respectivă. Devii ceea ce manifesti prin comportarea ta.

Cu alte cuvinte „Prefă-te, până când se adeverește”.

Cam așa ceva. Numai că nu trebuie „să te prefaci”. Acțiunile tale trebuie să fie sincere.

Fă cu sinceritate tot ceea ce faci, pentru că, altfel, se

pierde rezultatul benefic al acțiunii tale.

Asta nu pentru că Eu nu „v-aș recompensa”. Dumnezeu nu „recompensează” și nu „pedepsește”, după cum bine știi. Dar Legea Naturală cere ca trupul, mintea și sufletul să fie unite în gând, cuvânt și acțiune pentru ca procesul de creație să funcționeze.

Nu poți să-ți păcălești mintea. Mintea ta știe când nu ești sincer, și o încurci, îți ratezi șansa ca mintea să te ajute în procesul de creație.

Desigur că poți să crezi și fără ajutorul minții – doar că este mult mai dificil. Poți să-i ceri trupului să facă ceva în care mintea ta nu crede și, dacă trupul o face suficient de mult timp, mintea va începe să renunțe la gândul pe care-l avea și va crea un Nou Gând. În clipa în care ai un Nou Gând legat de ceva, ai pornit pe drumul de a-l crea ca pe un aspect permanent al ființei tale, mai degrabă decât ca pe o prefăcătorie.

Aceasta este o cale mai dificilă de a face ceva și, chiar într-o asemenea situație, acțiunea trebuie să fie sinceră. Spre deosebire de ceea ce poți face cu oamenii, universul nu-l poți manipula.

Avem aici un echilibru delicat. Trupul face ceva în care mintea nu crede, dar, pentru ca treaba să meargă, mintea

trebuie să adauge la acțiunea trupului ingredientul sincerității.

Dar cum poate mintea să aducă sinceritate, atunci când „nu crede” în ceea ce face trupul?

Eliminând elementul de egoism legat de câștigul personal.

Cum?

E posibil ca mintea să nu fie de acord în mod sincer că acțiunile trupului pot să-ți aducă ceea ce alegi, dar minții pare a-i fi foarte clar că, prin tine, Dumnezeu va aduce altuia lucruri bune.

De aceea – dă altuia, orice alegi pentru tine însuși.

Vrei să mai spui o dată, Te rog.

Desigur.

Dă altuia, orice alegi pentru tine însuși.

Dacă alegi să fii fericit, fă-l pe altul fericit.

Dacă alegi să fii prosper, fă-l pe altul să fie prosper.

Dacă alegi mai multă dragoste în viața ta, fă-l pe altul să aibă mai multă dragoste în viața lui.

Fă-o cu sinceritate – nu pentru a obține un câștig personal, ci pentru că vrei cu adevărat ca altă persoană să aibă acel lucru – și, tot ceea ce dai, va veni înapoi la tine.

De ce se întâmplă așa? Cum funcționează acest

mecanism?

Simplu fapt de a da ceva, te face să trăiești experiența *că ai* ceva de dat. Atunci când nu poți să-i dai altuia ceva ce tu nu ai, mintea ta ajunge la o concluzie nouă, un Nou Gând, în ceea ce te privește – și anume, că trebuie să-l ai, *pentru că altfel nu poți să-l dai*.

Acest Nou Gând devine experiența ta. Începi „să fii” aceasta. Și, o dată ce ai început „să fii” ceva, ai pornit angrenajul celei mai puternice mașini de creație din univers – Sinele tău Divin.

Creezi tot ceea ce ești.

Cercul este complet și asta vei crea din ce în ce mai mult în viața ta. Acest lucru se va manifesta pe plan fizic.

Acesta este cel mai mare secret al vieții. Pentru ca să ți-l spună au fost scrise volumul I ȘI II. Este acolo în întregime și mult mai detaliat.

Explică-mi, Te rog, de ce sinceritatea este atât de importantă atunci când dai altuia ceea ce alegi pentru tine însuși.

Mintea ta știe dacă gestul de a-i da altuia este o mașinație, o manipulare făcută cu scopul de a face ca ceva să vină la *tine*. Tu tocmai ai lansat un semnal că *acum nu ai acest lucru*. Și, întrucât universul nu este

altceva decât o mare mașină de copiat care-ți reproduce gândurile în formă fizică, aceasta *va fi experiența ta*. Adică, vei continua să trăiești experiența lui „a nu avea” – indiferent de ce faci!

Mai mult decât atât, aceasta va fi experiența persoanei căreia încerci să-i dai. Ea va vedea că tu cauți doar să obții ceva, că în realitate nu ai nimic de oferit și, prin urmare, oferta ta va fi un gest lipsit de conținut; care va demonstra superficialitatea egoistă din care provine.

Astfel vei îndepărta de tine chiar lucrul pe care te-ai străduit să-l atragi.

Dar când dai ceva cu inimă curată – deoarece vezi că celălalt are nevoie și dorește acel lucru și trebuie să-l aibă, atunci vei descoperi că ai ce să dai. Iar aceasta este o descoperire măreață.

E adevărat! Chiar așa și funcționează! Îmi aduc aminte că, odată, când lucrurile nu prea mergeau bine în viața mea, mă țineam cu mâinile de cap și mă gândeam că nu mai am bani și nici mâncare și că nu știam când urma să mai mănânc o masă adevărată, sau cum o să-mi plătesc chiria. Chiar în acea seară am întâlnit în stația de mașină un cuplu tânăr. Mă dusesem să iau un pachet și acolo, pe o

bancă, erau cei doi tineri, ghemuiți, acoperiți cu propriile lor haine.

I-am văzut și mi-au încălzit inima. Mi-am amintit cum era când eram copil și de abia ne descurcam, veșnic pe drumuri. M-am dus la ei și i-am întrebat dacă nu ar vrea să vină la mine acasă, să șadă lângă un foc, să bea o ciocolată fierbinte și, poate, să se odihnească bine peste noapte, pe canapeaua extensibilă. Ei s-au uitat la mine cu ochi mari, ca niște copii în dimineața de Crăciun.

Ne-am dus acasă și le-am făcut ceva de mâncare. De mult timp nu am mâncat atât de bine ca în seara aceea. Mâncarea fusese întotdeauna acolo. Frigiderul era plin. Trebuia doar să întind mâna și să iau tot ce se afla în el. Am făcut o tocană cu „tot- ceea-ceera-în-frigider” și *a fost nemaipomenit!* Îmi aduc aminte că mă întrebam de unde a apărut toată mâncarea aia?

În dimineața următoare, le-am putut da tinerilor chiar și micul dejun și i-am trimis în drumul lor. Am băgat mâna în buzunar și am alergat după ei la stația de mașină ca să le dau o bancnotă de 20 de dolari. „Cred că asta o să vă fie de ajutor”, am spus

eu, i-am îmbrățișat și ei au plecat. Toată ziua m-am simțit mult mai bine când mă gândeam la situația mea. Chiar toată săptămâna. Întreagă această experiență, pe care n-am uitat-o niciodată, a produs o schimbare profundă în felul meu de a vedea și a înțelege viața.

De atunci încoace, lucrurile au mers mult mai bine și, când mă uit în oglindă dimineața, observ ceva foarte important. *Sunt încă aici.*

E o poveste frumoasă. Și ai dreptate. *Exact așa merg lucrurile.* Când dorești ceva, dă de la tine. Nu o să-l mai „dorești”. Vei trăi imediat experiența de „a-l avea”. De aici încolo, e doar o problemă de cantitate. Din punct de vedere psihologic, vei descoperi că este mult mai ușor „să adaugi la ceva”, decât să creezi din nimic.

Am sentimentul că tocmai am auzit ceva foarte important. Poți să legi acest lucru de a doua parte a întrebării mele? Există vreo legătură?

Ceea ce îți propun este ideea că deja *ai* răspunsul la această întrebare. În clipa asta, trăiești în lumina gândului că nu ai răspunsul; că, dacă l-ai avea, ai fi înțelept. Deci, tu vii la Mine ca să capeți înțelepciune. Dar Eu îți spun, *fii* înțelepciune și o vei avea.

Și care este cel mai rapid mod de „a fi” înțelepciune?
Fă-l pe *altul* să fie înțelept.

Alegi să ai răspunsul la această întrebare? *Dă altuia răspunsul.*

Prin urmare, îți voi pune Eu întrebarea. Voi pretinde că „nu știu”, iar tu îmi vei da răspunsul.

Cum se poate spune că părintele care își smulge copilul din mijlocul traficului îl iubește cu adevărat, dacă dragostea înseamnă ca tu să vrei pentru alții ceea ce ei vor pentru ei înșiși?

Nu știu.

Știu că nu știi. *Dar dacă ai crede că știi, care ar fi răspunsul?*

Păi, aș spune că părintele a vrut pentru copilul lui ceea ce voia și copilul - adică, să rămână în viață. Aș spune că acel copil nu voia să moară; el nu știa că alergatul în mijlocul traficului i-ar putea aduce moartea. Fugind deci în stradă ca să-și înșface copilul, părintele nu îl oprea câtuși de puțin pe acesta de la a-și exercita voința - pur și simplu, intra în legătură cu adevărata alegere a copilului. Cu cea mai profundă dorință a sa.

Acesta ar fi un răspuns foarte bun.

Dacă așa stau lucrurile, atunci Tu, ca Dumnezeu, n-ar trebui să faci nimic altceva decât *să ne împiedici de la a ne face rău nouă înșine*, deoarece nu se poate precum cea mai profundă dorință a noastră să fie să ne facem rău nouă înșine. Totuși, aceasta facem tot timpul, iar Tu stai de-o parte și te uiți la noi.

Eu țin în permanență legătura cu cea mai profundă dorință a voastră și întotdeauna vă dau ce doriți.

Chiar și atunci când voi faceți ceva care v-ar provoca moartea – dacă aceasta este cea mai profundă dorință a voastră, asta căpătați: experiența de „a muri”.

Absolut niciodată eu nu intervin în cea mai profundă dorință a voastră.

Vrei să spui că atunci când noi ne facem rău nouă înșine, exact aceasta *am dorit să facem? Aceasta este cea mai profundă dorință a noastră?*

Voi nu puteți „să vă faceți rău” vouă înșivă. E imposibil ca ceva să vă facă rău. „A-ți face rău ție însuți” este o reacție subiectivă și nu un fenomen obiectiv. Poți să alegi să trăiești experiența „de a-ți face rău ție însuți” prin orice întâlnire sau fenomen, dar aceasta este în întregime alegerea ta.

Acesta fiind adevărul, răspunsul la întrebarea ta e: Da – atunci când „ți-ai făcut rău” ție însuși, asta s-a întâmplat pentru că așa ai vrut. Eu vorbesc acum la un nivel foarte înalt, ezoteric, iar întrebarea ta nu vine chiar de „acolo”.

Dacă iau în considerație sensul pe care l-ai dat tu, ca o problemă de alegere conștientă, aş spune că: Nu, ori de câte ori faci ceva rău pentru tine, asta nu se întâmplă deoarece așa „ai vrut”.

Copilul care e lovit de o mașină deoarece a umblat în mijlocul străzii nu „a vrut” (a dorit, a căutat, a ales în mod conștient) să fie lovit de acea mașină.

Bărbatul care se căsătorește de mai multe ori cu același gen de femeie sub diverse învelișuri fizice – o femeie care nu i se potrivește – nu „vrea” (dorește, caută, alege în mod conștient) să contracteze mereu căsătorii nereușite.

Persoana care își lovește degetul cu ciocanul nu poate fi bănuită că „a vrut” această experiență care nu a fost dorită, căutată, aleasă în mod conștient.

Cu toate acestea, toate fenomenele obiective sunt atrase către voi pe subconștient; toate evenimentele sunt create de către voi în mod inconștient; fiecare persoană, loc sau lucru din viața voastră au fost atrase către voi de către voi înșivă – au fost autocreate, dacă vrei – pentru a

vă oferi condițiile exacte și perfecte, oportunitatea perfectă de a trăi următoarea experiență pe care o doriți pe parcursul evoluției voastre.

Nu se poate întâmpla nimic – îți spun, nimic nu poate să apară – în viața ta, care să nu creeze oportunitatea perfectă și precisă ca tu să vindec ceva, să crezi ceva sau să trăiești experiența a ceva ce dorești să vindec, crezi sau trăiești, pentru a fi Cine Ești Tu cu Adevărat.

Și cine sunt eu cu adevărat?

Oricine pe care-l alegi tu să fii. Orice aspect al Divinității pe care-l dorești – acesta este Cine Ești. El se poate schimba în orice clipă. Într-adevăr, adesea se schimbă de la o clipă la alta. Dar dacă vrei ca viața ta să se liniștească, să înceteze de a-ți mai aduce o gamă atât de largă de experiențe, există un mod de a o face. Încetează, pur și simplu, de a te mai răzgândi atât de des. În privința a Cine Ești și Cine Alegi Tu să fii.

S-ar putea să fie mai ușor de zis decât de făcut!

Ceea ce observ Eu, este că voi luați aceste decizii pe foarte multe niveluri diferite. Copilul care decide să iasă în mijlocul străzii și să se joace în trafic nu alege să moară. E posibil să aleagă multe alte lucruri, dar a muri nu se află printre ele. Iar mama știe acest lucru.

Problema aici nu este că acel copil a ales să moară, ci că el a făcut alegeri care ar putea să ducă la mai multe rezultate, inclusiv moartea. Acest lucru nu-i este foarte clar: îi este chiar necunoscut. Iar aceasta este data care-i lipsește – care îl împiedică pe copil de la a face o alegere clară, o alegere mai bună.

După cum vezi, analiza ta a fost perfectă.

Eu, ca Dumnezeu, nu voi interveni niciodată în alegerile voastre – dar voi ști întotdeauna care sunt ele.

De aceea poți să presupui că, dacă ți se întâmplă ceva, este absolut perfect că s-a întâmplat așa – pentru că, în lumea lui Dumnezeu, totul este perfect.

Forma vieții tale – oamenii, locurile și evenimentele din ea – toate au fost create în mod perfect de către creatorul perfect al perfecțiunii însăși: tu. Și Eu... În tine, ca tine și prin tine.

În cadrul acestui proces co-creator, Noi putem lucra împreună, conștient sau inconștient. Tu te poți mișca prin viață, conștient de ea sau nu. Poți să mergi pe drumul tău, adormit sau treaz.

Tu alegi.

Stai puțin, întoarce-Te la comentariul legat de deciziile pe care le luăm pe multe niveluri diferite.

Ziceai că, dacă aş vrea ca viaţa mea să se liniştească, ar trebui să încetez de a mă mai răzgândi în privinţa a cine sunt şi cine doresc să fiu. Când am spus că aşa ceva nu este uşor de realizat, ai făcut remarca cum că alegem cu toţii pe multe niveluri diferite.

Poţi să detaliezi puţin? Ce înseamnă asta? Care sunt implicaţiile?

Dacă tot ceea ce aţi dori ar fi ceea ce ar dori sufletul vostru, totul ar fi foarte simplu. Dacă voi aţi da ascultare acelei părţi din voi care este spirit pur, toate deciziile voastre ar fi uşor de luat, iar rezultatele ar fi fericite. Asta pentru că... alegerile spiritului sunt întotdeauna alegerile cele mai înalte.

Nu e nevoie să te întorci asupra lor. Ele nu mai trebuie analizate sau evaluate. Trebuie doar să le urmaţi şi să acţionaţi conform lor.

Dar voi nu sunteţi numai spirit. Voi sunteţi Fiinţe Tripartite, făcute din trup, minte şi suflet. Aceasta este şi minunăţia şi splendoarea în ceea ce vă priveşte. Pentru că voi adesea luaţi hotărâri şi faceţi alegeri pe toate cele trei niveluri, în mod simultan – iar *aceste decizii în niciun caz nu coincid întotdeauna.*

Nu e un lucru neobișnuit ca trupul vostru să dorească ceva, în timp ce mintea voastră caută altceva, iar sufletul dorește un al treilea lucru. Aceasta se întâmplă, în special, când e vorba de copiii care nu sunt suficient de maturi pentru a face distincția între ceea ce pare a fi „distractiv” pentru trup și ceea ce mintea consideră de bun simț – ca să nu mai vorbim de ce i s-ar potrivi sufletului lor. Prin urmare, copilul se joacă în mijlocul străzii.

Ca Dumnezeu, Eu sunt conștient de toate alegerile voastre – chiar și de cele pe care le faceți pe subconștient. Nu voi interveni niciodată, ba chiar dimpotrivă. Treaba mea este să mă asigur că alegerile voastre se îndeplinesc (în realitate, le îndepliniți voi înșivă. Eu nu am făcut altceva decât să institui un sistem care să vă permită să o faceți. Acest sistem se numește proces de creație și este explicat în detaliu în volumul I)

Când alegerile voastre intră în conflict – când trupul, mintea și sufletul nu acționează la unison – procesul de creație acționează la toate nivelurile, producând rezultate amestecate. Dacă, pe de altă parte, ființa voastră este în armonie și alegerile voastre sunt la unison, pot apărea lucruri uluitoare.

Există o vorbă – „simt că m-am adunat” – care ar putea

fi folosită pentru a descrie această stare de a fi la unison.

Când iei o decizie există, de asemenea, niveluri în interiorul acestor niveluri. Acest lucru este adevărat, în special la nivelul minții.

Mintea ta ia decizii și face alegeri de la nivelul unuia dintre cel puțin trei niveluri interioare: logică, intuiție, emoție – și uneori de pe toate trei – rezultând posibilitatea unui și mai mare conflict interior.

Iar în cadrul unuia dintre aceste niveluri – emoția – există încă cinci niveluri. Acestea sunt *cele cinci emoții naturale*, durerea, mânia, dorința de a fi ca celălalt, frica și dragostea.

În interiorul lor, există de asemenea două ultime niveluri: dragostea și frica.

Cele cinci emoții naturale includ dragostea și frica, dar dragostea și frica stau la baza tuturor emoțiilor. Celelalte trei din cele cinci emoții naturale sunt produse ale acestora două.

În cele din urmă, toate gândurile sunt sponsorizate de dragoste sau frică. Aceasta este marea polaritate. Aceasta este dualitatea primară. În cele din urmă, totul se reduce la una dintre ele. Toate gândurile, ideile, conceptele, înțelegerea, decizia, alegerea și acțiunea sunt bazate pe

una dintre ele.

Iar în cele din urmă, în realitate există numai una singură.

Dragostea.

Adevărul este că numai dragostea există. Până și frica este un produs al dragostei, iar când este folosită în mod efectiv, frica exprimă dragoste.

Frica exprimă *dragoste*?

În forma ei cea mai înaltă, da. Totul exprimă dragoste atunci când exprimarea este în forma cea mai înaltă.

Oare părintele care-l salvează pe copil de la a fi omorât în trafic exprimă frică sau dragoste?

Presupun că amândouă. Frică pentru viața copilului și dragoste - suficient pentru a-și risca viața ca să-și salveze copilul.

Exact. Și iată că vedem cum frica în forma ei cea mai înaltă devine dragoste... este dragoste... exprimată ca frică.

În mod similar, mișcându-ne pe nivelul emoțiilor naturale, durerea, mânia și dorința de a fi ca celălalt sunt toate forme ale fricii, care, la rândul lor, sunt forme ale dragostei.

Un lucru duce la altul. Înțelegeți?

Problema apare atunci când oricare dintre cele cinci emoții naturale devine distorsionată. Atunci ele pot fi grotești și nu le mai recunoști câtuși de puțin ca produse ale dragostei și, cu atât mai puțin ca Dumnezeu, pentru că Dragostea Absolută asta este.

Am auzit de cele cinci emoții naturale pe când lucram într-o asociație minunată cu Dr. Elizabeth Kübler-Ross. Ea m-a învățat despre ele.

Așa este. Eu am inspirat-o să te învețe.

Deci, văd că atunci când aleg, foarte mult depinde de „locul de unde vin”, iar acest „loc” ar putea fi la o adâncime de câteva niveluri.

Da, așa este.

Spune-mi, te rog, totul despre cele cinci emoții naturale - aș vrea să aud din nou, deoarece am uitat foarte mult din ceea ce Elizabeth m-a învățat.

Durerea este o emoție naturală. Este acea parte din tine care-ți permite să spui la revedere când nu vrei să spui la revedere; să exprimi - să împingi afară, să expulzezi - tristețea din tine, atunci când trăiești experiența oricărui fel de pierdere. Ar putea fi pierderea omului pe care-l iubești, sau pierderea unei lentile de contact.

Când ți se permite să-ți exprimi durerea, atunci scapi de

ea. Copiii cărora li se permite să fie triști atunci când sunt mici, se vindecă de tristețe când sunt adulți și, prin urmare, trec de obicei cu mare repeziciune prin tristețe.

Copiilor cărora li se spune „Haide, nu mai plâng!” le vine foarte greu să plângă când sunt adulți. La urma urmei, toată viața li s-a spus să nu plângă. Prin urmare, ei își reprimă durerea.

Durerea care este reprimată în permanență devine depresie cronică, o emoție foarte nenaturală.

Din cauza depresiei cronice, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Mânia este o emoție naturală. Este unealta pe care o ai și care-ți permite să spui „Nu, mulțumesc”. Ea nu trebuie să fie violentă și nu trebuie niciodată să-i facă rău altuia.

Când copiilor li se permite să-și exprime mânia, ei capătă o atitudine foarte sănătoasă față de ea când ajung adulți. Și, de aceea, de cele mai multe ori trec prin mânie foarte repede.

Copiilor care sunt lămurii să creadă că mânia nu este ceva în regulă – că este greșit să o exprime și că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment – le va fi foarte greu ca adulți să se descurce atunci când sunt mânioși.

Mânia care este reprimată în permanență devine furie, o emoție foarte ne-naturală.

Din cauza furiei, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Dorința de a fi ca celălalt este o emoție naturală. Este emoția care-l face pe copilășul de cinci ani să se străduiască să ajungă la clanța ușii ca și sora lui mai mare – sau să meargă pe bicicletă. Dorința de a fi ca celălalt este emoția naturală care te face să încerci din nou; să te străduiești mai tare: să continui să te lupți până când reușești. Este foarte sănătos și foarte natural să ai o asemenea dorință. Când copiilor li se permite să-și exprime această dorință, ei capătă o atitudine foarte sănătoasă față de ea când ajung adulți și, de aceea, de cele mai multe ori trec prin această dorință foarte repede.

Copiilor care sunt lămuriiți să creadă că această dorință nu este un lucru în regulă – că este greșit să o exprime și că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment – le va fi foarte greu ca adulți să se descurce atunci când doresc ceva.

Dorința de a fi ca celălalt care este reprimată în permanență devine invidie, o emoție foarte ne-naturală.

Din cauza invidiei, oameni au ucis, războaie au început,

națiuni au căzut.

Frica este o emoție naturală. Toți copiii se nasc cu două temeri: teama de a cădea și teama de zgomote puternice. Toate celelalte frici sunt răspunsuri învățate ca reacție la mediul înconjurător, sau sunt induse de către părinți. Scopul fricii naturale este de a te face să fii precaut. Precauția este o unealtă care te ajută să-ți ții corpul în viață. Este un produs al dragostei. Dragostea de Sine.

Copiilor care sunt lămurii să creadă că frica nu este un lucru în regulă – că e greșit să o exprime și că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment – le va fi foarte greu ca adulți să se descurce atunci când le este frică de ceva.

Frica reprimată în permanență devine panică, o emoție foarte ne-naturală.

Din cauza panicii, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Dragostea este o emoție naturală. Când îi este permis să se exprime și să fie primită de către copil în mod normal și natural, fără limitări sau condiționări, fără inhibiții sau rușine, ea nu cere nimic altceva, deoarece bucuria dragostei exprimată și primită în acest fel este suficientă prin ea însăși. Însă dragostea care a fost

condiționată, limitată, învelită în reguli și regulamente, ritualuri și restricții, controlată, manipulată și reținută, devine ne-naturală.

Copiilor care sunt lămuși să creadă că dragostea naturală nu este un lucru în regulă – că este greșit să o exprime și că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment – le va fi foarte greu ca adulți să își manifeste dragostea așa cum trebuie.

Dragostea care este reprimată în permanență devine spirit de posesiune, o emoție foarte ne-naturală.

Din cauza acestui spirit, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Și, astfel, emoțiile naturale, când sunt reprimăte, produc reacții și răspunsuri nenaturale. Majoritatea oamenilor își reprimă cele mai multe dintre emoțiile lor naturale. Dar ele sunt prietenii voștri. Ele sunt darurile făcute vouă. Acestea sunt uneltele voastre divine ce vă ajută să treceți cu îndemânare prin experiență.

Aceste unelte vă sunt date la naștere, ele au ca scop să vă ajute să treceți peste greutatele vieții.

De ce sunt reprimăte aceste emoții în majoritatea oamenilor?

Au fost învățați să și le reprime. Așa li s-a spus.

De către cine?

De către părinții lor. De către cei care i-au crescut.

De ce? De ce au făcut ei așa ceva?

Pentru că așa i-au învățat părinții lor, cărora li s-a spus același lucru de către părinții lor.

Da, bine. Dar de ce se întâmplă?

Ceea ce se întâmplă este că există oameni nepotrivți pe post de părinți.

Ce vrei să spui? Cine sunt „oamenii nepotrivți”?

Mama și tatăl.

Mama și tatăl sunt oamenii nepotrivți pentru a crește copii?

Da. Atunci când părinții sunt tineri. Da, în majoritatea cazurilor. De fapt este un miracol că așa de mulți reușesc să facă o treabă cât de cât bună.

Nimeni nu este mai puțin dotat să crească copii decât părinții tineri. Și, pentru că veni vorba, nimeni nu știe acest lucru mai bine decât părinții tineri.

Majoritatea părinților se apucă de meseria de părinte având foarte puțină experiență de viață. De abia au încheiat perioada când erau ei înșiși copii. Ei încă mai caută răspunsuri, umblă după indicii.

Nici măcar nu s-au descoperit încă pe ei înșiși și

încearcă să-i ghideze și să-i învețe pe alții, mult mai vulnerabili decât ei, să se descopere. Nu și-au descoperit încă propria identitate și sunt aruncați direct în situația de a o descoperi pe a altora. Încă mai încearcă să se regăsească după ce părinții lor proprii i-au etichetat atât de greșit.

Nu au descoperit încă Cine sunt și încearcă să le spună altora cine sunt. Iar presiunea este extrem de mare ca să facă totul cum trebuie – când ei nu-și pot organiza nici măcar propria lor viață „cum trebuie”. Astfel încât înțeleg totul greșit – viețile lor și viețile copiilor lor.

Dacă au noroc, răul făcut copiilor lor nu va fi prea mare. Progenitura va depăși acest rău – dar, probabil nu înainte de a transmite ceva propriei progenituri.

Majoritatea dintre voi căpătați înțelepciunea, răbdarea, înțelegerea și dragostea de a fi părinți minunați, *numai după ce se încheie perioada în care copiii voștri sunt lângă voi.*

De ce se întâmplă asta? Nu înțeleg. Văd că observațiile tale sunt corecte în majoritatea cazurilor, dar de ce se întâmplă asta?

Deoarece tinerii producători-de-copii nu au avut niciodată intenția să fie crescători-decopii. Perioada în care

vă creșteți copiii ar trebui să înceapă cu adevărat atunci când ea, de fapt, se termină.

M-ai pierdut complet.

Ființele umane sunt capabile din punct de vedere biologic să facă copii încă de când sunt ei înșiși copii – ceea ce, s-ar putea să vă surprindă pe toți, durează cam 40 – 50 de ani.

Ființele umane sunt „ele însele copii” timp de 40 sau 50 de ani?

Da, dintr-o anumită perspectivă. Știu că este greu să accepți aceasta ca pe un adevăr, dar uită-te în jurul tău. Cred că comportamentul oamenilor ar putea fi o dovadă a punctului Meu de vedere.

Problema este că, în societatea voastră, se spune că sunteți „adulți” și gata să intrați în lume la 21 de ani. Dacă mai adăugăm la aceasta și faptul că mulți dintre voi ați fost crescuți de mame și tați care *nu erau mult mai în vârstă de 21 de ani ei înșiși* când au început să vă crească, puteți vedea problema în ansamblul ei.

Dacă *s-ar fi intenționat* ca cei-care-fac-copii să fie cei-care-cresc-copii, procrearea n-ar fi fost posibilă decât după 50 de ani!

A face copii s-a intenționat a fi o activitate pentru cei

tineri, ale căror trupuri sunt puternice și bine dezvoltate. *Creșterea* copilului s-a intenționat a fi o activitate pentru cei în vârstă, ale căror minți sunt puternice și bine dezvoltate.

În societatea voastră ați insistat ca cei care fac copii să fie responsabili pentru creșterea copiilor – iar rezultatul este nu numai că ați făcut ca procesul de a fi părinte să fie foarte dificil, dar ați și distorsionat multe dintre energiile care se găsesc în jurul unui act sexual.

Of... ai putea să explici?

Da.

Mulți oameni au făcut observațiile pe care le-am făcut Eu aici, și anume, că o mulțime de ființe umane – probabil majoritatea – nu sunt cu adevărat capabile de a-și crește copiii, atunci când sunt capabile de a-i face. Dar, după ce au descoperit aceasta, oamenii au aplicat exact soluția cea mai greșită.

În loc de a le permite tinerilor să se bucure de sex, iar dacă acesta duce la a face copii, să-i lăsați pe cei în vârstă să-i crească, voi le spuneți tinerilor să nu înceapă relații sexuale *până când nu sunt gata să-și asume responsabilitatea de a crește copii*. Le-ați arătat că este „greșit” să aibă o relație sexuală înainte de acest moment,

și, astfel, ați creat un tabu în jurul a ceea ce s-a intenționat a fi una dintre cele mai mari bucurii ale vieții.

Bineînțeles că acesta este un tabu pe care tinerii nu-l respectă – și dintr-un motiv foarte bun: *este complet nenatural să-l respecti*.

Ființele umane doresc să se acupleze și să copuleze de îndată ce simt semnalul interior care le spune că sunt pregătiți. *Aceasta este natura umană*.

Dar părerea lor despre propria lor natură e mult mai în concordanță cu ceea ce le-ați spus voi, ca părinți, decât cu ceea ce simt ei pe dinăuntru. Copiii voștri se așteaptă ca voi să le spuneți ce este viața.

Atunci când ei simt primele îndemnuri să se uite pe furiș unul la celălalt, să se joace cu inocență unul cu celălalt, să-și exploreze „diferențele”, ei se vor uita către voi, așteptând un semnal. Oare această parte din natura lor umană este „bună”? Sau este „rea”? Au voie? Trebuie să o înăbușe? Să aibă rețineri? Să o descurajeze?

Se poate observa că ceea ce mulți părinți au spus copiilor lor în legătură cu această parte a naturii lor umane își are originea în tot felul de lucruri: ce li s-a spus *lor*; ce spune *religia* lor; ce gândește *societatea* lor – orice în afară de ordinea naturală a lucrurilor.

În cadrul evoluției naturale a speciei voastre, sexualitatea îmbobocește undeva între vârsta de 9 și 14 ani. De la 15 ani încolo, ea este foarte prezentă și se exprimă în majoritatea ființelor umane. Și, astfel, începe o cursă nebună – copiii repezindu-se plini de panică să-și elibereze propria lor energie sexuală plină de bucurie, iar părinții repezindu-se cu aceiași panică să-i oprească.

În această luptă, părinții au avut întotdeauna nevoie de tot ajutorul și de toți aliații pe care-i puteau găsi, deoarece, după cum s-a observat, ei le cer copiilor *să nu facă ceva* care este absolut parte din natura lor.

Prin urmare, adulții au inventat tot felul de limitări, restricții, presiuni economice, sociale, religioase, culturale, familiale, ca să-și justifice cererile lor ne-naturale impuse asupra copiilor. Copiii au crescut, acceptând că propria lor sexualitate este *ne-naturală*. Cum e cu puțință ca ceva ce este atât de „natural” să fie un lucru de rușine, interzis, controlat, ținut în frâu, restrâns și negat?

Ei, cred că exagerezi puțin! Nu crezi că exagerezi?

Așa să fie? Care crezi că este impactul asupra unui copil de 4 sau 5 ani, faptului că părinții nu folosesc nici măcar *numele* corect al anumitor părți ale corpului lui? Ce mesaj le transmiteți voi copiilor voștri, când văd cât de stânjeniți

sunteți în această privință și cam ce credeți că *ar trebui să simtă ei?*

Păi...

Da, chiar așa... „păi...”

„Noi nu prea folosim cuvintele astea”, după cum spunea bunica. „Păsărică” și „poponel” *sună* mai bine.

Într-o conversație obișnuită nu puteți folosi numele adevărat al acestor părți ale corpului, din cauză că ați atașat acestor cuvinte mult „bagaj” negativ.

La o vârstă mai fragedă, copiii bineînțeles că nu pricep de ce părinții simt în felul acesta, dar rămân cu impresia, adesea o impresie *de neuitat*, că anumite părți ale corpului „nu sunt în regulă” și că orice este legat de ele e rușinos – dacă nu chiar „rău”.

Pe măsură ce copiii cresc și ajung adolescenți, își dau seama că acest lucru nu e adevărat, dar atunci li se spune, în termeni foarte clari, că există o legătură între sarcină și sexualitate și că va trebui să-și crească copiii pe care-i fac și, astfel, au acum un alt motiv ca să creadă că exprimarea sexuală este „rea” – iar cercul este complet.

Aceasta a creat confuzie și destul de mult dezastru în societatea voastră – *ceea ce este întotdeauna rezultatul*

unui comportament greșit față de natură.

Ați creat jenă, reținere și rușine când e vorba de sex – ceea ce a dus la inhibiție sexuală, disfuncții și violență.

Ca societate, veți fi întotdeauna inhibați de ceea ce vă face să vă simțiți jenați; vor exista întotdeauna disfuncții din cauza comportamentelor care au fost reprimare și veți acționa întotdeauna cu violență. În semn de protest împotriva faptului că trebuie să vă fie rușine pentru un lucru de care *știți în inima voastră că n-ar trebui să vă rușinați câtuși de puțin.*

Prin urmare, Freud știa el ce știa când spunea că o mare cantitate din mânia existentă în specia umană ar putea fi legată de sex – o furie profundă, din cauză că trebuie să ne reprimăm instinctele, interesele și îndemnul fizice naturale de bază.

Sunt mai mulți psihiatri care s-au aventurat să spună aceasta. Ființa umană e furioasă, deoarece știe că n-ar trebui să-i fie rușine de ceva ce o face să se simtă atât de bine – și, cu toate acestea, are un sentiment de vinovăție și de rușine.

Mai întâi, omul devine furios față de Sinele lui, față de el însuși, pentru că se simte așa de bine în privința a ceva care ar trebui să-l facă, în mod clar, să se simtă „rău”.

Apoi, când, în cele din urmă, își dă seama că a fost prostit – că sexualitatea este o parte minunată, onorabilă și extraordinară a experienței umane – el se înfurie împotriva celorlalți: împotriva părinților, pentru că l-a făcut să se rețină; împotriva religiei, pentru că l-a făcut să-i fie rușine; împotriva membrilor sexului opus, pentru că l-au provocat, împotriva întregii societăți, pentru că l-a controlat.

În cele din urmă, el devine furios pe el însuși pentru că a permis ca toate acestea să-l inhibe.

Mare parte din această furie reprimată a fost canalizată spre construirea unor valori morale distorsionate și prost dirijate în cadrul societății în care trăim acum – o societate care, prin monumente, statui, timbre comemorative, filme, imagini și programe TV, laudă și cinstește cele mai urâte acte de violență ale omenirii, dar ascunde – sau, încă și mai rău, degradează – unele dintre cele mai frumoase gesturi de dragoste.

Și toate acestea – *toate acestea* – au provenit dintr-un singur gând: că cei care aduc pe lume copii au responsabilitatea de a-i crește singuri.

Dar dacă oamenii care au copii nu sunt responsabili pentru creșterea lor, atunci cine este?

Întreaga comunitate. Și, în mod special, cei în vârstă.

Cei în vârstă?

În societățile cele mai avansate, cei în vârstă cresc copii, au grijă de ei, îi educă și trec asupra lor înțelepciunea, învățăturile și tradițiile neamurilor lor. Voi reveni asupra acestei idei mai târziu, când vom vorbi despre câteva dintre aceste civilizații avansate.

În orice societate în care producerea de copii la o vârstă tânără nu este considerată un lucru „rău” – deoarece bătrânii comunității îi cresc și, prin urmare, nu există un sentiment copleșitor de responsabilitate și povară – reprimarea sexuală este un lucru necunoscut și la fel sunt și violul, deviațiile și disfuncțiile socio-sexuale.

Există astfel de societăți pe planeta noastră?

Da. Deși ele sunt pe cale de dispariție. V-ați străduit să le eradicați, să le asimilați, deoarece le-ați considerat barbare. În societățile pe care voi le numiți ne-barbare, copiii (ca și soțiile și soții, de altfel) sunt considerați ca fiind proprietate, posesiune personală, iar purtătorii-de-copii trebuie să devină cei-care-cresc-copii, deoarece ei trebuie să aibă grijă de ceea ce „posedă”.

Un gând aflat la rădăcina multora dintre problemele societății voastre este acela că nevestele și copiii sunt

posesiuni personale, că ei sunt „ai voștri”.

Vom examina acest subiect al „posesiunii” mai târziu, când vom explora și vom discuta despre viața ființelor deosebit de evaluate. Pentru moment, gândește-te o clipă la ce-ți spun. Oare o persoană care este pregătită din punct de vedere fizic să facă copii este gata cu adevărat, din punct de vedere emoțional, să-i și crească?

Adevărul este că majoritatea oamenilor nu simt dotați să crească copii nici la 30 și nici la 40 de ani – și nici nu se presupune că ar trebui să fie. Ei nu au trăit, cu adevărat, suficient de mult timp ca adulți ca să treacă asupra copiilor înțelepciunea lor profundă.

Am mai auzit ideea asta. Mark Twain a spus-o. Se zice că ar fi comentat: „Când aveam 19 ani, tatăl meu nu știa nimic. Dar când aveam 35, am fost uluit de cât de multe învățase Bătrânul”.

A prins exact ideea. Anii voștri de tinerețe nu trebuie să fie folosiți pentru a-i învăța pe alții adevărul, ci pentru a afla adevărul. *Cum poți să îi înveți pe copiii tăi un adevăr pe care nu l-ai aflat încă?*

Bineînțeles că nu poți. Așa că vei sfârși prin a le spune singurul adevăr pe care-l știi – adevărul altora. Al tatălui tău, al mamei tale, al culturii tale, al religiei tale. Orice,

absolut orice, în afară de propriul tău adevăr. Încă îl mai cauți.

Și te vei strădui, și vei experimenta și vei găsi și vei eșua în a găsi și-ți vei forma și reforma adevărul, ideea despre tine însuși, până când vei depăși cam jumătate de secol de trăit pe această planetă.

Apoi s-ar putea să începi să te liniștești, în sfârșit, și să-ți limpezești adevărul tău. Și probabil că cel mai mare adevăr cu care vei fi de acord este că nu există câtuși de puțin un adevăr constant: că adevărul, ca și viața însăși, este un lucru schimbător, în permanentă evoluție și creștere – și că, exact în momentul în care crezi că procesul de evoluție s-a încheiat, constăți că, de fapt, de-abia a început.

Așa este. Am ajuns deja în acest stadiu. Am peste 50 de ani și am ajuns aici.

Bine. Acum ești un om mai înțelept. O persoană în vârstă. Acum ar trebui să crești copii. Sau, încă și mai bine, peste 10 ani. Cei în vârstă ar trebui să crească copii – asta a și fost intenția.

Numai cei în vârstă știu despre adevăr și viață. Despre ceea ce este important și ceea ce nu este. Despre ceea ce se înțelege cu adevărat prin termeni cum ar fi integritate,

cinste, loialitate, prietenie și dragoste.

Înțeleg ce vrei să subliniezi aici. E greu de acceptat, dar mulți dintre noi de-abia *am trecut* de la stadiul de „copil” la cel de „elev”, atunci când avem deja copiii noștri și simțim că trebuie să începem să-i învățăm *pe ei*. Prin urmare, ne gândim să-i învățăm ceea ce ne-au învățat și pe noi părinții noștri.

Și, astfel, păcatele părinților trec asupra fiilor, până la a șaptea generație.

Și cum putem schimba acest lucru? Cum putem închide ceroul?

Puneți creșterea copiilor în mâinile Celor Bătrâni. Părinții își văd copiii oricând doresc, trăiesc împreună cu ei dacă așa vor, dar nu sunt singurii responsabili pentru îngrijirea și educația lor. Nevoile fizice, sociale și spirituale ale copiilor sunt satisfăcute de către întreaga comunitate, educația și sistemul de valori fiind oferit de către cei în vârstă.

Mai încolo în dialogul nostru, când vom discuta despre alte culturi și civilizații din univers, vom vedea noi modele de trai. Dar aceste modele nu se aplică la modul în care v-ați structurat voi viața în prezent.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că nu numai ca părinte folosiți un model ineficient, ci și în întregul vostru mod de viață.

Iarăși întreb, ce vrei să spui?

V-ați îndepărtat unul de celălalt. V-ați rupt de familie. Ați dezmembrat micile voastre comunități, în favoarea orașelor enorme. În aceste orașe mari există mai mulți oameni, dar mai puține „triburi”, grupuri sau clanuri, ai căror membrii să înțeleagă că responsabilitatea lor trebuie să se manifeste față de toți ceilalți. Așa că, voi realmente nu aveți persoane în vârstă. Și, oricum, nu la îndemână.

Încă și mai rău decât că v-ați îndepărtat de cei în vârstă e faptul că i-ați dat la o parte, iați marginalizat. Le-ați luat puterea. Iar prezența lor chiar vă irită.

Da, pe unii dintre membrii societății voastre chiar îi irită prezența celor în vârstă, considerând că sunt niște lipitori cu pretenția de a primi beneficii, pentru care cei tineri trebuie să plătească cu o parte mereu mai mare din venitul lor.

E adevărat. Unii sociologi prezic un război al generațiilor, în care cei în vârstă vor fi acuzați că cer din ce în ce mai mult, în timp ce contribuie cu din ce în ce mai puțin. Există acum atât de mulți

cetățeni în vârstă, copiii mulți, născuți după război, îmbătrânesc și ei, iar oamenii trăiesc în general din ce în ce mai mult.

Dar dacă bătrânii nu au nicio contribuție, aceasta se întâmplă pentru că voi nu le dați voie să o facă. Exact atunci când ei puteau să facă un bine companiei, le-ați cerut să se retragă din serviciile lor și să se dea la o parte de la cele mai active și pline de importanță acțiuni din viață – exact atunci când participarea lor ar fi putut da un sens deosebit acestor manifestări.

Ați devenit o societate care-i adulează pe cei tineri și-i dă la o parte pe cei bătrâni, nu doar în ceea ce privește meseria de părinte, ci și în politică, economie și chiar și în religie, unde cei în vârstă au un cuvânt greu de spus.

Societatea voastră a devenit o societate pentru o persoană și nu pentru mai multe. Adică, o societate construită din indivizi, mai degrabă decât din grupuri.

Dat fiind că v-ați singularizat și întinerit societatea, ați pierdut mult din bogăția și resursele ei. Acum le-ați pierdut pe amândouă și prea mulți dintre voi trăiesc în epuizare și sărăcie emoțională și psihologică.

Iarăși Te întreb, există vreun mod în care să punem capăt acestui ciclu.

În primul rând, recunoașteți și admiteți că el este real. Sunt atât de mulți dintre voi care-l neagă. Atât de mulți dintre voi pretind că așa ceva nu există. Vă mințiți pe voi înșivă și nu vreți să auziți adevărul și, cu atât mai puțin, să-l spuneți.

Și despre aceasta vom vorbi mai târziu, când vom arunca o privire asupra Civilizațiilor entităților deosebit de evolute, pentru că nu trebuie să trecem cu vederea această negare, această incapacitate de a observa și recunoaște cum stau lucrurile. Și dacă vreți cu adevărat să schimbați această stare de lucruri, sper că vă veți da voie să mă auziți.

A venit timpul să se spună adevărul, așa cum este el. Sunteți gata?

Eu sunt gata. De aceea am venit la Tine. Așa a început întreaga conversație de față.

Adesea adevărul nu te face să te simți bine. El dă o stare bună numai celor care nu vor să-l ignore. Pe ei, adevărul nu doar îi mângâie, dar îi și inspiră.

Pe mine mă inspiră întreg acest dialog construit din trei părți. Continuă, Te rog.

Există un motiv destul de bun ca să te simți optimist și plin de elan. Observ că lucrurile au început să se schimbe.

Mai mult decât oricând, în ultimii ani există o mare preocupare în rândul vostru de a vă crea comunități și de a vă construi familii extinse. Și, din ce în ce mai mult îi respectați pe cei bătrâni, dându-le posibilitatea ca viața lor – și, prin ei, și a voastră – să fie mai plină de înțeles și de valoare. E un pas mare înspre o direcție minunată și folositoare.

Așa că lucrurile „se schimbă”. Civilizația voastră se pare că a făcut acest pas. De acum, merge înainte pe drumul cel bun.

Nu puteți face aceste schimbări într-o singură zi. De exemplu, nu puteți schimba brusc felul în care vă creșteți copiii, schimbare de la care a și pornit întregul mod nou de a gândi. Dar *puteți* să vă schimbați viitorul, pas cu pas.

Lectura acestei cărți este unul dintre pași. Înainte de a se termina, acest dialog va relua de mai multe ori punctele importante. Repetiția nu va fi întâmplătoare, ci pentru a accentua ideile.

Ai cerut păreri despre modul în care îți poți construi ziua de mâine. Hai să începem prin a ne uita la cea de ieri.

2

Ce legătură are trecutul cu viitorul?

Atunci când îți cunoști trecutul poți să-ți cunoști mai bine toate posibilele viitoruri. Ai venit la Mine să mă întrebi cum să faci ca viața ta să funcționeze mai bine. Îți va fi de folos să știi cum ai ajuns în starea în care te afli astăzi.

Îți voi vorbi despre putere și forță – și despre diferența dintre ele. Și vom conversa despre imaginea Satanei pe care voi l-ați inventat, cum și de ce l-ați inventat și cum ați decis că Dumnezeu este „El” și nu „Ea”.

Îți voi spune despre Cine sunt Eu cu Adevărat, față de cel care spuneți voi, în mitologiile voastre, că aș fi. Îți voi descrie Starea Mea de A Fi în așa fel încât vei înlocui bucuros mitologia cu cosmologia – adevărata cosmologie a universului și legătura ei cu Mine. Te voi face să știi despre viață, despre cum funcționează ea și de ce funcționează astfel. Capitolul de față este dedicat tuturor acestor lucruri.

După ce le cunoști, poți să decizi la ce hotărăști să renunți din ceea ce a creat neamul omenesc. Pentru că, aceasta a treia parte a conversației noastre, acest al treilea volum se ocupă de construirea unei noi lumi, de

crearea unei noi realități.

De prea mult timp trăiți – voi, copiii Mei, într-o închisoare creată de voi înșivă. E timpul să vă eliberați.

V-ați încarcerat cele cinci emoții naturale, reprimându-le și transformându-le în emoții cu totul nenaturale care au adus nefericire, moarte și distrugere în lumea voastră.

Pe această planetă, modelul de comportament este, de secole, următorul: nu „dați frâu liber” emoțiilor voastre. Dacă simțiți durere, treceți peste ea!; dacă simțiți furie, înăbușiți-o!; dacă simți o dorință de a fi la fel ca celălalt, rușinați-vă!; dacă simțiți frică, depășiți-o!; dacă simțiți dragoste, controlați-o! limitați-o! fugiți de ea! – faceți orice puteți ca să nu o exprimați pe deplin, în clipa aceea și în locul acela!

E momentul să vă eliberați.

V-ați încarcerat cu adevărat Sinele vostru Sfânt. Și e momentul să vă eliberați Sinele.

Sunt tot mai interesat. De unde începem? Cum începem?

În analiza scurtă pe care o facem cu privire la cum s-a ajuns aici, hai să ne întoarcem la momentul în care societatea voastră s-a reorganizat prin forțe proprii, atunci când oamenii au devenit specia dominantă și au hotărât

că nu se cuvine să-ți manifesti emoțiile – sau, în anumite cazuri, chiar să le ai.

Ce vrei să spui „când societatea s-a reorganizat prin forțe proprii”? Ce-o mai fi și asta?

Într-o perioadă timpurie a istoriei voastre, ați trăit pe această planetă într-o Societate matriarhală. Apoi, s-a produs o modificare și a apărut patriarhatul. Când s-a făcut această modificare, voi v-ați îndepărtat de exprimarea emoțiilor. Ați etichetat-o ca pe un semn de „slăbiciune”. Tot în această perioadă, masculii au inventat diavolul și Dumnezeu de gen masculin.

Masculii au inventat diavolul?

Da. Satana a fost esențialmente o invenție masculină. În cele din urmă, întreaga societate a acceptat-o, iar renunțarea la emoții și inventarea „Celui Rău” au fost o parte din revolta masculină împotriva matriarhatului, a perioadei în care femeile conduceau totul prin prisma propriilor emoții. Ele dețineau toate posturile în guverne, toate pozițiile religioase ale puterii, toate domeniile de influență în comerț, știință, educație înaltă, medicină.

Iar bărbații ce putere aveau?

Niciuna. Bărbații trebuiau să-și justifice existența, pentru că importanța lor era foarte mică, în afara abilității de a

fertiliza ovulul femeiesc și de a muta obiecte grele. Era ceva asemănător cu furnicile și albinele lucrătoare. Ei făceau munca fizică grea și aveau grijă de producerea și protecția copiilor.

Bărbații au avut nevoie de sute de ani pentru a găsi și a crea un loc mai important pentru ei în organizarea societății lor. Au trecut secole, înainte ca bărbații să aibă măcar permisiunea de a participa la problemele clanului lor, de a putea spune un cuvânt când se luau decizii în cadrul comunității. Femeile nu-i considerau suficient de inteligenți pentru a putea înțelege astfel de probleme.

Măi să fie! E greu să-ți imaginezi că o societate ar interzice unei întregi categorii de oameni chiar să și voteze, din cauză de sex.

Îmi place ce simț al umorului ai în această privință. Chiar îmi place. Continuăm?

Te rog.

Au trecut încă și mai multe secole. Înainte ca ei să poată deține cu adevărat pozițiile de conducere pentru care aveau, în sfârșit șansa de a vota. Le erau încă refuzate alte posturi influente și de putere în cadrul societății lor.

Când masculii au obținut, în sfârșit, poziții de autoritate în cadrul societății, când s-au ridicat, în

sfârșit, deasupra condiției lor de făcători-de-copii și posibili sclavi, trebuie remarcat faptul că nu s-au întors împotriva femeilor, ci le-au acordat întotdeauna respectul, puterea și influența pe care toate ființele umane le merită, indiferent de sex.

Iarăși ești plin de umor.

Îmi pare rău. Am greșit cumva planeta?

Să ne întoarcem la povestea noastră. Dar. Înainte de a vorbi despre inventarea „diavolului”, hai să vorbim puțin despre putere. Căci inventarea lui Satana este legată de aceasta.

Intenționezi să spui că, în societatea de astăzi, bărbații au toată puterea, nu-i așa? Dă-mi voie să ți-o iau înainte și să-ți spun de ce cred eu că s-a întâmplat așa.

Spuneai că, în perioada matriarhală, bărbații semănau foarte tare cu albinele lucrătoare aflate în serviciul reginei. Spuneai că ei făceau munca fizică grea și aveau grijă de producerea și protecția copiilor. Iar *mie* îmi venea să spun: „Și, ce, s-a schimbat ceva? Asta fac ei și *acum!*” Fac pariu că mulți bărbați ar spune, probabil, că nu *s-a schimbat* mare lucru - în afară de faptul că bărbații au

căpătat ceva, pentru că și-au menținut „acest rol ingrat”. Într-adevăr, ei au mai multă putere.

De fapt, au cea mai mare parte din putere.

Bine, cea mai mare parte din putere. Dar, ironia pe care o văd eu este că fiecare dintre sexe crede că el are sarcinile ingrate, în timp ce ceilalți se distrează. Bărbații nu suportă faptul că femeile încearcă să-și ia înapoi o parte din putere, pentru că bărbații spun că nici bătuți nu vor mai face ceea ce fac pentru societate și nu au nici măcar *puterea necesară de a o face*.

Femeile nu suportă faptul că bărbații păstrează toată puterea și spun că nici bătute nu vor mai face ceea ce fac pentru societate și rămân deci, în continuare, fără putere.

Ai făcut o analiză corectă. Și atât bărbații cât și femeile sunt bătuți de soartă să-și repete propriile greșeli. Într-un ciclu nesfârșit de nefericire auto-indusă, până când una sau alta dintre părți înțelege că, în viață, nu e vorba de putere, ci de forță – și până când amândouă părțile nu-și dau seama că nu este vorba de separare, ci de unitate. Asta, deoarece *forța interioară* se află în *unitate*, iar în separare aceasta se risipește, lăsându-l pe om slab și fără

de putere – și, prin urmare, luptându-se să capete putere.

Adevăr vă spun Eu vouă: vindecați dezbinarea dintre voi, puneți capăt iluziei de separare și veți fi trimiși înapoi la sursa forței voastre interioare. Acolo veți găsi adevărata putere. Puterea de a face orice. Puterea de a fi orice. Puterea de a avea orice. Pentru că, puterea de a crea provine din forța interioară, care este produsă prin unitate.

Același lucru este adevărat și în cadrul relațiilor dintre voi și Dumnezeu. Tot așa cum este extraordinar de adevărat în cadrul relațiilor dintre voi și semenii voștri.

Încetați de a vă mai gândi la voi înșivă ca fiind separați și atunci a voastră va fi adevărata putere care provine din forța interioară a unității – ca societate mondială și ca parte individuală a întregului – pe care să o folosiți cum doriți.

Dar amintește-ți că:

Puterea vine din forța interioară. Forța interioară nu provine din putere ca atare.

În această privință, majoritatea oamenilor înțeleg exact invers.

Puterea fără forță interioară este o iluzie. Forța interioară fără unitate este o minciună. O minciună care nu a adus niciun serviciu omenirii, dar a intrat foarte

adânc în conștiința neamului vostru. Pentru că voi credeți că forța interioară provine din *individualizare* și din *separare*, iar lucrurile nu stau câtuși de puțin așa. Separarea de Dumnezeu și unul de altul este cauza tuturor disfuncțiilor și suferințelor voastre. Cu toate acestea, separarea continuă să se prefacă a fi forță, iar politica, economia și chiar și religiile voastre au perpetuat minciuna.

Această minciună este cea care generează toate războaiele și toate luptele de clasă care duc la război; toate animozitățile dintre rase și sexe și toate luptele pentru putere care duc la animozități; toate încercările și necazurile personale, cât și toate luptele interne care duc la necazuri.

Totuși, țineți cu înverșunare la această minciună, chiar dacă ați văzut unde vă duce – chiar dacă va dus la propria voastră distrugere.

Adevăr vă spun Eu vouă: Cunoașteți adevărul și adevărul vă va elibera.

Nu există separare. Niciunul de celălalt, nici de Dumnezeu și nici de orice există.

Voi repeta, iarăși și iarăși, acest adevăr pe paginile de față. Voi face, iarăși și iarăși, această observație.

Comportați-vă ca și cum nu ați fi separați de nimeni și de nimic și chiar mâine veți vindeca lumea.

Acesta este cel mai mare secret al tuturor timpurilor. Este răspunsul pe care omul îl caută de milenii. Este soluția pentru care s-a zbatut. Revelația pentru care s-a rugat.

Comportați-vă ca și cum nu ați fi separați de nimic și veți vindeca lumea, înțelegeți că este vorba despre putere împreună și nu putere asupra altuia.

Mulțumesc. Am înțeles. Deci, la început, femeile au avut putere asupra bărbaților, iar acum e viceversa. Iar bărbații l-au inventat pe diavol pentru a înșfăca această putere de la conducătoarele tribului sau ale clanului?

Da. Ei au folosit frica, deoarece frica era singura unealtă pe care o aveau.

Nu s-au schimbat multe. Bărbații procedează așa până în zilele noastre. Bărbații folosesc frica, uneori chiar înainte de a se face apel la *rațiune*. Asta, în special atunci când ei sunt oameni mai mari, mai puternici. (Sau națiuni mai mari sau mai puternice.) Uneori, acest lucru pare a fi integrat în esența omului. Pare că se află în însăși *celula* lui. Cel mare

este și cel tare. Forța înseamnă putere.

Da. Așa s-a întâmplat încă de la sfârșitul matriarhatului.

Și cum de s-a întâmplat așa?

Despre asta e vorba în relatarea de mai jos.

Atunci, continuă, Te rog.

În timpul perioadei matriarhale, ca să câștige control, nu pe femei trebuiau să le convingă bărbații că lor ar trebui să li se dea mai multă putere, ci pe alți bărbați.

La urma urmei, viața mergea înainte și existau modalități mai rele în care bărbații să își petreacă ziua decât să facă o muncă fizică simplă ca să iasă în evidență – și apoi să facă sex. Prin urmare, nu a fost ușor pentru bărbații care erau fără putere să-i convingă pe alți bărbați fără putere să se străduiască să capete putere. Aceasta, până când au descoperit frica.

Frica a fost singurul lucru pe care femeile nu-l avuseseră în vedere.

Această frică a început cu semințele îndoielii semănate de către cei mai enervați dintre masculi. Aceștia erau de obicei bărbații cei mai puțin „doriți”; cei fără mușchi, urâți – și, prin urmare, cei cărora femeile le dădeau cea mai mică atenție.

Și, fac pariu că, deoarece lucrurile stăteau așa,

plângerile lor erau desconsiderate, considerate a fi crize de furie provenite din frustrări sexuale.

E corect ce spui. Dar bărbații enervați trebuiau să folosească singura unealtă pe care o aveau. Așa că, au căutat să facă să crească frica din semințele îndoiieli. „Dar dacă femeile nu aveau dreptate?”, întrebau ei. „Dar dacă modul lor de a conduce lumea nu era cel mai bun?

Dar dacă ele conduceau de fapt întreaga societate – întreaga specie umană – spre o nimicire sigură?”

Mulți bărbați nu-și puteau imagina așa ceva. La urma urmei, nu aveau femeile o legătură directă cu Zeița? Și nu erau ele reproducerile fizice exacte ale Zeiței și oare Zeița nu era bună?

Învățătura era atât de puternică, atât de convingătoare, încât bărbații nu au avut altceva de făcut decât să inventeze un diavol, un Satana, pentru a contracara bunătatea nelimitată a Marii Mame pe care oamenii din matriarhat și-o imaginau și o adora.

Cum au reușit ei să-i convingă pe toți că exista ceva care se putea numi „cel viclean”?

Singurul lucru pe care societatea lor îl înțelegea era teoria „mărului putred”. Până și femeile vedeau și știau din experiență că anumiți copii erau „răi”, indiferent de ce ar fi

făcut ele. După cum știa toată lumea, era vorba, în special, de băieții care nu puteau fi controlați.

Și astfel s-a creat un mit.

Într-o zi, povestește mitul, Marea Mamă, Zeița Zeițelor, a dat naștere unui copil care s-a dovedit *a nu fi bun*. Oricât se străduia Mama, copilul nu era bun. În cele din urmă, el s-a luptat cu propria lui Mamă ca să-i ia tronul.

Asta era prea mult, chiar și pentru o Mamă iubitoare și iertătoare. Băiatul a fost alungat pentru totdeauna – dar a continuat să apară în deghizări mai inteligente și în costumații mai deștepte, uneori dându-se drept Marea Mamă însăși.

Acest mit a dat posibilitatea bărbaților să întrebe: „De unde știm că Zeița pe care o adorăm noi este o Zeiță? S-ar putea să fie copilul cel rău care acum a devenit adult și vrea să ne păcălească”.

În felul acesta, bărbații i-au făcut pe alți bărbați să se îngrijoreze, apoi să se înfurie pe femei că nu le luau îngrijorarea în serios, apoi să se răskoale.

Și, astfel, a fost creată acea ființă pe care voi o numiți acum Satana. Nu a fost greu de creat un mit despre un „copil rău” și nici nu a fost greu de a le convinge până și pe femeile clanului de posibilitatea existenței unei astfel

de creaturi. Nu a fost deloc dificil să-i facă pe toți să accepte că acest copil era de sex masculin. Doar nu erau masculii sexul inferior?

Metoda a fost folosită pentru a crea o problemă mitologică. Dacă „copilul cel rău” era de gen masculin, dacă „cel viclean” era masculin, cine trebuia să fie cel care să îl domine? Bineînțeles că nu un zeu feminin. Pentru că, au spus bărbații cu multă inteligență, atunci când e vorba de înțelepciune și intuiție, minte clară și compasiune, capacitate de a concepe planuri și de a gândi, nimeni nu se îndoia de superioritatea feminină. Dar în materie de forță brutală, nu era oare nevoie de un mascul?

Mai demult, în mitologia Zeiței, masculii erau doar consorti – companionii ai femeilor, acționau ca servitori și le îndeplineau dorința majoră pentru slăvirea senzuală a măreției Zeiței lor.

Dar acum era nevoie de un mascul care putea să facă mai mult; un mascul care putea și să o protejeze pe Zeiță și să-l înfrângă pe dușman. Această transformare nu a apărut peste noapte, ci în decursul a multor ani. În mod gradat, foarte cu încetul, societățile au început să-l vadă pe consortul mascul ca pe protectorul mascul din mitologiile lor spirituale, pentru că, dacă acum Zeița

trebuia protejată împotriva cuiva, este clar că era nevoie și de un protector.

Nu a fost un pas mare de la mascul ca protector la mascul ca *partener egal*, care stătea acum alături de Zeiță. Dumnezeuul *mascul* a fost creat și, pentru un timp, zeii și zeițele au dominat mitologia împreună.

Apoi, iarăși treptat, zeilor li s-au dat roluri mai mari. Nevoia de protecție, de forță, a început să depășească nevoia de înțelepciune și de dragoste. Din aceste mitologii s-a născut un nou gen de dragoste. O dragoste care protejează prin forță brutală. Dar era și o dragoste care voia să posede ceea ce protejează: care era geloasă pe zeițele ei; care acum servea doar senzualitatea feminină și se lupta și murea pentru ea.

Au început să apară mituri legate de zei cu puteri enorme, care se certau și se luptau pentru zeițe de o frumusețe de nedescris. Și, în felul acesta, s-a născut Dumnezeu *cel gelos*.

E fascinant.

Așteptă! Ajungem în curând la sfârșit, dar mai e un pic.

Nu a mai durat mult până când gelozia zeilor s-a extins nu numai asupra zeițelor – ci și asupra tuturor creațiilor de pretutindeni. Ați face bine să-l iubiți pe El, pretindeau

acești zei geloși și pe niciun alt zeu – *că dacă nu...!*

Întrucât masculii erau specia cea mai puternică și zeii erau cei mai puternici dintre masculi, părea că nu mai era loc pentru discuții în contradictoriu în cadrul acestei noi mitologii.

Au început să apară povești despre cei care au discutat în contradictoriu și au pierdut *Așa s-a născut Dumnezeuul mâniei.*

În curând a fost răsturnată întreaga concepție despre Zeitate. În loc ca ea să fie sursa dragostei, a devenit sursa fricii.

Modelul de dragoste care era în mare măsură feminin – dragostea nesfârșit de răbdătoare a unei mame pentru copilul ei și, da! chiar a unei femei pentru bărbatul ei nu-prea-inteligent dar, la urma urmei, folositor, a fost înlocuit de către dragostea geloasă, mânioasă a unui Dumnezeu revendicativ, intolerant, care nu acceptă niciun fel de amestec, nu permite nicio abatere, nu uită nicio jignire.

Zâmbetul Zeiței amuzate care trăiește experiența dragostei fără limite și se opune cu blândețe legilor naturii, a fost înlocuit de aspectul sever al unui Zeu care-nu-se-amuză, care-și proclamă puterea asupra legilor naturii și o dragoste veșnic părtinitoare.

Acesta este Dumnezeu pe care îl adorați astăzi și așa ați ajuns acolo unde sunteți acum.

Uluitor. Interesant și uluitor. Dar ce motiv ai să-mi spui toate acestea?

E important să știți că voi *ați inventat totul*. Ideea că „cel mare este și cel tare” sau că „putere înseamnă forță” s-a născut în miturile voastre teologice, create de către masculi.

Dumnezeul mâniei, geloziei și furiei a fost o închipuire. Dar, ceea ce voi v-ați imaginat atât de multă vreme, *a devenit realitate*. Unii dintre voi încă îl mai consideră și astăzi ca fiind real. Dar el nu are nicio legătură cu realitatea absolută, sau cu ceea ce se întâmplă aici cu adevărat.

Ce anume?

Ceea ce se întâmplă este că sufletul vostru tânjește după experiența cea mai înaltă a lui însuși pe care și-o poate imagina. El a venit aici cu acest scop – să se realizeze pe el însuși (adică să devină real) în propria sa experiență. Apoi, el a descoperit plăcerile cărnii – nu numai sexul, ci tot felul de plăceri și, pe măsură ce se scufunda în aceste plăceri, uita treptat de plăcerile spiritului. Și acestea sunt plăceri. Mai mari decât cele pe

care le-ar putea da vreodată trupul. Dar sufletul a uitat de ele.

Da, acum ne îndepărtăm de tot de ce înseamnă istorie și ne întoarcem la ceva ce ai atins în treacăt în acest dialog. Putem să ne întoarcem acolo?

Păi, nu prea ne îndepărtăm de istorie. Legăm totul la un loc. După cum vezi, totul este foarte simplu. Scopul sufletului – motivul pentru care el a venit în trup – este de a fi și de a exprima pe Cine Ești Tu cu Adevărat. Sufletul tânjește să facă acest lucru; tânjește să se cunoască pe el însuși și propria sa experiență.

Această dorință acută de a ști este viața care se străduiește să fie. Acesta este Dumnezeu care alege să se exprime. Dumnezeu din istoria voastră nu este Dumnezeu cel adevărat. Aceasta este ideea. ***Sufletul vostru este unealta prin care Eu mă exprim și trăiesc experiența despre Mine însumi.***

Oare asta nu îți limitează experiența?

O limitează, doar dacă nu o limitează. Depinde de voi. Voi ajungeți să fiți expresia și experiența a ce sunt Eu, la orice nivel alegeți. Au fost unii care au ales expresii foarte grandioase. Niciunul nu a fost mai înalt decât Iisus, Hristosul – deși au fost și alții care s-au ridicat la fel de sus.

Nu e Hristos exemplul cel mai înalt? Nu este El Dumnezeu făcut Om?

Hristos este exemplul cel mai înalt. Dar nu este singurul care a atins starea cea mai înaltă. Hristos este Dumnezeu făcut Om. Dar El nu este singurul om făcut din Dumnezeu.

Fiecare om este „Dumnezeu făcut Om”. Voi sunteți Eu exprimat în forma voastră prezentă. Dar nu vă faceți griji că Mă îngrădiți; nu fiți îngrijorați că aceasta îmi creează limite. Pentru că Eu sunt fără limite și nu le-am avut niciodată. Credeți că voi sunteți singura formă pe care am ales-o? Credeți că voi sunteți singurele creaturi pe care le-am umplut cu Esența Mea?

Îți spun că Eu sunt în fiecare floare, în fiecare curcubeu, în fiecare stea din ceruri și în tot ceea ce este în sau pe fiecare planetă care se învâрте în jurul fiecărei stele.

Eu sunt șoapta vântului. Căldura soarelui vostru, individualitatea incredibilă și perfecțiunea extraordinară a fiecărui fulg de zăpadă. Eu sunt maiestatea din zborul planat al vulturilor și inocența căprioarei în câmp, curajul leilor și înțelepciunea anticilor.

Și Eu nu sunt limitat numai la modurile de exprimare care pot fi văzute pe planeta voastră. Voi nu știți Cine sunt, doar credeți că știți. Dar să nu credeți că Cine sunt

se limitează doar la voi, sau că Esența Mea Divină – acest Spirit Sfânt – v-a fost dat vouă și numai vouă. Acesta ar fi gândul arrogant al unui om dezinformat.

Starea Mea de a fi este în toate, în tot ceea ce există. Totul reprezintă Exprimarea Mea, întregul este Natura Mea Intrinsecă. Nu există nimic din ceea ce Eu Nu sunt, iar ceva ce Eu Nu sunt nu poate exista.

Scopul Meu în a vă crea pe voi, creaturile Mele binecuvântate, a fost ca să pot avea experiența de Mine însumi – Creatorul Propriei Mele Experiențe.

Unii oameni nu înțeleg. Ajută-ne pe toți să înțelegem.

Singurul aspect al lui Dumnezeu, pe care numai o creatură foarte specială l-ar putea crea, a fost aspectul de Mine însumi ca fiind Creatorul. Eu nu sunt Dumnezeul mitologiilor voastre, nici nu sunt Dumnezeița. Eu sunt Creatorul – Cel care Creează. Dar Eu aleg să mă Cunosc pe Mine însumi în Propria Mea Experiență.

Așa după cum îmi cunosc perfecțiunea formei exprimată printr-un fulg de zăpadă, uluitoarea frumusețe printr-un trandafir, tot așa îmi cunosc puterea creatoare prin voi.

Vouă v-am dat capacitatea de a crea în mod conștient experiența voastră, adică acea capacitate pe care o am

Eu.

Prin voi, Eu pot cunoaște fiecare aspect al Meu. Perfecțiunea fulgului de zăpadă, uluitoarea frumusețe a trandafirului, curajul leilor, maiestatea vulturilor, toate se află în voi. În voi am așezat toate aceste lucruri – și încă unul; capacitatea de a fi conștienți de ele.

În felul acesta, voi ați devenit conștienți de sine. Și astfel vi s-a dat cel mai mare dar, deoarece ați fost conștienți de voi înșivă ca fiind voi înșivă – ceea ce este exact ce sunt Eu.

Eu sunt Eu însumi, conștient de Mine însumi *ca fiind* Eu însumi.

Acest lucru vrea să-l exprime afirmația Eu sunt Ceea Ce sunt.

Voi sunteți acea parte din Mine care este conștiența trăită ca experiență.

Și ceea ce voi trăiți ca experiență (și ceea ce Eu trăiesc ca experiență prin voi) este Eu, care Mă creez pe Mine însumi.

Eu sunt într-o continuă acțiune de a Mă crea pe Mine însumi.

**Asta înseamnă că Dumnezeu nu este constant?
înseamnă că Tu nu știi ce urmează să fii în**

momentul următor?

Cum aş putea şti. Tu n-ai decis încă.

Stai să înţeleg bine. *Eu* decid toate acestea?

Da. Tu eşti Eu care alege să fie Eu.

Tu eşti Eu care alege să fie Ceea Ce sunt – şi alege ce urmează să fiu.

Voi creaţi aceasta cu toţii, în mod colectiv. Voi faceţi aceasta în mod individual, pe măsură ce fiecare dintre voi decide Cine Este şi trăieşte această experienţă şi o faceţi în mod colectiv ca fiinţa colectivă co-creatoare care sunteţi.

Eu sunt experienţa colectivă a voastră a tuturor!

Şi tu chiar nu ştii cine urmează să fii în clipa următoare?

Glumeam. Bineînţeles că ştiu. Îţi cunosc deja toate deciziile, aşa că ştiu Cine sunt, Cine Am Fost întotdeauna şi Cine Voi fi întotdeauna.

Cum poţi să ştii ce am eu de gând să aleg să fiu, să fac şi să am în clipa următoare şi, cu atât mai mult, ce are de gând să aleagă întreaga rasă umană?

Simplu. Ai făcut deja alegerea. Ai ales deja tot ceea ce ai vreodată de gând să fii, să faci şi să ai. O faci chiar în clipa

aceasta! Înțelegi? Nu există ceva care se numește timp.

Și aceasta am mai discutat-o înainte.

Dar merită să recapitulăm acum

Da. Mai spune-mi odată cum funcționează.

Trecutul, prezentul și viitorul sunt concepte pe care le-ați construit, realități pe care le-ați inventat pentru a crea un context în interiorul căruia să vă încadrați experiența prezentă. Altfel, toate experiențele voastre (Noastre) s-ar suprapune.

Ele se suprapun cu adevărat – adică, se întâmplă în același „timp” – dar voi nu știți acest lucru. V-ați așezat ca într-o scoică ce blochează percepția, îndepărtându-vă de Realitatea Totală.

Am explicat aceasta în detaliu în volumul II. Ar fi bine să recitești acel material, pentru a plasa în context tot ceea ce s-a spus aici.

Ideea pe care vreau să o subliniez este că totul se întâmplă în același timp. Totul. Prin urmare, așa este. Eu știu cu adevărat ce „urmează să fiu”, ce „sunt” și ce „am fost”. Am știut-o dintotdeauna, în toate modurile, în toate felurile, pe toate căile.

Prin urmare, vezi că nu există nicio cale de a Mă lua prin surprindere.

Povestea voastră – întreaga poveste a omenirii – a fost creată pentru ca voi să puteţi cunoaşte prin propria voastră experienţă Cine sunteţi. A fost creată, de asemenea, pentru a vă ajuta să uitaţi Cine sunteţi, pentru ca să puteţi apoi să vă amintiţi iarăşi Cine sunteţi şi să îl creaţi.

Pentru că Eu nu pot *să-l creez* pe cine sunt, dacă trăiesc deja experienţa lui cine sunt. Eu nu pot să creez să fiu de 1,80 înălţime dacă *deja* sunt înalt de 1,80. Ar trebui să fiu *mai scund* decât atât, sau cel puţin *să cred că sunt*.

Exact. Înţelegi perfect. Şi întrucât cea mai mare dorinţă a sufletului (Dumnezeu) este de a trăi El însuşi experienţa de a fi Creatorul şi întrucât totul a fost deja creat, Noi nu am avut altă şansă decât de a găsi o modalitate de a uita tot ceea ce este legat de creaţia Noastră.

Sunt uluit că am găsit această modalitate. A încerca „să uiţi” că noi suntem cu toţii Unul, şi că acest Unul care suntem este Dumnezeu, este ca şi cum ai încerca să uiţi că în cameră există un elefant roz. Cum am putut fi vrăjiţi în halul ăsta?

Ei bine, tocmai am atins raţiunea secretă a întregii vieţi fizice. Trăirea în fizic e cea care v-a vrăjit – şi pe bună

dreptate, deoarece ea este, la urma urmei, o aventură extraordinară!

Ca să ne ajute să uităm, Noi am folosit ceea ce unii ar numi Principiul plăcerii.

Cea mai înaltă formă a tuturor plăcerilor este acel aspect al plăcerii care vă face să îl creați pe Cine sunteți Voi cu Adevărat în cadrul experienței voastre, chiar aici, chiar acum – și să-l re-creați – să-l re-creați și să-l re-creați din nou pe Cine sunteți, la cel mai înalt nivel de măreție. Aceasta este cea mai mare plăcere a lui Dumnezeu.

Cea mai joasă formă a tuturor plăcerilor este acea parte a plăcerii care vă face să uitați Cine sunteți Voi cu Adevărat. Să nu condamnați această formă joasă pentru că, fără ea, nu ați putea trăi experiența formei celei mai înalte.

Este aproape ca și când plăcerile cărnii ne fac la început să uităm Cine suntem, pentru ca apoi să devină însăși calea prin care ne amintim!

Ai prins ideea. Exact așa este. Iar folosirea plăcerii fizice ca pe o cale de a vă aminti Cine sunteți este obținută prin ridicarea, prin trup, a energiei de bază a întregii vieți.

Aceasta este energia pe care o numiți uneori energie sexuală, și care se ridică de-a lungul coloanei interioare a

ființei voastre până când ajunge la locul pe care îl numiți Al Treilea Ochi. Acest loc este chiar în spatele frunții, între ochi și puțin deasupra lor. Pe măsură ce ridicați această energie, o faceți să vă parcurgă întregul trup. Este ca un orgasm interior.

Și cum se face aceasta? Cum o facem?

„Gândiți și se ridică”. Exact asta vreau să spun. Literalmente, voi „gândiți și ea se ridică” de-a lungul drumului interior creat de ceea ce voi numiți „chakre”. O dată ce energia de viață se ridică în mod repetat, persoana capătă gustul acestei experiențe, exact așa cum se capătă și foamea de sex.

Experiența energiei care se ridică este absolut sublimă. Rapid, ea devine cea mai dorită experiență. Totuși, voi nu pierdeți niciodată dorința puternică de a vă coborî energia – pentru pasiuni joase – și nici n-ar trebui să încercați. Pentru că, în cadrul experienței voastre, ceea ce este înalt nu poate exista fără ceea ce este jos – după cum v-am arătat de mai multe ori. O dată ce ați ajuns la starea cea mai înaltă, trebuie să vă întoarceți la cea mai joasă, pentru a trăi din nou experiența plăcerii de a vă îndrepta spre cea mai înaltă.

Acesta este ritmul sacru al întregii vieți. Îl obțineți nu

numai prin mișcarea energiei în interiorul corpului vostru, ci și prin mișcarea energiei mai extinse din interiorul Trupului lui Dumnezeu.

Vă întrupați ca forme mai joase, apoi evoluati, spre stări mai înalte de conștientă, pur și simplu, prin ridicarea energiei în Trupul lui Dumnezeu. Voi *sunteți* acea energie. Iar când ajungeți la starea cea mai înaltă, o trăiți pe deplin ca experiență. Și apoi decideți ce alegeți ca următoarea experiență și unde alegeți să mergeți în Tărâmul Relativității pentru a o trăi.

S-ar putea să doriți să trăiți din nou experiența de a deveni Sinele vostru – este într-adevăr o experiență grandioasă – și astfel e posibil să porniți din nou pe Roata Cosmică.

E același lucru cu „roata karmică”?

Nu. Nu există „roata karmică”. Nu așa cum v-o imaginați voi. Mulți dintre voi și-au imaginat că sunt, nu pe o roată, ci pe o *pistă rulantă*, în cadrul căreia vă plătiți datoriile acțiunilor trecute și vă străduiți, plini de curaj, să nu mai faceți altele noi. Aceasta este ceea ce unii dintre voi au numit „roata karmică”. Ea nu se deosebește foarte tare de ceea ce spun unele dintre teologiile vestice, pentru că, în ambele paradigme sunteți considerați păcătoși nevrednici,

care se străduiesc să-și obțină puritatea pentru a se ridica spre următorul nivel spiritual.

Pe de altă parte, Eu numesc Roată *Cosmică* experiența pe care am descris-o aici, pentru că nu e vorba despre a fi nevrednic, de plata datoriilor, de pedeapsă sau „purificare”. Roata Cosmică descrie, pur și simplu, realitatea supremă, sau ceea ce ați putea numi cosmologia universului.

Este ciclul vieții, sau ceea ce Eu numesc uneori Procesul. Este o pictogramă care descrie natura fără-de-început-și-fără-de-sfârșit a lucrurilor; drumul continuu înspre și de la totul din toate, de-a lungul căruia sufletul călătorește, plin de bucurie, pe tot întinsul eternității.

Acesta este ritmul sacru al întregii vieți, prin care voi faceți să circule Energia lui Dumnezeu.

Uau! N-am auzit niciodată aceste lucruri explicate atât de simplu! Nu cred că am înțeles vreodată atât de clar cum stă treaba.

Tu te-ai adus pe tine aici, din dorința de a trăi experiența înțelegerii clare a acestui fenomen. Acesta este scopul dialogului de față. Deci, sunt bucuros că ai ajuns aici.

În realitate, nu există un loc „mai înalt” sau „mai

jos” pe Roata Cosmică. Cum ar putea exista așa ceva? Doar este o *roată*, nu o *scară*!

Excelent. Este o imagine excelentă și o înțelegere excelentă. Prin urmare, să nu condamnați ceea ce numiți instinctele umane cele mai de jos, animalice, ci binecuvântați-le, cinstiți-le ca pe un drum pe care și prin care vă găsiți calea înapoi spre casă.

Pentru o mulțime de oameni, aceasta va ușura foarte mult sentimentul de vinovăție legat de sex.

De aceea v-am spus: jucați-vă, jucați-vă, *jucați-vă* cu sexul – și cu întreaga viață!

Amestecați ceea ce numiți voi sacrul, cu profanul, pentru că, atâta timp cât nu veți vedea altarele voastre ca fiind locul suprem pentru dragoste, și dormitoarele voastre ca fiind locul suprem pentru preaslăvire, nu veți vedea absolut nimic.

Credeți că „sexul” e separat de Dumnezeu? Adevăr vă spun Eu vouă: *Eu sunt în dormitoarele voastre în fiecare noapte!*

Prin urmare, dați-i înainte! Amestecați ceea ce numiți voi profanul, cu sublimul, astfel încât să vedeți că nu există nicio diferență între ele și să le trăiți ca experiență pe Toate ca pe Unul. Apoi, după ce vă continuați evoluția,

nu vă mai vedeți în postura de a renunța la sex, ci de a vă bucura de el la un nivel mai înalt. Pentru că întreaga *viață* este S.E.X. – schimb Sinergic de Energie exprimată.

Iar dacă înțelegi acest lucru despre sex, vei înțelege despre tot ceea ce înseamnă viață. Veți înțelege chiar și sfârșitul vieții – ceea ce voi numiți „moarte”. În momentul morții, nu vă veți vedea ca renunțând la viață, ci ca bucurându-vă de ea la un nivel mai înalt.

Când, în cele din urmă, veți vedea că nu există separare în interiorul Lumii lui Dumnezeu – adică nimic care să nu fie Dumnezeu – atunci, în sfârșit, veți renunța la această invenție a omului, pe care voi ați numit-o Satana.

Dacă Satana există, el există sub forma fiecărui gând pe care l-ați avut vreodată că ați fi separați de Mine. Voi nu puteți să fiți separați de Mine, pentru că Eu sunt Tot Ceea Ce Există.

Acei bărbați l-au inventat pe diavol pentru ca să-i înspăimânte pe oameni, făcându-i să acționeze așa cum vor ei, sub amenințarea că, dacă nu o fac, se separă de Dumnezeu. *Tactica supremă de înspăimântare* a fost condamnarea la a fi aruncați în focurile veșnice ale gheenei. Dar acum nu trebuie să vă mai fie frică. Pentru că nimic nu poate să vă separe de Mine și nimic nu vă va

separa vreodată.

Voi și cu Mine, Una suntem. Voi nu puteți fi altceva, dacă Eu sunt Ceea Ce sunt: Tot Ceea Ce Există.

De ce m-aș condamna Eu pe Mine însumi? Și cum aș face-o? Cum M-aș putea separa pe Mine însumi de Mine însumi, când Sinele Meu este Tot Ceea Ce Există și nu există nimic altceva?

Scopul meu este să evoluez, nu să condamn; să mă înalț, nu să mor; să trăiesc experiențe și nu să dau greș. Scopul Meu este să fiu, nu să încetez de A Fi.

Eu nu pot în niciun fel să mă separ de voi – sau de orice altceva. „Iadul” înseamnă a nu ști acest lucru. „Mântuirea” înseamnă a-l ști și a-l înțelege pe deplin. Acum sunteți mântuiți. Nu mai trebuie să vă faceți griji în legătură cu ce o să se întâmple cu voi după „moarte”.

3

Putem vorbi un pic despre treaba asta cu moartea? Spuneai că volumul al treilea urmează să se ocupe de adevăruri superioare; de adevăruri universale. În toată conversația pe care am avut-o până acum nu am discutat prea mult despre moarte - și despre ceea ce se întâmplă după ea. Hai s-o facem acum. Hai să ajungem la acest subiect.

Bine. Ce vrei să știi?

Ce se întâmplă când murim?

Ce alegeți voi să se întâmple?

Vrei să spui că orice se întâmplă este ceea ce alegem noi să se întâmple?

Crezi că încetați să creați, numai pentru că ați murit?

Nu știu. De aceea Te întreb.

E normal. (Adevărul este că știi, dar văd că ai uitat - ceea ce e grozav. Totul merge conform planului.)

Când muriți nu încetați de a crea. E destul de explicit pentru tine?

Da.

Bine.

Motivul pentru care nu încetați de a crea când muriți

este că nu muriți niciodată. Nu puteți muri. Voi sunteți viața însăși. Și viața nu poate *să nu fie* viață. Prin urmare, nu puteți muri.

Deci, ce se întâmplă în momentul morții este că voi... continuați să trăiți.

Din acest motiv, atât de mulți oameni care „au murit” nu cred că sunt morți – pentru că ei nu au experiența de a fi morți. Dimpotrivă, ei se simt foarte vii (pentru că așa și sunt). De aici provine confuzia.

Sinele poate să își vadă trupul întins pe jos, făcut zob, nemișcat. Dar el, Sinele, se mișcă brusc în toate părțile. Adesea, el trăiește experiența de a zbura literalmente, prin toată camera – apoi de a fi pretutindeni în spațiu. Totul în același moment. Iar atunci când dorește să trăiască o anumită stare, descoperă brusc că o și trăiește.

Dacă sufletul (numele pe care îl dăm de acum Sinelui) se minunează: „Măi să fie, de ce nu se mișcă corpul ăla al meu?”, el se va afla imediat acolo, aplecat asupra corpului studiindu-i cu curiozitate înțepeneala.

Dacă cineva intră în cameră și sufletul gândește: „Cine-o fi?” – imediat el se află în fața sau lângă persoana respectivă.

Și, astfel, într-un răstimp foarte scurt, sufletul învață că

poate să meargă oriunde – cu viteza propriului său gând.

Îl copleșește un sentiment de libertate incredibilă și lipsă de greutate și, în general, e nevoie de ceva timp pentru ca entitatea „să se obișnuiască” cu toate salturile bruște pe care le face, odată cu fiecare gând pe care-l are.

Dacă persoana a avut copii și se gândește la ei, imediat sufletul se află în prezența copiilor, oriunde ar fi ei. Astfel, sufletul învață că, nu numai că poate fi oriunde vrea, cu viteza gândului – dar poate fi și în două locuri deodată. Sau în trei locuri. Sau în cinci.

În toate aceste locuri, el poate exista, observa și conduce activitățile în mod simultan, fără dificultăți sau confuzii. Apoi, concentrându-se, poate „să se adune”, întorcându-se într-un singur loc.

În următoarea viață, sufletul își amintește ceea ce ar fi fost bine să-și amintească în această viață – și anume, că orice efect este creat de către gând și că acțiunea este un rezultat al intenției.

Când eu mă concentrez pe ceva ca intenție a mea, aceasta devine realitatea mea.

Exact. Singura diferență este viteza cu care trăiești experiența rezultatului, în viața fizică, ar putea exista un răstimp între gând și experiență. În împărăția spiritului, nu

există un astfel de răstimp: rezultatele sunt instantanee.

De aceea, sufletele plecate de curând învață să-și monitorizeze cu multă grijă gândurile, deoarece trăiesc ca experiență absolut orice gândesc.

Folosesc în sens foarte larg cuvântul „învață”, mai mult ca o figură de stil, decât cu sensul real. Mult mai potrivit ar fi termenul „își amintesc”.

Dacă sufletele întrupate ar învăța să-și controleze gândurile tot atât de repede și de eficient ca cele aflate în spirit, întreaga lor viață s-ar schimba.

În crearea realității individuale, controlul gândului sau ceea ce unii numesc rugăciune, înseamnă totul.

Rugăciune?

Controlul gândului este forma cea mai înaltă de rugăciune. De aceea, gândiți-vă numai la lucruri bune și la ceea ce este drept. Nu zăboviți în negativitate și în întuneric. Și, chiar și în momentele când totul vă apare în negru – în special în acele momente – străduiți-vă să vedeți numai perfecțiunea, exprimați-vă numai recunoștința și apoi imaginați-vă numai acea manifestare a perfecțiunii pe care o alegeți pentru momentul următor.

În această formulă se găsește liniștea. În acest proces se găsește, pacea. În această conștiență se găsește

bucuria.

Este extraordinar. Este o informație extraordinară. Mulțumesc că o comunică prin mine.

Mulțumesc că o lași să fie comunicată prin tine. Uneori ești „mai curat” decât alții. În unele momente ești mai deschis – ca o sită care tocmai a fost curățată. Este mai „deschisă”. Sunt mai multe găurile deschise.

Bine ai spus-o!

Ei, fac și Eu ce pot!

Să recapitulăm deci: Sufletele eliberate din trup își amintesc repede să-și monitorizeze și să-și controleze cu foarte multă grijă gândurile, pentru că ceea ce gândesc, aceea creează și trăiesc ca experiență.

Repet, același lucru e valabil și pentru sufletele care se află încă în trup, doar că rezultatele nu sunt de obicei atât de imediate. Există un „răstimp” între gând și Creație – care poate fi zile, săptămâni, luni sau chiar ani – care creează iluzia că ceva *ți* se întâmplă *ție* și nu *din cauza ta*. *Aceasta este o iluzie* care te face să uiți că *tu ești cauza* în acea situație.

După cum am mai spus de câteva ori până acum, această uitare „face parte din sistem”. Este o parte a procesului, deoarece voi nu puteți să creați Cine sunteți,

până când nu uitați Cine sunteți. Astfel că, iluzia care provoacă uitare este un efect creat cu scop precis.

Când vă părăsiți trupul, va fi o mare surpriză să vedeți legătura instantanee și evidentă între gândurile și creațiile voastre. La început va fi o surpriză șocantă, apoi una foarte plăcută, pe măsură ce începeți să vă amintiți că voi sunteți cauza creării experienței voastre, și nu efectul ei.

De ce există o astfel de întârziere între gând și creație înainte de a muri și nu există niciuna după ce murim?

Pentru că voi acționați în interiorul iluziei timpului. Când sunteți ieșiți din trup nu există nicio întârziere între gând și creație, deoarece sunteți ieșiți din parametrul timpului.

Cu alte cuvinte, după cum ai spus atât de des, timpul nu există.

Nu așa cum îl înțelegeți voi. Fenomenul „timp” este, în realitate, o funcție a perspectivei din care privești lucrurile.

De ce există el cât timp suntem în trup?

Voi l-ați creat, așezându-vă în interiorul perspectivei voastre prezente și asumându-vo. O folosiți ca pe o unealtă cu care puteți explora și examina mult mai deplin experiențele voastre, fărâmițându-le în bucăți separate, mai degrabă decât considerându-le un tot unitar.

Viața este un tot unitar, un eveniment din cosmos care se întâmplă *chiar acum*. Totul se întâmplă acum. Pretutindeni.

Nu există „timp”, ci *acum*. Nu există „loc”, ci *aici*.

Aici și acum este Tot Ceea Ce Există.

Dar voi alegeți să trăiți măreția lui aici și acum în fiecare detaliu al ei, cât și experiența Sinelui vostru Divin ca pe creatorul de aici și acum a acestei realități. Au existat numai două moduri – două planuri de experiență – prin care voi ați putut face aceasta. Timpul și spațiul.

Acest gând a fost atât de magnific încât, literalmente, ați explodat de plăcere!

În această explozie datorată plăcerii s-a creat spațiul dintre părțile voastre și timpul necesar de a vă mișca de la o parte a voastră înșivă la cealaltă.

În acest mod, literalmente, *v-ați sfâșiat Sinele în bucăți* pentru a vă privi bucățile care vă formează. S-ar putea spune că ați fost atât de fericiți, încât „ați plesnit în bucăți”.

Iar de atunci încoace adunați bucățile la un loc.

Deci, asta-i toată viața mea! Adun bucățile la un loc, încercând să văd dacă întregul are vreun sens.

Prin instrumentul numit timp ați reușit să separați

bucățile, să împărțiți indivizibilul, pentru ca, astfel, să-l vedeți și să-l trăiți mai deplin ca experiență, pe măsură ce-l creați.

Folosiți timpul ca pe un microscop al sufletelor voastre – tot așa cum, uitându-vă prin microscop la un obiect solid, vedeți că nu e deloc solid, ci format dintr-un conglomerat de milioane de procese diferite, chestii diferite care se întâmplă toate în același timp și creează un proces mai mare.

Să ne gândim la Parabola Pietrei.

A fost odată o Piatră plină de nenumărați atomi, protoni, neutroni și alte particule subatomice de materie. Aceste particule se mișcau continuu. Într-o anumită organizare, fiecare particulă mergând de „aici” până „acolo” și având nevoie de „timp” pentru aceasta, mișcându-se atât de repede, încât Piatra însăși părea a nu se mișca deloc. Ea, pur și simplu, *există*. Stătea acolo nemișcată, sorbind din soare, udată de ploaie.

„Ce e chestia asta care se mișcă înăuntru, în interiorul meu?”, a întrebat Piatra.

„Este Tu”, a răspuns o Voce din Depărtare.

„Eu?”, a spus Piatra. „E imposibil. Eu nu mă mișc deloc. Oricine poate să vadă asta”.

„Da, *de la distanță*”, a fost de acord Vocea. „De aici de departe, arăți într-adevăr a fi solidă și nemișcată. Dar când eu vin aproape – când mă uit de foarte aproape la ceea ce se întâmplă cu adevărat – văd că, tot ceea ce formează Ceea Ce Ești, *se mișcă*. Se mișcă cu o viteză incredibilă prin timp și spațiu, în cadrul unui anumit tipar care Te *crează* ca pe obiectul numit „Piatră”. Și, astfel, e ca și cum ai fi fermecată! Te miști și *nu te miști*, în același timp”.

„Dar”, a întrebat Piatra, „care este iluzia? Unitatea, nemișcarea Pietrei sau separarea și mișcarea părților Ei?”

La care Vocea a răspuns: „Care este iluzia? Unitatea, nemișcarea lui Dumnezeu? Sau separarea și mișcarea părților Lui?”

Adevăr vă spun Eu vouă: Pe această Piatră îmi voi construi Eu biserica. Pentru că aceasta este Piatra Veacurilor. Acesta este adevărul etern care nu lasă nicio piatră la locul ei. În această mică poveste ți-am explicat totul. Aceasta este Cosmologia.

Viața este o serie de mișcări mici, incredibil de rapide. Aceste mișcări nu afectează deloc imobilitatea și Starea de A Fi a Tot Ceea ce Există. Dar, la fel ca și în cazul atomilor Pietrei, mișcarea este cea care creează nemișcarea, chiar

sub ochii voștri.

Privit de la această distanță, nu există separare. Nu poate exista, pentru că Tot Ceea Ce Există este Tot Ceea Ce Este și *nu există nimic altceva*. Eu sunt Cel care Mișcă Rămânând Nemișcat.

Privind din perspectiva limitată din care voi vedeți Tot Ceea Ce Este, vă vedeți pe voi înșivă ca separați și despărțiți; nu ca pe o ființă unică, nemișcată, și ca pe multe ființe aflate în permanentă mișcare.

Ambele feluri de a vedea lucrurile sunt corecte. Ambele realități sunt „reale”.

Iar când eu „mor”, nu mor câtuși de puțin, ci trec, pur și simplu, în starea de conștiență a macrocosmosului - acolo unde nu există „timp” sau „spațiu”, acum și atunci, înainte și după.

Exact. Ai prins ideea.

Lasă-mă să văd dacă pot să o reproduc. Lasă-mă să văd dacă pot să o descriu și eu.

Dă-i înainte!

Dintr-o perspectivă macro nu există separare, iar „de acolo, de departe” toate particulele din orice arată ca un întreg.

Când te uiți la piatra de sub picior, vezi piatra

atunci și acolo ca pe un întreg, complet și perfect. Dar, chiar în fracțiunea de secundă în care ești conștient de acea piatră, îți dai seama că se întâmplă o mulțime de lucruri în interiorul ei, că există o mișcare incredibilă, la o viteză incredibilă, a particulelor din interiorul pietrei. Și ce fac aceste particule? Ele fac ca piatra să fie ceea ce este.

Când te uiți la piatră, nu vezi acest proces. Chiar dacă ești conștient în mod conceptual de existența lui, pentru tine totul se întâmplă „acum”. Piatra nu *devine* piatră; ea *este* o piatră chiar aici - chiar acum.

Dar dacă ai fi conștiența uneia dintre particulele submoleculare din interiorul pietrei, ai trăi tu însuși experiența mișcării la o viteză aiuritoare, întâi „aici”, apoi „acolo”. Și dacă cineva din afara pietrei ți-ar spune „Totul se întâmplă în același moment”, i-ai spune că e mincinos sau șarlatan.

Totuși, din perspectiva distanței față de piatră, ideea că orice parte din piatră este separată de orice altă piatră - și, mai mult decât atât, că se mișcă cu o viteză amețitoare - ar părea minciună. De la acea distanță se poate vedea ceea ce nu poți

să vezi de foarte aproape - că totul este Unul și că toată mișcarea *nu a mișcat nimic*.

Ai înțeles. Ai prins ideea. Ceea ce spui - și ai dreptate - este că viața e doar o problemă de perspectivă. Dacă veți continua să vedeți acest adevăr, veți începe să înțelegeți realitatea macro a lui Dumnezeu. Și veți descifra secretul întregului univers: *Totul formează unul și același lucru*.

Universul este o moleculă în trupul lui Dumnezeu!

Nu ești prea departe de adevăr.

Iar realitatea macro este că, atunci când facem ceea ce se numește „a muri”, noi ne reîntoarcem în conștiință?

Da. Dar până și realitatea macro în care vă întoarceți este numai o *realitate micro a unei realități macro mai extinse*, care este o parte mai mică a unei realități *încă* și mai mari - și așa mai departe, și mai departe, și mai departe, întotdeauna și pentru veșnicie, o lume fără de sfârșit.

Noi suntem Dumnezeu - „Cel care Este” - aflați în mod constant în actul de a Ne crea Sinele, în mod constant în actul de a fi ceea ce suntem acum... până când nu mai suntem astfel, ci devenim altceva.

Nici măcar piatra nu va fi piatră pentru totdeauna, ci

pentru ceea ce „pare a fi totdeauna”. Înainte de a fi piatră, ea a fost altceva. Ea s-a fosilizat sub formă de piatră printr-un proces care a durat sute de mii de ani. Odată a fost altceva și va fi din nou altceva.

Același lucru este valabil și pentru voi. Nu ați fost întotdeauna „voi”, cei care sunteți acum. Ați fost altceva. Iar astăzi, când vă aflați într-o stare absolut magnifică, sunteți cu adevărat... „din nou altceva”.

Uau, e uluitor! Vreau să spun, este absolut uluitor! N-am mai auzit niciodată așa ceva. Ai expus întreaga cosmologie a vieții în termeni pe care-i pot cuprinde cu mintea. Este uluitor!

Mulțumesc. Sunt încântat de ce spui. Fac și Eu ce pot!

Faci o treabă a naibii de bună.

Probabil că nu asta-i fraza pe care s-ar fi convenit să o folosești.

Aoleu!

Glumeam. Mai relaxam puțin atmosfera. Să ne mai amuzăm puțin. Eu nu pot fi cu adevărat „ofensat”. Dar semenii tăi își permit adesea să fie ofensați în numele Meu.

Am observat chestia asta. Dar, revenind, cred că am găsit ceva neclar pe aici.

Ce anume?

Întreaga explicație a picat atunci când am pus o singură întrebare: „Cum se face că, timpul există când noi suntem în trup, dar nu atunci când sufletul este eliberat?” Ceea ce mi se pare că Tu îmi dai ca răspuns este că „timpul” e în realitate *perspectivă*; că el nici nu „există”, nici nu „încetează de a exista”, ci că, pe măsură ce sufletul își schimbă perspectiva, noi trăim în moduri diferite experiența realității supreme.

Exact asta am spus! Ai înțeles!

Și ai extins ideea că, în *macrocosmos*, sufletul este *conștient de relația directă dintre gând și creație*; între idee și experiență.

Da - la nivel macro este ca și când ai vedea piatra și mișcarea din interiorul ei. Nu există „timp” între mișcarea atomilor și aspectul pietrei pe care aceasta îl creează. Piatra „este”, chiar dacă mișcarea există. De fapt tocmai *din cauză că* mișcarea există. Cauza și efectul sunt instantanee. Mișcarea există și piatra „este”, ambele „în același timp”.

De acest lucru își dă seama sufletul în momentul a ceea ce voi numiți „moarte”. Este, pur și simplu, o schimbare de

perspectivă. Vezi mai mult, prin urmare înțelegeți mai mult.

După moarte nu mai ai limită în înțelegere. Vezi piatra și vezi *în interiorul* pietrei. Te uiți la ceea ce par a fi acum cele mai complexe aspecte ale vieții și spui „Bineînțeles că așa stau lucrurile”. Totul îți va fi foarte clar.

Nu vor mai fi mistere la care să te gândești. Pe măsură ce te miști în jurul Roții Co smice, vor apărea realități din ce în ce mai extinse – adevăruri din ce în ce mai mari.

Dar dacă îți poți aminti acest adevăr – perspectiva ta îți creează gândurile, iar gândurile tale creează totul – și dacă-ți poți aminti aceasta *înainte de a părăsi trupul* și nu după, *întreaga ta viață se va schimba*.

Iar modul de a-ți controla gândurile este prin a-ți schimba perspectiva.

Exact. Privește lucrurile dintr-o altă perspectivă și vei gândi diferit în privința a orice. În felul acesta, vei învăța să-ți controlezi gândul, iar în crearea experienței, gândul controlat înseamnă totul.

Unii oameni numesc aceasta, rugăciune permanentă.

Ai mai spus-o, dar nu cred că m-am gândit vreodată la rugăciune în felul acesta.

De ce nu încerci să vezi ce s-ar întâmpla dacă ai gândi așa? Dacă ți-ai imagina că direcționarea și controlul

gândurilor tale înseamnă forma cea mai înaltă de rugăciune, te-ai gândi numai la lucruri bune și drepte. N-ai mai zăbovi în negativitate și întuneric, deși s-ar putea să fii cufundat în ele. Iar în momentele în care lucrurile arată rău – probabil că în special în acele momente – ai vedea numai perfecțiunea.

Te-ai întors mereu și mereu la asta.

Îți ofer unelte. Cu aceste unelte îți poți schimba viața. Le repet pe cele mai importante. Le repet iarăși și iarăși, pentru că repetiția produce re-cunoaștere – „a ști din nou” – atunci când ai cea mai mare nevoie de aceasta.

Tot ceea ce se întâmplă – tot ceea ce s-a întâmplat, se întâmplă și se va întâmpla vreodată – este manifestarea fizică exteriorizată a gândurilor, alegerilor, ideilor și hotărârilor tale cele mai interiorizate în ceea ce privește Cine Ești și Cine Alegi Tu să fii. Prin urmare, nu condamna acele aspecte ale vieții cu care nu ești de acord. Caută, în schimb, să le modifice, atât pe ele cât și condițiile care le-au făcut posibile.

Ferește-te de întuneric, dar nu-l blestema. Mai degrabă, fii o lumină în întuneric și schimbă-l. Fă ca lumina ta să strălucească în fața oamenilor, astfel încât cei care se află în întuneric să fie iluminați de lumina ființei tale și toți veți

vedea, în cele din urmă, Cine sunteți Voi cu Adevărat.

Fii Cel care Aduce Lumina. Pentru că lumina ta poate să facă mai mult decât să-ți ilumineze cărarea. Lumina ta poate fi lumina care într-adevăr luminează omenirea.

Strălucește, o, Iluminatule! Strălucește! Fie ca momentul tău cel mai întunecat să se transforme în darul tău cel mai măreț. Și, așa cum ți se dă acest dar, tot așa îl vei dăruia și tu altora, dându-le comoara de nedescris: pe Ei înșiși. Aceasta să fie sarcina ta, aceasta să fie cea mai mare bucurie a ta: să-i redai pe oameni lor înșiși. Chiar și în momentul cel mai întunecat. În special în acel moment.

Omenirea te așteaptă. Vindec-o! Acum! Acolo unde ești. Ai foarte multe lucruri pe care le poți face.

Pentru că oile Mele sunt pierdute și trebuie să fie găsite. Fii un păstor bun și întoarcele la Mine.

4

Mulțumesc. Mulțumesc pentru chemare și pentru provocare. Mulțumesc pentru scopul pe care mi l-ai așezat în față. Mulțumesc pentru că mă ajuți să mă îndrept în permanență în direcția înspre care Tu știi că vreau cu adevărat să merg. De aceea am venit la Tine. De aceea am iubit și am binecuvântat acest dialog. În conversația cu Tine îmi găsesc Divinul din mine și încep să-l văd în toți ceilalți.

Iubitul Meu, cerurile se bucură când te aud spunând acest lucru. Exact din acest motiv am venit la tine și voi veni la oricine care Mă cheamă. Așa cum vin acum și la cei care citesc aceste cuvinte. Pentru că această conversație nu a fost niciodată făcută cu intenția de a rămâne numai pentru tine. Ea se îndreaptă către milioane de oameni din lumea întreagă. Ea a fost pusă în mână fiecărei persoane, exact atunci când a avut nevoie de ea, uneori în modurile cele mai miraculoase. I-a dus către înțelepciunea pe care ei înșiși au cerut-o și care se potrivea perfect cu momentul în care se aflau în viață.

Aceasta este minunea a ceea ce se întâmplă aici: că fiecare dintre voi a ajuns la acest rezultat prin sine însuși.

„Vi se pare” că altcineva v-a dat această carte, v-a pus în fața acestei conversații, a deschis acest dialog, dar *voi sunteți cei care v-ați adus Sinele aici.*

Haideți să explorăm împreună întrebările care au rămas și pe care le păstrezi în inimă.

Te rog, am putea vorbi mai mult despre viața de după moarte? Ai explicat ce se întâmplă cu sufletul după moarte și eu vreau să știu cât de mult se poate despre acest subiect.

Vom vorbi despre acest subiect până când dorința ta va fi satisfăcută.

Mai devreme am spus că ceea ce se întâmplă este ceea ce vreți voi să se întâmple. Exact asta am vrut să spun. Vă creați propria voastră realitate, nu numai când sunteți în trup, ci și când sunteți departe de el.

E posibil ca, la început, să nu vă dați seama de acest lucru și, astfel, să nu creați în mod conștient propria voastră realitate. Experiența voastră va fi creată de către una dintre alte două energii: gândurile voastre necontrolate ori conștientul colectiv.

Cu cât gândurile voastre necontrolate sunt mai puternice decât conștientul colectiv, cu aceeași măsură le veți trăi ca realitate. Cu cât conștientul colectiv este

acceptat, absorbit și interiorizat, cu aceeași măsură // veți trăi ca pe realitatea voastră.

Nu diferă cu nimic de modul în care creați în viața voastră prezentă ceea ce voi numiți realitate.

În viață, aveți întotdeauna în fața voastră trei alegeri:

1. Puteți să permiteți gândurilor voastre necontrolate să creeze Momentul.
2. Puteți să permiteți conștientului creator să creeze Momentul.
3. Puteți să permiteți conștientului colectiv să creeze Momentul. Iar aici este ironia:

În viața voastră actuală, vă e greu să creați în mod conștient, pornind de la conștiința individuală și, într-adevăr, dat fiind tot ceea ce vedeți în jurul vostru, adeseori presupuneți că modul vostru individual de a înțelege este greșit și, prin urmare, vă supuneți conștientului colectiv, chiar dacă aceasta este în interesul vostru sau nu.

Pe de altă parte, în primele momente ale ceea ce voi numiți viața de după, e posibil să

vi se pară *difficil* să vă supuneți conștientului colectiv, dat fiind tot ceea ce vedeți în jurul vostru (lucruri de necrezut pentru voi) și, astfel, veți fi tentați să nu renunțați la modul

vostru individual de a înțelege lucrurile, chiar dacă este în interesul vostru sau nu.

V-aș spune doar că: numai atunci când sunteți înconjurați de o conștiință mai joasă veți câștiga mai mult din a rămâne fideli modului vostru individual de înțelegere, iar când sunteți înconjurați de o conștiință mai înaltă veți câștiga mai mult dacă vă supuneți ei.

Prin urmare, ar fi înțelept să căutați ființe cu conștiință înaltă. Nu există suficiente cuvinte prin care să accentuez cât de important este să alegeți oameni potriviți în jurul vostru.

În ceea ce voi numiți viață de după, nu trebuie să vă faceți griji în această privință, pentru că, pe loc și în mod automat, veți fi înconjurați de ființe cu conștiință înaltă – și de conștiința înaltă însăși.

Cu toate acestea, s-ar putea să nu știți că sunteți învăluiți de atât de multă dragoste; e posibil să nu înțelegeți imediat acest lucru. De aceea, e posibil să vi se pare că „vi se întâmplă” tot felul de lucruri, că sunteți la cheremul unor șanse întâmplătoare care acționează în acel moment. Adevărul este că trăiți experiența conștiinței pe care o aveți în momentul morții.

Fără să o știți, unii dintre voi vă așteptați la foarte

multe. Toată viața v-ați gândit la ce se întâmplă după moarte, iar când „muriți” aceste gânduri se materializează și, dintr-odată, realizați (faceți să fie reale) gândurile voastre. Și, ca și în viață, vor domina gândurile voastre cele mai puternice, cele pe care le-ați păstrat cu cea mai mare feroare.

Deci o persoană *ar putea* să meargă în iad. Dacă în timpul întregii lor vieți, oamenii au crezut că iadul este un loc care există, că Dumnezeu îi va judeca cu siguranță „pe vii și pe morți”, că El va separa „grâul de neghină” și „caprele de oi” și că ei merg obligatoriu „în iad” - dat fiind tot ceea ce au făcut ca să-L supere pe Dumnezeu - atunci ei *vor merge în iad*. Ei vor arde în focul veșnic al osândeii veșnice! Cum ar putea scăpa de el? Pe tot parcursul acestui dialog ai spus în mod repetat că iadul nu există. Dar ai spus și că noi ne creăm propria noastră realitate și că, prin forța gândului nostru, avem puterea de a crea orice fel de realitate dorim. Prin urmare, flăcările iadului și osânda veșnică *ar putea exista - și chiar există - pentru cei care cred în ele*.

Nimic nu există în Realitatea Supremă, în afară de Ceea

Ce Este. E corect ce spui când subliniezi că voi puteți crea orice subrealitate alegeți – inclusiv experiența iadului, așa cum o descrii tu. În niciun loc din acest întreg dialog, Eu nu am spus că nu puteți trăi experiența iadului; am spus că iadul nu există. *Mare parte din ceea ce voi trăiți ca experiență nu există, și totuși o trăiți.*

E de necrezut. Un prieten de-al meu, Barnet Bain, tocmai a făcut un film despre asta. Vreau să spun, *exact despre asta*. Acum este 7 august 1998, când scriu această propoziție. O inserez în acest dialog, printre rândurile discuției de acum doi ani, lucru pe care nu l-am mai făcut până acum. Dar, chiar înainte de a trimite manuscrisul la editură, pe când îl reciteam pentru ultima dată, mi-am dat seama: Stai puțin! Robin Williams a făcut un film despre exact ceea ce vorbim noi aici. Se numește *What Dreams May Come* și este o uluitoare transpunere pe peliculă a ceea ce tocmai ai spus.

Îl cunosc.

Îl cunoști? *Dumnezeu merge la filme?*

Dumnezeu face filmele.

Uau!

Da N-ai văzut niciodată *Oh, God?*

Ba da, dar...

Ce, credeai că Dumnezeu scrie numai cărți?

Deci filmul lui Robin Williams este, literalmente, adevărat? Vreau să spun, chiar așa stau lucrurile?

Nu. Niciun film și nicio carte sau nicio altă experiență umană asupra Divinului nu este literalmente adevărată.

Nici măcar Biblia? Biblia nu este literalmente adevărată?

Nu. Și cred că tu știi acest lucru.

Bine, dar cu cartea *aceasta* cum stau lucrurile? Fără discuție că *această* Carte este literalmente adevărată!

Nu. Nu-mi place că trebuie să-ți spun, dar tu treci totul prin filtrul tău personal. Sunt de acord că sîta filtrului tău este mai subțire, mai fină. Ai devenit un filtru foarte bun. Dar ești totuși un filtru.

Știu asta. Am vrut doar să fie exprimat din nou, aici, pentru că unii oameni privesc cărți ca *aceasta* sau filme ca *What Dreams May Come* ca pe un adevăr de netăgăduit. Și vreau să-i împiedic de la a face acest lucru.

Scriitorii și producătorii aceluia film au adus, printr-un filtru imperfect, un adevăr enorm. Ideea pe care au căutat

să o exprime este că, după moarte, voi trăiți exact experiența pe care vă așteptați să o trăiți și pe care o alegeți. Au exprimat această idee într-un mod foarte eficient.

Ce zici, ne întoarcem de unde am rămas?

Da.

Aș vrea să știu exact ceea ce am vrut să știu atunci când am văzut filmul ăla. Dacă nu există iad, dar eu trăiesc experiența iadului, *care naiba mai e diferența?*

Nu ar fi niciuna, atâta timp cât rămâi în interiorul realității tale create. Numai că nu vei crea la infinit o astfel de realitate. Unii dintre voi nu o vor trăi ca experiență mai mult decât ceea ce numiți o „nanosecundă” și, prin urmare, nu veți trăi experiența unui loc plin de tristețe sau de suferință, nici măcar în cele mai intime unghere ale propriei voastre imaginații.

Ce m-ar putea opri de la a crea pentru eternitate un astfel de loc, dacă aș crede toată viața că există un asemenea loc și că ceva din ceea ce am făcut îmi dă dreptul să-l merit?

Cunoașterea și înțelegerea pe care le ai.

Tot așa cum, în această viață, momentul următor este

creat din noua înțelegere pe care ai extras-o din momentul dinainte și, în ceea ce numești viața de după, vei crea un nou moment din tot ceea ce ai ajuns să cunoști și să înțelegi din cel vechi.

Iar ceea ce vei ajunge să cunoști și să înțelegi foarte repede este că întotdeauna tu ești cel care alegi ce vrei să trăiești ca experiență. Aceasta, pentru că în viața de apoi rezultatele sunt instantanee și nu se va putea să nu vezi legătura dintre gândurile tale și experiența pe care acele gânduri o creează.

Vei înțelege că tu însuși îți creezi propria ta realitate.

Aceasta ar explica de ce experiența unor oameni este fericită, iar a altora este înspăimântătoare; de ce experiența unor oameni este profundă, iar a altora este virtual inexistentă. Și de ce există atât de multe povești diferite despre ceea ce se întâmplă în momentele de după moarte.

Unii oameni se întorc din experiența din pragul morții plini de pace și dragoste și frica de moarte le dispare pentru totdeauna, în timp ce alții se întorc înspăimântați, convinși că au întâlnit forțele răului și ale întunericului.

Sufletul răspunde la cele mai puternice sugestii ale minții, le re-creează, reproducându-le în experiența sa.

Unele suflete rămân un timp în această experiență, făcând-o să fie foarte reală – tot așa cum au rămas în cadrul experiențelor lor în timp ce erau în trup, cu toate că acestea erau la fel de nereale și efemere. Alte suflete se adaptează repede, văd experiența așa cum e ea, încep să gândească gânduri noi și trec imediat la experiențe noi.

Vrei să spui că nu există un fel anume în care se petrec lucrurile în viața de după? Nu există adevăruri eterne în afara propriei noastre minți? Continuăm să creăm și în realitatea următoare mituri și legende și experiențe închipuite, imediat după moartea noastră? Când ne eliberăm de această robie? Când ajungem să știm adevărul?

Atunci când alegeți să-l știți. Aceasta a fost ideea filmului lui Robin Williams. Aceasta este ideea care se detașează de aici. O fac cei a căror unică dorință este să cunoască adevărul etern despre Tot Ceea Ce Există, să înțeleagă marile mistere, să trăiască experiența celei mai grandioase realități.

Da, există Un Mare Adevăr; există o Realitate Finală. Dar voi căpătați întotdeauna ceea ce alegeți, indiferent de această realitate – exact pentru că realitatea este că voi sunteți creaturi divine, care creează în mod divin propria

realitate, pe măsură ce o trăiți ca experiență.

Dacă voi ați alege să încetați de a vă mai crea propria realitate individuală și ați începe să înțelegeți și să trăiți experiența realității unificate mai extinse, ați avea oportunitatea imediată de a o face.

Cei care „mor” într-o stare de asemenea alegere, de asemenea dorință, de asemenea voință și asemenea cunoaștere, trec imediat în experiența Uniunii. Alții trec în această experiență numai dacă, cum și când doresc să o facă.

Exact același lucru se întâmplă atunci când sufletul se află în trup.

Totul este o chestiune de dorință, de alegere personală, de creare personală și, în cele din urmă, de a crea ceea ce nu poate fi creat; adică, experiența voastră legată de ceea ce *a fost creat deja*.

Acesta este Creatorul Creat. Cel care Mișcă, Rămânând Nemișcat. Este Alfa și Omega, înainte și după, aspectul acum-atunci-întotdeauna a toate, pe care voi îl numiți Dumnezeu.

Eu nu vă voi abandona, Eu nu vă voi impune Sinele Meu. N-am făcut-o niciodată și nu o voi face niciodată. Vă puteți întoarce la Mine, oricând doriți. Acum, cât timp sunteți în

trup, sau după ce l-ați părăsit. Puteți să vă reîntoarceți la Unul și să trăiți experiența pierderii Sinelui vostru individual, oricând doriți. Puteți, de asemenea, să re-creați experiența Sinelui vostru individual, oricând alegeți.

Puteți trăi experiența oricărui aspect doriți din Tot Ceea Ce Există, în cantitatea lui cea mai mică sau cea mai mare. Puteți trăi experiența microcosmosului sau macrocosmosului.

Pot trăi experiența particulei sau a pietrei.

Da. Bine. Ai înțeles.

Când locuiești în interiorul trupului uman, trăiești experiența unei porțiuni mai mici decât întregul; adică o porțiune a microcosmosului (deși, în niciun caz, porțiunea cea mai mică a lui). Când locuiești departe de trup (în ceea ce unii denumesc „lumea spiritului”), prin salturi mari, îți mărești perspectiva. Brusc, ți se pare că știi totul; că ești în stare să fii totul. Vei avea o vedere macro-cosmică asupra lucrurilor, care-ți va permite să înțelegi ceea ce acum nu înțelegi.

Unul dintre lucrurile pe care le vei înțelege atunci este că există un macro-cosmos încă și mai extins. Adică, îți va fi brusc clar că Tot Ceea Ce Există este chiar și mai măreț decât realitatea pe care o trăiești atunci ca experiență.

Aceasta te va umple dintr-odată de venerație și nerăbdare, de uimire și emoție, de bucurie și voie bună, pentru că atunci vei ști și vei înțelege ceea ce Eu știu și înțeleg: că jocul nu se termină niciodată.

Voi ajunge eu vreodată la adevărata înțelepciune?

În timpul de după „moarte”, poți alege să ți se răspundă la fiecare întrebare pe care ți-ai pus-o vreodată – și să fii deschis către noi întrebări despre care nici n-ai visat că există. Poți să alegi să trăiești experiența Uniunii cu Tot Ceea Ce Există. Și vei avea șansa de a decide ce dorești să fii, să faci și să ai în continuare.

Alegi să te întorci la trupul tău cel mai recent? Alegi să trăiești din nou experiența vieții sub formă umană, dar de alt fel?

Alegi să rămâi unde ești, în „lumea spiritului”, la nivelul pe care-l trăiești atunci? Alegi să mergi mai departe în cunoaștere și trăire ca experiență? Alegi „să-ți pierzi identitatea” cu totul și să devii acum parte din Uniune?

Ce alegi? Ce alegi? *Ce alegi?*

Aceasta este întotdeauna întrebarea pe care Eu ți-o voi pune. Aceasta este întotdeauna întrebarea Universului. Pentru că universul nu știe nimic altceva decât cum să-ți îndeplinească dorințele cele mai dragi, năzuințele cele mai

mărește. Și, într-adevăr, asta și face în fiecare clipă, în fiecare zi. Diferența dintre tine și Mine este că tu nu ești conștient de aceasta.

Eu sunt.

Spune-mi... după moarte o să mă întâlnesc cu rudele, cu cei pe care-i iubesc și o să mă ajute ei să înțeleg ce se întâmplă, după cum spun unii oameni? Voi fi împreună cu „cei care au plecat înaintea mea”? Ne vom putea petrece cu toții eternitatea împreună?

Ce alegi? Alegi ca aceste lucruri să se întâmple? Atunci, așa va fi!

Mda, mi-e cam neclar. Spui că avem cu toții liber arbitru și că acest liber arbitru se extinde chiar și după moarte?

Da. Asta spun.

Dacă e adevărat, atunci liberul arbitru al celor dragi mie ar trebui să coincidă cu al meu - ei trebuie să aibă același mod de a gândi și aceiași dorință ca și mine, chiar în clipa în care o am - pentru că, în caz contrar, ei nu vor fi prezenți când eu mor. Mai mult decât atât, ce se întâmplă dacă eu vreau să-mi petrec restul eternității împreună cu ei, iar unul sau

doi dintre ei vor să meargă mai departe? Poate că unul dintre ei vrea să meargă mai sus, și mai sus, în acea experiență a Reintegrării în Uniune, după cum ai spus. Atunci ce se întâmplă?

Nu există contradicție în univers. Există lucruri care arată a contradicție, dar de fapt nu sunt. Dacă ar apărea o situație precum cea pe care ai descris-o (că veni vorba, e o întrebare foarte bună), ceea ce se va întâmpla este că amândoi veți putea avea ceea ce alegeți.

Amândoi?

Amândoi.

Pot să întreb cum?

Poți.

Bine. Cum...?

Care este părerea ta despre Dumnezeu? Crezi că Eu exist numai și numai într-un singur loc?

Nu. Cred că Tu ești pretutindeni în același timp. Cred că Dumnezeu este omniprezent.

În privința asta ai dreptate. Nu există niciun loc unde Eu Nu sunt. Înțelegi?

Cred că da.

Bine. Atunci de ce crezi că e altfel în cazul vostru?

Pentru că Tu ești Dumnezeu, iar eu sunt un

simpliciter muritor.

Înțeleg. Iar ne agățăm pe chestia asta, „un simplu muritor”...

Bine. Bine... să presupunem că, de dragul discuției, eu accept că și eu sunt Dumnezeu - sau, cel puțin, făcut din același material ca Dumnezeu. Vrei să spui deci că și eu pot fi pretutindeni, tot timpul?

Este doar o problemă de ce anume alege conștiința să păstreze în realitatea ei. În ceea ce ați numi voi „lumea spiritului”, puteți trăi ca experiență ceea ce vă imaginați. Dacă vreți să trăiți experiența de a fi un singur suflet într-un singur loc, într-un singur „moment”, puteți să o faceți. Dacă doriți să trăiți experiența spiritului vostru ca fiind mai extins decât atât, ca fiind în mai multe locuri decât unul singur într-un singur „moment”, *puteți să o faceți și pe asta*. Într-adevăr, puteți trăi experiența ca spiritul vostru să fie *oriunde doriți*, „în orice moment”. Asta, deoarece, în realitate, există un singur „timp” și un singur „loc” și tu ești peste tot, întotdeauna. Așa că poți trăi experiența oricărei părți, *a oricăror părți* dacă dorești, oricând alegi să o faci.

Dar ce se întâmplă dacă eu vreau ca rudele mele

să fie cu *mine*, dar una dintre *ele* vrea să fie „o parte din Tot”, adică altundeva? Ce se întâmplă atunci?

Nu e cu putință ca tu și rudele tale să nu doriți același lucru. Tu și cu Mine, rudele tale și Eu – noi toți – suntem unul și același.

Însăși acțiunea ta de a dori ceva este acțiunea Mea de a dori ceva. Întrucât tu ești, pur și simplu, Eu care acționează din experiența numită *dorință*. De aceea, ceea ce tu dorești, Eu doresc.

Rudele tale și cu Mine suntem de asemenea unul și același. De aceea, ceea ce Eu doresc, doresc și ei. Prin urmare, ceea ce tu dorești, doresc și rudele tale.

Și pe Pământ este adevărat că voi doriți cu toții același lucru. Doriți pace. Doriți prosperitate. Doriți bucurie. Doriți împlinire. Doriți satisfacție și exprimare de sine prin munca voastră, dragoste în viața voastră, sănătate în trupul vostru. Cu toții doriți același lucru.

Credeți că e o coincidență? Nu este. *Așa se petrec lucrurile în viață*. Asta îți și explic chiar acum.

Singurul lucru care e diferit pe Pământ față de modul în care se petrec lucrurile în ceea ce voi numiți lumea spiritului este că, pe Pământ, cu toții doriți același lucru,

dar cu toții aveți idei diferite în legătură cu modul în care să acționați ca să-l aveți. Prin urmare, cu toții mergeți în direcții diferite, căutând, de fapt, același lucru!

Aceste idei diferite vă duc la rezultate diferite. Aceste idei ar putea fi numite Gândurile voastre care Sponsorizează. V-am mai vorbit despre ele.

Da, în volumul I.

Unul dintre aceste gânduri pe care le împărtășiți cu toții este ideea că nu aveți destul. În străfundul ființei voastre, mulți dintre voi cred că, pur și simplu, *nu aveți destul*. *Nimic din ce aveți un vi se pare că e destul*.

Nu e destulă dragoste, nu sunt destui bani, nu e destulă mâncare, nu e destulă îmbrăcăminte, nu sunt destule locuințe, nu e destul timp, nu sunt destule idei bune în jurul vostru și, bineînțeles, nu sunteți *destui* care să acționați.

Acest Gând care Sponsorizează vă face să folosiți tot felul de strategii și tactici în căutarea de a achiziționa ceea ce credeți că nu aveți „destul”. Sunt acțiuni pe care le-ați abandona imediat, dacă v-ar fi clar că este destul pentru toată lumea... destul din *orice* doriți.

În ceea ce voi numiți „rai”, aceste idei legate de „nu e destul” dispar, deoarece deveniți conștienți că nu există

separare între voi și orice doriți.

Deveniți conștienți că există chiar mai mulți „voi” decât îți închipui. Deveniți conștienți că puteți fi, într-un anume „timp”, în mai mult decât într-un singur loc și că, prin urmare, nu are niciun rost să nu doriți ceea ce dorește fratele vostru, să nu alegeți ceea ce alege sora voastră. Dacă ei vor ca tu să te afli în spațiul lor în momentul morții lor, chiar gândul lor la tine te cheamă către ei – și nu ai niciun motiv să nu alergi spre ei, dat fiind faptul că mersul tău acolo nu îți răpește nimic din orice ai face în clipa aceea.

Această stare de a nu avea niciun motiv de a spune *Nu* este starea în care mă aflu Eu tot timpul.

Ați mai auzit lucrurile astea spuse și mai înainte și e adevărat: Dumnezeu nu spune niciodată Nu.

Eu vă voi da întotdeauna exact ceea ce doriți. Așa cum am făcut-o de la începutul timpurilor.

Și chiar îi dai întotdeauna, oricui, exact ceea ce dorește la un moment dat?

Da, scumpul Meu, așa fac.

Viața ta este o reflectare a ceea ce tu dorești și a ceea ce crezi că poți avea din ceea ce dorești. Eu nu pot să-ți dau ceea ce tu nu crezi că poți avea – indiferent de cât de

mult dorești – pentru că nu îți voi încălca propriul tău gând în această privință. Nu pot să o fac. Aceasta este legea.

A crede că nu poți avea ceva, este același lucru cu a nu dori să-l ai, dat fiind că duce la același rezultat.

Dar, pe Pământ, noi nu putem avea *orice* dorim. Noi nu putem fi în același timp în două locuri, de exemplu. Și mai există atât de multe alte lucruri pe care le-am putea dori, dar nu le putem avea, pentru că, pe Pământ, noi suntem foarte limitați.

Știu că așa vedeți voi lucrurile și, ca urmare, ele așa și sunt în ceea ce vă privește, pentru că singurul lucru care rămâne adevărat pentru totdeauna este că vi se va da întotdeauna acea experiență care credeți voi că vi se va da.

Prin urmare, dacă spuneți că nu puteți fi în două locuri în același timp, atunci nu puteți. Dar dacă spuneți că puteți fi oriunde doriți, cu viteza gândului vostru și că vă puteți manifesta, chiar și sub formă fizică, în mai multe locuri deodată în același timp, atunci puteți să o faceți.

Vezi Tu, aici e momentul în care acest dialog mă depășește. Vreau să cred că această informație vine direct de la Dumnezeu – dar când spui chestii de genul ăsta simt că înnebunesc, deoarece nu le pot

crede. Vreau să spun, nu cred că ceea ce spui Tu este adevărat. În întreaga experiență a omenirii, nimic nu mi-a demonstrat că ar fi așa.

Ba din contra! Se spune că sfinții și înțelepții tuturor religiilor au făcut toate aceste lucruri. Crezi că e nevoie de un nivel înalt de credință? De un nivel *extraordinar* de credință? De nivelul de credință atins de o ființă într-o mie de ani? Da! Și asta înseamnă că este imposibil? Nu!

Cum pot eu să creez această credință. Cum pot eu să ajung la acest nivel de credință?

Nu poți să o faci. Poți numai să *fii*. Iar eu nu încerc să fac jocuri de cuvinte. Chiar asta vreau să spun. Acest gen de credință – ceea ce eu aș numi Cunoaștere Completă – nu este ceva ce încerci să obții. De fapt dacă încerci *să obții* acest lucru, nu poți să-l ai. Este ceva ce, pur și simplu, *ești*. Pur și simplu, tu *ești* această Cunoaștere. Tu *ești* această stare de a fi.

Această stare de a fi provine dintr-o stare de *conștientă totală*. Ea poate rezulta *numai* dintr-o astfel de stare. Dacă te străduiești *să devii* conștient, atunci nu poți să fii.

Este ca și cum ai încerca „să fii înalt” de 2 metri, când tu ai numai 1.50 m. Nu poți să fii înalt de 2 metri. Poți „să fii numai ceea ce ești – 1,50 metri. „Vei fi” înalt de 2 metri

mimai atunci când crești până la această înălțime. Când vei fi înalt de 2 metri, vei fi în stare să faci toate lucrurile pe care le pot face oamenii de 2 metri. Și când vei fi într-o stare de conștientă totală, atunci vei fi în stare să faci toate lucrurile pe care le pot face oamenii aflați într-o stare de conștientă totală.

De aceea, „nu încerca să crezi” că poți face aceste lucruri. Încearcă, în schimb, să treci într-o stare de conștientă totală. Atunci credința nu va mai fi necesară. Cunoașterea Totală va face minuni.

Odată, pe când meditam, am trăit experiența unității totale, a conștienței totale. A fost minunat. A fost extatic. Încă de atunci mă tot străduiesc să trăiesc din nou aceeași experiență. Mă așez în meditație și încerc să am din nou acea stare de conștientă totală. Și niciodată nu am reușit. Acesta e motivul, nu-i așa? Îmi spui că, atâta timp cât mă străduiesc să am ceva, nu pot, deoarece însăși străduința mea este o afirmație a faptului că acum nu am. Este aceeași învățătură înțeleaptă pe care mi-ai dat-o pe tot parcursul acestui dialog.

Da, da. Acum ai înțeles. Îți devine din ce în ce mai clar. Acesta e motivul pentru care mergem mereu în cercuri. De

aceea repetăm mereu, spunem din nou același lucru. Îl înțelegi, după ce îl spunem a 3-a, a 4-a ori poate chiar a 5-a oară.

Îmi pare bine că am pus această întrebare, deoarece treaba asta cu „poți fi în două locuri în același timp” sau „poți să faci tot ceea ce dorești” devine foarte periculoasă. Este genul de idei care-i face pe oameni să sară de pe Empire State Building, strigând: „Eu sunt Dumnezeu! Priviți-mă! Pot să zbor!”

Înainte de a face așa ceva ar fi bine să te afli într-o stare de totală conștiență. Dacă pentru a-ți dovedi ție însuți că ești Dumnezeu trebuie să demonstrezi acest lucru altora, atunci tu însuți nu știi că ești, iar acest „a nu ști” „se va manifesta în realitatea ta. Pe scurt, vei cădea lat pe pământ.

Dumnezeu nu încearcă să demonstreze nimănui că există, deoarece nu e nevoie să o facă. Dumnezeu Este și asta-i tot. Cei care știu că sunt Una cu Dumnezeu, sau trăiesc experiența Dumnezeului interior nu au nevoie și nici nu se străduiesc să dovedească acest lucru nimănui și cu atât mai puțin lor înșiși.

Așa s-a întâmplat când L-au batjocorit pe Cel numit

Isus, spunându-i „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce!” El nu a făcut nimic.

Trei zile mai târziu, când nu erau martori sau mulțimi cărora să le dovedească ceva, în liniște și fără ostentație, El a făcut un lucru mult mai uluitor – iar de atunci lumea vorbește numai despre asta.

În acest miracol se află mântuirea voastră, deoarece vi s-a arătat adevărul, nu numai de către Isus, ci de către Cine sunteți și astfel puteți fi mântuiți de minciuna referitoare la voi înșivă, care v-a fost spusă și pe care ați acceptat-o ca pe adevărul vostru.

Dumnezeu te îndeamnă întotdeauna să ajungi la gândul cel mai înalt legat de tine însuși.

La ora actuală, există pe planeta voastră unii care au manifestat multe dintre aceste gânduri înalte; au făcut să apară și să dispară obiecte fizice, ei înșiși au apărut și au dispărut, chiar „au trăit veșnic” în trup, sau s-au întors în trup și trăiesc din nou – și toate acestea, absolut toate, au fost posibile datorită credinței lor. Datorită cunoașterii lor. Datorită înțelegerii foarte clare și imuabile legate de cum stau lucrurile și de rostul lor.

Pe vremuri, ori de câte ori oamenii aflați în formă pământească au făcut asemenea lucruri, voi le-ați numit

miracole, iar pe oameni i-ați considerat sfinți și salvatori; ei nu erau cu nimic mai sfinți și mai salvatori decât voi. Pentru că voi sunteți cu toții sfinți și salvatori. *Acesta e chiar mesajul pe care ei vi l-au adus.*

Cum pot eu să cred așa ceva? Vreau din tot sufletul să cred, dar nu pot. Pur și simplu, nu pot.

Nu, nu poți să crezi. Poți numai *să știi* acest lucru.

Cum pot să știu? Cum pot să ajung acolo?

Dă altuia orice alegi pentru tine însuși. Dacă nu reușești să înțelegi aceasta, ajută pe altcineva să o facă. *Spune-le* altora că deja au făcut-o. *Laudă-i* pentru aceasta. *Cinstește-i* pentru aceasta.

Acesta este avantajul în a avea un guru. Aceasta este ideea. În Occident, cuvântului „guru” i s-a atașat o foarte mare energie negativă. A devenit aproape peiorativ. A fi „guru” este, cumva, echivalent cu a fi șarlatan. A-i jura credință unui guru pare unora că este echivalent cu a-și pierde puterea.

A-ți cinsti gurul *nu înseamnă* a-ți pierde puterea. Înseamnă *a căpăta* puterea. Pentru că, atunci când tu îl cinstești pe gurul tău, când îți elogiezi profesorul, ceea ce spui este „Te văd cum ești cu adevărat”. Iar ceea ce vezi în altul, începi să vezi în tine însuși. Este o dovadă

exterioară a realității tale interioare. Este o mărturie exterioară a adevărului tău interior. Adevărul ființei tale.

Acesta este adevărul care îți este oferit prin cărțile pe care le scrii.

Eu nu mă văd pe mine însumi ca scriind aceste cărți. Eu Te văd pe Tine, *Dumnezeu*, ca autor, iar pe mine ca pe un simplu scrib.

Dumnezeu este autorul... *și la fel ești și tu*. Nu există nicio diferență între a le scrie Eu sau a le scrie tu. Atâta timp cât crezi că există, vei pierde exact esența conținutului lor. Majoritatea omenirii a pierdut această învățătură. Prin urmare, vă trimit învățători noi, mai mulți învățători, cu toții aducând același mesaj ca și învățătorii din trecut.

Îți înțeleg reținerea în a accepta această învățătură ca pe adevărul tău propriu și personal: dacă ai pretinde că ești Una cu Dumnezeu – sau chiar o parte din Dumnezeu – cel care vorbește sau scrie aceste cuvinte, lumea n-ar mai ști ce să înțeleagă în legătură cu persoana ta.

Oamenii pot să înțeleagă despre mine orice doresc. Eu știu un singur lucru: nu merit să fiu recipientul informațiilor care ni s-au dat aici și în toate celelalte cărți. Eu nu mă simt vrednic de a fi

mesagerul acestui adevăr. Lucrez la această a treia carte, dar, chiar înainte de a o publica, știu că eu, cu toate greșelile și faptele egoiste pe care le-am făcut, sunt cel mai puțin *vrednic* dintre toți oamenii să fiu aducătorul acestui adevăr minunat.

Dar, probabil, acesta este cel mai mare mesaj al trilogiei: Faptul că Dumnezeu nu se ascunde de nimeni și le vorbește tuturor, până și celui mai puțin vrednic dintre noi. Pentru că, dacă Dumnezeu îmi vorbește mie, El va vorbi direct în inima fiecărui bărbat, femeie sau copil care se află în căutarea adevărului.

Prin urmare, există speranță pentru noi toți. Niciunul dintre noi nu este atât de groaznic încât Dumnezeu să-l părăsească și nici atât de imposibil de iertat încât Dumnezeu să-și întoarcă fața de la el.

Asta crezi tu? Tot ceea ce ai scris adineaori?

Da.

Atunci așa să fie și așa va fi pentru voi toți.

Adevăr vă spun Eu vouă: Tu *ești* vrednic. Cu toții *sunteți*. A nu fi vrednic este cea mai gravă acuzare adusă vreodată rasei umane. Voi v-ați bazat sentimentul de a fi vrednic pe

trecut, în timp ce Eu îl așez pe viitor.

Viitorul, viitorul, întotdeauna viitorul! Acolo se află viața voastră, și nu în trecut. Viitorul. Acolo se află adevărul vostru, și nu în trecut.

Nu este important ceea ce ați făcut, în comparație cu ceea ce urmează să faceți. Nu e semnificativ cum ați greșit, în comparație cu modul în care urmează să creați.

Vă iert greșelile. Pe toate. Vă iert pasiunile prost investite. Pe toate. Vă iert noțiunile eronate, înțelegerile rătăcite, acțiunile care fac rău, deciziile egoiste. Pe toate.

E posibil ca alții să nu vă ierte, dar Eu vă iert. E posibil ca alții să nu vă absolve de vină, dar Eu vă absolv. E posibil ca alții să nu vă lase să uitați, să nu vă permită să mergeți mai departe, să deveniți ceva nou, dar Eu o fac. Deoarece Eu știu că voi nu sunteți ceea ce ați fost, ci sunteți și veți fi întotdeauna ceea ce sunteți acum.

Un păcătos poate deveni sfânt într-un minut, într-o secundă, în răstimpul unei respirații.

De fapt, nu există ceva care să se cheme „păcătos”, pentru că nu se poate păcătui împotriva nimănui – cu atât mai puțin împotriva Mea. De aceea spun că Eu „vă iert”. Folosesc această frază, deoarece este cea pe care păreți a o înțelege.

Eu nu vă iert și nu vă voi ierta niciodată pentru *nimic*. Nu trebuie să o fac. Nu e nimic de iertat. Dar pot să vă eliberez. Și o și fac pe calea aceasta. Acum, încă o dată. Așa cum am făcut-o atât de des în trecut, prin învățăturile atât de multor alți învățători.

De ce nu i-am auzit? De ce nu am crezut promisiunea Ta cea mai mare?

Pentru că nu sunteți în stare să credeți în bunătatea lui Dumnezeu. Prin urmare, renunțați să credeți în bunătatea Mea. Iată, în schimb, logica cea mai simplă în care să credeți!

Motivul pentru care Eu nu e nevoie să vă iert este că voi nu puteți să-mi aduceți o ofensă, iar Eu nu pot fi lezat sau distrus. Cu toate acestea, voi vă imaginați că sunteți capabili de a Mă ofensa, chiar de a Mă distruge. Ce iluzie! Ce obsesie a grandorii!

Nu puteți să-mi faceți rău, iar Eu nu pot fi vătămat în niciun fel. Pentru că Eu sunt Cel-căruia-nu-i-se-poate-facenici-un-rău. Iar cel care este așa, nu poate să facă rău altuia și nici nu va face.

Înțelegi acum logica aflată în spatele adevărului că Eu nu condamn, nu pedepsesc, nici nu am nevoie să-mi iau revanșa? Eu nu am astfel de nevoi, pentru că Eu nu am

fost și nici nu pot fi ofensat sau vătămat și nici nu mi se poate face niciun fel de rău.

Același lucru este valabil și pentru tine. Și pentru toți ceilalți, deși cu toții vă închipuiți că puteți fi și chiar ați fost răniți, vătămați și distruși.

Din cauza faptului că vă imaginați că vi s-a făcut un rău, pretindeți răzbunare. Din cauza faptului că trăiți experiența durerii, simțiți nevoia de a face și pe alții să simtă durere, ca o plată pentru durerea voastră. Dar oare ce justificare puteți găsi pentru faptul că îi provocați durere celui alt? Considerați că aveți dreptul și că e corect să răniți pe alții din cauza faptului că cineva v-a rănit (sau vă imaginați că a făcut-o)? Oare este în regulă să faceți *voi* altora ceea ce considerați că nu trebuie ca o ființă umană să facă altei ființe umane, doar pentru că aveți o justificare?

Toate astea sunt nebunie curată. Iar ceea ce voi nu vedeți în această nebunie este că *toți* oamenii care produc durere altora consideră că au o justificare să o facă. Fiecare acțiune pe care o face o persoană *este considerată de către acea persoană ca fiind o acțiune corectă*, în lumina a ceea ce ea se străduiește și dorește să facă.

După definiția voastră, ceea ce ei se străduiesc și doresc

să facă este greșit. După definiția lor, nu este. E posibil ca tu să nu fii de acord cu modelul lor despre lume, cu gândirea lor morală și etică, cu înțelegerile lor teologice sau cu deciziile, alegerile și acțiunile lor... dar *ei* sunt de acord cu ele, bazându-se pe propriile lor criterii de valoare.

Tu consideri aceste criterii ca fiind „greșite”, dar cine este cel care-ți spune ție că valorile tale sunt „corecte”? Tu însuși. Valorile tale sunt „corecte”, deoarece tu însuși spui că este așa. Chiar și aceasta ar putea avea sens, dacă te-ai ține de cuvânt, dar tu însuși te răzgândești constant în privința a ceea ce consideri că este „corect” și „greșit”. Faceți aceasta, atât ca indivizi cât și ca societăți.

Ceea ce societatea voastră a considerat cu câțiva ani în urmă ca fiind „corect”, este considerat astăzi ca fiind „greșit”; ceea ce voi ați considerat „greșit” într-un trecut nu prea îndepărtat, ziceți acum că este „corect”. Cine poate să spună care este realitatea? Cum puteți să știți cum stau lucrurile, dacă nu aveți un punct de referință?

Cu toate acestea, îndrăznim să ne judecăm unul pe celălalt. Îndrăznim să condamnăm, deoarece altcineva nu a reușit să țină pasul cu propriile noastre idei în permanentă schimbare, referitoare la ce este permis și ce nu este permis. Uauu!!

Suntem grozavi!! Nu putem să ne hotărâm nici măcar noi înșine în privința a ceea ce este în „regulă” și ceea ce nu este!

Nu asta e problema. Problema nu este că vă schimbați părerea în ceea ce privește ce este „corect” și „greșit”. *Trebuie* să vi le schimbați, pentru că altfel nu ați evolua niciodată. Schimbarea este un produs al evoluției.

Nu, problema nu este că voi v-ați schimbat sau că valorile voastre s-au schimbat. Problema este că sunteți atât de mulți cei care insistați să credeți că valorile pe care le aveți acum sunt cele corecte și perfecte și că toți ceilalți ar trebui să adere la ele. Unii dintre voi sunteți plini de automulțumire și convingere că aveți dreptate.

Cramponați-vă de ceea ce credeți, dacă aceasta vă aduce un serviciu. Rămâneți nestrămutați. Nu ezitați. Deoarece ideile voastre despre „corect” și „greșit” sunt definițiile date de voi pentru Cine sunteți. Dar nu cereți altora să se definească pe ei înșiși conform cu terminologia voastră. Și nu rămâneți atât de „închistați” în credințele și obiceiurile voastre actuale, încât să opriți însuși procesul de evoluție.

În realitate, chiar dacă ați vrea, nu ați putea-o face, deoarece viața merge înainte, cu sau fără voi. Nimic nu

rămâne la fel, nimic nu poate să rămână neschimbat. A nu te schimba, înseamnă a nu te mișca. Iar a nu te mișca, înseamnă a muri.

Întreaga viață este mișcare. Până și pietrele conțin mișcare. Totul se mișcă. *Totul*. Nu există nimic care să nu fie în mișcare. Prin urmare, prin însuși faptul că totul se mișcă, nimic nu rămâne la fel de la un moment la altul. Nimic.

A rămâne la fel, sau a căuta să rămâi, este o mișcare împotriva legilor vieții. E o prostie, deoarece în această luptă viața învinge întotdeauna.

Prin urmare, schimbați! Da, schimbați! Schimbați-vă ideile despre „corect” și „greșit”. Schimbați-vă noțiunile legate de un lucru sau altul. Schimbați-vă părerile, concepțiile, modelele, teoriile.

Permiteți adevărilor voastre celor mai profunde să se modifice. Spre binele vostru, modificați-le voi înșivă! Chiar asta vreau să spun. *Spre binele vostru*, modificați-le voi înșivă!

Pentru că evoluția se află în noile voastre idei legate de Cine sunteți.

Evoluția se accelerează prin noile voastre idei legate de Cum Stau Lucrurile. Misterul se dezleagă, taina se

dezvăluie, povestea se termină în cadrul noilor voastre idei legate de Cine, Ce, Unde, Când, Cum și De ce. Atunci puteți începe o poveste nouă, una mai măreață.

În noile voastre idei legate de *toate acestea* se află emoția și entuziasmul acolo se găsește creația, acolo se manifestă și se realizează pe deplin Dumnezeu-din-voi.

Nu contează cât de „bune” credeți că sunt lucrurile; ele pot fi mai bune. Nu contează cât de minunate credeți că sunt teologiile voastre, ideologiile voastre, cosmologiile voastre; ele pot cuprinde și mai multe minuni. Pentru că „există mai multe lucruri în cer și pe pământ, decât visează filosofia ta”.

Prin urmare, fiți deschiși. Fiți DESCHIȘI. Nu închideți toate posibilitățile spre un nou adevăr, numai pentru că v-ați simțit foarte confortabil în cadrul celui vechi. Viața începe acolo unde se termină zona voastră de confort.

Nu vă repeziți să-i judecați pe alții. Căutați, în schimb, să evitați a judeca, deoarece faptele „greșite” ale altei persoane au fost faptele voastre „corecte” de alaltăieri; greșelile altei persoane sunt acțiunile voastre proprii din trecut, corectate acum; alegerile și deciziile unei alte persoane sunt tot atât de „jignitoare” și „dăunătoare”, tot atât de „egoiste” și „de neiertat” pe cât au fost multe

dintre ale voastre proprii.

Atunci când „nu vă puteți imagina” cum a fost posibil ca o altă persoană „să facă așa ceva”, uitați de unde veniți și încotro vă îndreptați, atât voi cât și cealaltă persoană. Iar celor dintre voi care se consideră pe ei înșiși ca fiind cei răi, care cred că sunt nevrednici și fără șanse de scăpare le spun acest adevăr: Nu există niciunul printre voi care să fie pierdut pentru totdeauna, și nici nu va fi vreodată. Pentru că voi sunteți cu toții, *cu toții*, într-un proces de devenire. Cu toții, *cu toții*, sunteți în mișcare în cadrul experienței de evoluție.

Asta fac Eu.

Prin voi.

5

Îmi amintesc o rugăciune pe care am învățat-o când eram copil. „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu. Spune doar un cuvânt și se va tămădui sufletul meu”. Tu ai spus aceste cuvinte, iar eu mă simt tămăduit. Nu mă mai simt nevrednic. Ai un dar de a mă face să mă simt vrednic. Acesta ar fi darul pe care l-aș face tuturor ființelor umane, dacă aș putea să fac vreunul.

Prin dialogul de față le-ai și făcut acest dar.

Mi-ar plăcea să continui să-l dau și atunci când conversația aceasta se încheie.

Această conversație nu se va încheia *niciodată*.

Bine, deci atunci când se încheie această trilogie.

Vor fi și alte modalități de a o face.

Sunt fericit că va fi așa. Deoarece acesta este darul pe care sufletul meu jinduieste să-l facă. Cu toții avem ceva de dăruit. Aș vrea ca acesta să fie darul meu.

Atunci, du-te și dă-l. Străduiește-te să-l faci vrednic pe fiecare om a cărui viață o atingi. Prin darul tău, fă-i pe toți să simtă că sunt vrednici ca persoană, oferă-le sentimentul

adevăratei minuni a cine sunt ei. Dăruiește-le aceasta și vei tămădui lumea.

Îți cer, cu smerenie, ajutorul.

Îi vei avea întotdeauna. Noi suntem prieteni.

Hai să ne întoarcem la acest dialog pe care îl iubesc ca să-ți pun o întrebare legată de ceva ce ai spus mai devreme.

Sunt aici.

Când vorbeai despre viața „dintre vieți”, ca să zicem așa, spuneai „Puteți să vă re-creați experiența Sinelui vostru individual, ori de câte ori alegeți”. Ce înseamnă asta?

Înseamnă că ori de câte ori doriți, voi puteți ieși din întregul ca un nou „Sine” sau ca același Sine care ați fost înainte.

Vrei să spui că pot să-mi păstrez conștiința mea individuală sau să mă întorc la ea, la starea de a fi conștient de „mine”?

Da. Poți să ai, de fiecare dată, orice experiență dorești.

Prin urmare, pot să mă reîntorc la această viață - pe Pământ - ca aceeași persoană care am fost înainte să „mor”?

Da.

În trup?

Ai auzit de Iisus?

Da, dar eu nu sunt Iisus și nici nu voi pretinde vreodată să fiu ca El.

N-a spus El oare „acestea și multe altele le veți face și voi?”

Da, dar eu nu cred că El vorbea despre miracole ca acesta.

Ar trebui să crezi. Iisus nu a fost singurul care a înviat din morți.

N-a fost? Au mai înviat și alții din morții?

Da.

Dumnezeule, asta-i blasfemie!

E blasfemie faptul că și altcineva în afară de Hristos a înviat din morți?

Da. Așa ar spune unii oameni.

Atunci acei oameni nu au citit niciodată Biblia.

Biblia? Spune *Biblia* că și alți oameni în afară de Iisus s-au întors în trup după moarte?

Ai auzit vreodată de Lazăr?

Nu e cinstit! El a fost *înviat* din morți prin puterea lui Hristos.

Exact. Și tu crezi că „puterea lui Hristos”, după cum o

numești tu, a fost folosită numai pentru Lazăr? Pentru o singură persoană în istoria omenirii?

N-am privit lucrurile în felul acesta.

Adevăr îți spun Eu ție: Mulți au fost cei care au fost înviați din „morți”. Mulți au fost cei care „s-au întors la viață”. Treaba asta se întâmplă chiar acum, în fiecare zi, în spitalele voastre.

Ei! Iar nu e cinstit! Asta-i știință medicală, nu teologie.

Aha, înțeleg. Dumnezeu nu are nicio legătură cu miracolele de astăzi, ci numai cu cele de ieri.

Hmm... bine, din punct de vedere tehnic îți dau dreptate. *Dar nimeni nu s-a înviat pe el însuși din morți, așa cum a făcut Iisus! Nimeni nu s-a întors din „morți” în felul acesta.*

Ești sigur?

Păi... destul de sigur...

Ai auzit vreodată de Mahavatar Babaji¹?

¹ Shiva Mahavatar Babaji a fost descris de către Paramahansa Yogananda în «Autobiografia unui Yoghin». Mahavatar este o manifestare umană a Divinității care își poate materializa un trup ori de câte ori vrea. Se crede că Babaji s-a manifestat în mod continuu de la Creație încolo pentru a ajuta omenirea. O manifestare a fost în jurul anilor 1800. În 1922 a sosit la locul de întâlnire a râurilor Kali și Gori, s-a așezat pe suprafața apei și a dispărut într-un glob de lumină. Cea mai recentă manifestare a fost între anii 1970 și 1984. În 1970, a apărut ca

Nu cred că ar trebui să pomenim mistici orientali. Sunt o grămadă de oameni care nu gustă chestii d-astea.

Aha, pricep! Păi, bineînțeles că ei sunt cei care au dreptate.

Lasă-mă să înțeleg lucrurile așa cum trebuie. Spui că sufletele se pot întoarce din așa numita „moarte”, în formă de spirit sau în formă fizică, dacă asta este ceea ce doresc?

Începi să înțelegi acum.

E-n regulă, dar atunci de ce nu au făcut-o mai mulți oameni? De ce nu auzim despre aceasta în fiecare zi? O asemenea chestie ar deveni știre pe plan internațional.

De fapt, o mulțime de oameni o fac în formă de spirit. Recunosc că nu mulți aleg să se întoarcă în trup.

Ha! Te-am prins! *De ce nu? Dacă e atât de ușor, de ce nu fac mai multe suflete acest lucru?*

un tânăr de 18 sau 20 de ani. A petrecut cei 14 ani de încarnare la Haidakhan, India, unde a construit lângă satul Chilianaula un ashram și un Templu cu vedere spre Himalaia. În timpul celor 14 ani, printre altele, a stat pe vârful muntelui Kailash timp de 45 de zile fără să mănânce sau să doarmă; a fost văzut în mai multe locuri în același timp, a vindecat bolnavi și a influențat viețile foarte multor oameni. A părăsit trupul în 14 februarie 1984, lăsând mesajul: **SUNT ÎNTOTDEAUNA CU VOI.**

Problema nu este legată de cât e de ușor, ci de dorința de a o face.

Adică?

Adică sunt foarte rare sufletele care doresc să se întoarcă în stare fizică în aceeași formă pe care au avut-o înainte.

Dacă un suflet alege să se întoarcă în trup, aproape întotdeauna o face cu un alt trup; un trup diferit. În felul acesta, el începe un program nou, trăiește experiența unor amintiri noi. Pornește în aventuri noi.

În general, sufletele își părăsesc trupurile, deoarece nu mai au ce face cu ele. Ele au terminat ceea ce aveau de făcut împreună cu trupul. Au trăit experiențele pe care le căutau.

Dar ce se întâmplă cu oamenii care mor accidental? Și-au terminat experiența, sau le-a fost „întreruptă”?

Încă îți mai imaginezi că oamenii mor accidental?

Vrei să spui că nu?

În acest univers, nimic nu se întâmplă în mod accidental. Nu există „accident”, tot așa cum nu există „coincidență”.

Dacă m-aș putea convinge că acest lucru este

adevărat, n-aș mai jeli niciodată după cei care au murit.

A-i jeli este ultimul lucru pe care ei doresc să-l faci.

Dacă ai ști unde sunt și că ei sunt acolo prin alegerea lor cea mai înaltă, *ai sărbători* plecarea lor. Dacă ai putea trăi pentru o clipă experiența a ceea ce tu numești viață de apoi – după ce ajungi în ea cu cel mai grandios gând despre tine și Dumnezeu – la înmormântarea lor ai zâmbi cu cel mai larg zâmbet și ai lăsa bucuria să-ți umple inima.

La înmormântări noi plângem pentru ceea ce pierdem. E vorba de tristețea noa stră la gândul că nu-i vom mai vedea niciodată, nu vom mai îmbrățișa, ține în brațe sau atinge pe cineva pe care l-am iubit și nu vom mai fi niciodată împreună.

E un plâns bun, care cinstește dragostea și pe cei iubiți. Dar până și acest jeli ar fi scurt dacă ai ști ce realități grandioase și experiențe minunate îl așteaptă pe sufletul bucuros care părăsește trupul.

Cum este în viața de dincolo? Spune-mi totul.

Există unele lucruri care nu pot fi revelate și asta nu pentru că Eu nu aleg să o fac, ci pentru că, în condiția voastră prezentă, la nivelul vostru actual de înțelegere, nu ați fi capabili să pricepeți ceea ce vi se spune. Cu toate

acestea, sunt multe lucruri care pot fi spuse.

După cum am discutat mai devreme, în viața de dincolo, ca și în viața pe care o trăiți acum, puteți face unul dintre următoarele trei lucruri. Vă puteți supune creațiilor gândurilor voastre necontrolate, vă puteți crea propria experiență în mod conștient, după cum alegeți – sau puteți trăi experiența conștienței colective a lui Tot Ceea Ce Este. Această ultimă experiență se numește Reunificare sau Reunirea cu Unul.

Dacă alegeți prima cale, majoritatea dintre voi nu o veți urma pentru foarte mult timp (spre deosebire de modul în care acționați pe Pământ). Asta, deoarece în clipa în care nu vă place experiența pe care o trăiți, veți alege să creați o realitate nouă mai plăcută, iar acest lucru îl veți face oprind, pur și simplu, gândurile voastre negative.

Din acest motiv, nu veți trăi niciodată experiența „iadului” de care vă este atât de teamă, în afară de cazul în care alegeți să o trăiți. Chiar și în acest caz, veți fi „fericiți” prin faptul că veți obține ceea ce doriți. (Nici nu-ți închipui cât de mulți oameni sunt „fericiți”, fiind „nenorociți”.) Așa că veți continua să trăiți această experiență până când veți alege să nu o mai trăiți.

Pentru majoritatea dintre voi, chiar din momentul în

care începeți să trăiți această experiență vă depărtați de ea și creați ceva nou.

Exact la fel puteți elimina iadul din viața voastră de pe Pământ.

În cazul în care urmați a doua cale și vă creați în mod conștient experiența, veți merge fără îndoială „direct în rai”, deoarece aceasta este ceea ce va crea oricine care alege în mod liber și care crede în rai. Dacă nu credeți în rai, veți trăi orice experiență doriți să trăiți, iar în clipa în care înțelegeți acest lucru, dorințele voastre se vor îmbunătăți din ce în ce mai mult. Și atunci *veți crede* în rai!

Dacă urmați a treia cale și vă supuneți creațiilor conștienței colective, veți trece foarte repede într-o stare de acceptare totală, de pace totală, de bucurie totală, de conștiență totală și de dragoste totală, pentru că aceasta este conștiența colectivului. Atunci veți deveni una cu Uniunea² și nu va mai exista nimic altceva decât Ceea Ce sunteți – adică Tot Ceea Ce A Fost Vreodată, până când veți decide că ar trebui să fie altceva. Aceasta este Nirvana, experiența „una cu Uniunea” pe care mulți dintre voi ați avut-o pentru o perioadă foarte scurtă în timpul

² **Eu întru ei și tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru uniune. Ioan XVII, 23.**

meditației și care reprezintă un extaz de nedescris.

După ce trăiți experiența Uniunii pentru o perioadă infinită de timp-netimp, veți înceta de a o mai trăi, deoarece nu puteți trăi experiența Uniunii ca Uniune decât dacă și atunci când există, de asemenea, și ceea Ce Nu Este Unul. Când veți fi înțeles acest lucru, veți crea din nou ideea și gândul separării sau al neunității.

Atunci veți călători mereu pe Roata Cosmică, veți merge mereu, vă veți învârti mereu, veți fi mereu, pentru totdeauna și pentru veșnicie.

Vă veți reîntoarce de multe ori în Uniune – de infinit de multe ori și, de fiecare dată, pentru o perioadă infinită – și veți ști că aveți uneltele de a vă reîntoarce la Uniune pe orice punct de pe Roata Cosmică.

Puteți face acest lucru acum, în timp ce citiți aceste rânduri.

Puteți face acest lucru mâine, în timpul meditației.

Puteți face acest lucru, oricând.

Ai spus că nu trebuie să rămânem la nivelul de conștiință la care suntem când murim?

Așa este. Puteți să treceți la un alt nivel, cât de repede doriți. Sau „să tândăliți” cât vă place. Dacă „muriți” într-o stare de perspectivă limitată și gânduri necontrolate, veți

trăi experiența a orice vă oferă această stare, până când nu o mai doriți. Atunci „vă veți trezi” – veți deveni conștienți – și veți începe să trăiți experiența de a crea voi înșivă propria voastră realitate.

Veți privi înapoi spre primul stadiu, pe care-l veți numi purgatoriu. Al doilea stadiu, cel în care aveți orice doriți cu viteza gândului, îl veți numi rai. Al treilea stadiu, cel în care veți trăi experiența binecuvântării Uniunii, îl veți numi Nirvana.

Mai am un lucru pe care să-l discut în aceste rânduri. Nu e vorba de experiențe „de după moarte”, ci de cele în afara corpului. Poți să mi le explici? Ce se întâmplă atunci?

Esența lui Cine Ești a părăsit, pur și simplu, trupul fizic. Aceasta poate să se petreacă în timpul viselor obișnuite, adesea în timpul meditației și, în mod frecvent, într-o formă sublimă, în timp ce trupul se află în somn profund.

Pe perioada unei astfel de „excursii”, sufletul tău poate fi oriunde dorește. Foarte des, persoana care povestește o astfel de experiență nu are nicio amintire că ar fi luat în mod voluntar decizii în această privință. Ea poate să simtă că „mi s-a întâmplat ceva”. Totuși, nimic din ceea ce implică o activitate a sufletului nu se face fără un act de

voință.

Dar dacă tot ceea ce facem noi este creat pe măsură ce aceste experiențe se desfășoară, cum ne pot fi „arătate” anumite lucruri, cum ne pot fi ele „revelate”? Mie mi se pare că singurul mod în care aceste lucruri ne-ar putea fi revelate, ar fi dacă ele ar exista separat de noi și nu ca parte a propriei noastre creații. Am nevoie de un pic de ajutor.

Nimic nu există separat de voi, și totul este propria voastră creație. Chiar și aparența voastră lipsă de înțelegere este propria voastră creație: ea este, literalmente, o născocire a imaginației voastre. Vă imaginați că nu știți răspunsul la această întrebare și, prin urmare, nu îl știți. Dar, de îndată ce vă imaginați că-l știți, așa și este.

Vă dați voie să vă imaginați în felul acesta, astfel încât Procesul să poată continua.

Procesul?

Viața. Procesul etern.

În acele momente în timpul cărora trăiți experiența în care voi înșivă sunteți „revelat vouă înșivă” – fie că aceasta se numește experiență în afara corpului sau vis sau momente magice de trezie, când mintea vă este

limpede ca un cristal – ceea ce se întâmplă este că, pur și simplu, voi alunecați în „amintiri”. Vă amintiți ceea ce ați creat deja. Iar aceste amintiri pot fi foarte puternice. Ele pot produce o manifestare divină, o epifanie personală.

O dată ce ai avut o astfel de experiență minunată, poate fi foarte greu să te întorci la „viața reală”, să te încadrezi în ceea ce alți oameni numesc „realitate”. Aceasta, deoarece realitatea *ta* s-a schimbat. A devenit altceva. S-a extins, a evoluat. Nu mai poate fi micșorată. E ca și cum ai încerca să bagi duhul înapoi în sticlă. Așa ceva nu se poate.

Acesta e motivul pentru care mulți oameni care se întorc din experiențe de extracorporalitate sau din cele numite „din apropierea morții” uneori par atât de diferiți de ceilalți?

Exact. Ei *sunt* diferiți, deoarece acum știu atât de multe lucruri. Dar, în mod frecvent, îndepărtându-se mai mult de astfel de experiențe, odată cu trecerea timpului, ei se întorc la vechile lor moduri de a se comporta, deoarece uită din nou tot ceea ce știu.

Există vreun mod de „a ne aminti tot timpul”?

Da. Acționați în fiecare clipă în conformitate cu ceea ce știți. Acționați tot timpul în lumina a ceea ce știți, mai

degrabă decât a ceea ce vă arată lumea iluziei. Rămâneți în cunoaștere, oricât de înșelătoare sunt aparențele.

Așa au făcut toți maestrul și mai fac încă. Ei nu judecă după aparențe, ci acționează potrivit cu ceea ce știu.

Și există și un alt mod de a vă aminti.

Care?

Faceți-i pe alții să-și amintească. Dați altora ceea ce doriți pentru voi.

Asta simt că fac eu cu aceste cărți.

Exact asta și faci. Și cu cât continui să o faci mai mult timp, cu atât va trebui să o faci mai puțin. Cu cât trimiți altora mai mult din acest mesaj, cu atât mai puțin va trebui să ți-l trimiți Sinelui tău.

Deoarece Sinele meu și ceilalți sunt Una, iar ceea ce dau altora, îmi dau, de fapt, mie însumi.

Vezi, acum tu îmi dai răspunsurile. Acesta este mecanismul.

Uau! Ce chestie! Tocmai l-am dat lui Dumnezeu un răspuns! Ce grozav!

Acum tu îmi spui Mie.

Asta este *grozav* - faptul că eu îți spun Ție!

Iar Eu îți voi spune Ție: va veni ziua când vom vorbi cu toții ca Unul. Această zi va veni pentru toată lumea.

Păi, dacă va veni o asemenea zi și pentru mine, aș dori să mă asigur că înțeleg exact ce spui. Deci, aș vrea să mă întorc încă o dată la ceva.

Știu că ai mai spus-o de mai multe ori, dar vreau să mă asigur că am înțeles cum trebuie.

Am înțeles eu bine că, o dată ce atingem starea de Uniune pe care mulți o numesc Nirvana - o dată ce ne întoarcem la Sursă - nu rămânem acolo? Motivul pentru care te întreb din nou e că aceasta pare a contrazice înțelegerea mea asupra multor învățături mistice și ezoterice orientale.

A rămâne în starea de nimic sublim sau de Una cu Totul ar face ca rămânerea acolo să fie imposibilă. După cum tocmai am explicat, Ceea ce Este nu poate exista decât în spațiul lui Ceea Ce Nu Este. Până și beatitudinea deplină a Uniunii nu poate fi trăită ca o „beatitudine deplină”, decât dacă există ceva inferior beatitudinii depline. Astfel încât a trebuit să fie creat ceva inferior beatitudinii depline a Uniunii depline - și trebuie să fie creat în mod continuu.

Dar când noi ne aflăm în beatitudine deplină, când ne-am contopit încă odată cu Uniunea, când am devenit Totul/Nimic, cum mai putem *ști* că existăm? Dacă nu mai există nimic altceva pe care să-l trăim

ca experiență... nu știu. Am impresia că nu înțeleg. Am impresia că e ceva ce nu pot să pricep.

Acum tu descrii ceea ce Eu numesc Dilema Divină. Este aceeași dilemă pe care Dumnezeu a avut-o întotdeauna - și pe care Dumnezeu a rezolvat-o prin crearea a ceea ce nu era Dumnezeu (sau credea că nu este).

Dumnezeu a dat - și dă iarăși, în fiecare clipă - o parte din El însuși Experienței Inferioare de a nu se cunoaște pe Sine, astfel încât Restul Sinelui să se poată cunoaște ca Cine și Ce Este El cu Adevărat.

Astfel, „Dumnezeu și-a dat singurul Fiu pentru ca voi să puteți fi mântuiți”. Înțelegi acum de unde a izvorât această mitologie?

Eu cred că noi suntem cu toții Dumnezeu - și că fiecare dintre noi călătorim în mod constant de la Cunoaștere la Non-Cunoaștere și iarăși la Cunoaștere - de la a fi, la a nu fi și iarăși la a fi - de la Uniune la Separare și iarăși la Uniune, într-un ciclu fără sfârșit. Cred că acesta este ciclul vieții - ceea ce Tu numești Roata Cosmică.

Exact. Precis. E foarte bine spus.

Dar trebuie să ne întoarcem cu toții la *punctul zero*? Întotdeauna trebuie să o luăm cu totul de la

capăt? Să ne întoarcem la începuturi? Nu depășim niciodată „linia de start”? Nu primim măcar o bonificație?

Nu *trebuie* să faceți nimic. Nu în această viață și nici în oricare alta. Veți avea posibilitatea de a alege – *veți avea întotdeauna liberul arbitru* – de a merge oriunde doriți, de a face orice doriți în acțiunea voastră de a re-crea experiența lui Dumnezeu. Puteți să vă mutați pe orice loc de pe Roata Cosmică. Vă puteți „întoarce” sub orice formă doriți, sau în orice altă dimensiune, realitate, sistem solar sau civilizație pe care le alegeți. Unii dintre cei care au ajuns la locul de unire deplină cu Divinitatea au ales chiar „să se întoarcă înapoi” ca maeștri iluminați. Și, într-adevăr, unii erau maeștri iluminați când au plecat, iar apoi au ales „să se întoarcă” – ca *ei înșiși*.

Sigur că ai aflat relatări despre guru și maeștri care s-au întors de mai multe ori în lumea voastră, făcându-și în mod repetat apariția de-a lungul secolelor.

Aveți o întreagă religie bazată pe o astfel de relatare. Se numește Biserica lui Iisus Hristos a Sfinților Zilei Celei mai Recente³ și se bazează pe relatarea lui Joseph Smith⁴ că Ființa care s-a numit pe ea însăși Iisus s-a întors pe

³ **Traducere aproximativă a titlaturii religiei Mormone.**

⁴ **Întemeietorul religiei Mormone.**

Pământ la câteva secole după plecarea ei aparent „finală”, de data asta făcându-și apariția în SUA.

Prin urmare, vă puteți întoarce pe orice punct de pe Roata Cosmică pe care vă face plăcere să veniți.

Dar până și acest lucru poate fi deprimant. Nu ajungem niciodată *să ne odihnim*? Nu apucăm niciodată să stăm în Nirvana, *să rămânem* acolo? Suntem condamnați pentru întotdeauna la acest „du-te-vino” - la acest carusel „uite-l, nu e”? Ne aflăm noi într-o călătorie eternă către nicăieri?

Da. Acesta este cel mai mare adevăr. Nu e nicăieri unde să mergi, nimic de făcut, și nimeni care „trebuie să fii”, în afară de exact cine ești chiar în clipa aceasta.

Adevărul este că nu există nicio călătorie. Chiar acum ești exact ceea ce încerci să fii. Chiar acum te afli exact unde încerci să mergi.

Maestrul știe acest lucru și, prin urmare, pune capăt luptei. El caută să te ajute să pui capăt luptei *tale*, așa cum, atunci când vei atinge starea de maestru, vei căuta și tu să pui capăt luptei altora.

Dar acest proces - această Roată Cosmică - nu este un carusel deprimant. El este o reafirmare glorioasă și continuă a deplinei măreții a lui Dumnezeu și a întregii

vieți – și nu există nimic deprimant în asta.

Mie mi se pare totuși deprimant.

Stai să văd dacă pot să fac ceva ca să-ți schimb părerea. Ți place sexul?

Îl ador.

Așa simt majoritatea oamenilor, cu excepția celor care au idei ciudate în privința aceasta. Ce ar fi deci dacă ți-aș spune că, începând cu ziua de mâine, poți să faci sex cu absolut fiecare persoană față de care ai simțit atracție sau dragoste. Asta te-ar face fericit?

S-ar face împotriva voinței lor?

Nu. Aș aranja Eu în așa fel încât fiecare persoană cu care ai vrut să sărbătorești în felul acesta experiența umană a dragostei să dorească să facă acest lucru cu tine. Ele ar simți față de tine o mare atracție și dragoste.

Uau! Hei - formidabil!

Există doar o singură condiție: trebuie să faci o pauză între ele. Nu poți să mergi de la una la alta fără întrerupere.

Mie-mi spui!?

Deci, ca să trăiești experiența extazului unei astfel de uniri fizice, trebuie să trăiești și experiența *de a nu fi* unit sexual cu cineva, măcar pentru un timp.

Cred că înțeleg unde vrei să ajungi.

Da, până și extazul n-ar mai fi extaz, dacă nu ar exista un timp în care el să nu fie. Același lucru este valabil și în cazul extazului spiritual și în cazul celui fizic.

Nu există nimic deprimant în legătură cu ciclul vieții. Există numai bucurie. Bucurie și iarăși bucurie.

Adevărații maeștri sunt fericiți în permanență. S-ar putea să descoperi că această rămânere la nivel de maestru este de dorit. Atunci poți să te miști în interiorul și în afara extazului și să fii întotdeauna fericit. Nu ai nevoie de extaz pentru a fi fericit. Ești fericit, pur și simplu, pentru că știi că extazul există.

6

Aș vrea să schimb subiectul acum, dacă se poate, și să vorbim despre modificările care se vor produce pe Pământ. Dar înainte, aș vrea să fac o observație. Mi se pare că o mulțime de lucruri sunt spuse aici de mai multe ori. Am sentimentul că aud aceleași lucruri, iarăși și iarăși.

Așa și trebuie! Chiar le auzi! După cum am spus mai devreme, acesta este planul.

Acest mesaj este ca un arc. Când este strâns, el se închide ca un cerc. Un cerc îl acoperă pe celălalt și pare că, literalmente „Se învâрте în cerc”. Numai atunci când arcul este destins, vezi că el formează o spirală mai întinsă decât ți-ai fi putut imagina.

Da, ai dreptate. Mare parte din ceea ce se spune s-a mai spus de nenumărate ori, în moduri diferite. Uneori, în *același* mod. Observația este corectă.

Când vei fi terminat acest mesaj, ar trebui să fii în stare să repeți ideile esențiale, practic, cuvânt cu cuvânt. S-ar putea să vină o zi când vei dori să faci acest lucru.

Bine, e-n regulă. Acum, mergând *mai departe*, o grămadă de oameni par a crede că eu am „un fir

direct cu Dumnezeu” și vor să știe dacă planeta noastră este condamnată. Știu că am mai întrebat o dată. Dar acum aș dori un răspuns direct la aceste întrebări. Se vor produce modificări pe Pământ, după cum prezic așa de mulți? Iar dacă nu se produc, ce văd toți acei vizionari? E o închipuire? Ar trebui să ne rugăm? Să ne schimbăm? Putem face ceva? Sau totul este, din păcate, fără speranță?

Îți răspund bucuros, dar „nu vom merge mai departe”.

Nu?

Nu, deoarece răspunsurile ți-au fost deja date în câteva dintre explicațiile Mele anterioare legate de timp.

Vrei să spui, în partea despre „tot ceea ce urmează să se întâmple, s-a întâmplat deja”.

Da

Dar ce ESTE acest „tot ceea ce s-a întâmplat deja”? Cum s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Totul s-a întâmplat. Totul s-a întâmplat deja. Fiecare posibilitate există ca fapt, ca evenimente încheiate.

Cum se poate asta? Încă tot nu înțeleg cum e cu puțință.

Am să-ți explic în termeni care-ți sunt mai apropiați. Vezi dacă asta te ajută. Te-ai uitat vreodată la copii când

folosesc un CD-ROM ca să joace un joc pe computer?

Da

Te-ai întrebat vreodată cum de știe computerul în ce fel să răspundă la fiecare mișcare pe care o face copilul?

Da, chiar m-am întrebat.

Totul e pe disc. Computerul știe cum să răspundă la fiecare mișcare a joy-stick-ului, deoarece fiecare mișcare posibilă a fost deja așezată pe disc, *împreună cu răspunsul potrivit.*

Ți se face părul măciucă. E aproape ireal.

Ce, faptul că fiecare rezultat și fiecare mișcare care duce la acel rezultat sunt deja programate pe disc? N-are de ce să ți se facă părul măciucă. Este doar tehnologie. Și dacă tu crezi că tehnologia jocurilor video este nemaipomenită, stai să vezi tehnologia *universului*.

Gândește-te că Roata Cosmică este ca și acel CD-ROM. Toate rezultatele există deja. Universul așteaptă doar să vadă pe care dintre ele îl alegi *de data asta*. Iar când jocul se termină, chiar dacă câștigi sau pierzi, universul va întreba: „Vrei să mai joci un joc?” „Discului din computerul tău nu-i pasă dacă tu câștigi sau nu, iar tu nu poți „să-i rănești sentimentele”. El doar îți oferă o șansă să joci din nou.

Toate rezultatele există deja și rezultatul pe care-l trăiești ca experiență depinde de alegerea pe care o faci.

Deci Dumnezeu nu este nimic altceva decât un CD-ROM?

N-aș spune-o chiar așa. De-a lungul acestui dialog am încercat să folosesc imagini care conțin concepte pe care fiecare dintre voi le poate înțelege. Prin urmare, cred că imaginea cu CD-ROM-ul este foarte bună.

În multe feluri, viața *este* ca un CD-ROM. Toate posibilitățile există și au apărut deja. Acum o selectezi pe cea pe care alegi să o trăiești ca experiență.

Aceasta are o legătură directă cu întrebarea privitoare la modificările Pământului.

Mult din ceea ce vizionarii spun în legătură cu modificările de pe Pământ este adevărat. Ei au deschis o fereastră înspre „viitor” și au văzut. Întrebarea este, *ce „viitor” au văzut ei?* Ca și în cazul sfârșitului jocului de pe CD-ROM. *Există mai mult decât o singură versiune.*

Într-o versiune. Pământul se va umfla, în altă versiune, nu se va umfla.

De fapt. *Toate versiunile s-au întâmplat deja.* Amintește-ți, timpul...

...Știu, știu. „Timpul nu există”...

...e *adevărat*. Și atunci?

Atunci totul se întâmplă deodată.

Iarăși e adevărat. Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată – se întâmplă acum și se va întâmpla vreodată – există chiar în clipa asta. Exact la fel cum toate mutările din jocul pe computer există chiar acum pe disc. Așa că, dacă tu crezi că ar fi interesant ca prezicerile apocaliptice ale vizionarilor să se adevărească, concentrează-ți toată atenția asupra lor și le vei atrage spre tine. Dar dacă crezi că ți-ar plăcea să trăiești experiența unei realități diferite, concentrează-te asupra ei și o vei atrage spre tine.

Prin urmare, nu ai de gând să-mi spui dacă modificările de pe Pământ vor apare sau nu, nu-i așa?

Aștept ca voi să-mi spuneți Mie. Voi veți decide prin gândurile, cuvintele și acțiunile voastre.

Și cum e cu problema computerelor din anul 2000? Există unii care spun că ceea ce numim acum „Y2K”⁵ urmează să fie motivul unei mari confuzii în sistemele noastre sociale și economice. Așa va fi?

Voi ce ziceți? Ce alegeți? Crezi că voi nu aveți nicio

⁵ **Problema schimbării datei la începutul anului 2000, când computerele ar fi putut citi ultimele două cifre (00) ca fiind anul 1900 și nu 2000.**

legătură cu treaba asta? Îți spun Eu, e o părere eronată.

Nu ne spui cum o să decurgă lucrurile?

N-am venit aici ca să vă prezic viitorul, și n-am s-o fac. Pot să-ți spun doar atât. Pot să-ți spun ceea ce-ți poate spune *oricine*. Dacă nu sunteți atenți, veți ajunge exact acolo încotro vă îndreptați. Prin urmare, dacă nu vă place încotro vă îndreptați, *schimbați direcția*.

Cum să fac? Cum pot influența eu un rezultat atât de uriaș? Ce ar trebui să facem în legătură cu aceste previziuni despre dezastre făcute de persoane vizionare sau cu „autoritate” spirituală?

Intră în interiorul tău. Caută locul unde se află înțelepciunea ta interioară. Vezi ce-ți spune ea. Apoi, acționează.

Dacă aceasta înseamnă să le scrii politicienilor și industriașilor, cerându-le să ia măsuri împotriva distrugerii mediului înconjurător care ar putea duce la schimbări pe Pământ, atunci fă-o. Dacă aceasta înseamnă să-i aduni la un loc pe liderii comunității ca să acționeze în privința problemei Y2K, atunci fă-o. Dacă asta înseamnă să mergi pe drumul tău, trimițând înspre exterior energie pozitivă și ajutându-i pe cei din jurul tău să nu intre în panică, *provocând* astfel un necaz, atunci fă-o.

Dar cel mai important lucru este să nu-ți fie frică. În niciun caz tu nu poți „să mori”, prin urmare nu ai de ce să-ți fie frică. Fii conștient de Procesul aflat în curs de desfășurare și înțelege, în liniște, că totul o să fie bine în ce te privește.

Caută să intri în legătură cu perfecțiunea tuturor lucrurilor. Înțelege că vei fi exact acolo unde trebuie să fii, pentru a trăi exact experiența pe care o alegi, pe măsură ce îl crezi pe Cine Ești Tu cu Adevărat.

Aceasta este calea spre pace. În tot ce există, caută să vezi perfecțiunea.

Și nu în ultimul rând, nu încerca să „te împotrivești” la nimic. Persistă toate lucrurile cărora le opui rezistență. Ți-am spus asta în primul volum și e adevărat.

Oamenii care sunt triști din cauza a ceea ce „văd” în viitor sau a ceea ce „li s-a spus” legat de viitor, nu reușesc „să rămână în starea de perfecțiune”.

Ne mai poți da vreun sfat?

Preaslăviți! Preaslăviți viața! Preaslăviți Sinele!
Preaslăviți previziunile! Preaslăviți-l pe Dumnezeu!
Preaslăviți! Jucați jocul!

Aduceți bucurie clipei, indiferent de ce pare clipa a vă aduce vouă, deoarece bucuria este Cine sunteți Voi și Cine

Veți Fi Voi întotdeauna.

Dumnezeu nu poate crea nimic imperfect. Dacă voi credeți că Dumnezeu poate crea ceva imperfect, atunci nu știți nimic despre Dumnezeu. Prin urmare, preaslăviți. Preaslăviți perfecțiunea! Zâmbiți și preaslăviți și vedeți numai perfecțiunea. Atunci, tot ceea ce alții numesc imperfecțiune nu vă va atinge în niciun fel care să fie imperfect pentru voi.

Vrei să spui că pot să evit ca Pământul să se încline pe axa lui, sau să fie zdrobit de un meteorit, sau fărâmițat de cutremure sau copleșit de isterie și confuzie din cauza lui Y2K?

Fără discuție că poți evita să fii afectat în mod negativ de oricare dintre aceste catastrofe.

Nu asta Te-am întrebat.

Dar asta ți-am răspuns. Înfruntă viitorul fără teamă, înțelegând Procesul și văzând perfecțiunea lui.

Acea pace, acea seninătate, acel calm te vor îndepărta de majoritatea experiențelor și situațiilor pe care alții le-ar numi „negative”.

Dar dacă greșești în privința asta? Dar dacă Tu nu ești deloc „Dumnezeu”, ci doar produsul imaginației mele bogate?

Aha, iar ne întoarcem la întrebarea asta!

Bine. Și dacă e așa? Ce contează! Ai vreo altă idee despre cum ai putea să-ți trăiești mai bine viața?

Ceea ce spun aici este să rămâi calm, netulburat, senin, în fața acestor previziuni înfricoșătoare referitoare la calamități care pot afecta întreaga planetă și, în felul acesta, vei obține cel mai bun rezultat posibil.

Chiar dacă nu sunt Dumnezeu și sunt doar „tu” care inventează toate astea, poți oferi un sfat mai bun?

Nu cred.

Prin urmare, ca de obicei, nu are nicio importanță dacă Eu sunt „Dumnezeu” sau nu.

Folosind această idee, împreună cu informația din toate cele trei volume, trăiește înțelepciunea. Sau, dacă poți găsi un mod mai bun de a proceda, *aplică-l*.

Chiar dacă cel care vorbește în toate aceste trei cărți este doar Neale Donald Walsch, cu greu ai putea găsi un sfat mai bun în privința oricăruia dintre subiectele discutate. Prin urmare, privește lucrurile în felul următor: ori cel care vorbește este Dumnezeu, ori tipul ăsta, Neale, e foarte deștept.

Care-i diferența?

Diferența este că dacă aș fi convins că cel care spune aceste lucruri este cu adevărat Dumnezeu, aș asculta cu mai multă atenție.

Aiurea! Ți-am trimis mesaje de o mie de ori, într-o sută de forme diferite și pe majoritatea le-ai ignorat.

Mda, presupun că așa am făcut.

Presupui?

Bine, bine, așa am făcut!

De data asta să nu ignori nimic. Cine presupui tu că te-a adus spre această carte? Tu ai făcut-o. Prin urmare, dacă nu poți să-L asculți pe Dumnezeu, ascultă-te pe tine însuși.

Sau pe vizionarul meu prietenos.

Sau pe vizionarul tău prietenos.

Cam râzi Tu de mine acum, dar vorbele astea mă duc la un alt subiect pe care voiam să-l discutăm.

Știu.

Știi?

Desigur. Vrei să discutăm despre persoanele cu percepții extrasenzoriale.

De unde știi?

Sunt una dintre ele.

Fac pariu că ești. Ești Mama tuturor vizionarilor. Ești *cel mai tare din parcare*. Ești Boss-ul, Șeful cel

Mare, Managerul Universal, ești Toți la un Loc, Președintele Consiliului.

Omule, să știi că... ai nimerit-o!

Sunt bun, n-ai ce-i face!!

Da, domn'e! La fix!

Deci, vreau să știu ce înseamnă „putere extrasenzorială”.

Cu toții aveți ceea ce numiți „putere extrasenzorială”. În realitate, este al șaselea simț și cu toții aveți un „al șaselea simț când e vorba de ceva”.

Puterea extrasenzorială este, pur și simplu, capacitatea de a ieși din experiența ta limitată pătrunzând într-un câmp de înțelegere mai larg. Să capeți perspectivă. Să simți mai mult decât ar simți individul limitat care-ți închipui tu că ești; să știi mai mult decât ar ști el. Este capacitatea de a capta *adevărul mai extins* din jurul tău; de a simți o energie diferită.

Și cum îți poți dezvolta o astfel de capacitate?

„Dezvolta” este un cuvânt bun. E ca și cum am vorbi despre mușchi. Cu toții îi aveți, dar unii dintre voi aleg să-i dezvolte în timp ce, în alții, ei rămân nedezvoltați și mult mai puțin folositori.

Pentru a-ți dezvolta „mușchii” extrasenzoriali, trebuie să

faci exerciții. Să-i folosești în fiecare zi. Tot timpul.

Chiar în clipa asta mușchii sunt acolo, dar sunt mici. Sunt slabi. Sunt folosiți prea puțin. Prin urmare, din când în când, vei fi „izbit” de o intuiție, dar nu vei acționa conform ei. Vei avea o „presimțire”, dar o vei ignora. Vei avea un vis sau o „inspirație”, dar le vei lăsa să treacă, neacordându-le nici cea mai mică atenție.

Slavă domnului că tu ai acordat atenție acestei intuiții care te-a „izbit” în privința cărții de față, pentru că, altfel, n-ai mai citi aceste cuvinte acum.

Crezi că ai ajuns la aceste cuvinte în mod accidental? Din întâmplare?

Prin urmare, primul pas în a-ți dezvolta „puteri extrasenzoriale” constă în a ști că le ai și în a le folosi. Fii atent la fiecare presimțire pe care o ai, la fiecare senzație pe care o simți, la fiecare intuiție care te „izbește”. *Fii atent!*

Apoi, acționează în conformitate cu ceea ce „știi”. Nu îi permite minții să te convingă să nu o faci. Nu-i permite fricii să te oprească.

Cu cât acționezi mai mult și fără frică conform intuiției tale, cu atât intuiția îți va fi de mai mare folos. Ea a existat mereu acolo, doar că acum îi dai atenție.

Dar eu nu vorbeam despre intuiția de tipul a-găsi-întotdeauna-un-loc-de-parcare. Vorbesc despre adevărata putere de clarviziune. Cea care vede în viitor. Cea care îți permite să știi despre oameni lucruri pe care nu aveai cum să le cunoști altfel.

Și eu vorbeam tot despre asta.

Cum acționează această putere de clarviziune? E cazul să îi ascult pe oamenii care o au? Pot eu să schimb o previziune făcută de o asemenea persoană, sau viitorul meu este bătut în cuie? Cum e cu putință ca o persoană cu percepții extrasenzoriale să spună despre tine o grămadă de lucruri, chiar din clipa în care intri în cameră? Dar dacă...

Stai puțin. Aici sunt patru întrebări diferite. Hai s-o luăm mai încet și să răspundem la fiecare pe rând.

De acord. Cum acționează percepția extrasenzorială?

Există trei reguli ale fenomenelor de percepție extrasenzorială care îți vor permite să înțelegi cum acționează această putere.

1. Orice gând este energie.
2. Toate lucrurile sunt în mișcare.

3. Timpul este acum.

Persoanele care au asemenea percepție sunt oamenii deschiși la experiențele pe care aceste fenomene le produc: vibrații. Uneori, formate ca imagini în minte. Uneori, un gând ia forma unui cuvânt.

Un asemenea om este specialist în a simți aceste energii. La început e mai greu, deoarece aceste energii sunt foarte ușoare, foarte subtile, foarte efemere. E ca adierea foarte ușoară dintr-o noapte de vară, pe care crezi că o simți prin păr – dar te îndoiești că ai simțit-o. Ca sunetul slab de la mare distanță pe care crezi că l-ai auzit, dar nu ești sigur. Ca imaginea fugitivă și ștearsă pe care o prinzi cu coada ochiului, despre care poți să juri că ai văzut-o, dar atunci când te uiți direct, a dispărut. S-a dus. Oare chiar o fi fost acolo?

Aceasta este întrebarea pe care, la început, și-o pune întotdeauna o persoană cu percepție extrasenzorială. Când devine experimentată, nu se întreabă niciodată, deoarece întrebarea îndepărtează răspunsul. A pune o întrebare înseamnă a-ți angaja mintea și acesta este ultimul lucru pe care vrea să-l facă. Intuiția nu se află în minte. Pentru a-ți exercita aceste puteri trebuie să ieși în afara minții. Asta, deoarece intuiția se află în psyche, în

suflet.

Intuiția este urechea sufletului.

Sufletul este unicul instrument suficient de sensibil pentru a „capta” cele mai vagi vibrații ale vieții, pentru a „simți” aceste energii, aceste unde în câmp și pentru a le interpreta.

Voi aveți șase simțuri, nu cinci. Ele sunt: mirosul, gustul, pipăitul, văzul, auzul și... *cunoașterea*.

Prin urmare, așa acționează „puterea de percepție extrasenzorială”.

Ori de câte ori ai un gând, el trimite în afară energie. El *este* energie. Sufletul persoanei cu percepție extrasenzorială captează această energie. Un adevărat văzător nu se va opri ca să o interpreteze, ci va spune imediat cum simte că este această energie. În felul acesta, el poate să-ți spună ce gândești.

Fiecare sentiment pe care l-ai avut vreodată rămâne în sufletul tău. Sufletul tău este suma totală a tuturor sentimentelor tale. El este un depozit. Chiar dacă le-ai depozitat cu ani în urmă, un văzător care are cu adevărat deschidere poate „simți” aceste „sentimente”, chiar aici și chiar acum. Aceasta, deoarece – cu toții în cor acum!...

Timpul nu există...

În felul acesta, un văzător poate să îți spună ceva despre „trecutul” tău.

Nici „mâine” nu există. Totul se întâmplă chiar acum. Fiecare eveniment trimite o undă de energie, imprimă o imagine de neșters pe pelicula fotografică cosmică. Văzătorul vede și simte imaginea lui „mâine” ca și când s-ar întâmpla chiar acum – *și chiar acum se și întâmplă*. În felul acesta, unii văzători îți prevăd „viitorul”.

Cum se face acest lucru pe plan fiziologic? Probabil că, fără ca măcar să știe ce face, o persoană cu percepție extrasenzorială, printr-o concentrare intensă, trimite în exterior un component submolecular din ea însăși. „Gândul” ei părăsește trupul, țâșnește în spațiu și merge destul de departe, destul de repede, pentru a putea să se întoarcă și să „vadă” de la distanță acel „acum” pe care-l trăiești tu ca experiență.

Călătorie submoleculară în timp!

Zi-i așa.

Călătorie submoleculară în timp!

Aa-ha! Am impresia că te cam distrezi!

**Nu, promit că o să fiu cuminte. Pe cuvânt.
Continuă. Chiar vreau să aud ce-mi spui.**

Bine. După ce a absorbit, prin concentrare, energia

obținută de la imagine, partea submoleculară a psihicului țâșnește înapoi în trupul din care a plecat, aducând energia cu ea. Văzătorul „obține o imagine” – uneori cutremurându-se – sau „simte un sentiment” și se străduiește foarte tare să nu „proceseze” datele, ci le descrie, pur și simplu, pe loc. El a învățat să nu pună întrebări în legătură cu ceea ce „gândește” sau „vede” sau „simte” brusc, ci doar să le permită „să treacă prin el”, pe cât de nealterate cu putință.

Săptămâni mai târziu, dacă evenimentul imaginat sau „simțit” chiar se întâmplă, el este numit clarvăzător – ceea ce este, fără discuție, adevărat!

Dacă așa stau lucrurile, cum se întâmplă că unele „previziuni” sunt „greșite”; adică ele nu se „întâmplă” niciodată?

Deoarece clarvăzătorul nu „a prezis viitorul”, ci a oferit doar o imagine a uneia dintre „variantele posibile” observate în Eternul Moment de Acum. Acesta este întotdeauna subiectul citirii făcute de vizionarul care a făcut această alegere. El ar fi putut, la fel de bine, să facă o altă alegere – o alegere care să nu fie în concordanță cu prezicerea.

Momentul Etern conține toate „posibilitățile posibile”.

După cum am explicat de câteva ori, totul s-a întâmplat deja, într-un milion de moduri diferite. Vouă vă rămâne doar să faceți alegeri prin percepție.

Totul este o chestiune de percepție. Când îți schimbi percepția îți schimbi gândul, iar gândul tău îți creează realitatea. Oricare ar fi rezultatul pe care l-ai putea anticipa în orice situație, el se află deja acolo, la îndemâna ta. Nu ai nimic altceva de făcut decât să-l percepi. Să-l cunoști.

Aceasta am vrut să spun prin „Eu vă voi răspunde chiar înainte ca voi să întrebați”. Într-adevăr, rugăciunile voastre își capătă „răspunsul”, chiar înainte ca rugăciunea să fie rostită.

Atunci cum se face că nu căpătăm cu toții ceea ce cerem prin rugăciune?

Acest lucru vi l-am spus în primul volum. Voi nu primiți întotdeauna ceea ce cereți, dar întotdeauna obțineți ceea ce creați. Creația urmează gândului, care urmează percepției.

Chestia asta îți îmbârligă complet mintea. Chiar dacă am mai parcurs o dată acest subiect, tot am senzația că mintea mi-e îmbârligată.

Așa ți se pare, nu-i așa? De aceea e bine să revenim

mereu. Dacă auzi ceva de mai multe ori, ai șansa să-l cuprinzi cu mintea. Iar atunci mintea ta „se dezbârligă”.

Dacă totul se întâmplă acum, ce anume dictează ce *parte* din acest tot o trăiesc eu ca experiență în momentul *meu* de „acum”?

Alegerile tale – și credința ta în aceste alegeri. Această credință va fi creată de către gândurile tale legate de un anumit subiect, iar aceste gânduri provin din percepțiile tale – adică, „din unghiul din care îl privești”. Astfel încât, clarvăzătorul vede alegerea pe care o faci tu acum în privința lui, mâine” și o vede îndeplinită. Dar un clarvăzător adevărat îți va spune întotdeauna că nu trebuie să se întâmple așa. Poți „să alegi din nou” și să schimbi rezultatul.

Eu chiar că mi-aș schimba experiența pe care am avut-o deja!

Exact! Acum înțelegi. Acum înțelegi cum să trăiești în cadrul paradoxului.

Dar dacă „s-a întâmplat deja”, cui „i s-a întâmplat”? Și dacă fac o schimbare, cine este „eu” care trăiește schimbarea?

Nu există un singur „tu” care se mișcă pe linia timpului. Aceste lucruri au fost descrise detaliat în volumul al II-lea.

Îți sugerez să le recitești. Apoi, pentru o înțelegere mai profundă, combină ce-i acolo cu ce-i aici.

Corect. Bine. Dar mi-ar plăcea să mai vorbim puțin despre chestia asta cu puterile extrasenzoriale. O mulțime de oameni pretind că au asemenea puteri. Cum pot să-i deosebesc pe cei adevărați de cei falși.

Toată lumea *are* „puteri extrasenzoriale”, așa că *toți* sunt „adevărați”. Ceea ce vrei tu să găsești este scopul pe care-l au. Caută ei să te ajute sau să se îmbogățească?

Cei cu puteri extrasenzoriale – așa numiții „profesioniști” – care caută să se îmbogățească, adesea promet să facă lucruri prin puterea lor – „să-ți aducă înapoi un iubit”, „să-ți aducă bogăție și faimă”, chiar să te ajute să slăbești!

Ei promet că pot să facă toate acestea – contra unei taxe. Ei chiar „îți vor spune” despre cineva – despre șef, iubit, prieten – și-ți spun totul despre ei. Vor spune, Adu-mi ceva, o batistă, o fotografie, ceva scris de mâna lor”.

Și ei chiar *pot* să-ți spună despre altcineva. Adesea, îți spun destul de mult. Deoarece fiecare lasă o urmă, o „amprentă psihică”, o urmă energetică. Iar o persoană cu adevărat sensibilă poate să o simtă.

Dar o persoană sincer intuitivă nu se va oferi niciodată să facă pe altul să se întoarcă la tine, să facă o persoană

să se răzgândească, sau *să producă orice alt rezultat prin „puterea” sa extrasenzorială*. O persoană care are cu adevărat o asemenea putere – unul care și-a dedicat viața pentru a-și dezvolta și a folosi acest dar – știe că nu ai niciodată voie să încalci liberul arbitru al altcuiva, că nu ai voie să intri niciodată în gândurile altuia, și că spațiul sufletesc al altcuiva nu trebuie niciodată violat.

Credeam că ai spus că nu există „corect” și „greșit”. Ce-i cu toate aceste „niciodată” care au apărut brusc?

De fiecare dată când Eu exprim „întotdeauna” sau „niciodată”, o fac în cadrul contextului a ceea ce știu că voi căutați să realizați; a ceea ce voi vă străduiți să faceți.

Știu că vă străduiți cu toții să evoluati, să creșteți spiritual, să vă reîntoarceți în Uniune. Vă străduiți să trăiți experiența de voi înșivă precum cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine sunteți. Vă străduiți și ca individ și ca neam.

În lumea Mea nu există „corect” și „greșit” și nici „fă așa” sau „nu face așa” – după cum am spus de mai multe ori – și voi nu veți arde în focurile veșnice ale iadului dacă faceți o alegere „rea”, deoarece nu există nici „rău” și nici

„iad” – decât dacă, bineînțeles, voi gândiți că ele există.

Cu toate acestea, există legi naturale care au fost create în universul fizic – iar una dintre ele este legea cauzei și efectului.

Una dintre cele mai importante legi ale cauzei și efectului e următoarea:

Fiecare efect provocat de către tine este, în cele din urmă, trăit ca experiență de către Sinele tău.

Ce înseamnă asta?

Orice îl determini pe altul să trăiască ca experiență, vei trăi tu însuși ca experiență într-o bună zi.

Membri comunității voastre New Age au un mod mai sugestiv de a exprima această idee.

„Ce semeni, aia culegi”.

Corect. Alții cunosc această lege ca pe porunca lui Iisus: *faceți altora ceea ce vreți să vi se facă vouă*⁶.

Iisus vă învață Legea cauzei și efectului. Este ceea ce s-ar putea numi Legea Fundamentală. Ceva asemănător cu Directiva Fundamentală⁷ dată lui Kirk, Picard și Janeway⁸.

⁶ Compară Matei VII, 12. Luca VI, 31.

⁷ Legea fundamentală enunțată în serialul *Star Trek* pe care trebuie să o respecte toate rasele galactice în relația lor una cu cealaltă: **Este interzis tuturor navelor și membrilor Flotei Stelare să intervină în dezvoltarea normală a oricărei civilizații sau societăți.**

⁸ Personaje din serialul *Star Trek*.

Hei, Dumnezeu e fan *Star Trek*!

Te mai miri!? Eu am scris jumătate din episoade.

Ar fi bine ca Gene să nu audă ce spui.

Păi... Gene Mi-a spus să zic asta.

Ții legătura cu Gene Roddenberry⁹?

Și cu Cari Sagan¹⁰, cu Bob Heinlein¹¹ și cu *toată gașca* de acolo de sus.

Cred că n-ar trebui să glumești în halul ăsta. S-ar putea ca asta să micșoreze credibilitatea întregului dialog.

Înțeleg. O conversație cu Dumnezeu trebuie să fie serioasă.

Mă rog, măcar credibilă.

Și nu e credibil faptul că Eu îi am aici cu Mine pe Gene, Cari și Bob? O să le spun chestia asta. Să ne întoarcem la cum poți să deosebești o persoană cu puteri extrasenzoriale adevărate de una „falsă”. O persoană cu puteri extrasenzoriale știe și trăiește în cadrul Directivei

⁹ Producătorul serialului *Star Trek*, actualmente decedat.

¹⁰ Cari Sagan, 1934-1996. Astronom America cunoscut pentru cercetările asupra posibilității existenței unei vieți extraterestre, iar împreună cu geneticianul Joshua Lederberg a pus bazele exobiologiei ca disciplină științifică.

¹¹ Robert Heinlein, 1907-1988. Unul dintre cei mai importanți autori de science fiction. Titluri: *Stranger in a Strange Land*, *If I Stay, If I Go*, *Friday*, *Job* etc.

Fundamentale. De aceea, dacă îi ceri să îți aducă înapoi „un iubit pierdut” sau să citească în aura persoanei a cărei scrisoare sau batistă ai adus-o, un adevărat clarvăzător îți va spune:

„Îmi pare rău, dar nu o să fac așa ceva. Niciodată nu o să intervin, nu o să mă bag și, nici măcar pentru o clipă, nu o să mă amestec în drumul pe care-l urmează altcineva”.

„Nu voi încerca să influențez, să dirijez sau să zdruncin în niciun fel alegerile lor”.

„Nu-ți voi divulga nicio informație personală sau particulară despre nicio persoană”.

Dacă cineva se oferă să vă facă unul dintre aceste „servicii”, acel om este un șarlatan, cum ați zice voi, care scoate bani de la voi, folosind slăbiciunile și vulnerabilitatea voastră.

Dar ce spui despre o persoană cu puteri extrasenzoriale care-i ajută pe oameni să localizeze pe cineva dispărut - un copil care a fost răpit, un adolescent care a fugit de acasă și e prea mândru să dea un telefon la familie, chiar dacă o dorește cu disperare? Și ce spui despre cazurile clasice în care, la cererea poliției, persoane vii sau moarte sunt

localizate?

Toate aceste întrebări își găsesc răspunsul în ele însele. Un adevărat clarvăzător evită întotdeauna să-și impună voința asupra altuia. El este acolo numai pentru a face un serviciu.

E bine să-i ceri unui clarvăzător să intre în legătură cu morții? E-n regulă să încercăm să ajungem la cei care „au plecat înaintea noastră”?

De ce ai vrea să faci așa ceva?

Ca să văd dacă ei vor să ne spună ceva; să ne povestească.

Dacă cineva „din partea cealaltă” vrea ca voi să știți ceva, fii sigur că va găsi un mod de a vă face să aflați acel lucru.

Unchiul, mătușa, fratele, sora, tatăl, mama, nevasta și iubitul care „au plecat înainte” își continuă propria lor călătorie, trăind experiența bucuriei totale, mergând înspre înțelegere totală.

Dacă o parte din ceea ce vor ei să facă este să se întoarcă la voi – să vadă cum vă simțiți, să vă arate că lor le este bine, orice altceva – să fii sigur că o vor face.

Fii atent deci la „semne” și recepționează-le. Nu le alunga, considerându-le produse ale imaginației tale,

„dorințe exprimate în gând” sau coincidențe. Fii atent la mesaj și primește-l.

Eu cunosc o doamnă care în timp ce își îngrijea soțul pe moarte l-a implorat că, dacă pleacă el primul, să se întoarcă la ea și să o anunțe că îi era bine. El a promis că așa va face și a murit după două zile. Nu a trecut nicio săptămână și doamna s-a trezit într-o noapte cu sentimentul că cineva tocmai se așezase pe pat lângă ea. Când a deschis ochii, putea să jure că l-a văzut pe soțul ei șezând la picioarele patului și zâmbindu-i. Dar când a clipit din ochi și s-a uitat din nou, el plecase. Ea mi-a spus povestea mai târziu, zicând că e posibil să fi avut halucinații.

Da, e ceva foarte obișnuit. Primiți semne – semne de necontestat și evidente și le ignorați. Sau nu le dați nicio atenție, considerând că mintea vă joacă feste.

Și în ceea ce privește această carte, aveți aceiași posibilitate de alegere.

De ce facem noi acest lucru? De ce oare cerem noi ceva – cum ar fi înțelepciunea conținută în aceste trei cărți – și apoi, atunci când o primim, refuzăm să o credem?

Deoarece vă îndoiiți de măreția lui Dumnezeu. Ca și în

cazul Apostolului Toma, trebuie să simțiți, să vedeți și să atingeți înainte ca să vreți să credeți. Dar ceea ce vreți să știți nu poate fi văzut, simțit sau atins. Face parte dintr-un alt tărâm. Iar voi nu sunteți deschiși spre el; nu sunteți gata. Dar nu vă faceți probleme; când elevul este pregătit, profesorul apare.

Prin urmare - ca să ne întoarcem la punctul de pornire al întrebărilor - Tu spui că *n-ar trebui* să mergem la un clarvăzător sau la o ședință de spiritism pentru a încerca să-i contactăm pe cei care se află pe partea cealaltă?

Eu nu spun că ar trebui să faceți ceva sau că n-ar trebui. Nu sunt însă sigur ce rost ar avea.

Păi, să presupunem că aș avea *eu* de spus ceva celorlalți, mai degrabă decât să aud vești *de la ei*?

Îți imaginezi că ai putea s-o spui și ei nu te-ar auzi? Cel mai mic gând care are vreo legătură cu o ființă care există pe ceea ce voi numiți „cealaltă parte”, îi aduce conștiința în zbor spre voi.

Nu poți să ai un gând sau o idee despre o persoană, după cum spuneți voi, „decedată”, fără ca Esența acelei persoane să nu devină complet conștientă de aceasta. Nu e necesar să folosești un medium pentru a face o astfel de

comunicare. *Dragostea este cel mai bun „medium” pentru comunicare.*

Dar cum rămâne cu comunicarea în ambele sensuri? Ar fi de folos un medium în cazul acesta? Este o astfel de comunicare măcar posibilă? Toate sunt vorbe goale? E periculos?

Vorbești acum despre comunicarea cu spiritele. Da. O astfel de comunicare este posibilă. Dacă e periculoasă? Virtual, orice este „periculos”, dacă ți-e frică. Creezi lucrul de care ți-e frică. Dar, în realitate, nu există nimic de care să vă fie frică.

Cei pe care-i iubiți nu sunt niciodată departe de voi, niciodată mai departe decât un gând și vor fi întotdeauna acolo dacă aveți nevoie de ei, întotdeauna gata cu un sfat, o mângâiere, o povață. În cazul în care gândul la cum se simte persoana iubită vă stresează foarte tare, ea vă trimite un semn, un semnal, un mic „mesaj” care vă va permite să știți că totul este în regulă.

Nici măcar nu e nevoie să-i chemați, deoarece sufletele care v-au iubit în această viață sunt atrase către voi, împinse către voi, zboară către voi, în momentul în care simt cel mai mic necaz sau tulburare în câmpul auri voastre.

Una dintre primele oportunități ce li se oferă în momentul în care învață despre posibilitățile pe care le au în noua lor existență este de a oferi ajutor și mângâiere celor pe care-i iubesc. Iar dacă sunteți cu adevărat deschiși către ei, le veți simți prezența mângâietoare.

Deci, poveștile pe care le auzim despre oamenii care „puteau să jure” că unul din morții lor dragi era în cameră cu ei, ar putea fi adevărate.

Absolut sigur. Poți simți mirosul parfumului persoanei iubite sau fumul trabucului pe care-l fuma, sau să auzi estompat un cântec pe care obișnuia să-l murmure. Sau, pot să apară din senin câteva dintre obiectele lor personale. O batistă, sau un portofel, sau niște butoni, sau o bijuterie „apar” dintr-odată „Fără nicio explicație”. Le „găsești” într-o pernă de pe scaun sau sub un teanc de reviste vechi. E acolo, pur și simplu. O fotografie, o imagine a unui moment anumit – exact atunci când vă era foarte dor de acea persoană și vă gândeați la ea și erați triști pentru că a murit. Asemenea lucruri nu „se întâmplă din senin”. Acest gen de lucruri nu „apar din senin”, absolut din întâmplare „chiar la momentul potrivit”. Adevăr vă spun Eu vouă: *Nu există coincidențe în univers.*

E un lucru foarte obișnuit. Foarte obișnuit.

Să ne întoarcem la întrebarea ta: E nevoie de un „medium”, un „canal” pentru a comunica cu ființe ieșite din trup. Nu. Ne este uneori de ajutor? Uneori. Îți spun din nou că foarte mult depinde de vizionar sau de medium cât și de motivația lor.

Dacă cineva refuză să facă acest lucru pentru tine sau să îndeplinească orice fel de acțiune de „intermediere” sau „legătură” – dacă nu primește o retribuție foarte mare – atunci ia-o la fugă de acolo cât poți de repede. E posibil ca acea persoană să facă asemenea lucruri numai pentru bani. Să nu te surprindă dacă te „agață” ca să te întorci iarăși și iarăși, săptămâni și luni în șir sau chiar ani, profitând de nevoia sau dorința ta de a intra în contact cu „lumea spiritelor”.

O persoană care se află acolo numai ca să ajute – la fel ca și spiritul care se află acolo – nu cere nimic pentru ea însăși, în afară de ce are nevoie pentru a-și putea continua activitatea.

Dacă un vizionar sau un medium fac parte din această categorie și sunt de acord să te ajute, neapărat să le oferi tot ajutorul pe care îl poți da la rândul tău. Nu profita de o asemenea generozitate spirituală extraordinară dând puțin sau nimic, atunci când știi că poți să faci mai mult.

Străduiește-te să vezi cine servește cu adevărat lumea, cine se străduiește cu adevărat să împartă înțelepciune și cunoaștere, intuiție și înțelegere, grijă și compasiune. Ai grijă de acești oameni și oferă-le foarte mult. Adu-le cele mai înalte onoruri. Dă-le cele mai mari sume. Pentru că aceștia sunt Cei care Aduc Lumina.

Am spus o grămadă de lucruri aici. Mamă, câte am mai spus!! Putem să trecem la altceva? Ești gata să continuăm?

Tu ești?

Da. În sfârșit sunt pe calea cea bună și nu mă mai opresc. Vreau să îți pun fiecare întrebare pe care aștept să o pun de trei ani înapoi.

Totul e în regulă în ceea ce Mă privește. Dă-i drumul.

Excelent. Aș vrea să discut acum despre un alt mister ezoteric. Vrei să-mi vorbești despre reîncarnare?

Bineînțeles.

Multe religii spun că reîncarnarea este o doctrină falsă; că avem o singură viață, o singură șansă.

Știu. Nu e chiar așa.

Cum pot ei să greșescă în privința unui lucru atât de important? Cum se poate să nu știe adevărul în privința unui lucru fundamental?

Trebuie să înțelegi că oamenii au multe religii bazate pe frică, a căror învățăături conțin o doctrină a unui Dumnezeu care trebuie adulat și de care trebuie să-ți fie teamă.

Prin frică a trecut de la matriarhat până la patriarhat întreaga voastră societate de pe Pământ. Prin frică au reușit primii preoți să-i facă pe oameni „să-și îndrepte comportările rele” și „să ia în seamă cuvântul Domnului”. Prin frică, bisericile și-au câștigat și și-au controlat congregațiile.

Una dintre biserici chiar insistă că Dumnezeu vă pedepsește dacă nu mergeți la slujbă în fiecare duminică. A nu merge la biserică a fost declarat păcat.

Și asta nu însemna a merge la orice biserică. Oamenii trebuiau să meargă la o anumită biserică. Dacă ei mergeau la o biserică de rit diferit, și acesta era păcat. Aceasta a fost o încercare de a controla, pur și simplu, folosind frica. Uluiitor este faptul că treaba a ținut. Și, al naibii încă mai ține.

Hei, hei, Tu ești Dumnezeu. Nu înjura!

Cine înjură? Era doar o constatare. Am spus „al naibii – *încă mai ține*”.

Oamenii vor crede întotdeauna în naiba și într-un Dumnezeu care îi va trimite la el, atâta timp cât cred că Dumnezeu este asemănător omului – fără milă, egoist, neiertător și răzbunător.

În zilele de demult, majoritatea oamenilor nu-și putea

imagina un Dumnezeu care se ridica mai presus de atât. Astfel că ei au acceptat învățătura multor biserici „de a le fi frică de răzbunarea groaznică a Domnului”.

Era ca și când oamenii nu aveau încredere în ei înșiși că puteau fi buni, că puteau acționa cum trebuie de unii singuri și bine motivați. Așa că au trebuit să creeze o religie care să propovăduiască doctrina unui Dumnezeu furios și răzbunător, care să-i țină pe drumul cel drept.

Ideea de reîncarnare le strica toate planurile.

Cum? Ce a făcut ca această doctrină să fie atât de amenințătoare?

Biserica a pretins că ai face mai bine să fii cumsecade pentru că, *dacă nu...* – și iată că vin adepții teoriei reîncarnării care spun: „Mai ai încă o șansă, și încă o șansă în plus. Și ai multe șanse. Așa că, nu-ți face griji. Fă ce poți. Nu lăsa frica să te paralizeze la gândul că nu faci ce trebuie. Propune-ți să faci mai bine data viitoare și mergi înainte”.

Bineînțeles că, la începuturile ei, biserica nu putea să accepte așa ceva. Așa că a făcut două lucruri. Primul, a denunțat doctrina reîncarnării ca fiind eretică. Apoi a creat taina spovedaniei. Spovedania putea să-i ofere credinciosului ceea ce îi promitea reîncarnarea – adică, *îi*

mai dădea încă o șansă.

Deci, avem de-a face cu un scenariu în care Dumnezeu nu te pedepsea pentru păcatele tale, cu condiția *să le mărturisești*. În acest caz, te puteai simți în siguranță, știind că Dumnezeu îți auzea spovedania și te ierta.

Da. Dar aici era o capcană. Iertarea *nu putea veni direct de la Dumnezeu*. Trebuia să treacă prin biserică, ai cărei preoți dădeau „canoane” care trebuiau îndeplinite. Ele erau, de obicei, rugăciuni pe care păcătosul trebuia să le spună. Aveai, prin urmare, două motive să continui să fii membru în congregație.

Biserica a descoperit că spovedania era o metodă atât de avantajoasă încât, în curând, a declarat că este păcat *să nu te spovedești*. Toată lumea trebuia să se spovedească cel puțin o dată pe an. Dacă nu o făceau. Dumnezeu avea *un alt motiv* ca să fie furios.

Biserica a început să promulge din ce în ce mai multe reguli – multe arbitrare și capricioase – fiecare regulă conținând în ea puterea lui Dumnezeu de a condamna pentru veșnicie, bineînțeles. În afară de cazul în care nerespectarea lor era *mărturisită*. Atunci, persoana era iertată de Dumnezeu, iar condamnarea era evitată.

A apărut apoi o altă problemă. Oamenii s-au gândit că

aceasta înseamnă că ei puteau să facă orice, atâta timp cât își mărturiseau faptele. Biserica s-a aflat într-un impas. Frica dispăruse din inimile oamenilor. Participarea la slujbe, ca și numărul de credincioși au scăzut. Oamenii veneau o dată pe an „să se spovedească”, își executau canoanele, erau absolviți de păcate și își continuau viața. Nu mai exista niciun dubiu că trebuia găsită o metodă de a băga din nou frica în inimile oamenilor.

Prin urmare, a fost inventat purgatoriul.

Purgatoriul?

Purgatoriul. Acesta a fost descris ca un loc asemănător cu iadul, dar care nu era veșnic. Această nouă doctrină, declara că Dumnezeu te va face să suferi pentru păcatele tale, *chiar dacă le mărturiseai*.

În lumina acestei doctrine, Dumnezeu a decretat că fiecare suflet care nu era perfect va trece prin o anumită cantitate de suferință, în funcție de numărul și de tipul de păcate comise. Existau păcate „de moarte” și păcate „care puteau fi iertate”. Păcatele de moarte te trimit direct în iad, dacă nu sunt mărturisite înaintea morții.

Și, iarăși, numărul de credincioși s-a mărit foarte tare. S-au mărit și sumele adunate din colecte și, în special, contribuțiile - pentru că doctrina despre purgatoriu

includea, de asemenea, și un mod prin care puteai *să-ți răscumperi păcatele și să nu mai suferi*.

Ce-ai spus?

Potrivit învățăturilor bisericii, puteai primi o indulgență specială – dar, iarăși, nu direct de la Dumnezeu – ci numai de la oficialitățile bisericești. Aceste indulgențe speciale îl eliberau pe om de suferința din purgatoriu pe care „o merita” din cauza păcatelor lui – sau cel puțin de o parte din ea.

Ceva asemănător cu „premiu pentru bună purtare”?

Da. Dar bineînțeles că acest termen de grație era oferit numai câtorva, în general, celor care aduceau la biserică o contribuție importantă.

Pentru o sumă uriașă de bani, puteai obține o indulgență *totală*. Aceasta te asigura că *nu vei petrece nicio clipă în purgatoriu*. Era un bilet direct spre rai.

Această favoare specială de la Dumnezeu era accesibilă pentru și mai puțini oameni. Pentru membrii familiilor regale, poate. Pentru cei foarte bogați. Cantitatea de bani, bijuterii și domenii date bisericii în schimbul acestor indulgențe totale era enormă. Dar acest exclusivism a provocat multă frustrare și mult resentiment în rândul

maselor.

Țăranii cei mai săraci nu aveau nicio speranță de a obține indulgență de la episcop – și, în felul acesta, oamenii de rând au pierdut încrederea în sistem, iar participarea la biserică amenința să scadă iarăși.

Și ce-au mai făcut *de data asta*?

Au inventat lumânările însoțite de novene¹².

Oamenii puteau să vină la biserică și să aprindă o astfel de lumânare pentru „bieteile suflete din purgatoriu” și, prin rostirea unei novene (o serie de rugăciuni spuse într-o anumită ordine și care durau o perioadă mai lungă de timp), ei puteau să elimine „sentința” dată dragilor dispăruți, scoțându-i din purgatoriu mai repede decât ar fi permis Dumnezeu în alte condiții.

Dacă ei nu puteau să facă nimic pentru ei înșiși, puteau cel puțin să se roage pentru iertarea celor dispăruți. Bineînțeles că ajutorul era și mai mare dacă, pentru fiecare lumânare aprinsă, puneai și câteva monezi într-o cutie.

O mulțime de lumânări mici pâlپâiau în spatele unui geam roșu, și o grămadă de bani erau introduși într-o grămadă de cutii de tablă, într-o încercare de a Mă

¹² **Rugăciune Romano-Catolică spusă cu scop precis, timp de nouă zile.**

determina pe Mine „să ușurez” suferința sufletelor din purgatoriu.

Uau! E de necrezut. Vrei să spui că oamenii nu vedeau minciuna din spatele tuturor acestor lucruri? Oamenii nu vedeau încercarea disperată a unei biserici disperate de a-i face pe membrii ei disperați să acționeze în orice mod cu putință pentru a se proteja împotriva unui *disperat* pe care ei îl numeau Dumnezeu? Vrei să spui că oamenii chiar au crezut chestia asta?

Cuvânt cu cuvânt.

Nu e de mirare că biserica a declarat că reîncarnarea e o minciună.

Da. Când Eu v-am creat, n-am făcut-o în așa fel încât voi să trăiți o singură viață – o perioadă realmente infinitezimală, dacă luăm în considerare vârsta universului – să faceți greșelile pe care era inevitabil să le faceți, iar apoi să sperați că totul se va termina cu bine. Am încercat să-mi imaginez un asemenea scenariu, dar nu-Mi pot da deloc seama care ar fi fost scopul Meu în acest caz.

Nici voi nu v-ați fi putut da seama. Acesta este motivul pentru care a trebuit să spuneți tot timpul: „Misterioase sunt căile Domnului, în minunile pe care le face”. Dar Eu

nu acționez pe căi misterioase. Tot ceea ce fac are un motiv care este perfect clar. De-a lungul acestei trilogii am explicat de mai multe ori de ce v-am creat și care este scopul vieții voastre.

Reîncarnarea se potrivește perfect acestui scop care este ca Eu să creez și să trăiesc, viață după viață, experiența lui Cine sunt, prin voi și prin milioane de alte creaturi conștiente pe care le-am așezat în univers.

Prin urmare EXISTĂ viață pe alte...

Bineînțeles că există. Chiar crezi că voi sunteți singuri în acest univers gigantic? Dar ăsta e un alt subiect la care vom ajunge mai târziu.

Promiți?

Promit.

Prin urmare, scopul vostru ca suflet este să trăiți experiența de voi înșivă ca Tot Ceea Ce Este. Evoluăm... devenim.

Ce devenim? Nu știm! Nu putem ști până când nu ajungem acolo! Dar pentru Noi, călătoria este o bucurie. Și, de îndată ce Noi „ajungem acolo”, de îndată ce Noi creăm următoarea idee înaltă despre Cine suntem, vom crea un gând mai măreț, o idee mai înaltă și *vom continua să trăim veșnic această bucurie.*

Mă urmărești?

Da. Iar de data asta *pot să repet* totul, cuvânt cu cuvânt.

Bine.

Prin urmare... ideea și scopul vieții voastre este de a decide și de a fi Cine sunteți Voi cu Adevărat. O faceți în fiecare zi. Odată cu fiecare acțiune, cu fiecare gând, cu fiecare cuvânt. Numai asta faceți.

În măsura în care sunteți mulțumiți de acest lucru – mulțumiți de Cine sunteți în cadrul experienței voastre – în aceeași măsură veți păstra mai mult sau mai puțin creația, făcând ajustări minore, ici și acolo, pentru a o aduce cât mai aproape de perfecțiune.

Paramahansa Yogananda¹³ este un exemplu de persoană a cărei imagine exterioară a ceea ce gândea el despre el însuși s-a apropiat foarte tare de „perfecțiune”.

¹³ ¹³ **1893-1952; unul dintre cei mai mari maeștri spirituali ai omenirii. În 1910 a devenit discipolul lui Svvami Sri Yuktesvvar. După ce a absolvit universitatea din Calcutta, în 1915, a primit numele Yogananda, care înseamnă ananda = binecuvântare, yoga = unire. A călătorit și a răspândit învățătura sa în tot occidentul. În 1935 a primit de la guru său, Swami Sri Yukteswar, titlul spiritual paramahansa = cel care manifestă starea supremă de legătură permanentă cu Dumnezeu. În 1946 a fost publicată cartea vieții sale Autobiografia unui Yoghin, care a fost tradusă în 18 limbi și, până în zilele noastre, se află pe lista de best-seller. Învățăturile lui conțin o sinteză din Yoga originală, Baghavad Gita și Creștinism.**

Avea o idee foarte clară despre el însuși și despre relația lui cu Mine și și-a folosit viața pentru a „ilustra” aceasta. El voia să trăiască experiența ideii lui despre el însuși în cadrul propriei sale realități; să se cunoască pe el însuși ca atare, prin experiență.

Babe Ruth¹⁴ a făcut același lucru. El avea o idee foarte clară despre el însuși și despre relația lui cu Mine și și-a folosit viața pentru a ilustra această imagine, cât și pentru a se cunoaște pe el însuși în cadrul propriei sale experiențe.

Nu sunt mulți oamenii care trăiesc la acest nivel. Recunosc că Maestrul și Babe aveau două idei complet diferite despre ei înșiși, dar, cu toate acestea, amândoi le-au exprimat într-un mod magnific.

De asemenea, amândoi aveau păreri diferite despre Mine, e clar că e așa, și veneau din niveluri diferite de conștiință în privința lui Cine sunt și a relației lor adevărate cu Mine. Aceste niveluri de conștiință se reflectau în gândurile, cuvintele și acțiunile lor.

Unul s-a aflat în pace și seninătate aproape toată viața lui și a adus pace și seninătate profundă tuturor celorlalți. Celălalt era plin de neliniște, dezordine și uneori furie (în

¹⁴ **1895-1948; un vestit jucător profesionist de baseball din America.**

special când lucrurile nu mergeau cum voia el) și a adus dezordine în viețile celor din jurul lui.

Totuși, ambii aveau inimă bună – nimeni nu era mai ușor de dus de nas decât Babe – iar diferența dintre cei doi este că unul nu avea, practic, nimic din ceea ce se numește averi materiale, dar nu dorea niciodată mai mult decât avea, în timp ce celălalt „avea totul” și niciodată nu a obținut ceea ce voia cu adevărat.

Presupun că ne-am simți cu toții un pic triști dacă această stare ar fi fost sfârșitul lui George Herman¹⁵, dar sufletul care s-a întrupat ca Babe Ruth e departe de a-și fi terminat procesul numit evoluție. El a avut ocazia de a trece în revistă experiențele pe care le-a creat pentru el însuși, ca și pe cele create pentru alții, iar acum trebuie să decidă ce ar vrea să trăiască în continuare ca experiență, pe măsură ce se străduiește să recreeze și să se re-creeze pe el însuși în versiuni din ce în ce mai grandioase.

Ne vom opri aici cu povestirea despre aceste două suflete, deoarece ambele și-au făcut deja alegerea în ceea ce privește ce vor să trăiască acum ca experiență – și, de fapt, amândoi se află acum în desfășurarea acestor experiențe.

¹⁵ **Numele adevărat al lui Babe Ruth era George Herman Ruth.**

Vrei să spui că amândoi s-au reîncarnat deja în alte trupuri?

Ar fi o greșeală să presupunem că reîncarnarea – reîntoarcerea într-un alt corp fizic – a fost unica opțiune care li s-a oferit.

Există și alte opțiuni?

Sigur că sunt, oricare vrei tu să fie.

Am explicat deja ce se întâmplă după ceea ce voi numiți moartea voastră.

Unele suflete simt că mai e foarte mult din ceea ce ele ar vrea să cunoască și astfel descoperă că merg la o „școală”, în timp ce alte suflete – ceea ce voi numiți „suflete bătrâne” – le învață. Și ce le învață? *Că nu au nimic de învățat.* Că nu au avut *niciodată* nimic de învățat. Că tot ceea ce au avut de făcut vreodată a fost să-și amintească. Să-și amintească Cine și Ce sunt Ei cu Adevărat.

Li se „spune” că experiența lui Cine sunt se obține acționând ca atare; *fiind astfel*. Li se amintește Cine sunt. Li se arată cu blândețe.

Alte suflete și-au amintit deja acest lucru, în momentul în care au ajuns „în partea cealaltă” – sau curând după ce au ajuns acolo. (Folosesc limbajul cu care sunteți deja

familiarizați, vorbesc în limba voastră pentru a nu ne împiedica, atât cât e cu putință, de cuvinte.) Aceste suflete pot apoi să caute bucuria imediată a trăirii experienței de ei înșiși ca orice doresc „să fie”. Ei pot să selecteze dintr-un milion, din miliarde de milioane de aspecte ale Mele și să aleagă să trăiască ca experiență acel aspect, chiar atunci și chiar acolo. Unii pot opta să se întoarcă în formă fizică pentru ca să facă acest lucru.

Orice formă fizică?

Da.

Atunci e adevărat că sufletele se pot întoarce ca animale - că Dumnezeu ar putea fi o vacă? Și că vacile sunt cu adevărat sacre? Vaca sfântă!

(Hm!)

Scuze.

Ai avut timp o viață întreagă să tot joci comedie! Că veni vorba, dacă mă uit la viața ta, chiar ai făcut o treabă bună în acest sens!

Bang! M-ai atins! Îmi vine să te aplaud!

Mulțumesc, mulțumesc.

Să fim serioși, oameni buni...

Răspunsul la întrebarea pe care ai pus-o de fapt - dacă un suflet se poate întoarce ca animal - este da,

bineînțeles. Întrebarea adevărată este, ar face-o? Răspunsul este, probabil că nu.

Animalele au suflet?

Oricine care s-a uitat vreodată în ochii unui animal știe deja răspunsul.

Și atunci cum știu eu că *nu* e bunica, cea care s-a întors în pisica mea?

Procesul despre care discutăm aici înseamnă evoluție. Creare de sine și evoluție. Iar evoluția merge pe un singur drum. În sus. Întotdeauna în sus.

Cea mai mare dorință a sufletului este să trăiască experiența aspectelor din ce în ce mai înalte despre el însuși. Prin urmare, el se străduiește să meargă pe scara evoluției în sus și nu în jos, până când ajunge să trăiască experiența a ceea ce a fost numit Nirvana - Unirea deplină cu întregul. Adică, cu Mine.

Dar dacă sufletul dorește experiențe din ce în ce mai înalte legate de el însuși, de ce s-ar mai deranja să revină ca ființă umană? Fără discuție că acesta nu ar fi un pas „în sus”.

Dacă sufletul se întoarce în formă umană, el face în permanență efortul de a trăi alte experiențe și, astfel, va evolua în continuare. În rândul ființelor umane există

multe nivele de evoluție care au fost observate și demonstrate. Te poți întoarce mai multe vieți – mai multe sute de vieți – pentru a continua să ai o evoluție ascendentă. Dar mișcarea ascendentă, cea mai grandioasă dorință a sufletului, nu poate fi atinsă prin întoarcerea la o formă mai joasă de viață. ***Deci, o astfel de întoarcere nu se întâmplă. Cel puțin, nu până ce sufletul atinge reunirea finală cu Tot Ceea Ce Este.***

Asta înseamnă că există „suflete noi” care se întorc în sistem în fiecare zi, luând forme inferioare de viață?

Nu. Fiecare suflet care a fost creat a fost creat O Dată. Noi cu toții suntem aici, Acum Dar, după cum am mai explicat, când un suflet (o parte din Mine) atinge desăvârșirea deplină, el are opțiunea „de a o lua de la capăt”, literalmente „să uite totul”, astfel încât să-și poată aminti din nou, și să se recreeze pe el însuși încă o dată. În felul acesta, Dumnezeu continuă să re-trăiască experiența de El însuși.

E posibil ca sufletele să aleagă „să se recicleze” cât de des doresc, printr-o anumită formă de viață la un anumit nivel.

Fără reîncarnare – fără posibilitatea de a se reîntoarce la

formă fizică – sufletul ar trebui să realizeze tot ceea ce se străduiește să realizeze în cadrul unei singure vieți, ceea ce este un timp de milioane de ori mai scurt decât timpul în care ceasul cosmic clipește o dată din ochi.

Prin urmare, bineînțeles că reîncarnarea există. Este reală, este făcută cu un scop și este perfectă.

Dar mai este un lucru care mă pune în încurcătură. Ziceai că nu există timp; că totul se întâmplă chiar acum. E corect?

Da.

Și Tu ai spus - iar în volumul al doilea ai intrat adânc în acest subiect - că noi existăm „tot timpul”, pe diferite nivele sau în diferite puncte din Continuitatea Spațiu-Timp.

E adevărat.

Ei, aici simt că o iau razna. Dacă unul dintre „eu-urile mele” de pe Continuitatea Spațiu-Timp „moare”, apoi *se întoarce* aici ca *o altă persoană... atunci... atunci, eu cine sunt? Ar trebui să exist ca doi oameni în același timp. Și dacă aș continua să fac acest lucru pe parcursul întregii eternități, ceea ce Tu spui că și fac, atunci eu sunt o sută de oameni în același timp! O mie. Un milion. Un milion de*

versiuni ale unui milion de oameni pe un milion de puncte aflate pe Continuitatea Spațiu-Timp.

Da.

Asta e ceva ce nu pot să înțeleg. Mintea mea nu poate să o cuprindă.

De fapt, te-ai descurcat bine. E un concept foarte avansat și l-ai prins destul de bine.

Dar... dar... dacă este adevărat, atunci „eu” - partea din „mine” care este nemuritoare - trebuie să evolueze într-un miliard de moduri diferite, într-un miliard de forme diferite, pe un miliard de puncte diferite de pe Roata Cosmică în momentul etern de acum.

Ai din nou dreptate. Este exact ceea ce fac.

Nu, nu. Ziceam că asta este ceea ce se presupune că fac eu.

Ai din nou dreptate. Exact asta și spuneam **Nu, nu, ziceam...**

Știu ce ziceai. Ziceai exact ceea ce Eu ziceam că ziceai. Confuzia se află în faptul că tu încă mai crezi că există mai mulți Noi aici.

Nu există?

Niciodată nu au existat mai mulți Noi aici. Niciodată. De-

abia acum descoperi chestia asta?

Vrei să spui că eu vorbesc *cu mine însumi* acum?

Cam așa ceva.

Vrei să spui că Tu *nu ești* Dumnezeu?

Nu asta am spus.

Vrei să spui că Tu *ești* Dumnezeu?

Asta am spus.

Dar dacă Tu ești Dumnezeu și Tu ești eu și eu sunt Tu - atunci... atunci... *eu sunt* Dumnezeu.

Da, tu ești Dumnezeu. E corect. Te-ai prins cu adevărat. Dar eu nu sunt numai Dumnezeu - eu sunt *toți ceilalți* Da.

Dar asta înseamnă că nu există nimeni și nimic în afară de mine!

N-am spus Eu că: Eu și Tatăl Meu Una suntem¹⁶?

Da, dar...

Și n-am spus Eu: Noi suntem cu toții Unul?

Da. Dar n-am știut că ai vrut să spui chiar asta, *ad litteram*. Credeam că folosești o figură de stil. Credeam că era mai mult o exprimare filosofică, nu afirmarea unui *fapt*.

Este afirmarea unui fapt. Noi suntem Unul. Asta am vrut să zic prin „orice îi faci unuia... mai mic ca mine, Mie îmi

¹⁶ Ioan, X, 30.

faci”¹⁷ înțelegei acum?

Da

Ah. În sfârșit! A durat ceva!

Dar - iartă-mă că discut în contradictoriu, dar... când eu sunt cu altcineva - cu soția mea, de exemplu, sau cu copiii mei - am senzația că sunt *separat* de ei; că ei sunt *altcineva* decât „eu”.

Conștiința e un lucru minunat. Ea poate fi împărțită în mii de bucățele. În milioane de bucățele. În milioane de milioane de bucățele.

Eu M-am împărțit pe Mine însumi într-un număr infinit de „bucățele” – astfel încât fiecare „bucățică” din Mine să se poată uita la ea însăși și să se uimească de minunea lui Cine și Ce sunt Eu.

Și de ce trebuie să trecem prin această perioadă de uitare; sau de neîncredere? Eu *încă* nu cred pe deplin! *încă* plutesc în uitare.

Nu fi atât de aspru cu Sinele tău și cu tine însuși. Uitarea face parte din Proces. Tot ce se întâmplă este absolut în regulă.

Și atunci de ce-mi spui toate astea acum?

Pentru că începuseși să nu mai ai haz. Viața a început să

¹⁷ **Compară Matei, XXV, 34-40.**

nu mai fie o bucurie. Ai fost atât de prins în Proces, încât ai uitat că e doar un proces.

Și astfel, ai strigat către Mine. Mi-ai cerut să vin la tine; să te ajut să înțelegi; să-ți arăt adevărul divin; să-ți dezvălui cel mai mare secret. Secretul pe care l-ai ascuns de tine însuși. Secretul lui Cine Ești Tu.

Acuma am făcut-o. Încă o dată te-am făcut să-ți aduci aminte. Va avea asta vreo importanță? Îți va schimba modul în care te vei comporta mâine? Te va face să vezi lucrurile diferit în seara asta?

Vei vindeca rănilor celor răniți, vei liniști neliniștile celor înfricoșați, vei alina nevoile celor necăjiți, vei preaslăvi măreția a ceea ce a fost realizat și vei vedea imaginea Mea pretutindem?

Recenta amintire a adevărului îți va schimba viața și te va face ea să schimbi viețile altora?

Sau te vei întoarce în uitare; vei cădea înapoi în egoism; vei reveni și vei rămâne din nou în meschinăria a ceea ce ți-ai imaginat că ești înainte de această trezire?

Ce o să alegi?

Viața continuă cu adevărat la nesfârșit, nu-i așa?

Fără discuție că da.

Nu are capăt?

Nu are capăt.

Reîncarnarea *este* o realitate?

Este. Vă puteți întoarce la forma de muritori – adică, la o formă fizică ce poate „muri” – oricând și oricum doriți.

Noi decidem când vrem să ne întoarcem?

„Dacă” și „când” – da.

Decidem și când vrem să plecăm? Noi alegem când vrem să murim?

Nicio experiență nu se oferă unui suflet împotriva voinței aceluia suflet. Acest lucru nu este posibil prin definiție, dat fiind faptul că sufletul creează fiecare experiență.

Sufletul nu vrea nimic. Sufletul are totul. Toată înțelepciunea, toată cunoașterea, toată puterea, toată gloria. Sufletul este acea parte din Voi care nu doarme niciodată; care nu uită niciodată.

Dorește oare sufletul ca trupul să moară? Nu. Dorința sufletului este ca voi să nu muriți niciodată. Totuși, sufletul părăsește trupul – își schimbă forma trupească, lăsând în

urmă cea mai mare parte din trupul material – într-o clipă, atunci când vede că nu mai are niciun motiv să rămână în acea formă.

Dacă dorința sufletului este ca noi să nu murim niciodată, atunci de ce *murim*?

Nu muriți. Vă schimbați doar forma.

Dacă dorința sufletului este să nu facem niciodată *acest lucru*, atunci de ce *o facem*?

Nu aceasta este dorința sufletului!

Voi sunteți „cei-care-vă-schimbați-forma”!

Atunci când nu îi mai e de niciun folos să rămână într-o anumită formă, sufletul își schimbă forma – de bunăvoie, în mod voluntar, cu bucurie – și se mișcă mai departe pe Roata Cosmică.

Cu bucurie?

Cu mare bucurie.

Niciun suflet nu moare plin de regrete?

Niciun suflet nu moare – niciodată.

Vreau să spun, niciun suflet nu are regrete că actuala formă fizică se schimbă; că e pe punctul de „a muri”?

Trupul nu „moare” niciodată. Își schimbă doar forma, împreună cu sufletul. Înțeleg ce vrei să spui așa că, acum,

voi folosi vocabularul pe care l-am stabilit.

Dacă înțelegi în mod clar ce dorești să crezi în privința a ceea ce ai ales să numești viața de apoi, sau dacă ai un set clar de credințe care sprijină o experiență de după moarte, de reunire cu Dumnezeu, atunci, nu! sufletul absolut niciodată nu are regrete când e vorba de ceea ce voi numiți moarte.

În acest caz, moartea este un moment glorios; o experiență minunată. Acum sufletul se poate întoarce la forma lui naturală; la starea lui normală. Există o ușurare incredibilă; o senzație de libertate deplină; o senzație că ești nemărginit. Și o conștiință a Uniunii care este, în același timp, beatitudine și sublim.

Nu e posibil ca sufletul să regrete o astfel de schimbare.

Prin urmare, spui că moartea este o experiență fericită?

Da, așa este întotdeauna pentru acel suflet care dorește ca ea să fie așa.

Dar dacă sufletul vrea atât de tare să iasă din trup, de ce nu-l părăsește? De ce mai zăbovește?

Eu nu am spus că sufletul „vrea să iasă afară din trup”. Am spus că sufletul este bucuros când se află afară. Sunt

două lucruri complet diferite.

Poți fi fericit făcând un lucru și apoi fericit făcând un alt lucru. Faptul că ești bucuros făcându-l pe al doilea, nu înseamnă că ești nefericit făcându-l pe primul.

Sufletul nu este nefericit când se află în trup. Chiar dimpotrivă, sufletul este mulțumit să fie în forma voastră prezentă. Aceasta nu exclude posibilitatea ca sufletul să fie la fel de mulțumit când este despărțit de ea.

Fără discuție că sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg când e vorba de moarte.

Da, și asta pentru că nu-ți place să te gândești la ea. Dar trebuie să contempli și moartea și pierderea în orice moment al vieții, pentru că altfel nu vei percepe deloc viața, ci vei cunoaște numai jumătate din ea.

Fiecare moment se încheie în clipa în care începe. Dacă nu vezi acest lucru, nu vezi ceea ce este minunat în el și atunci consideri fiecare moment ca fiind banal.

Fiecare interacțiune „începe să se termine” din clipa în care „începe să înceapă”. Numai atunci când acest adevăr e contemplat cu adevărat și înțeles pe deplin ți se deschide în față comoara fiecărui moment – și a vieții însăși.

Viața nu ți se poate oferi, dacă tu nu înțelegi moartea.

Trebuie să faci mai mult decât să o înțelegi. *Trebuie să o iubești, așa cum iubești viața.*

Fiecare clipă petrecută cu o persoană ar fi o sărbătoare, dacă te-ai gândi că este *ultima* clipă alături de acea persoană. Experiența ta din fiecare moment ar fi de o intensitate fără limite, dacă te-ai gândi că acel moment este ultimul. Refuzul tău de a-ți contempla propria moarte duce la refuzul de a-ți contempla propria viață.

Nu o vezi așa cum este. Pierzi *momentul* și tot ceea ce el îți oferă. Te uiți dincolo de el, în loc de a te uita prin el.

Când privești un lucru în profunzime, vezi în el. A contempla un lucru în profunzime înseamnă a vedea direct în el. Atunci, iluzia încetează de a mai exista. Atunci vezi acel lucru ca ceea ce este el cu adevărat. Numai atunci te poți veseli de el – adică, *să așezi veselie în interiorul lui.* (A „înveseli” înseamnă a face să fie veselie în interiorul a ceva.)

În acest caz te poți bucura chiar și de iluzie. Faptul că *vei ști* că este o iluzie, reprezintă jumătate din bucurie! Convingerea că e reală este cea care îți provoacă toată durerea.

Nimic nu este dureros din ceea ce înțelegi că nu este real. Stai să repet:

Nimic nu este dureros din ceea ce înțelegi că nu este real.

E ca în cazul unui film, a unei piese de teatru care se desfășoară pe scena minții tale. Tu crezi situația și personajele. Tu scrii replicile.

Nimic nu e dureros în clipa în care înțelegi că nimic nu e real.

Acest lucru este adevărat și în cazul morții ca și în cazul vieții.

Când înțelegi că și moartea este o iluzie, atunci poți să spui: „O moarte unde îți este boldul?”¹⁸.

Puteți chiar *să vă bucurați* de moarte! Puteți chiar să vă bucurați de moartea *altuia*.

Ți se pare ciudat? Ți se pare ciudat să-ți spun acest lucru?

Da, asta în cazul în care nu înțelegi moartea – și viața.

Moartea nu este niciodată un sfârșit, ci întotdeauna un început. Moartea este o ușă care se deschide, nu o ușă care se închide.

Când înțelegi că viața este eternă, înțelegi că moartea este iluzia ta care te ține într-o veșnică tensiune și astfel te ajută să crezi că tu *ești* trupul tău. Dar tu *nu* ești trupul tău

¹⁸ **I Corinteni, XV, 55, Noul Testament.**

și, prin urmare, distrugerea trupului nu te interesează.

Moartea ar trebui să vă învețe că ceea ce e real este viața. Iar viața vă învață că ceea ce e de neevitat nu este moartea, ci caracterul tranzitoriu al lucrurilor.

Caracterul tranzitoriu al lucrurilor este singurul adevăr. Nimic nu este permanent. Totul se schimbă. În fiecare clipă. În fiecare moment.

Dacă ceva ar fi permanent, acest ceva n-ar putea *exista*. Pentru că, pentru a avea un înțeles, însuși conceptul de permanență depinde de conceptul de tranzitoriu. De aceea, *până și permanența e tranzitorie*. Privește în profunzime aceste cuvinte. Contemplă acest adevăr. Înțelege-l și L vei înțelege pe Dumnezeu.

Aceasta este Dharma¹⁹, și acesta este Buddha. Acestea sunt Buddha Dharma. Acestea sunt învățătura și învățătorul. Acestea sunt lecția și maestrul. Acestea sunt obiectul studiat cât și cel care-l studiază, totul întruna.

N-a existat niciodată *altceva* decât Unul. Voi sunteți cei care i-ați despărțit, pentru ca viața voastră să se poată desfășura în fața voastră.

Dar, în timp ce priviți cum viața se desfășoară în fața voastră, să nu vă desfaceți și voi în bucăți. Păstrați-vă

¹⁹ **În Budism, învățătură și mod de comportament expuse de Buddha ca drum care duce la iluminare.**

Sinele la un loc! Priviți iluzia! Bucurați-vă de ea! Dar să nu *deveniți* ea!

Voi *nu sunteți* iluzia, ci *creatorii ei*²⁰.

Voi sunteți în această lume, dar nu aparțineți ei.

Folosiți deci iluzia morții. *Folosiți-o!* Permiteți-i să fie cheia care vă deschide către mai mult din ceea ce înseamnă viață.

Dacă priviți o floare ca fiind ceva care moare, o veți privi cu tristețe.

Priviți floarea ca pe o parte a unui întreg copac care este în schimbare și care va face fructe în curând și doar atunci veți vedea adevărata frumusețe a florii. Când veți înțelege că îmbobocitul și ofilitul florii sunt un semn că acel copac e gata să facă fructe, atunci veți înțelege viața.

Priviți-o cu atenție și veți vedea că viața este propria sa metaforă.

Amintiți-vă întotdeauna că voi nu sunteți floarea și nici măcar fructul. Voi sunteți copacul. Iar rădăcinile voastre sunt adânc înfipse în Mine. Eu sunt pământul din care ați ieșit – și atât bobocii voștri cât și fructele se vor întoarce la Mine, producând un pământ și mai bogat. Astfel, viața dă naștere la viață și nu poate cunoaște niciodată moartea.

²⁰ **Compară Ioan, VII, 23 ; XV, 19 Noul Testament.**

E așa de frumos. Este extraordinar de frumos. Mulțumesc. Vrei să-mi vorbești acum despre ceva ce mă tulbură? Trebuie să vorbim despre sinucidere. De ce există o asemenea interdicție de a-ți lua singur viața?

Chiar așa, de ce o exista?

Vrei să spui că nu e nimic rău în a te sinucide?

Nu-ți pot răspunde cum ai vrea tu, deoarece întrebarea însăși conține două concepte false; ea se bazează pe două presupuneri false; ea conține două erori.

Prima presupunere falsă este că ar exista ceva ce se numește „corect” și „greșit”. A doua presupunere falsă este că omorul este posibil. Deci, întrebarea ta se dezintegrează în momentul în care este disecată.

„Corect” și „greșit” sunt polarități filosofice în cadrul unui sistem uman de valori care nu au nicio legătură cu realitatea supremă – idee pe care am subliniat-o în mod repetat pe parcursul acestui dialog. Mai mult decât atât, ele nu sunt nici măcar construcții constante aflate în interiorul sistemului vostru, ci, mai degrabă, valori care se schimbă mereu de la un moment la altul.

Voi produceți aceste schimbări, vă răzgândiți când e vorba de aceste valori așa cum vă convine pe moment (și

e normal să faceți asta, ca ființe în curs de evoluție), dar la tot pasul insistați că nu procedați așa – și că valorile voastre *care nu se schimbă* sunt cele care constituie esența integrității societății voastre. În felul acesta, v-ați construit societatea pe un paradox. Vă schimbați în continuu valorile, proclamând în tot acest timp că *prețuiți* valorile neschimbate!

Răspunsul la problemele prezentate de către acest paradox nu e cum să arunci apă rece pe nisip, în încercarea de a-l face beton, ci de a preamări transformarea nisipului. Preamăriți frumusețea lui cât timp stă nemișcat sub forma unui castel, apoi preamăriți noua formă pe care o capătă când vine fluxul.

Preamăriți transformarea nisipului când el formează munți noi pe care să vă urcați și în vârful cărora – cu ajutorul lui – veți construi noi castele. Dar înțelegeți că acești munți și aceste castele sunt monumente făcute spre *schimbare*, nu pentru a fi permanente.

Preaslăviți ceea ce sunteți astăzi, dar nu condamnați ceea ce ați fost ieri și nici nu excludeți ceea ce ați putea deveni mâine.

Înțelegeți că „corect” și „greșit” sunt născociri ale imaginației voastre și că „în regulă” și „nu e în regulă”

sunt doar anunțuri legate de cele mai recente preferințe și plăsmuiri ale voastre.

De exemplu, în legătură cu a-ți lua viața, plăsmuirea obișnuită a majorității oamenilor de pe planetă este că „nu e în regulă” să faci acest lucru.

Tot așa, mulți dintre voi încă insistă că nu e în regulă să asişti pe cineva care dorește să-și pună capăt vieții.

În ambele cazuri spuneți că așa ceva este „împotriva legii”. Ați ajuns la această concluzie, presupun, deoarece sfârșitul vieții apare relativ rapid. Când este vorba de acțiuni care sfârșesc viața într-o perioadă mai lungă de timp, ziceți că nu sunt împotriva legii, chiar dacă ajung la același rezultat!

Astfel, dacă o persoană din societatea voastră se sinucide cu o armă de foc, membrii familiei lui își pierd beneficiile de pe urma asigurării. Dacă face acest lucru fumând, ei nu le pierd.

Dacă un doctor asistă pe cineva care se sinucide, aceasta se numește omucidere, în timp ce activitatea unei companii de tutun se numește comerț.

În ceea ce vă privește, totul pare a fi o chestiune de timp, legalitatea auto-distrugerii – ce este „corect” și „greșit” în aceasta – pare a avea foarte multă legătură cu

cât de rapid e făcută această faptă, ca și cu persoana care o face. Cu cât moartea e mai rapidă, cu atât mai „greșită” pare a fi fapta respectivă. Cu cât moartea e mai lentă, cu atât totul trece în situația de a fi „în regulă”.

E interesant că aceasta este exact opusul a ceea ce ar gândi o societate cu adevărat omenoasă. După o definiție cât de cât rezonabilă a ceea ce se numește „omenos”, cu cât moartea este mai rapidă, cu atât e mai bine. Dar societatea voastră îi pedepsește pe cei care caută să se comporte omenos și îi recompensează pe cei care se comportă ca niște nebuni.

Este o nebunie să crezi că suferința fără sfârșit este un lucru cerut de Dumnezeu și că un sfârșit rapid, omenos, al suferinței este ceva „greșit”.

„Pedepsiți-i pe cei omenoși, recompensați-i pe nebuni”.

Acesta este motto-ul pe care numai o societate de ființe cu înțelegere limitată l-ar putea accepta.

Așa că voi vă otrăviți sistemul inhalând substanțe cancerigene, vă otrăviți sistemul mâncând hrană tratată cu chimicale care, în cele din urmă, vă omoară și vă otrăviți sistemul respirând aerul pe care l-ați poluat în mod continuu. Vă otrăviți sistemul într-o sută de moduri diferite, într-o mie de momente diferite și o faceți *știind că*

aceste substanțe nu sunt bune pentru voi. Dar, deoarece durează mai mult până când ele vă omoară, vă sinucideți fără să fiți pedepsiți.

Dacă vă otrăviți cu ceva care acționează rapid, se zice că ați făcut ceva împotriva legii morale.

Dar adevăr vă spun Eu vouă: *Nu e cu nimic mai imoral să-ți iei viața repede, decât să te omori cu încetul.*

Prin urmare, o persoană care-și ia viața nu e pedepsită de Dumnezeu?

Eu nu pedepsesc. Eu iubesc.

Dar ce e cu afirmația pe care o auzim atât de des că cei care cred că o să „scape” prin sinucidere de situația grea în care se află, sau de starea în care sunt, descoperă că sunt puși în fața unei situații sau unei stări la fel de grele în viața de apoi și că, prin urmare, nu au scăpat de nimic?

Experiența pe care o trăiți în ceea numiți viață de apoi este o reflectare a conștiinței voastre din momentul în care intrați în această viață. Dar, dat fiind că sunteți o ființă cu liber arbitru, puteți să vă schimbați experiența, ori de câte ori alegeți să o faceți.

Prin urmare, cei pe care-i iubim și care și-au pus capăt vieții fizice sunt bine?

Da. Sunt foarte bine.

21

Există o carte minunată cu acest subiect, intitulată *Stephen Lives*²¹ de Anne Puryear. Este vorba de fiul ei care s-a sinucis când era adolescent. Sunt atât de mulți oamenii care au simțit că această carte i-a ajutat.

Anne Puryear este un mesager minunat. La fel este și fiul ei.

Deci, ne recomanzi această carte?

Este o carte importantă. Ea spune mai multe despre acest subiect decât am spus noi aici, iar cei care sunt încă îndurerăți profund și neconsolați de experiența trăită din cauza sinuciderii unei persoane iubite vor găsi multă alinare și vindecare prin această carte.

E trist chiar și faptul că noi suferim atât de profund și pentru mult timp, dar mare parte din această suferință cred că este rezultatul a ceea ce societatea noastră a „indus” în noi în legătură cu sinuciderea.

În societatea voastră, adesea nu vedeți contradicțiile propriilor voastre concepte morale. Contradicția dintre a

²¹ ***Ștefan trăiește; Anne Puryear este scriitoare și clarvăzătoare renumită.***

face lucruri care știți foarte bine că vă vor scurta viața, dar le faceți cu încetul, și a face lucruri care vă vor scurta viața repede este una dintre cele mai izbitoare dintre experiențele umane.

Dar totul pare atât de evident atunci când Tu ni le explici în felul acesta. De ce nu putem vedea noi înșine, de unii singuri, asemenea adevăruri evidente?

Pentru că, dacă ați vedea aceste adevăruri, ar trebui să *faceți ceva în privința lor*. Iar acesta este un lucru pe care nu vreți să-l faceți. Așa că, asta e! Vă uitați fix la ceva și să nu-l vedeți.

Dar de ce n-am vrea să facem ceva în privința acestor adevăruri, dacă le-am vedea?

Deoarece voi credeți că, pentru a face ceva în privința lor, ar trebui să puneți capăt plăcerilor. Iar a pune capăt plăcerilor este ceva ce nu doriți să faceți.

Majoritatea lucrurilor care produc o moarte lentă sunt cele care vă fac plăcere sau ceea ce rezultă din ele. Și majoritatea lucrurilor care vă fac plăcere sunt cele care vă satisfac trupul. Într-adevăr, asta vă face să fiți o societate primitivă. *Viețile voastre sunt în mare măsură structurate în jurul ideii de a căuta și de a trăi experiența plăcerilor*

trupului.

Bineînțeles că toate ființele de pretutindeni caută să trăiască senzația plăcerilor. Nu e nimic primitiv în asta. De fapt, face parte din ordinea naturală a lucrurilor. Ceea ce diferențiază societățile și ființele din cadrul acestor societăți este ce anume *numesc* ei *plăcere*. Dacă o societate este structurată în cea mai mare măsură în jurul plăcerilor *trupului*, ea acționează pe un nivel diferit față de o societate structurată în jurul plăcerilor sufletului.

Și trebuie să înțelegi că aceasta nu înseamnă că puritanii aveau dreptate și că toate plăcerile trupului trebuie să fie anulate. Aceasta înseamnă că, în societățile evolute, plăcerile trupului fizic nu constituie majoritatea plăcerilor pe care le poți simți. Ele nu sunt de primă importanță.

Cu cât o societate sau o ființă este mai elevată, cu atât mai elevate sunt plăcerile ei.

Stai o clipă! Asta sună a judecată de valoare. Credeam că Tu - Dumnezeu - nu emiți judecăți de valoare.

E oare o judecată de valoare a spune că muntele Everest este mai înalt decât muntele McKinley?

E oare o judecată de valoare de a spune că mătușa

Sarah este mai bătrână decât nepotul ei Tommy?

Sunt acestea judecăți de valoare sau observații?

Eu nu am spus că este „mai bine” să fii elevat în cadrul propriei conștiințe. De fapt nici nu este. Așa cum nu este „mai bine” să fii în clasa a patra decât în clasa întâia.

Eu observ, pur și simplu, ce este clasa a patra.

Și noi nu suntem în clasa a patra pe această planetă; noi suntem într-a întâia. Așa este?

Copilul Meu, voi nu sunteți nici măcar la grădiniță. Voi sunteți la creșă

Cum de nu mi se pare că ce aud este o insultă? Și totuși, de ce îmi sună ca și când tu ai desconsidera neamul omenesc?

Deoarece ego-ul tău este foarte profund implicat în a fi ceva ceea ce tu nu ești – și nu în a fi ceea ce ești.

Majoritatea oamenilor aud insulte în simple observații, dacă observația este ceva ce ei nu vor să-și însușească.

Dar, atâta timp cât nu ai un lucru, nu poți să renunți la el. Și nu poți să renunți la a poseda ceva ce nu ai posedat niciodată.

Nu poți să schimbi ceea ce nu accepți.

Exact.

Iluminarea începe cu a accepta „ceea ce este”, fără a-l

judeca.

Acest lucru este cunoscut ca mișcarea în interiorul Stării de A Fi. În interiorul acestei Stări veți găsi libertatea.

Persistă lucrurile cărora le opuneți rezistență. Dispar cele pe care le priviți în față. Adică, încetează de a mai avea formă iluzorie. Le vedeți drept ceea ce Este. Iar ceea ce Este poate fi întotdeauna schimbat. Numai ceea ce Nu Este nu poate fi schimbat. Prin urmare, dacă vrei să schimbi Starea de A Fi, accept-o. Nu-i opune rezistență. Nu o nega.

Ceea ce negi, afirmi. Ceea ce afirmi, crezi.

A nega ceva înseamnă a-l re-crea, deoarece, însuși faptul de a nega ceva face ca acel ceva să existe.

Acceptarea te face să ții totul sub control. Nu poți controla ceea ce negi, pentru că tu însuși ai declarat că nu există. Prin urmare, ceea ce negi, te controlează.

Majoritatea neamului vostru nu vrea să accepte că nu ați evoluat încă la stadiul de grădiniță. Nu vrea să accepte că rasa umană se află încă la creșă. Iar această neacceptare este exact ceea ce-i ține acolo.

Ego-ul vostru este atât de profund implicat în a fi ceea ce nu sunteți (foarte evoluți), încât nu sunteți ceea ce sunteți (în curs de evoluție). În felul acesta, voi acționați

împotriva voastră înșivă, luptați împotriva voastră. Și, prin urmare, evoluati foarte încet.

Cea mai rapidă cale spre evoluție începe cu a recunoaște și a accepta ceea ce este și nu ceea ce nu este.

Și eu voi ști că am acceptat „ceea ce este”, atunci când nu mă voi mai simți insultat când îmi va fi spus în față.

Exact. Te simți insultat dacă-ți spun că ai ochi albaștri? Așa că, adevăr vă spun Eu vouă: Cu cât o societate sau o ființă este mai evoluată, cu atât mai evolute îi sunt plăcerile.

Nivelul vostru de evoluție este indicat de ce anume numiți voi „plăcere”.

Ajută-mă să înțeleg termenul „evoluat”. Ce vrei să spui cu asta?

Ființa voastră este universul în miniatură. Voi și întregul vostru corp fizic sunteți compuși din energie primară, adunată în jurul a șapte centri numiți chakre. Studiază centri chakrelor și ce semnificație au ei. Există sute de cărți pe acest subiect. Aceasta este înțelepciunea pe care am dat-o mai demult rasei umane.

Ceea ce e plăcut sau stimulează chakrele voastre

inferioare nu este același lucru cu ceea ce este plăcut pentru chakrele voastre superioare.

Cu cât ridicați mai sus energia vieții prin ființa voastră fizică, cu atât mai evoluată va fi conștiința voastră.

Aha, iar începem! Acesta pare a fi un argument pentru celibat. Acesta pare a fi un argument convingător împotriva exprimării pasiunii sexuale. Oamenii care sunt „evoluati” în conștiința lor „nu acționează” din chakra bazei²² - din prima chakră, cea mai de jos - în inter-relația lor cu alți oameni.

E adevărat.

Dar din întregul dialog am înțeles că Tu spuneai că sexualitatea umană trebuie să fie *preaslăvită* și nu reprimată.

E corect.

Ajută-mă, am impresia că ceva se contrazice aici.

Lumea e plină de contradicții, fiul Meu. Lipsa contradicțiilor nu este un ingredient necesar în cadrul adevărului. Uneori, cel mai mare adevăr se află *în interiorul* contradicției.

Aici avem Dicotomia Divină

²² **Muladhara, ceakră localizată în dreptul perineului. Cuvântul derivă de la mula, însemnând „rădăcină” și adhara, însemnând „bază”, „support”.**

Atunci, ajută-mă să înțeleg dicotomia. Pentru că toată viața am auzit cât de dorit este - cât de „evoluat” este - să „îți ridici energia kunda-lini” din chakra bazei. Aceasta a fost justificarea principală a misticilor ca să trăiască un extaz fără sex.

Îmi dau seama că ne-am îndepărtat mult de subiectul morții; și-mi cer scuze că te-am tras în acest teritoriu atât de puțin înrudit cu...

Pentru ce-ți ceri scuze? O conversație ajunge unde ajunge. „Subiectul” de care ne ocupăm în tot acest dialog este ce înseamnă să fii pe deplin ființă umană și ce este viața în acest univers. Acesta este singurul subiect, iar ceea ce vorbim se încadrează în el.

A vrea să știi despre moarte, înseamnă a vrea să știi despre viață - o idee pe care am exprimat-o mai devreme. Iar dacă schimbul nostru de idei duce la o extindere a investigațiilor ca să includă însuși actul care creează viața și o preaslăvește în mod magnific, așa să fie.

Să ne fie clar un lucru. Nu este o cerință a „celor foarte evoluți” ca toată exprimarea sexuală să fie anihilată și toată energia sexuală să fie elevată. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci n-ar mai exista nicăieri ființe „foarte evolute”, deoarece întreaga evoluție ar fi oprită.

Este o idee foarte evidentă.

Da. Și astfel, cine spune că cei foarte sfinți nu fac niciodată sex și că acesta este un semn al sfințeniei lor nu înțelege cum a fost conceput mecanismul de funcționare a vieții.

Lasă-Mă să-ți explic în termeni foarte clari. Dacă doriți un criteriu prin puterea șarpelui adormit care se află în chakra bazei (muladhara) care să judecați dacă un lucru este bun pentru rasa umană sau nu, puneți-vă o întrebare simplă:

Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar proceda la fel?

Există un mod de a măsura foarte ușor și foarte exact. Dacă toată lumea ar face un lucru, iar rezultatul ar fi binele suprem al rasei umane, atunci acest lucru este „evoluat”. Dacă toată lumea ar face ceva și aceasta ar aduce dezastru pentru rasa umană, atunci acesta nu este un lucru foarte „elevat” și de recomandat. Ești de acord?

Desigur.

Deci tocmai am căzut de acord că niciun adevărat maestru nu va spune vreodată că celibatul sexual este drumul către starea de maestru. Există totuși ideea că abstinența sexuală este, într-un fel, „calea superioară”, iar exprimarea sexuală este „o dorință inferioară”, idee care a

făcut ca experiența sexuală să fie un lucru de rușine și ca în jurul ei să se dezvolte tot felul de disfuncții și sentimente de vinovăție.

Dar dacă argumentele aduse împotriva abstenenței sexuale sunt că aceasta oprește procrearea, nu s-ar putea spune că, o dată ce sexul și-a îndeplinit datoria, nu mai e nevoie de el?

Nimeni nu intră într-o relație sexuală deoarece își dă seama că are față de rasa umană responsabilitatea de a procrea. Toată lumea intră în relații sexuale deoarece *e un lucru absolut natural*. E inclus în gene. Vă supuneți unui comenzi biologice.

Exact! Este un *semnal genetic* care duce la problema supraviețuirii speciilor. Dar, odată ce supraviețuirea speciilor este asigurată, oare lucrul „evoluat” pe care-l avem de făcut nu este „să ignorăm acest semnal”?

Interpretați greșit acest semnal. Comanda biologică nu este de a garanta supraviețuirea speciilor, ci de *a trăi experiența Uniunii* care este adevărata natură a ființei voastre. Crearea noii vieți este rezultatul care se întâmplă când ajungeți la Uniune, dar nu este motivul pentru care căutați Uniunea.

Dacă procrearea ar fi singurul motiv pentru exprimarea sexuală – dacă nu ar fi altceva decât un „sistem de livrare” – nu ar mai fi nevoie să vă angajați în această activitate, unindu-vă unul cu altul. Ați putea uni într-un creuzet elementele chimice ale vieții.

Dar aceasta nu ar satisface necesitățile cele mai de bază ale sufletului care, după cum se vede, sunt mult mai mari decât procrearea pură și sunt legate de re-crearea lui Cine și Ce Ești Tu cu Adevărat.

Comanda biologică nu este *să crești* mai multă viață, ci *să trăiești experiența* a cât mai mult din viață – și să trăiești experiența acestei vieți ca ceea ce este cu adevărat: *o manifestare a Uniunii*.

De aceea, Tu nu-i vei opri niciodată pe oameni să facă sex, chiar dacă au încetat de mult să mai facă copii.

Bineînțeles.

Dar mulți spun că sexul *ar trebui oprit* atunci când oamenii încetează să mai facă copii și că acele cupluri care continuă această activitate se scufundă în nevoi fizice josnice.

Da.

Mai spun că acesta nu este un comportament

„evoluat”, ci animalic - mult sub natura nobilă a omului.

Aceasta ne duce înapoi la subiectul legat de chakre, sau centre energetice. Am spus mai devreme că „cu cât ridicați mai sus energia vieții prin ființa voastră fizică, cu atât mai evoluată va fi conștiința voastră”.

Da! Iar aceasta pare a vrea să spună „fără sex”.

Nu, nu asta vrea să spună. Nu atunci când înțelegeți despre ce-i vorba.

Lasă-Mă să mă întorc la comentariul dinainte și să clarific ceva: nu există nimic josnic sau lipsit de sfințenie în a face sex. Trebuie să vă scoateți această idee din mintea și din educația voastră.

Nu există nimic grosier, abject sau „lipsit de demnitate” (și cu atât mai mult, lipsit de *sfințenie*) în privința unei experiențe sexuale pasionate, plină de dorințe. Pornirile fizice nu sunt manifestări ale comportamentului animalic. Aceste porniri fizice au fost *introduse în sistem* de către Mine.

Cine credeți că a creat lucrurile în felul acesta?

Dar pornirile fizice sunt doar *unul dintre ingredientele* care compun amestecul complex de reacții pe care le aveți unul față de celălalt. Amintește-ți că voi sunteți ființe

tripartite, cu șapte chakre. Când voi reacționați unul față de celălalt din toate acele trei părți și din toți cei șapte centri, atunci trăiți experiența maximă pe care o căutați – cea pentru care ați fost creați!

Și nu există nimic care să nu fie sfânt în niciuna dintre aceste energii – și a alege doar una dintre ele este un lucru lipsit de sfințenie, pentru că e doar *o parte din întreg*.

Când nu sunteți întregi, sunteți mai puțin voi înșivă. *Aceasta se înțelege prin „lipsiți de sfințenie”.*

Uau! Am înțeles. Am înțeles!

Admonestarea legată de sex, însoțită de cei care aleg să fie „evoluati”, nu a fost niciodată adusă de către Mine. A fost o invitație. O invitație nu este o admonestare; dar voi ați făcut-o să fie.

Iar invitația nu a fost de a înceta de a mai face sex, ci de a înceta de a mai fi *doar o parte din întreg și lipsiți de sfințenie*.

Orice faceți – sex sau luați micul dejun, mergeți la muncă sau vă plimbați pe plajă, săriți coarda sau citiți o carte bună – *orice* faceți, faceți-o ca o ființă întreagă; ca ființa întreagă *care sunteți*.

Dacă faceți sex numai din chakra cea mai de jos, acționați numai din chakra bazei și pierdeți foarte mult din

cea mai extraordinară parte a trăirii sexuale. Dar, dacă faceți dragoste cu altă persoană și vă angajați cu toți cei „șapte” centri de energie în timp ce sunteți numai dragoste, de-abia atunci veți avea o trăire maximă! Cum se poate ca acesta să nu fie un lucru sfânt?

Nu se poate. Nu-mi pot imagina că o astfel de trăire nu este sfântă.

Și astfel, invitația de a ridica energia vieții prin ființa voastră fizică înspre chakra de sus nu a avut niciodată intenția de a fi o sugestie sau o cerere ca voi *să vă deconectați de cea de jos*.

Dacă ați ridicat energia până la chakra inimii sau chiar până la chakra creștetului²³ aceasta nu înseamnă că ea nu poate să existe și în chakra bazei.

Pentru că, dacă nu există și acolo, voi sunteți deconectați.

După ce v-ați ridicat energia vieții până la centrele cele mai de sus, puteți sau nu să alegeți să aveți, sau să nu aveți, ceea ce voi numiți o trăire sexuală cu altcineva. Dacă nu o mai vreți, aceasta nu se va întâmpla pentru că a face așa ceva înseamnă a încălca niște legi cosmice legate

²³ **Joc de cuvinte: whole = întreg; hory = sfânt, pronunția lor e oarecum asemănătoare. Sahasrara, ceakra cea mai de sus, din creștetul capului.**

de sfințenie. Iar acest lucru nu vă va face mai „evoluat”. Iar dacă veți alege să faceți dragoste cu altcineva, aceasta nu vă va „coborî” la nivelul chakrei celei de mai jos – decât dacă voi faceți opusul deconectării de partea de jos și anume, *deconectarea de partea de sus*.

Deci iată invitația – nu admonestarea, ci invitația:

Ridicați-vă energia, forța vieții, până la cel mai înalt nivel posibil în fiecare moment și veți fi elevați. Aceasta nu are nicio legătură cu a face sex

Trebuie că viața seamănă cu o școală. Îmi amintesc ce emoționat eram în fiecare toamnă, în prima zi de școală - iar la sfârșitul anului eram înnebunit de bucurie că am scăpat.

Precis! Exact! Ai nimerit-o. Este exact așa. Numai că viața nu e o școală.

Da, îmi amintesc. Ai explicat toate astea în primul volum. Până atunci credeam că viața este o „școală” și că noi am venit aici „să învățăm niște lecții”. În primul volum m-ai ajutat enorm să înțeleg că aceasta era o doctrină falsă.

Sunt bucuros. Asta încercăm noi să facem în această trilogie - să clarificăm lucrurile. Iar acum ție îți este clar de ce și cum se face că sufletul poate să debordeze de bucurie după „moarte”, ceea ce nu înseamnă neapărat că nu regretă *vreodată* „viața”.

Dar, mai înainte, tu ai pus o întrebare mai vastă; ar trebui să revenim la ea.

Ce anume?

Ai spus: „Dacă sufletul este atât de nefericit în trup, de ce nu-l părăsește, pur și simplu?”

Aha, da.

Așa și face. Și nu mă refer numai la „moarte”, după cum am mai explicat. Dar el nu pleacă pentru că este nefericit. Mai degrabă, el pleacă pentru că vrea să se regenereze, să se revigoreze.

O face des?

În fiecare zi.

Sufletul părăsește trupul în fiecare zi? Când?

Când sufletul tânjește după o experiență mai extinsă. Consideră că această experiență îl revigorează.

Și pleacă, pur și simplu?

Da. Sufletul îți părăsește corpul tot timpul. În mod continuu. Pe parcursul întregii tale vieți. De aceea am inventat Noi somnul.

Sufletul părăsește trupul în timpul somnului?

Bineînțeles. *Asta și este somnul.*

În mod periodic, pe parcursul întregii tale vieți, sufletul caută să se revigoreze, să se reîncarce, dacă vrei să zici așa, pentru ca să-și poată continua mersul greoi în acest vehicul pe care voi îl numiți trup.

Crezi că sufletului tău îi este ușor să locuiască în trup? Nu-i este! E posibil să-i fie *simplu*, dar nu-i este ușor! Este o bucurie, dar nu este ușor. Este cel mai dificil lucru pe

care la făcut vreodată sufletul tău!

Sufletul, care cunoaște o agerime și o libertate pe care nu ți le poți imagina, tânjește după această stare de a fi, așa cum un copil care iubește școala poate tânji după vacanța de vară. Tot așa cum un adult care tânjește să nu fie singur poate, atunci când e în compania altora, să tânjească după singurătate. Sufletul caută adevărata stare de a fi. Sufletul înseamnă agerime și libertate. El înseamnă, de asemenea, pace și bucurie. El înseamnă, de asemenea, ceva ce nu cunoaște limite și durere; înțelepciunea perfectă și dragostea perfectă.

El este toate aceste lucruri și chiar mai mult. Dar, cât timp este în trup, el trăiește experiența a foarte puține dintre ele. Și astfel, el a făcut o înțelegere cu el însuși. Și-a spus că va sta în trup atâta timp cât e nevoie pentru a se crea și a trăi experiența de sine pe care o alege acum – dar numai cu condiția să poată *părăsi* trupul, ori de câte ori dorește!

El face asta în fiecare zi prin experiența pe care o numești somn.

„Somnul” este experiența sufletului care părăsește trupul?

Da.

Credeam că noi adormim pentru că trupul are nevoie de odihnă.

Greșești. Este exact invers. *Sufletul* caută odihna și astfel *face* ca trupul să „adoarmă”.

Când este obosit peste măsură, obosit de greutatea și lipsa de libertate pe care o simte când se află cu trupul, sufletul literalmente lasă trupul să cadă (uneori chiar acolo unde se află).

El părăsește trupul când caută „să se reîncarce”; când i se face lehamite de toate neadevărurile, de realitățile false și de primejdiile imaginate și când încă o dată caută pentru minte reconectare, siguranță, odihnă și redeșteptare.

Prima dată când sufletul învăluie un trup, el descoperă că această experiență este extrem de dificilă. Este foarte obositor, în special pentru un suflet care tocmai sosește. De aceea dorm bebelușii atât de mult.

Când sufletul depășește șocul inițial de a fi iarăși atașat unui trup, el începe să devină mai tolerant cu acesta. Stă mai mult timp cu el.

În același timp, partea din voi numită minte trece în uitare – exact așa cum a fost plănuț să facă. Nici măcar zborurile sufletului în afara trupului – făcute acum mai

puțin frecvent, dar totuși zilnic – nu fac întotdeauna mintea să-și re-amintească.

Într-adevăr, în aceste perioade, sufletul poate fi liber, dar mintea rămâne confuză. Astfel, întreaga ființă întreabă: „Unde sunt? Ce creez eu aici?” Aceste căutări pot duce la călătorii întrerupte; chiar la călătorii înspăimântătoare. Pe acestea le numiți „coșmaruri”.

Uneori se întâmplă chiar invers. Sufletul ajunge să-și amintească foarte mult. Acum, mintea se trezește. Aceasta îl va umple de pace și bucurie – sentiment pe care îl veți trăi ca experiență în trup când vă veți întoarce în el.

Cu cât întreaga voastră ființă trăiește experiențele liniștii date de aceste momente de revigorare – și cu cât își amintește mai mult despre ce face și încearcă să facă cu trupul său – cu atât mai puțin va alege sufletul să stea departe de trup, pentru că acum știe că *a venit în trup pentru un motiv, cu un scop*. El dorește să-l împlinească și să folosească cât mai bine cu putință trupul pe care-l are.

Persoanele cu multă înțelepciune au nevoie de somn puțin.

Vrei să spui că ne dăm seama de cât de evoluată este o persoană după cât de mult simte nevoia să doarmă?

Aproape că da. Aproape că poți să spui că este așa. Uneori, un suflet alege să părăsească trupul, doar pentru pura bucurie de a o face. E posibil ca el să nu caute o redeșteptare pentru minte sau o revigorare pentru trup. E posibil să aleagă doar să re-creeze extazul pur de a cunoaște Uniunea. Prin urmare, nu e întotdeauna valabil să spui că, cu cât o persoană doarme mai mult, cu atât este mai puțin evoluată.

Totuși, nu este o coincidență faptul că, pe măsură ce ființele devin din ce în ce mai conștiente de ceea ce fac cu trupul lor – și că ele *nu sunt* trupurile lor, ci ceea ce se află *împreună* cu trupurile lor – ele sunt mai doritoare și mai capabile de a-și petrece din ce în ce mai mult timp împreună cu trupurile lor – și astfel par „a avea mai puțină nevoie de somn”.

Există unele ființe care aleg chiar să trăiască atât experiența uitării de a fi cu trupul, cât și pe cea de a fi una cu sufletul, ambele în același timp. Aceste ființe pot antrena *o parte* din ele însele să nu se identifice cu trupul cât timp se află încă în trup, trăind astfel experiența extazului de a ști Cine sunt Ei cu Adevărat, fără ca, pentru aceasta, să trebuiască să-și piardă starea de trezie umană.

Cum pot face ei așa ceva? Cum pot face eu așa

ceva?

E o problemă de conștientă, de a atinge o stare de totală conștientă, după cum am mai spus. Nu poți *să faci*, fiind complet conștient - poți numai *să fii* complet conștient.

Cum? Cum? Trebuie să existe *niște* metode pe care ni le poți da.

Meditația zilnică este unul dintre cele mai bune instrumente cu care să creați această experiență. Prin ea puteți să vă ridicați energia vieții către chakra cea mai înaltă... și chiar *să vă părăsiți trupul cât timp sunteți „treji”*.

În timpul meditației, vă plasați într-o stare propice, gata să trăiți experiența unei conștiențe totale și, în tot acest timp, trupul vostru este treaz. Această stare se numește *adevărata stare de trezie*. Pentru a trăi această experiență nu trebuie să stai în meditație. Meditația este doar un instrument, o „metodă” după cum ai spus tu. Dar pentru a trăi această experiență *nu trebuie* să te afli așezat în poziție de meditație.

Ar trebui să știi, de asemenea, că a ședea în poziție de meditație nu e singura variantă posibilă. Există și meditația când te oprești din ceea ce faci. Meditația când

te plimbi. Meditația din timpul unei activități oarecare. Meditația sexuală.

Aceasta este *adevărata stare de trezie*.

Când te oprești în această stare, pur și simplu, nu mai mergi unde mergeai, nu mai faci ce făceai, *te oprești* pentru o clipă și doar „ești” *chiar* acolo unde te afli – și devii *ceea ce trebuie*, exact acolo unde *ești*. A te opri, chiar pentru o clipă, poate fi o binecuvântare. Te uiți în jur, încet, și observi lucrurile pe care nu le-ai observat când treceai pe lângă ele. Mirosul profund al pământului după ploaie. Bucla din spatele urechii stângi a iubitei tale. Cât de extraordinar de bine te simți când vezi un copil care se joacă!

Nu trebuie să-ți părăsești trupul pentru a trăi aceste experiențe Aceasta este starea de adevărată trezie.

Când umbli aflându-te în această stare, miroși fiecare floare, zbori cu fiecare pasăre, simți fiecare trosnitură de sub picioare. Descoperi frumusețea și înțelepciunea. Pentru că înțelepciunea se găsește acolo unde se formează frumusețea. Iar frumusețea se construiește pretutindeni, în tot ceea ce formează viața. Nu trebuie să o cauți. Ea va veni către tine.

Și nu trebuie să-ți părăsești trupul pentru a trăi această

experiență. Aceasta este adevărata stare de trezie.

Când „acționezi” în această stare, transformi în meditație tot ceea ce faci – într-un dar, o ofrandă din partea ta pentru sufletul tău și din partea sufletului tău pentru întreg. Atunci când speli vasele, te bucuri de căldura apei care-ți mângâie mâinile și te minunezi de minunăția amându-rora, atâta a apei cât și a căldurii. Când lucrezi la computer, vezi cuvintele care apar pe ecranul din fața ta ca răspuns la comanda degetelor tale și te înveselești la gândul puterii pe care mintea și trupul tău o au când sunt dirijate de comanda ta. Când pregătești masa, simți dragostea universului care ți-a adus această hrană, iar pentru a-i întoarce darul, pune în mâncare toată dragostea din ființa ta. Nu contează cât de elaborată sau de simplă este mâncarea. Prin iubire, supa poate deveni delicioasă.

Și nu trebuie să-ți părăsești trupul pentru a trăi această experiență. Aceasta este adevărata stare de trezie.

Când trăiești experiența schimbului de energie sexuală în timp ce te afli în această stare, cunoști cel mai mare adevăr al lui Cine Ești. Înima ființei iubite devine casa ta. Trupul ei devine al tău însuși. Sufletul tău nu se mai poate imagina ca fiind separat de ceva.

Și nu trebuie să-ți părăsești trupul pentru a trăi această experiență. Aceasta este adevărata stare de trezie.

Când ești în starea propice, te afli în stare de trezie. Un zâmbet te poate duce acolo. Un simplu zâmbet. Oprește-te pentru o clipă din tot ceea ce faci și zâmbește. Fără motiv. Doar pentru că îți face bine. Doar pentru că inima ta știe un secret. Și pentru că sufletul tău știe care este secretul. Zâmbește-i. Zâmbește mult. Aceasta îți va vindeca orice durere.

Îmi ceri metode, și ți le dau.

Respiră. Aceasta e o altă metodă. Respiră profund și prelungit. Respiră încet și blând. Inhalează nimicul dulce și blând al vieții, atât de plin de energie, atât de plin de dragoste. Tu respiri dragostea lui Dumnezeu. Respiră adânc și o vei putea simți. Respiră, foarte, foarte adânc și dragostea te va face să plângi.

De bucurie.

Pentru că l-ai întâlnit pe Dumnezeu, iar Dumnezeu ți-a făcut cunoștință cu sufletul tău.

După ce ai trăit această experiență, viața nu mai poate fi niciodată la fel. Oamenii vorbesc despre „a atinge culmile” sau a se scufunda într-un extaz sublim. Starea lor de a fi se schimbă pentru totdeauna.

Mulțumesc. Înțeleg. E vorba de lucruri simple. De acțiunile simple și cele mai pure.

Da. Dar să știi următorul lucru. Sunt oameni care meditează de ani de zile și nu trăiesc niciodată această experiență. E vorba de cât de deschis ești, de cât de dornic ești. Și, de asemenea, de cât de mult ești în stare să nu te aștepți la nimic.

Ar trebui să meditez în fiecare zi?

Ca și în toate celelalte situații aici nu există „ar trebui” sau „nu ar trebui”. Nu e vorba de ceea ce ar trebui să faci, ci de ceea ce alegi să faci.

Unele suflete caută să umble în deplină conștiență. Unele admit că, în această viață, majoritatea oamenilor umblă ca în somn; nu sunt conștienți. Ei trec prin viață fără să fie conștienți. Dar sufletele care umblă în deplină conștiență aleg o cale diferită. Ele aleg un alt drum.

Ei aleg să trăiască experiența totalei păci și bucurii, a neîncătușării și libertății, a înțelepciunii și dragostei pe care Uniunea le-o aduce, nu numai atunci când ei au părăsit trupul și acesta „a căzut” (adormit), dar și atunci când și-au înălțat trupul.

Despre un suflet care creează o asemenea experiență se spune că „Trupul lui este înălțat”.

Alții, în terminologia așa numită „New Age”, folosesc pentru acest proces termenul de „înălțare a conștiinței”.

Nu contează ce termeni folosiți (cuvintele sunt forma de comunicare pe care te poți baza cel mai puțin), totul se reduce la a trăi în conștiință. Iar atunci ea devine conștiință totală.

Și ce este acest lucru de care deveniți, în cele din urmă, complet conștiinți? În cele din urmă, deveniți complet conștiinți de Cine sunteți.

Meditația zilnică este un mod de a ajunge aici. Ea cere angajare totală, dedicare – hotărârea de a căuta experiența interioară și nu recompensa exterioară.

Și amintiți-vă că liniștea este cea care păstrează secretele. Astfel, cel mai dulce sunet este sunetul liniștii. Acesta este cântecul sufletului.

În cazul în care crezi mai degrabă în zgomotele lumii decât în liniștea sufletului tău, atunci ești pierdut.

Deci meditația zilnică este o idee bună.

O idee bună? Da. Dar amintește-ți ceea ce am mai zis o dată. Cântecul sufletului poate fi cântat în multe feluri. Sunetul dulce al liniștii poate fi auzit de multe ori.

Unii aud liniștea în timpul rugăciunii. Unii cântă cântecul în timp ce muncesc. Unii caută secretele în contemplare

liniștită, alții în medii mai puțin propice contemplației.

Când se atinge starea de maestru – sau când este trăită cu intermitențe – zgomotele lumii pot fi înăbușite și, chiar când te afli în mijlocul lor, tot ceea ce te distrage, se liniștește. Toată viața devine o meditație.

Toată viața *este* o meditație în care tu contempli Divinitatea. Aceasta se numește adevărata stare de trezie sau trezvie²⁴.

Trăit în acest fel, totul în viață devine o binecuvântare. Nu mai există luptă și durere și griji. Există numai experiența pe care o poți eticheta cum dorești. Poți să alegi să-i pui eticheta: perfecțiune.

Folosește deci ca pe o meditație *viața* și toate evenimentele din ea. Pășește în stare de trezie, nu ca o persoană adormită. Umblă în trezvie și nu cu mintea încețoșată; nu zăbovi în dubiu și frică și nici în vinovăție și auto-incriminare, ci așază-te în permanenta splendoare a siguranței că ești enorm de mult iubit. Tu ești neîncetat Una cu Mine. Ești întotdeauna binevenit. Binevenit acasă.

Deoarece casa ta este în inima Mea, iar a Mea este într-a ta. Te invit să vezi acest lucru în viață, așa cum, cu siguranță, îl vei vedea în moarte. Atunci vei ști că nu

²⁴ **Forma cea mai înaltă a lucidității spirituale.**

există moarte și că ceea ce ai numit viață și moarte sunt amândouă parte a aceleiași experiențe veșnice.

Noi suntem tot ceea ce este, tot ceea ce a fost vreodată și tot ceea ce va fi vreodată, o lume fără sfârșit.

Amin.

10

Te iubesc, știi asta?

Da. Și Eu te iubesc. Dar *tu* știi asta? **Încep să știu.**

Chiar încep să o știu.

Bine.

Vrei să-mi spui câte ceva despre suflet?

Bineînțeles. Am să încerc să-ți explic, încadrându-Mă în domeniul tău limitat de înțelegere. Dar nu cumva să devii frustrat dacă anumite lucruri „nu au niciun sens” pentru tine. Încearcă să-ți amintești că tu aduci această informație printr-un filtru unic – un filtru care a fost construit de către tine ca să te protejeze de amintirea prea multor lucruri.

Amintește-mi din nou de ce am făcut eu acest lucru.

Dacă tu ți-ai aminti totul, jocul s-ar termina. Ai venit aici dintr-un anumit motiv și Scopul tău Divin ar fi zădărnicit dacă ai înțelege cum e organizat totul. La acest nivel de conștiență, anumite lucruri vor rămâne întotdeauna un mister și așa e corect să fie.

Prin urmare, nu încerca să rezolvi toate misterele. Oricum, nu pe toate deodată. Dă universului o șansă. El se va revela la timpul potrivit.

Bucură-te de experiența devenirii.

Grăbește-te încet.

Exact.

Tatăl meu obișnuia să spună asta.

Tatăl tău a fost un om înțelept și minunat.

Nu sunt mulți cei care l-ar caracteriza în felul acesta.

Nu sunt mulți cei care l-au cunoscut.

Mama mea l-a cunoscut.

Da, ea l-a cunoscut.

Și l-a iubit.

Da, și l-a iubit.

Și l-a iertat.

Da, și l-a iertat.

Pentru întreaga lui comportare care a făcut-o să sufere.

Da. Ea a înțeles și a iubit și a iertat și prin aceasta ea a fost și încă mai este un model minunat, un învățător binecuvântat.

Da. Deci... vrei să-mi spui despre suflet?

O să-ți spun. Ce vrei să știi?

Să începem cu prima și cea mai evidentă întrebare; eu știu deja răspunsul, dar ea ne oferă un bun punct de pornire. Există ceea ce se numește suflet uman?

Da. El este cel de al treilea aspect al ființei voastre. Voi

sunteți ființe tripartite, făcute din trup, minte și suflet.

Eu știu unde îmi este trupul; îl pot vedea. Și cred că știu unde îmi este mintea - ea se află în acea parte a trupului, numită cap. Dar sunt sigur că nu am niciun fel de idee unde...

Stai puțin. Stai așa. Greșești. Mintea ta nu este în cap.

Nu e acolo?

Nu. *Creierul tău* este în cutia craniană. Mintea nu este.

Atunci unde este?

În fiecare celulă a trupului tău.

Stai nițel! Stai nițel!

Ceea ce voi numiți minte este în realitate o energie. Este... gând. Iar gândul este o energie și nu un obiect.

Creierul tău este un obiect. El este un mecanism fizic, biochimic - cel mai important și mai sofisticat, dar nu singurul mecanism din trupul uman cu care trupul transformă sau convertește în impulsuri fizice energia care este gândul tău. Creierul tău este un transformator. Tot așa este întregul tău trup. În fiecare celulă aveți transformatori mititei. Biochimiștii au remarcat adesea că celulele individuale - cele din sânge, de exemplu - par a avea propria lor inteligență. De fapt, chiar o au.

Acest lucru este adevărat nu numai în cazul

celulelor, ci pentru părțile mai mari ale trupului. Fiecare bărbat de pe planetă cunoaște o anumită parte a trupului care foarte des pare a avea mintea ei proprie...

Da, și fiecare femeie știe cât de absurzi devin bărbații când permit acestei părți a trupului să le influențeze alegerile și deciziile.

Unele femei folosesc această cunoaștere pentru a-i controla pe bărbați.

Incontestabil. Și unii bărbați le controlează pe femei prin alegerile și deciziile care provin din acel loc.

Incontestabil.

Vrei să știi cum se poate opri tot circul ăsta?

Absolut!

Despre asta era vorba mai devreme în discuția pe care am avut-o în legătură cu a ridica energia vieții prin cei șapte centri energetici sau chakre.

Atunci când alegerile și deciziile provin dintr-un loc mai extins decât localizarea limitată pe care ai descris-o, e imposibil ca femeile să te controleze și nu vei căuta niciodată să le controlezi.

Singurul motiv pentru care femeile ar apela vreodată la un astfel de mijloc de manipulare și control este că pare a

nu exista niciun alt mijloc de control – cel puțin niciunul atât de eficient – iar fără anumite mijloace de control, bărbații adesea devin – ei bine! – de ne controlat.

Dar dacă bărbații și-ar dezvălui mai mult din natura lor superioară și dacă femeile ar apela mai mult la acea parte a bărbatului, așa numita „bătălie dintre sexe” ar lua sfârșit. Și ar lua sfârșit și multe alte bătălii de orice fel de pe planeta voastră.

După cum am spus mai devreme, aceasta nu înseamnă că bărbații și femeile ar trebui să renunțe la sex sau că sexul ar fi o parte a naturii inferioare a ființei umane. Aceasta înseamnă că energia sexuală singură, când nu e ridicată spre chakrele superioare și nu se combină cu alte energii care constituie întregul unei persoane, duce la alegeri și rezultate care nu *reflectă* acea persoană în întregul ei. Adesea, aceste alegeri nu sunt chiar cele mai mărețe.

Tu, în întregul Tău, ești măreția însăși, dar orice este mai puțin decât tu în întregul Tău, este mai puțin măreț. Prin urmare, dacă vrei să te asiguri că vei produce alegeri sau rezultate mai puțin mărețe, ia o decizie numai din centrul chakrei bazei. Urmărește apoi rezultatele.

Ele sunt cât se poate de previzibile.

Hmmm. Cred că am știut acest lucru.

Bineînțeles că ai știut. Problema cea mai importantă cu care e confruntată rasa umană nu este când veți învăța, ci când *veți acționa conform cu ceea ce ați învățat deja!*

Prin urmare, mintea se află în fiecare celulă.

Da. Și există mai multe celule în creierul vostru decât oriunde altundeva și de aceea vi se pare că mintea voastră este acolo. Dar acela este doar centrul principal de procesare și nu singurul centru.

Bine. Mi-e clar. Deci, unde e sufletul?

Unde crezi tu că e?

În spatele Celui de al Treilea Ochi?

Nu.

În mijlocul pieptului, în dreapta inimii, chiar sub stern?

Nu.

Bine. Renunț.

E pretutindeni.

Pretutindeni?

Pretutindeni.

La fel ca mintea?

Ei, stai un pic! Mintea nu este pretutindeni.

Nu este? Credeam că tocmai ai spus că e în

fiecare celulă a trupului.

Asta nu înseamnă „pretutindeni”. Există spații între celule. De fapt 99 % din corpul vostru este făcut din spațiu.

Deci acolo se află sufletul?

Sufletul este *pretutindeni*, în tine, prin tine și în jurul tău. Este ceea ce *te conține* pe tine.

Stai puțin! Acum stai *Tu* puțin! Mi s-a spus întotdeauna că trupul este recipientul care conține sufletul meu. Ce se întâmplă atunci cu „Trupul tău este templu ființei tale?”²⁵

E o figură de stil.

Este folositoare pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că ei sunt mai mult decât trupul lor. Că există ceva mai extins decât sunt ei. Așa și este. Literalmente. Sufletul este *mai extins decât trupul*. El nu este purtat în interiorul trupului, el poartă trupul în interiorul lui.

Te aud, dar îmi este foarte greu să văd cum stau lucrurile.

Ai auzit vreodată de „aură”?

Da. Da. Acesta este sufletul?

Mai bine decât atât nu pot exprima în limbajul și

²⁵ I Corinteni, VI, 19. Noul Testament.

înțelegerea voastră, pentru a vă oferi o imagine a unei realități enorme și complexe. Sufletul e cel care vă ține la un loc – tot așa precum *Sufletul lui Dumnezeu este cel care conține universul și îl ține la un loc.*

Uau! Asta este exact pe invers față de ceea ce am învățat eu vreodată.

Stai așa, fiul Meu. Inversările de abia au început.

Dar dacă sufletul este, ca să zic așa, „aerul din noi și din jurul nostru” și dacă sufletul tuturor celorlalți este la fel, unde *se sfârșește* un suflet și unde începe celălalt?

Of, of, nu-mi spune, nu-mi spune...

Vezi? Deja știi răspunsul!

Nu există* niciun loc unde un alt suflet „se sfârșește” și „începe” al nostru! Tot așa cum nu există niciun loc unde aerul din sufragerie „se oprește” și „începe” aerul din hol. Este *același aer. Este același suflet!

Tocmai ai descoperit secretul universului.

Iar dacă *Tu* ești cel care conții *universul*, tot așa cum noi suntem cei care ne conținem trupurile, atunci nu există niciun loc în care *Tu* „te sfârșești” și *noi* „începem”!

(Hmm!)

N-ai decât să-ți dregi vocea cât vrei. Pentru mine este o revelație miraculoasă! Vreau să spun că știam că am înțeles-o întotdeauna - dar acum o *înțeleg* cu adevărat!

E grozav. Nu-i grozav?

Vezi Tu, în trecut, problema pe care o aveam în a înțelege lucrurile era legată de faptul că trupul ar fi un container discret, care face posibilă diferențierea dintre „acest” trup și „acel” trup, iar întrucât am crezut întotdeauna că sufletul era găzduit în interiorul trupului, am făcut diferențierea dintre „acest” suflet și „acel” suflet.

Era normal să gândești așa.

Dar dacă sufletul este pretutindeni în interiorul și în exteriorul trupului - în „aura” lui, după cum spuneai - atunci unde „se sfârșește” o aură și unde „începe” cealaltă? Acum sunt capabil să văd pentru prima dată, în termeni fizici cum este posibil ca un suflet „să nu se sfârșească” și un altul „să înceapă” și că, din punct de vedere fizic, e adevărat că *Noi cu Toți Una suntem!*

Uraa! Asta-i tot ce pot să spun! Uraa!

Întotdeauna am crezut că acesta este un adevăr metafizic. Acum văd că este un adevăr *fizic*! Sfinte Sisoie, religia a devenit știință!

Să nu zici că nu ți-am spus.

Stai puțin! Dacă nu există niciun loc unde un suflet se sfârșește și altul începe, atunci înseamnă că nu există ceva ce se poate numi suflet individual?

Păi, da și nu.

E un răspuns cu adevărat pe măsura lui Dumnezeu.

Mulțumesc.

Cinstit vorbind, chiar speram să explici totul mai clar.

Ia mai lasă-Mă-n pace! Ne mișcăm așa de rapid că te doare mâna de atâta scris!

Vrei să spui, din cauză de atâta mâzgălit furios.

Da. Hai să ne mai tragem sufletul puțin. Relaxarea, toată lumea!! O să-ți explic totul.

E în regulă. Dă-i înainte. Sunt gata.

Îți amintești că de mai multe ori ți-am vorbit despre ceea ce Eu numesc Dicotomia Divină?

Da

Ei bine, aceasta este una dintre ele. De fapt este cea

mai mare.

Înțeleg.

Dacă aveți de gând să trăiți în universul vostru în stare de grație, atunci e important să învățați despre Dicotomia Divină și să o înțelegeți pe deplin.

Dicotomia Divină afirmă că este posibil ca două adevăruri aparent contradictorii să existe în mod simultan, în același spațiu.

Pe planeta voastră, oamenilor li se pare greu de acceptat acest lucru. Lor le place să aibă ordine și resping automat tot ceea ce nu se încadrează modului lor de a gândi. Din acest motiv, când două realități încep să se afirme și par a se contrazice una pe alta, presupunerea imediată este că una dintre ele trebuie să fie greșită, falsă, neadevărată. E nevoie de un înalt nivel de maturitate pentru a înțelege și a accepta că, de fapt, ele ar putea fi amândouă adevărate.

Dar în tărâmul absolutului, ca antipod al tărâmului relativului în care voi trăiți – e foarte clar că acel adevăr care este Tot Ceea Ce Există produce uneori un efect care, privit în termeni relativi, arată a contradicție.

Aceasta se numește o Dicotomie Divină și este o parte foarte reală a experienței umane. Și, după cum am spus, e

practic imposibil să trăiești în stare de grație, fără să accepți acest lucru. Sunteți întotdeauna înclinați să bombăniți, să fiți furioși, să vă agitați, căutând în van „dreptatea” sau străduindu-vă de zor să împăcați forțele antagonice care niciodată nu s-a presupus că ar trebui împăcate, dar care, *prin însăși natura tensiunii dintre ele*, produc exact efectul dorit.

Tărâmul relativului este de fapt ținut la un loc de către astfel de tensiuni. Un exemplu ar fi tensiunea dintre bine și rău. În realitatea supremă nu există bine și rău. În tărâmul absolutului nu există nimic altceva decât dragoste. Dar în tărâmul relativului, voi ați creat experiența a ceea ce voi „numiți” rău și ați făcut-o pentru un motiv foarte solid. Ați vrut *să trăiți experiența* dragostei și nu doar „să știți” că dragostea este Tot Ceea Ce Există, iar voi nu puteți trăi experiența a ceva, atunci când nu există *decât* acel ceva. Astfel, ați creat în realitatea voastră (și continuați să o faceți în fiecare zi) o polaritate a binelui și a răului, folosindu-l pe unul pentru a putea trăi experiența celuilalt.

Și aici avem o Dicotomie Divină – două adevăruri aparent contradictorii, care există în mod simultan în același loc. Mai exact: Există bine și rău.

Tot ceea ce există este dragoste.

Mulțumesc că mi-ai explicat. Ai mai atins acest subiect și înainte, dar îți mulțumesc că mă ajuți să înțeleg încă și mai bine Dicotomia Divină.

Cu plăcere.

După cum spuneam, cea mai mare Dicotomie Divină este cea pe care o avem în față chiar acum.

Există numai O Ființă Unică și, prin urmare, numai Un Suflet Unic. *Și*, există multe suflete în acea Ființă Unică.

Iată cum acționează Dicotomia: tocmai ți-ai explicat ție însuși că nu există separație între suflete. Sufletul este energia vieții care există în interiorul și în jurul tuturor obiectelor fizice (ca și *aura* lor). Într-un anumit sens, aceasta „ține la un loc” toate obiectele fizice. „Sufletul lui Dumnezeu” ține la un loc universul, „sufletul omului” ține la un loc fiecare trup uman individual.

Trupul nu este un container, „o gazdă” pentru suflet; sufletul este un container pentru trup.

Exact.

Și nu există „linie de demarcație” între suflete - și nu există un loc unde „un suflet” se sfârșește și „un altul” începe. Astfel încât, în realitate, un singur suflet ține la un loc toate trupurile.

Corect.

Iar sufletul unic „se simte ca și când ar fi” o grămadă de suflete individuale.

Așa se și simte – așa mă simt și Eu – conform planului.

Poți să-mi explici cum funcționează?

Da.

E adevărat, chiar dacă nu există o demarcație reală între suflete, chestia din care este făcut Sufletul Unic se manifestă în realitatea fizică la viteze diferite, producând grade diferite de densitate.

La viteze diferite? Când a mai apărut și treaba asta cu viteza?

Întreaga viață este o vibrație. Tot ceea ce voi numiți viață (ceea ce ați putea numi cu ușurință Dumnezeu) este energie pură. Această energie este întotdeauna în vibrație constantă. Ea se mișcă în *unde*. Undele vibrează la viteze diferite, producând grade diferite de densitate sau lumină. Aceasta, la rândul ei, produce ceea ce voi numiți diferitele „efecte” în lumea fizică – de fapt, obiecte fizice diferite. Dar în timp ce obiectele sunt diferite și discrete, energia care le produce este exact aceeași.

O să mă întorc la exemplul pe care l-ai folosit cu aerul dintre sufragerie și hol. A fost o imagine bună care a țâșnit din tine. Un moment de inspirație.

Ghici de la cine?

Da. Eu ți l-am dat. Ziceai că nu există un loc anume între aceste două încăperi fizice. În care „aerul din sufragerie” se sfârșește și „aerul din hol” începe. Și ăsta este adevărul. Dar *există* un loc unde „aerul din sufragerie” devine *mai puțin dens*. Adică se disipează, devine „mai subțire”. La fel se întâmplă și cu „aerul din hol”. Cu cât te îndepărtezi de sufragerie, cu atât simți mai puțin mirosul mâncării!

Aerul din *casă* este *același aer*. Nu există „un aer separat” în sufragerie. Cu toate acestea, *ți se pare* că în sufragerie există „un alt aer”. Fără discuție că miroase altfel!

Din cauza faptului că aerul a căpătat *caracteristici* diferite, ți se pare că este un *aer diferit*. Dar nu este. Este *același aer*, care *pare* diferit. În hol miroase într-un fel, în sufragerie miroase a mâncare. E posibil chiar să intri într-o cameră și să spui „Of, e înăbușitor aici. *Să lăsăm să intre niște aer*” – ca și când nu ar fi deloc aer. Dar bineînțeles că este suficient aer. Ceea ce vrei tu să-i faci este să-i schimbi caracteristicile.

Prin urmare, lași să intre niște aer de afară. *Dar și ăsta e același aer*. Există numai un singur aer care se mișcă în

jurul și prin *tot ceea ce există*.

E grozav! „M-am prins” de-a binelea. Îmi place la nebunie modul în care îmi explici universul, în așa fel încât „să mă prind” de-a binelea.

Mulțumesc foarte mult. Îmi dau și Eu silința! Să continuăm.

Te rog.

Ca și aerul din casa ta, energia vieții – ceea ce vom numi „Sufletul lui Dumnezeu” – are diverse caracteristici atunci când înconjoară diverse obiecte fizice. Într-adevăr, pentru a *forma* acele obiecte, această energie se concentrează într-un mod anume.

Pe măsură ce particulele de energie se unesc pentru a forma materia fizică, ele devin foarte dense. Sunt atât de puternic strânse una într-alta, încât se lipesc. Ele încep „să arate ca „unități distincte, ba chiar „să se simtă astfel”. Adică, ele încep să pară „separate”, „diferite” de toată cealaltă energie. Dar este aceeași energie, *care se comportă în mod diferit*.

Acest comportament diferit e cel care face posibil ca Ceea Ce Este întregul să se manifeste ca Ceea Ce Este Mulți.

După cum am explicat în primul volum, Ceea Ce Este nu

putea trăi experiența de el însuși ca *Ce Este*, până când nu își dezvoltă *capacitatea de a se diferenția*. Prin urmare, Ceea Ce Este întregul *se separă* în Ceea Ce Este *Aceasta* și în Ceea Ce Este *Aceea*. (încerc să simplific foarte tare lucrurile acum).

„Cocoloașele de energie”, care s-au concentrat în unități discrete care țineau în ele ființele fizice, sunt ceea ce voi ați ales să numiți „suflete”. Noi vorbim acum despre părțile din Mine care au devenit o mulțime dintre Voi. Astfel, iată Dicotomia Divină:

Suntem numai Unul.

Suntem Mulți.

Uau-e măreț!

Mie îmi spui asta!

Continuăm?

Nu. Oprește-Te aici. M-am plictisit. Da. Continuă!

Bine.

Pe măsură ce energia se adună, ea devine, după cum am spus, foarte concentrată. Dar, cu cât te îndepărtezi mai mult de acest punct de concentrare, cu atât energia se disipează mai mult. „Aerul devine mai subțire”. Aura se estompează. Energia nu dispare niciodată pe deplin, deoarece nu poate să o facă. Ea este materialul din care

se face totul. Ea este Tot Ceea Ce Există. Dar ea poate deveni foarte, foarte subțire, foarte subtilă – aproape că „nu mai e acolo”.

Apoi, într-un alt loc (citește, într-o altă parte a Ei însăși), ea se poate aduna din nou, se face încă o dată „cocoloașe”, pentru a forma ceea ce voi numiți materie și ceea ce „arată ca „o formațiune discretă. Acum, cele două formațiuni apar separate una de alta, când în realitate nu există nicio separare.

Aceasta este, în termeni foarte, foarte simpli și elementari, explicația întregului univers fizic.

Oau! Oare toate astea sunt adevărate? De unde pot să știu că nu am inventat eu totul?

Savanții voștri sunt deja pe cale de a descoperi că particulele care formează întreaga viață sunt aceleași.

Au adus stânci de pe lună și au descoperit în ele același material care se găsește și în copaci. Ei analizează un copac și descoperă în el același material pe care îl descoperă și în tine.

Adevăr îți spun Eu ție: Noi suntem cu toții făcuți din același *material*.

Noi suntem cu toții aceeași energie adunată, comprimată în moduri diferite pentru a crea forme diferite și materie

diferită.

Nimic nu „este materie”²⁶ în și prin el însuși. Adică nimic nu poate *deveni materie* prin el însuși. Iisus a spus „Fără Tatăl Eu nu sunt nimic”²⁷. Tatăl a toate este gând pur. Aceasta este energia vieții. Aceasta este ceea ce voi ați ales să numiți Dragostea Absolută. Acesta este Dumnezeu și Dumnezeița, Alfa și Omega, începutul și Sfârșitul. Este Totul-în-Tot, Cel care Mișcă Rămânând Nemișcat, Sursa Primordială. Este ceea ce vă străduiți să înțelegeți de la începuturile timpurilor. Marele Mister. Enigma fără Sfârșit, adevărul etern.

Suntem Unul și, astfel, acesta este CEL CARE EȘTI TU.

²⁶ **Joc de cuvinte: matter = materie; to matter = a conta, a avea importanță; nothing matters = nimic nu contează sau, prin extrapolare, nimicul se materializează.**

²⁷ **Compară Ioan V, 19, 30 Noul Testament.**

Sunt copleșit de respect și venerație la citirea acestor cuvinte. Mulțumesc că ești aici cu mine în felul acesta. Mulțumesc că ești aici cu noi toți. Milioane de oameni au citit cuvintele din aceste dialoguri și milioane o vor mai face. Și ni se taie respirația la gândul darului pe care-l primim prin venirea Ta în inimile noastre.

Ființele Mele cele mai iubite – am fost întotdeauna în inimile voastre. Sunt bucuros că acum puteți cu adevărat să *Mă simțiți acolo*.

Întotdeauna am fost cu voi. Nu v-am părăsit niciodată. Eu sunt voi și voi sunteți Eu și Noi nu vom fi niciodată separați, *niciodat ă*, deoarece acest lucru *nu este posibil*.

Dar sunt unele zile în care mă simt îngrozitor de singur. Sunt momente în care simt că duc această luptă absolut singur.

Aceasta se întâmplă pentru că tu M-ai părăsit pe Mine, copilul Meu. Ai abandonat conștiința ta de Mine. Când ești conștient de Mine nu poți fi niciodată singur.

Și cum pot să rămân în această stare de conștiință?

Împărtășește-o cu ceilalți. Nu prin prozelitism, ci prin exemplu personal, în viețile altora, în sursa dragostei care sunt Eu Pentru că, ceea ce le dai tu altora, ție îți dai. Pentru că suntem numai Unul.

Mulțumesc. Da, mi-ai mai dat și înainte acest indiciu. Să fiu sursa. Ai spus că trebuie să fim în viețile altora sursa a ceea ce vrem să trăim noi înșine ca experiență.

Da. Acesta este marele secret. Aceasta este înțelepciunea secretă. *Faceți altora ceea ce vreți să vi se facă vouă.*

Toate problemele voastre, toate conflictele voastre, toate dificultățile voastre de a crea o viață de pace și bucurie pe planeta voastră se bazează pe incapacitatea voastră de a înțelege această îndrumare simplă și de a o urma.

M-am prins. Ai spus-o încă o dată atât de clar și atât de simplu, încât m-am prins. Voi încerca să nu „o mai pierd” niciodată.

Nu poți „să pierzi” ceea ce dăruiești. Amintește-ți mereu acest lucru.

Mulțumesc. Pot să-ți pun și alte întrebări despre suflet?

Mai am încă un comentariu destul de general de făcut în legătură cu viața așa cum o trăiți voi.

Te rog.

Ziceai că există momente în care simți că duci această luptă de unul singur.

Da

Care luptă?

Era o figură de stil.

Nu cred. Cred că era un indiciu real asupra felului în care tu (și mulți oameni) priviți cu adevărat viața.

În capul vostru este că ea e „o luptă” – că se desfășoară o adevărată bătălie.

Păi da, cam așa mi s-a părut mie uneori.

Ea nu este așa în mod intrinsec și nici nu trebuie să fie vreodată.

Te rog să mă ierți, dar îmi este foarte greu să cred.

Exact acesta este motivul pentru care acest lucru nu a devenit realitatea ta. Pentru că tu faci să fie real ceea ce crezi că este real. Adevăr îți spun Eu ție: nu s-a intenționat ca viața voastră să fie o luptă și nici nu trebuie să fie vreodată.

V-am dat uneltele cu care să vă creați realitatea voastră

cea mai grandioasă. Pur și simplu, ați ales să nu le folosiți. Sau, ca să mă exprim mai exact, *le-ați folosit greșit*.

Instrumentele la care mă refer aici sunt cele trei instrumente ale creației. Am vorbit mult despre ele în acest dialog. Știi care sunt?

Gândul, cuvântul și acțiunea.

Bun. Ți-ai amintit. L-am inspirat odată pe Mildred Hinckley, un învățător spiritual trimis de Mine, să spună: „V-ați născut cu puterea creatoare a universului pe vârful limbii”.

Aceasta este o afirmație cu implicații uluitoare. Tot așa este și acest adevăr pe care l-a rostit un altul dintre învățătorii trimiși de Mine:

„După credința voastră, Fie vouă”.

Aceste două afirmații au legătură cu gândul și cuvântul. Un altul dintre învățătorii trimiși de Mine a spus despre acțiune următoarele cuvinte:

„Începutul este Dumnezeu. Sfârșitul este acțiune. Acțiunea este Dumnezeu care creează – sau Dumnezeu trăit ca experiență”.

Tu ai spus asta în primul volum.

Primul volum a fost adus prin tine, fiul Meu, la fel cum toate marile învățături au fost inspirate de către Mine și

comunicate prin întrupări umane. Toți cei pe care aceste învățături îi fac să acționeze și să le împărtășească public, fără frică, sunt cei mai mari învățători trimiși de Mine.

Nu sunt sigur că m-aș plasa și pe mine în această categorie.

Cuvintele care ți-au fost inspirate pentru a le împărtăși altora au atins milioane de oameni. *Milioane*, fiul Meu.

Ele au fost traduse în 24 de limbi²⁸. Ele au ajuns pe tot globul.

Ce alt criteriu ai folosi tu pentru a-ți acorda statutul de mare învățător?

Criteriul acțiunilor și nu al cuvintelor cuiva.

E un răspuns foarte înțelept.

Iar acțiunile mele din timpul acestei vieți nu spun nimic bun despre mine și sigur că nu îmi acordă calificarea de învățător.

Deja ai scris mai mult decât au scris jumătate dintre învățătorii care au trăit vreodată.

Ce spui??

Spun ceea ce am spus prin Judith Schucman²⁹ în A

²⁸ În 1998.

²⁹ *Curs despre miracole*; apărut în 1975 în trei volume. Autoarea, care a fost medic psiholog, cercetătoare și profesoară de psihologie, l-a primit prin auto-dictare între 1965-1972. Cartea a fost tradusă în 25 de țări.

Course in Miracles: îi înveți pe alții ceea ce ai tu de învățat.

Crezi că trebuie să demonstrezi că ai atins perfecțiunea înainte de a-i putea învăța pe alții cum să ajungă la ea?

Iar în timp ce ți-ai făcut porția de ceea ce tu numești greșeli...

...mai mult decât atât...

...ai dat dovadă de un mare curaj în a face publică această conversație cu Mine.

Sau de mare neobrăzare.

De ce insiști să te denigrezi în felul acesta? *Cu toții* o faceți! Fiecare dintre voi! Vă negați propria voastră măreție, așa cum negați existența Mea *în* voi.

Nu eu! Eu nu am negat *niciodată* acest lucru!

Ce??

Păi, nu în ultima vreme...

Adevăr îți spun Eu ție: încă înainte să cânte cocoșul Mă vei nega de trei ori.

Fiecare gând care consideră Sinele tău ca fiind mai puțin important decât este în realitate, înseamnă o negare a Mea.

Orice cuvânt despre Sinele tău care te denigrează, înseamnă o negare a Mea.

Fiecare acțiune care trece prin Sinele tău și care vrea să

spună că nu ești destul de bun, sau care arată o lipsă a ta de orice fel, înseamnă într-adevăr o negare. Nu numai în gând, nu numai în cuvânt, ci și în faptă.

Chiar că...

Nu permite ca viața ta să reprezinte orice *altceva* decât cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care *ai avut-o vreodată* despre Cine Ești.

Și care este cea mai măreață viziune pe care ai avut-o vreodată despre Sinele tău? Nu este aceea că într-o zi vei fi un mare învățător?

Păi...

Nu e asta?

Da.

Atunci, așa să *fie*. Și așa și *este*. Până când o vei *nega* iarăși.

Nu o voi nega iarăși.

Nu?

Nu.

Dovedește-o.

Să o dovedesc?

Dovedește-o.

Cum?

Spune în clipa asta: „Sunt un mare învățător”.

Uf...

Haide, spune-o!

Sunt... vezi Tu, problema e că toate chestiile astea o să fie publicate. Sunt conștient că tot ceea ce scriu pe aceste foi de hârtie urmează să fie publicat undeva. Oamenii din Peoria urmează să citească aceste cuvinte.

Din Peoria! Ha! Ce-ai zice de *Beijing!*?

Bine, și în China. Exact asta era ideea. Oamenii mă întreabă - mă bat la cap - în privința volumului al treilea, după o lună de la apariția volumului al doilea! Am încercat să le explic de ce durează atât de mult. Am încercat să-i fac să înțeleagă cum este să duci acest dialog, când știi că *lumea întreagă* e cu ochii pe tine și așteaptă. E cu totul altfel decât în cazul primului și celui de-al doilea volum. Amândouă erau dialoguri făcute fără o intenție anumită. Nici măcar n-am știut că *vor deveni* cărți.

Ba da, ai știut. În străfundurile inimii tale, ai știut.

Bine, probabil că am sperat că așa va fi. Dar acum *știu* și e cu totul altceva când scriu pe această foaie de hârtie.

Deoarece acum tu știi că toată lumea va citi fiecare

cuvânt din ceea ce scrii.

Da. Și acum vrei ca eu să spun că sunt un mare învățător. Mi-e greu să o fac în fața tuturor acestor oameni.

Ai vrea să îți cer să faci această declarație în particular? Așa crezi tu că poți deveni puternic? Ți-am cerut să declari în *public* Cine Ești, exact pentru că acum te afli în public. Întreaga idee era să te fac să o spui public.

Declarația publică este forma cea mai înaltă de manifestare a viziunii pe care o ai despre tine.

Trăiește cea mai grandioasă versiune despre cea mai măreață viziune pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești. Începe să o trăiești, declarând-o.

În public.

Primul pas în a o face să fie așa este prin a afirma că este așa.

Dar ce se întâmplă cu modestia? Cu decența? Se cade să declarăm în fața tuturor celor pe care-i întâlnim părerea noastră cea mai măreață despre noi înșine?

Așa a făcut fiecare mare maestru.

Da, dar nu cu aroganță.

Afirmația „Eu sunt Viața și Calea” nu e „arogantă”? Ce

zici, ți se pare suficient de arogantă?

Ai zis că niciodată nu o să mă mai negi, dar de zece minute încoace nu faci altceva decât să încerci să motivezi de ce o faci.

Eu nu *Te* neg. Vorbim aici despre cea mai măreață viziune despre *mine*.

Cea mai măreață viziune a ta despre tine *este* Eu! *Acesta sunt Eu!* Când negi cea mai mare parte din tine, Mă negi pe Mine. Adevăr îți spun Eu ție: înainte de răsăritul soarelui o vei face de trei ori³⁰.

Doar dacă nu o vei face.

Doar dacă nu o vei face. E adevărat. Și tu ești singurul care poate decide. Numai tu poți să alegi.

Cunoști cumva vreun mare învățător care a fost și mai mare învățător în particular? Buddha, Iisus, Krishna – toți erau învățători în public, nu-i așa?

Da. Dar există mari învățători care nu sunt foarte cunoscuți. Mama mea a fost unul dintre ei. Chiar tu ai spus-o mai devreme. Nu e nevoie să fii foarte cunoscut ca să fii un mare învățător.

Mama ta a fost un sol. Un mesager. Un pregătitor de drumuri. Ea te-a pregătit pe *tine* pentru acest drum,

³⁰ Compară Ioan XIV, 6. Noul Testament.

arătându-ți drumul. Dar și tu ești un învățător.

Dar oricât de bun învățător știi tu că a fost mama ta, se pare că ea nu te-a învățat să nu te negi niciodată. Acest lucru *îi vei învăța tu pe alții.*

O, cât de mult îmi doresc acest lucru! Asta vreau să fac!

Să nu „vrei”. S-ar putea să nu capeți ceea ce „vrei”. Declari doar că „vrei” ceva și cu atâta te alegi – te alegi cu *vrutul.*

În regulă! Bine! Nu „vreau”, aleg!

Așa-i mai bine. Mult mai bine. Ce alegi?

Aleg să-i învăț pe alții să nu se nege niciodată.

Bine, și ce altceva alegi să-i mai înveți?

Aleg să-i învăț pe alții să nu Te nege niciodată pe Tine - Dumnezeu. Pentru că, a Te nega pe Tine înseamnă a se nega pe ei înșiși - și, a se nega pe ei înșiși, înseamnă a Te nega pe Tine.

E bine. Și alegi să-i înveți aceasta în mod accidental, aproape „la întâmplare”? Sau alegi să-i înveți într-un mod măreț, ca și când ai face-o cu un scop bine definit?

Aleg să-i învăț cu un scop bine definit. Cu măreție. Așa cum făcea și mama. Mama m-a învățat *cu adevărat* să nu îmi neg niciodată Sinele. M-a învățat

asta în fiecare zi. A fost, dintre toate, persoana care m-a încurajat cel mai tare. M-a învățat să am credință în mine și în Tine. Eu ar trebui să fiu un astfel de învățător. Eu aleg să fiu un astfel de învățător și să comunic întreaga înțelepciune pe care mi-a transmis-o mama mea. Din întreaga ei viață, și nu doar din cuvintele ei, a făcut ea o învățătură. Asta te face să fii un mare învățător.

Ai dreptate. Mama ta a fost un mare învățător. Și ai avut dreptate și în celălalt adevăr pe care l-ai rostit. *Nu e necesar* să fii foarte cunoscut ca să fii un mare învățător. Te-am „testat”. Am vrut să văd până unde ajungi.

Și „am ajuns” unde „se presupunea că trebuie să ajung”?

Ai ajuns acolo unde ajung toți marii învățători. La propria ta înțelepciune. La propriul tău adevăr. Acolo trebuie să ajungi întotdeauna, pentru că *de acolo* trebuie să *vii* ca să înveți omenirea.

Știu. Știu acest lucru.

Și care e propriul tău *adevăr cel mai profund* despre Cine Ești?

Eu sunt...

...un mare învățător.

Un mare învățător al adevărului etern.

Uite că ai spus-o! Ai spus-o cu calm, ai rostit-o cu blândețe. Uite că ai spus-o! În inima ta, tu știi adevărul și ai vorbit din mimă.

Nu te lauzi și nimeni nu va lua aceste cuvinte drept o laudă de sine. Nu sunt vorbe-n vânt, și nimeni nu le va considera o fanfaronadă. Nu te bați cu pumnii în piept; îți deschizi inima, ceea ce e cu totul altceva

În inima lor, toți știu Cine sunt. Sunt o balerină nemaipomenită sau un avocat nemaipomenit sau un actor nemaipomenit sau cel mai bun jucător de baseball. Sunt un detectiv nemaipomenit sau un negustor nemaipomenit, sau un părinte nemaipomenit sau un arhitect nemaipomenit, un poet nemaipomenit sau un conducător nemaipomenit, un constructor nemaipomenit sau un vindecător nemaipomenit. Și ei sunt, fiecare în parte, *o persoană nemaipomenită*.

În inima lor toți știu Cine sunt. Dacă-și deschid inima, dacă împărtășesc cu alții dorințele inimii lor, dacă trăiesc adevărul pe care-l simt în inimă, ei își umplu viața cu măreție.

Tu ești un mare învățător. De unde crezi că-ți vine acest har?

De la Tine.

Prin urmare, când tu afirmi Cine Ești Tu, pur și simplu, afirmi cine sunt Eu. Afirmă întotdeauna că Eu sunt Sursa și nimeni nu va mai fi deranjat că afirmi despre tine că ai fi nemaipomenit.

Dar Tu mai îndemnat întotdeauna să afirm *despre mine însumi* ca fiind Sursa.

Tu *ești* Sursa – a tot ceea ce *sunt* Eu. Marele învățător care ți-e atât de familiar a spus „Eu sunt Calea și Viața”. El a mai spus. „Toate aceste lucruri îmi vin de la Tatăl. Fără Tatăl. Eu nu sunt nimic”.

Și tot El a spus.

„Eu și Tatăl Una suntem”.

Înțelegi?

Nu suntem decât Unul.

Exact.

Ceea ce ne aduce înapoi la sufletul uman. Pot să mai pun niște întrebări despre suflet?

Dă-i drumul.

Bine. Câte suflete există?

Unul.

Da, în sensul cel mai larg. Dar câte „individualizări” ale Unuia care Este Totul există?

Hei. Îmi place cuvântul ăla. Îmi place cum ai folosit cuvântul ăla. Energia Unică, cea care este Energia întregului *se individualizează* pe ea însăși în multe părți distincte. Îmi place chestia asta.

Mă bucur. Deci câte individualizări ai creat? Câte suflete există?

N-aș putea să-ți răspund în termeni pe care să-i înțelegi.

Pune-mă la încercare. E un număr constant? E un număr care se schimbă mereu? Un număr infinit? Ai creat „suflete noi” de la „lotul original” înapoi?

Da, e un număr constant. E un număr în continuă schimbare. Da, e un număr infinit. Da, am creat suflete noi și nu, nu am creat.

Nu înțeleg.

Știu.

Doamne, ajută-mă!

Chiar ai spus asta?

Ce să spun?

Ai spus „Doamne, ajută-mă!”?

Aha, foarte inteligent. Bine, o să înțeleg treaba asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l mai fac. Așa că, ajută-mă, Doamne!

Am să te ajut. Ești hotărât, așa că am să te ajut – deși te

avertizez că este dificil să prinzi sau să înțelegi infinitul dintr-o perspectivă care este finită. Și totuși, hai să-ncercăm!

Excelent!

Da, excelent. Să începem prin a observa că întrebările tale insinuează că există o realitate numită timp. De fapt, o astfel de realitate nu există. Există numai un singur moment. Și acesta este momentul etern de Acum.

Toate lucrurile care s-au întâmplat vreodată, se întâmplă Acum, și se vor întâmpla vreodată – se petrec în acest moment. Nimic nu s-a întâmplat „înainte”, deoarece *nu există* înainte. Nimic nu se va întâmpla „după”, deoarece *nu există* după. Întotdeauna există numai Chiar Acum.

Eu mă schimb în mod constant în acest Chiar Acum al lucrurilor. Numărul de modalități în care Eu Mă „individualizez” (îmi place cuvântul tău!) este, prin urmare, întotdeauna *diferit și întotdeauna același*. Dat fiind că există numai *acum*, numărul de suflete este întotdeauna constant. Dar dat fiind că ție îți place să gândești despre Acum în termeni de *acum* și *atunci*, el este în permanentă schimbare. Am atins acest subiect mai devreme, când am vorbit despre reîncarnare, despre

forme inferioare de viață și despre cum „se întorc” sufletele.

Întrucât Eu sunt în permanentă schimbare, numărul de suflete este infinit. Dar, într-un anumit „moment în timp” el apare a fi finit.

Și da! există „suflete noi”, în sensul că ele și-au permis, după ce au atins conștiința supremă și s-au unit cu realitatea supremă, „să uite” în mod voluntar totul și „să o ia de la capăt” – ele au decis să se mute într-un nou loc de pe Roata Cosmică și unele au ales să fie din nou „suflete tinere”. Dar toate sufletele sunt parte din lotul original, întrucât toate sunt create (au fost create, vor fi create) în Unicul Moment de Acum.

Prin urmare, numărul este finit și infinit, în schimbare și neschimbat, depinde cum îl privești.

Din cauza acestei caracteristici a realității supreme, Eu sunt adesea numit Cel care Mișcă Rămânând Nemișcat. Eu sunt Cel care Se Mișcă întotdeauna și Nu S-a Mișcat Niciodată, Cel care Se Schimbă întotdeauna și Nu S-a Schimbat Niciodată.

Bine. M-am prins. Nimic nu e absolut în ceea ce Te privește. Cu excepția faptului că totul este absolut. Doar dacă nu este.

Exact. Precis. Chiar că „te-ai prins”! Bravo!

Adevărul este că probabil am înțeles dintotdeauna toată chestia asta.

Da.

Cu excepția momentelor când nu am înțeles-o.

E corect.

Doar dacă nu este.

Exact.

Eu sunt primul.

Nu. Eu sunt primul. Tu ești al doilea.

Pam - pam! Deci Tu ești Abbott și eu sunt Costello³¹, și totul este doar un spectacol de revistă.

Doar dacă nu este. Există momente și evenimente pe care s-ar putea să vrei să le iei în serios.

Doar dacă nu vreau.

Doar dacă nu vrei.

Deci, întorcându-ne încă o dată la subiectul despre suflete...

Hei, uite un titlu grozav de carte... *Subiectul despre Suflete*. Poate o s-o scriem. **Glumești? Asta și facem!**

Doar dacă nu o facem.

E adevărat.

³¹ **Personaje comice din spectacole de revistă americane : William Abbot 1898-1974, Lou Costello 1908-1951.**

Doar dacă nu este.

Nu se știe niciodată.

Cu excepția momentelor când se știe.

Vezi? *Ai prins* totul. Acum îți reamintești cum stau lucrurile cu adevărat și te amuzi! Te întorci la „lumină”. Te *luminezi*. Aceasta se înțelege prin numinare.

Îți stă mintea-n loc!

Așa e! Numai că mintea ta e bine pornită!

Da. Asta se cheamă „a trăi în contradicție”. Ai vorbit de multe ori despre asta. Întorcându-ne la subiectul despre suflete, care e diferența dintre suflet bătrân și suflet tânăr?

Un trup făcut din energie (adică o parte din Mine) se poate considera pe el însuși ca fiind „tânăr” sau „bătrân”, în funcție de ce alege după ce atinge conștiința deplină.

Când se întorc pe Roata Cosmică, unele suflete aleg să fie suflete „bătrâne” și unele aleg să fie „tinere”.

Într-adevăr, dacă n-ar exista experiența numită „tânăr”, n-ar putea exista nici experiența numită „bătrân”. Astfel că anumite suflete „s-au oferit voluntar” să fie numite „tinere” și altele să fie numite „bătrâne”, astfel încât Sufletul Unic care este în realitate Tot Ceea Ce Există să se poată cunoaște pe sine însuși pe deplin.

Tot așa, anumite suflete au ales să fie numite „bune” și altele „rele”, exact din același motiv. Și aceasta este cauza pentru care niciun suflet nu este pedepsit vreodată. De ce ar dori Sufletul Unic să pedepsească o Parte din El însuși pentru că este o porțiune din întreg?

Acest lucru este explicat foarte frumos în povestea pentru copii *The Little Soul and The Sun*³² într-un mod foarte simplu, ca până și un copil să îl înțeleagă.

Ai un mod de a exprima lucrurile atât de elocvent, de a expune concepte extrem de complexe atât de clar, încât până și un copil *poate* să înțeleagă.

Mulțumesc.

Iată o altă întrebare despre suflete. Există ceva care se numește „suflete pereche”?

Da. Dar nu așa cum le înțelegeți voi.

Ce anume e diferit?

Ați făcut din „sufletul pereche” o noțiune romantică, cu înțelesul „jumătatea ta”. În realitate, sufletul uman – partea din Mine care „se individualizează” – este mult mai extins decât ți-ai imaginat tu vreodată.

Cu alte cuvinte, ceea ce eu numesc suflet este mai mare decât cred.

³² „Micul Suflet și Soarele”, carte pentru copii scrisă de Neale Donald Walsch.

Mult mai mare. Nu este aerul dintr-o cameră. Este aerul din întreaga casă. Iar casa aceea are multe camere. „Sufletul” nu se limitează la o singură identitate. Nu este „aerul” din sufragerie. Și nici sufletul nu este „despicat” în doi indivizi care sunt numiți suflete pereche. Nu este combinația „aerului” din sufragerie-hol. Este „aerul” din *întregul lăcaș*.

Iar în împărăția Mea există multe lăcașuri. Și întrucât același aer plutește în jurul, în și prin fiecare lăcaș, poți simți că aerul din camerele unui lăcaș este „intim”. Poți să intri într-una din aceste camere și să spui: „E intim” aici”.

Înțelegi, astfel, că există un Suflet Unic. Dar ceea ce numești suflet individualizat este ceva imens care plutește în și prin sute de forme fizice.

În același timp?

Nu există ceva ce se numește timp. Îți pot răspunde la întrebare cu: „da și nu”. Câteva dintre formele fizice învăluite de către sufletul tău „trăiesc acum”, în limitele înțelegerii tale. Altele se individualizează în forme care sunt acum ceea ce tu ai numi „moarte” Și câteva au învăluit forme care trăiesc în ceea ce tu numești „viitor”. Desigur că totul se întâmplă chiar acum și, totuși, corneala voastră numită timp servește ca instrument

care-ți permite să ai un sentiment mai intens al experienței trăite.

Prin urmare, aceste sute de corpuri fizice pe care sufletul meu „le-a învăluit” - ce cuvânt interesant ai folosit! - sunt toate „sufletele mele pereche”?

Da. E o explicație mai apropiată de adevăr decât înțelesul pe care l-ați dat acestui termen până acum.

Și câteva dintre sufletele mele pereche au trăit înainte?

Da. În termenii tăi, da.

Stai un pic! Cred că tocmai *am prins* ceva aici! Aceste părți din mine care au trăit „înainte” sunt ceea ce aș descrie eu acum ca fiind „viețile mele trecute”?

Bine gândit! Ai prins ideea! Da! Unele dintre acestea *sunt* „celelalte” vieți pe care le-ai trăit „înainte”. Și unele nu sunt. Iar alte părți ale sufletului tău învăluie trupurile care vor fi vii în ceea ce numești viitorul tău. Iar altele sunt întrupate în diferite forme de viață care trăiesc pe planeta ta chiar acum

Când dai peste una dintre ele, simți un sentiment instantaneu de afinitate. Uneori s-ar putea chiar să spui: „trebuie că ne-am petrecut o „viață trecută” împreună. Și

ai dreptate. *Într-adevăr*, ați petrecut o „viață trecută” *împreună*. Fie ca *aceeași formă fizică*, fie ca două forme în aceeași Continuitate Spațiu-Timp.

Este extraordinar. Asta explică totul!

Da, așa este.

Cu excepția unui singur lucru.

Care-i acela?

Cum se întâmplă că atunci când eu *știu* că mi-am petrecut „o viață trecută” împreună cu cineva și chiar o știu, o simt în oase, ceilalți nu simt nimic din toate astea când le spun acest lucru? Cu *asta* cum rămâne?

Este din cauza confuziei pe care o faceți între „trecut” și „viitor”.

Hâi?

Ți-ai petrecut o altă viață cu ele – dar nu o viață trecută.

E vorba de o viață „viitoare”?

Exact. Totul se întâmplă în Momentul Etern de Acum și tu ești conștient de ceea ce, într-un fel, *nu s-a întâmplat încă*.

Atunci de ce nu-și „amintesc” și ei viitorul?

Acestea sunt vibrații foarte subtile, iar unii dintre voi sunteți mai sensibili la ele decât alții. Apar chiar diferențe

de la persoană la persoană. Puteți fi mai „sensibili” la experiențele voastre „trecute” sau „viitoare” trăite cu o persoană, mai degrabă decât cu alta. De obicei, asta înseamnă, că v-ați petrecut acel timp ca parte a sufletului vostru uriaș care învăluie *același* trup. Însă, atunci când există acea senzație „că v-ați mai întâlnit înainte”, dar ea nu e la fel de puternică, s-ar putea să însemne că ați împărțit împreună același „timp”, dar nu același trup. Pesemne că ați fost (sau veți fi) soț și soție, frate și soră, părinte și copil, iubit și iubită.

Acestea sunt legături puternice și e natural ca voi să le simțiți când „vă întâlniți din nou” pentru „prima dată” în „această” viață.

Dacă ceea ce spui este adevărat, asta ar explica fenomenul căruia nu am fost niciodată în stare să-i găsesc explicația - fenomenul în care mai multe persoane din această „viață” pretind că își amintesc că au fost Ioana d’Arc. Sau Mozart. Sau o altă persoană celebră din „trecut”. Am crezut întotdeauna că aceasta era o dovadă în sprijinul celor care spun că reîncarnarea este o doctrină falsă, devreme ce mai multe persoane pretind că au fost aceiași persoană în trecut? Acum văd cum este

posibil! Tot ceea ce s-a întâmplat este că puține dintre persoanele conștiente care acum sunt învăluite de un singur suflet își „reamintesc” (devin iarăși membri³³ din) acea parte a sufletului unic care a fost (este *acum*) Ioana d’Arc.

Cerule, aceasta sparge granițele oricărei îngrădiri și face ca totul să fie posibil! În clipa în care mă voi surprinde, pe viitor, spunând „este imposibil”, voi ști că nu fac altceva decât să demonstrez că sunt foarte multe lucruri pe care nu le știu.

E bine să-ți amintești asta. E foarte bine să îți amintești.

Iar dacă putem avea mai mult decât un singur „suflet pereche”, aceasta ar explica posibilitatea ca noi să trăim experiența acelor intense „sentimente de suflet pereche” față de mai mult decât o singură persoană în timpul vieții - și chiar cu mai mult decât *o singură persoană în același timp!*

Așa este.

Deci, este posibil să iubești mai mult decât o singură persoană în același timp.

Desigur.

Vreau să spun, să simțim acel gen de dragoste

³³ Joc de cuvinte: remember = a-și aminti; member = membru.

personală intensă pe care o rezervăm de obicei unei singure persoane - sau, cel puțin, unei singure persoane *în același timp*.

De ce ai vrea vreodată să „rezervi” dragoste? De ce ai vrea să o ții în rezervă?

Pentru că nu e corect să iubesc mai mult decât o singură persoană „în felul acesta”. Este o trădare.

Cine ți-a spus asta?

Toată lumea. Toată lumea îmi spune asta. Mi-au spus-o părinții mei. Mi-a spus-o religia mea. Mi-o spune societatea. Toată lumea îmi spune asta!

Acestea sunt câteva dintre acele „păcate ale părinților” care sunt trecute asupra copiilor.

Propria ta experiență te învață un lucru - că a iubi pe toată lumea *pe deplin* este cea mai mare bucurie pe care o poți avea. Dar părinții, profesorii, preoții îți spun altceva - că nu poți iubi „în felul acesta” decât o singură persoană în același timp. Și acum nu vorbim numai despre sex. Dacă tu consideri că, *într-o anumită privință*, cineva este tot așa de special ca altcineva, adesea ți se impune să simți că l-ai trădat pe celălalt.

Corect! Exact! Chiar așa am stabilit noi!

În cazul ăsta, tu nu exprimi dragoste adevărată, ci o

variantă contrafăcută.

În ce măsură i se va permite dragostei să se exprime în cadrul experienței umane? Ce îngrădiri să ne fixăm - unii ar zice, *trebuie* să ne fixăm - când exprimăm acest sentiment? Dacă toate energiile sociale și sexuale ar fi dezlănțuite fără restricții, care ar fi rezultatul? Oare libertatea completă, socială și sexuală reprezintă abdicarea de la toate responsabilitățile - sau punctul lor culminant?

Orice încercare de a restrânge exprimările naturale ale dragostei reprezintă o negare a experienței libertății - și, astfel, o negare a sufletului însuși. Pentru că sufletul *înseamnă* libertatea personificată. Dumnezeu *este* libertate prin definiție - pentru că Dumnezeu este nelimitat și nu are *niciun fel* de restricții. Sufletul este Dumnezeu în miniatură. De aceea, sufletul se revoltă împotriva oricărei îngrădiri și moare din nou, de fiecare dată când acceptă granițe impuse din afară.

Din acest punct de vedere, nașterea însăși este o moarte și moartea este naștere. Pentru că, în momentul nașterii, sufletul este constrâns de îngrădirile groaznice ale unui trup, iar la moarte scapă iarăși de aceste constrângeri. Același lucru îl face și în timpul somnului.

Întors la libertate, sufletul zboară – și se înveselește încă o dată, trăind experiența și expresia adevăratei sale naturi.

Poate fi adevărata sa natură trăită și exprimată atâta timp cât el se află *împreună* cu trupul?

Aceasta este întrebarea pe care ți-o pui – și ea duce chiar la motivul și scopul vieții însăși. Pentru că, dacă viața împreună cu trupul nu e nimic altceva decât o închisoare sau o îngrădire, atunci ce e bun în ea și care îi pot fi funcțiile și, cu atât mai mult, care îi este justificarea?

Da, presupun că asta am vrut să întreb. Și pun această întrebare în numele tuturor ființelor de pretutindeni care au simțit acele constrângeri groaznice ale experienței umane. Și nu vorbesc despre îngrădirile fizice...

...știu că nu.

...ci despre cele emoționale și psihologice.

Da, știu. Înțeleg. Toate neliniștile tale sunt legate de aceeași întrebare mai extinsă.

Da, bine. Lasă-mă să termin. Toată viața am fost profund frustrat de incapacitatea lumii de a mă lăsa să-i iubesc pe toți exact așa cum doream.

Când eram tânăr, era problema de a nu vorbi cu

străini, de a nu spune ceea ce nu trebuie. Îmi aduc aminte cum, odată, mergând cu tata pe stradă, am dat peste un sărac care cerșea. Mi-a fost imediat milă de bietul om și am vrut să-i dau câteva monezi din buzunar. Tata m-a oprit și m-a tras de acolo. „E doar un gunoi”, a spus el. Aceasta era eticheta pe care tata o punea tuturor celor care nu se ridicau la nivelul a ceea ce el definea ca om de valoare.

Mai târziu, îmi amintesc de o experiență cu fratele meu mai mare, care nu mai locuia cu noi și căruia nu i s-a permis să intre în casă în Ajunul Crăciunului, din cauza unui scandal pe care-l avusese cu tata.

Îmi iubeam mult fratele și voiam ca el să fie cu noi în seara aceea, dar tata l-a oprit în prag și i-a interzis să intre în casă. Mama era disperată (era fiul ei dintr-un mariaj anterior), iar eu eram, pur și simplu, dezorientat. Cum se putea ca, din cauza unei simple discuții, noi să nu-l iubim sau să nu-l vrem pe fratele meu în casă în Ajunul Crăciunului?

Ce fel de neînțelegere putea să fie atât de groaznică încât să i se permită să ne strice Crăciunul, când până și războaiele erau oprite printr-un armistițiu de 24 de ore? Inima mea de

copilaș de 7 ani implora să afle răspunsul.

Când am mai crescut, am învățat că nu numai mânia e cea care împiedică dragostea să se reverse, ci și frica. De aceea, nu trebuia să vorbim cu străini - dar nu numai când eram copii lipsiți de apărare. Chiar și atunci când eram adulți. Am învățat că nu numai că nu era în regulă să îi saluți și să-i întâmpini pe străini cu deschidere și bucurie, dar că exista și o anumită etichetă care trebuia respectată când făceai cunoștință cu cineva - și niciuna nu avea niciun sens pentru mine. Eu voiam să știu *totul* despre acea persoană și voiam ca ei să știe totul despre mine. Dar, *nu*. Regulile spuneau că trebuia să mai așteptăm.

Iar acum, în viața mea de adult, când intră în joc sexualitatea, am învățat că regulile sunt încă și mai rigide, și mai limitative. *Și nici acum nu înțeleg nimic.*

Consider doar că vreau să iubesc și să fiu iubit - că vreau doar să iubesc pe toată lumea, în orice mod mi se pare natural și în orice fel îmi face plăcere. Dar societatea are legile și regulile ei în această privință - și sunt atât de rigide, încât *chiar*

dacă cealaltă persoană care este implicată e de acord să aibă o experiență, dacă societatea nu e de acord, se consideră că cei doi îndrăgostiți fac ceva „greșit” și astfel sunt condamnați pe vecie.

Ce este asta? Despre ce este vorba?

Ai spus-o tu însuși. Frica. E vorba numai despre fiică.

Dar oare nu sunt aceste frici justificate? Nu sunt oportune aceste restricții și constrângeri, date fiind comportamentele neamului nostru? De exemplu, un bărbat întâlnește o femeie mai tânără, se îndrăgostește de ea (sau „intră în păcat”) și își părăsește soția. Am dat un singur exemplu. Și iat-o pe nevastă, părăsită cu copii și fără serviciu la 39 sau 43 de ani - sau, încă și mai rău, lăsată într-o situație fără ieșire la 64 de ani de un bărbat de 68 care s-a îndrăgostit de o femeie mai tânără decât propria lui fiică.

Supoziția ta este că bărbatul pe care îl descrii a încetat de a-și mai iubi soția de 64 de ani?

Păi, comportamentul lui asta arată.

Nu. Nu pe soția lui nu o mai iubește și nu de ea caută să scape, ci de îngrădirile care i se impun.

O, prostii! E desfrâu, pur și simplu. Este un moș

care încearcă doar să-și recapete tinerețea, care vrea să fie cu o femeie mai tânără și care nu este în stare să-și înfrâneze poftele infantile și să-și țină promisiunea făcută partenerei lui, care a rămas cu el în decursul anilor buni sau răi.

Bineînțeles. Ai descris perfect lucrurile. Dar nimic din ceea ce ai spus nu a schimbat ceva din ceea ce am spus Eu. Practic, în fiecare dintre aceste cazuri, bărbatul nu a încetat de ași mai iubi nevasta. Revolta a fost creată de îngrădirile pe care soția lui le-a impus, sau de cele impuse de către femeia mai tânără, care nu vrea să mai aibă nicio legătură cu el, dacă el mai rămâne cu nevasta.

Ceea ce încerc să subliniez este că sufletul se revoltă *întotdeauna* împotriva îngrădirilor. *De orice fel ar fi ele.* Aceasta este scânteia care a aprins *fiecare* revoluție din istoria omenirii, și nu doar revolta care-l face pe un bărbat să-și părăsească soția, sau pe o soție să-și părăsească dintr-odată bărbatul (ceea ce, că veni vorba, se mai întâmplă).

Sunt sigur că Tu nu pledezi pentru abolirea totală a îngrădirilor comportamentale de orice fel! Asta ar însemna anarhie comportamentală. Haos social. Sunt sigur că Tu nu pledezi ca oamenii să aibă

„aventuri” sau - mi se taie picioarele! - *mariaje deschise!*

Eu nu pledez pentru sau contra *ceva*. Eu nu sunt nici „pentru” nici „împotriva” a *ceva*. Neamul omenesc continuă să încerce să facă din Mine un gen de Dumnezeu care e „pentru” sau „împotriva”, iar Eu nu sunt așa *ceva*.

Eu doar observ cum stau lucrurile. Pur și simplu, privesc cum voi creați *propriile* voastre sisteme de ceea ce este corect și greșit, pentru și contra, și stau să văd dacă ideile voastre în această privință vă folosesc la *ceva*, în lumina a ceea ce voi spuneți că alegeți și doriți, ca specie și ca indivizi.

Acum, despre problema „căsătoriei deschise”.

Nu sunt nici pentru și nici împotriva „căsătoriei deschise”. Dacă voi optați sau nu pentru ea, depinde de ceea ce decideți că doriți de la o căsătorie. Iar decizia voastră în *această privință* îl creează pe Cine sunteți față de experiența pe care voi o numiți „căsătorie” Pentru că lucrurile stau așa cum v-am spus: Fiecare acțiune e un act de definire de sine.

Când luați o hotărâre, este important să vă asigurați că se răspunde la întrebarea potrivită. Întrebarea referitoare la așa numita „căsătorie deschisă”, de exemplu, nu este

„e cazul să avem o căsătorie deschisă în care este permis contactul sexual al ambelor părți cu persoane din afara mariajului?”; întrebarea este „Cine sunt Eu – și Cine suntem Noi – față de experiența numită căsătorie?”

Răspunsul la această întrebare se va afla în răspunsul la întrebarea mai extinsă referitoare la viață în întregul ei: Cine *sunt* Eu – *atât!* – față de orice, în relație cu orice: Cine sunt Eu și Cine Aleg Eu să fiu?

După cum am spus de nenumărate ori în acest dialog, răspunsul la această întrebare este răspunsul la orice întrebare.

Dumnezeule, mă simt frustrat, deoarece răspunsul la acea întrebare este atât de larg și atât de general, încât nu răspunde la nicio întrebare.

Chiar așa? Atunci care este răspunsul tău la această întrebare?

Potrivit cu aceste cărți - potrivit cu ceea ce Tu pari a spune în acest dialog - eu sunt „dragoste”. Aceasta sunt Eu cu Adevărat.

Excelent! *Ai învățat!* E corect. Tu ești dragoste. Dragostea e singurul lucru care există. Deci, tu ești dragoste, Eu sunt dragoste și nu există nimic care *să nu fie* dragoste.

Dar frica?

Frica este acel lucru care tu nu ești. Frica este Falsa Certitudine care Pare Reală. Frica este opusul dragostei pe care tu ai creat-o în realitatea ta, astfel încât să poți cunoaște prin experiență Ceea Ce Tu Ești.

Iată ce este adevărat în lumea relativă a existenței tale: în absența a ceea ce nu ești, ceea ce ești... *nu este*.

Da, da, am trecut prin asta de nenumărate ori în dialogul nostru. Dar când a fost vorba de nemulțumirea mea, am senzația că Te-ai eschivat. Ziceam că răspunsul la întrebarea referitoare la Cine suntem (adică dragoste) este atât de larg, încât îl face a fi un non-răspuns - ceva ce nu e deloc răspuns la aproape orice altă întrebare. Spui că el este răspunsul *la fiecare* întrebare, iar eu spun că nu e răspuns la *niciuna* - și cu atât mai puțin la una anumită, cum ar fi „e cazul să avem o căsătorie deschisă”?

Dacă acest lucru ți se pare a fi adevărat, e din cauză că nu știi ce înseamnă dragoste.

Oare știe cineva? Rasa umană se străduiește să-și dea seama ce înseamnă aceasta, încă de la începutul vremurilor.

Care nu există.

Care nu există, da, da, știu. E un fel de a vorbi.

Stai să văd dacă, folosind „felul vostru de a vorbi”, pot găsi câteva cuvinte și câteva moduri de a vă explica ce este dragostea.

Splendid. Ar fi grozav!

Primul cuvânt care-mi vine în minte e neîngrădit. Dragostea e fără limite.

Ne-am întors de unde am plecat când am început acest subiect. Mergem în cerc.

Cercurile sunt bune. Nu le subestima. Continuă să mergi în cerc. Continuă să te învârti în jurul întrebării. E bine să o faci. E bine să repetăm. E bine să revenim, să reafirmăm.

Uneori îmi pierd răbdarea.

Uneori?! Mă faci să râd!

Bine, bine, continuă cu ce ziceai.

Dragostea este fără limite. Nu există început și nici sfârșit. Nici înainte și nici după. Dragostea a fost întotdeauna, este întotdeauna și va fi întotdeauna.

Deci dragostea este permanentă. Este realitatea permanentă.

Să ne întoarcem la un alt cuvânt pe care l-am folosit – libertate. Dacă dragostea este fără limite și permanentă,

atunci dragostea este... liberă. Dragostea înseamnă libertate absolută.

În realitatea oamenilor, vei descoperi că întotdeauna cauți să iubești și să fii iubit. Vei descoperi că întotdeauna tânjești ca acea dragoste să fie fără limite. Și vei descoperi că întotdeauna dorești să fii liber să o exprimi.

Vei căuta libertate, neîngrădire și eternitate în fiecare trăire a dragostei. E posibil să nu o obții întotdeauna, dar asta este ceea ce cauți. Și asta cauți, deoarece asta *înseamnă* dragoste și tu o știi în adâncul inimii tale, pentru că tu *ești* dragoste și, prin exprimarea dragostei, cauți să cunoști și să trăiești experiența lui Cine și Ce Ești.

Tu ești viața care exprimă viață, dragostea care exprimă dragoste. Dumnezeu care îl exprimă pe Dumnezeu.

Și, prin urmare, toate aceste cuvinte sunt sinonime. Gândește-te la ele ca la același lucru:

DUMNEZEU

VIAȚĂ

DRAGOSTE

NELIMITAT

ETERN

LIBER

Orice care nu este unul dintre aceste lucruri, nu este

niciunul din aceste lucruri.

Tu ești toate aceste lucruri și, mai devreme sau mai târziu, vei căuta *să trăiești experiența* de tine însuși ca fiind toate aceste lucruri.

Ce înseamnă „mai devreme sau mai târziu”?

Depinde de momentul în care-ți depășești frica. După cum am spus, frica este Falsa Certitudine care Pare Reală. Ea e ceea ce tu nu ești.

Vei căuta să trăiești experiența a Ceea ce Ești, atunci când vei fi terminat de a trăi experiența a ceea ce nu ești.

Cine vrea să trăiască experiența fricii?

Nimeni nu vrea; alții vă învață să o trăiți.

Un copil nu știe ce este frica. El crede că poate să facă orice. Un copil nu știe nici ce înseamnă lipsa de libertate. El crede că poate să iubească pe oricine. Un copil nu știe nici ce înseamnă lipsa de viață. Copiii cred că vor trăi veșnic – iar oamenii care se comportă ca niște copii cred că nimic nu le poate face rău. Un copil nu știe nici ce înseamnă lucruri ne-Dumnezeiești – până când adulții nu-l învață despre lucruri ne-Dumnezeiești.

Și, astfel, copiii aleargă în pielea goală și-i îmbrățișează pe toți, negândindu-se la nimic rău. O, dacă ar putea face și adulții același lucru!

Da, dar copiii fac aceasta cu frumusețea inocenței. Adulții nu pot să se întoarcă la inocență, pentru că, atunci când adulții „sunt în pielea goală”, acest lucru ține întotdeauna de sex.

Da, și, bineînțeles, Doamne ferește ca „ceea ce ține de sex” să fie trăit ca experiență în mod inocent și liber.

Într-adevăr. Dumnezeu *chiar* că interzice acest lucru. Adam și Eva erau absolut fericiți când alergau goi prin Grădina Eden-ului, până când Eva a mâncat din fructul pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Atunci Tu ne-ai condamnat la starea noastră prezentă, deoarece noi suntem cu toții vinovați de acest păcat originar.

Eu nu am făcut așa ceva.

Știu asta. Dar trebuia să arunc o înțepătură către grupările religioase organizate.

Încearcă să eviți să mai faci așa ceva, dacă poți.

Da, așa ar trebui. Grupările religioase organizate au foarte puțin simț al umorului.

Iar ai început!?

Îmi pare rău.

După cum *spuneam...* vă veți strădui, ca neam, să trăiți experiența unei dragoste care este nelimitată, eternă și

liberă. Instituția căsătoriei a reprezentat o încercare de a crea sentimentul de eternitate. În cadrul ei, ați fost de acord să deveniți parteneri pe viață. Dar acest lucru a ajutat foarte puțin la crearea unei dragoste care să fie „nelimitată” și „liberă”.

De ce nu? În cazul în care căsătoria este liber consimțită, nu este ea o exprimare a libertății? Iar a spune că urmează să-ți dovedești dragostea pe plan sexual cu nimeni altcineva decât cu soția ta nu este o îngrădire, ci o alegere. Iar o alegere nu este o îngrădire, ea este o *exercitare a libertății*

Da. Atâta timp cât continuă să fie făcută prin alegere.

Trebuie să fie. Așa sună promisiunea.

Da. Și aici încep belelele.

Ajută-mă să înțeleg.

Uite ce e, s-ar putea să vină un moment când, într-o relație, vei vrea să-ți exprimi sentimentele într-un mod cu totul special. Nu pentru că o *persoană* este mai specială decât alta, ci pentru că *modul* în care alegi tu să demonstrezi unei persoane profunzimea dragostei pe care o ai pentru toți oamenii și pentru viața însăși este unic numai pentru acea persoană.

Într-adevăr, modul în care îți arăți dragostea față de

fiecare persoană pe care o iubești *cu adevărat* este unic. *Nu* îți arăți dragostea exact în același fel către două persoane. Din cauză că tu ești creatura originalității și un creator de originalitate, tot ceea ce crezi este original. Nu e posibil să existe duplicat pentru niciun gând, cuvânt sau acțiune a ta. Tu *nu poți* crea duplicate, tu poți crea numai originale.

Știi de ce nu seamănă doi fulgi de zăpadă unul cu celălalt? Deoarece e *imposibil*. „Creația” nu e „multiplicare”, iar Creatorul poate numai să creeze.

De aceea nu există doi fulgi de zăpadă la fel, nici doi oameni la fel, nici două gânduri la fel, nici două relații la fel și nimic nu e la fel cu altceva.

Universul – și fiecare lucru din el – există în formă singulară și, într-adevăr, *nimic altceva nu seamănă cu el*.

Iarăși Dicotomia Divină. Fiecare lucru este singular, dar, în același timp, fiecare lucru este cuprins în Unul.

Exact. Fiecare deget al mâinii tale e diferit, dar este totuși aceeași mână. Aerul din casa ta e aerul care se află pretutindeni, dar el este *diferit* de la o cameră la alta și îl simți cu totul altul.

Același lucru se întâmplă și în cazul oamenilor. Toți

oamenii sunt Unul, dar nu există doi oameni la fel. Prin urmare, tu nu ai putea să iubești doi oameni în același fel, chiar dacă ai încerca – și nu ai dori să o faci, deoarece *dragostea este un răspuns unic la ceea ce este unic*.

Prin urmare, când îți arăți dragostea față de o persoană, o faci într-un mod în care nu-l poți face cu altcineva. Gândurile, cuvintele și acțiunile tale – reacțiile tale – sunt literalmente imposibil de multiplicat – sunt unice... așa cum este și persoana față de care ai aceste sentimente.

După cum spuneai, dacă vine momentul în care dorești să ai o asemenea trăire specială numai cu o singură persoană, atunci alege această trăire. Anunț-o și declar-o. Dar fă din declarația ta o afirmare a *libertății* tale manifestată clipă de clipă și nu a unei *obligații* permanente. Pentru că dragostea adevărată este întotdeauna liberă, iar în spațiul dragostei nu poate exista obligație.

În cazul în care consideri că decizia ta de a-ți exprima dragostea într-un anumit mod față de o anumită persoană este o *promisiune* care nu trebuie să fie niciodată încălcată, s-ar putea să vină o zi când vei simți acea experiență ca pe o obligație – și să o detești. Dar în cazul în care nu consideri această decizie ca fiind o promisiune

făcută o singură dată, ci o alegere liberă, făcută iarăși și iarăși, ziua când o vei detesta nu va mai veni niciodată.

Amintește-ți: Există o singură promisiune sacră – și aceasta este *să exprimi și să trăiești propriul tău adevăr*. Orice altă promisiune este o încălcare a libertății, iar acest lucru nu poate fi niciodată sacru. Pentru că libertatea este Cine Ești. Dacă îți încalci libertatea, îți încalci Sinele. Iar aceasta nu este o taină sfântă, ci o blasfemie.

Uau! Sunt cuvinte dure. Vrei să spui că n-ar trebui niciodată să facem promisiuni - că n-ar trebui să promitem niciodată ceva cuiva?

În felul în care majoritatea dintre voi vă trăiți acum viața, există o minciună în fiecare promisiune. Minciuna este afirmația că voi puteți să știți acum ce veți simți în legătură cu un lucru și ce veți vrea să faceți cu acel lucru într-un anumit moment din viitor. Nu puteți să știți așa ceva dacă vă trăiți viața ca ființe care reacționează, ceea ce sunteți majoritatea dintre voi. Numai atunci când vă trăiți viața ca ființe care creează, promisiunea voastră poate să nu conțină o minciună.

Ființele care creează *pot* ști ce urmează să simtă în orice moment din viitor în legătură cu un lucru, deoarece aceste ființe *își creează* sentimentele, mai degrabă decât să le trăiască ca experiență.

Până ce nu *îți creezi* viitorul, nu poți să-ți prevezi viitorul. Până când nu *îți poți prevedea* viitorul, nu poți promite nimic adevărat în legătură cu el.

Și numai cel care poate să și creeze și să și prevadă

viitorul are autoritatea și dreptul de a schimba. Schimbarea este dreptul fundamental al tuturor creaturilor. Într-adevăr, este mai mult decât un „drept”, pentru că „un drept” este ceea ce este *dat*. „Schimbarea” este ceea ce Este.

Schimbarea este.

Sunteți schimbare.

Aceasta nu vi se poate *da*. Voi *sunteți* aceasta.

Dat fiind că voi sunteți „schimbare” – și întrucât schimbarea este *singura voastră constantă* – nu puteți promite cu adevărat că *veți fi întotdeauna la fel*.

Vrei să spui că nu există alte constante în univers? Vrei să spui că nu există nimic care să rămână constant în tot ceea ce înseamnă creativitate?

Procesul pe care-l numești viață este un proces de re-creare. Toată viața se re-creează pe ea însăși din nou, în mod constant, în fiecare moment de acum. În acest proces, e imposibil ca ceva să fie identic cu altceva, deoarece, dacă un lucru e identic cu altul, înseamnă că nu s-a schimbat deloc. Iar atâta timp cât identitatea cu altceva nu e cu puțință, similitudinea este. Similitudinea este rezultatul procesului de schimbare care produce o

versiune extrem de similară cu ceea ce a fost înainte. Când creativitatea atinge un proces înalt de similitudine, voi numiți aceasta identitate. Și așa și este, dar din perspectiva grosieră a punctului vostru limitat de vedere.

De aceea, în termeni omenești, totul pare a fi foarte constant în univers. Adică lucrurile par a arăta la fel, a acționa la fel și a *reacționa* la fel. În asta vedeți voi consecvență.

Acesta este un lucru bun, deoarece oferă un cadru în care puteți să plasați și să trăiți experiența existenței voastre în planul fizic.

Adevăr vă spun Eu vouă: Privită din perspectiva întregii vieți – a ceea ce este fizic și a ceea ce este non-fizic – aspectul de constanță dispare. Lucrurile sunt trăite așa cum *sunt ele cu adevărat*: în constantă schimbare.

Vrei să spui că uneori schimbările sunt atât de delicate, atât de subtile, încât, din punctul nostru de vedere destul de lipsit de discernământ, lucrurile *par a fi* aceleași, uneori exact aceleași, când, de fapt, ele nu sunt.

Exact.

Nu există „gemeni identici”.

Exact. Ai prins perfect ideea.

Dar noi *putem* să ne re-creăm pe noi înșine din nou, într-o formă suficient de asemănătoare pentru a produce *efectul* de constanță.

Da.

Iar acest lucru îl putem face în cadrul relațiilor umane, în funcție de Cine suntem și cum ne comportăm.

Da – deși majorității dintre voi vi se pare un lucru foarte greu de făcut.

Asta, pentru că adevărata constantă (opusul constantei iluzorii) încalcă legile naturale, după cum tocmai am învățat, și e nevoie de un mare maestru ca să creeze măcar *iluzia* identității.

Un maestru împiedică fiecare tendință naturală (amintește-ți, tendința naturală acționează înspre schimbare) să apară ca identitate. În realitate, el nu poate să apară ca fiind identic cu el însuși de la un moment la altul. Dar el *poate* să apară ca fiind suficient de *similar*, pentru a crea *iluzia* că este identic.

Dar oamenii care *nu sunt* „maestri” apar „identici” tot timpul. Cunosc oameni al căror comportament și înfățișare sunt atât de previzibile încât poți să prevezi exact ceea ce vor face.

Este un mare efort să faci acest lucru *în mod intenționat*.

Maestrul este cel care creează un nivel înalt de similitudine (ceea ce voi numiți „consecvență”) *în mod intenționat*. Elevul este cel care creează consecvența fără ca să intenționeze în mod special să facă acest lucru.

De exemplu, o persoană care întotdeauna reacționează în același fel în anumite circumstanțe va spune adesea „N-am putut să fac altfel”.

Un maestru nu ar spune *niciodată* așa ceva.

Chiar dacă reacția unei persoane duce la un comportament admirabil – ceva pentru care a fost lăudată – răspunsul ei va fi adesea: „N-am făcut nimic special. Am acționat în mod automat. Oricine ar fi făcut la fel”.

Un maestru n-ar face *niciodată* nici așa ceva.

Prin urmare, un maestru este o persoană care – literalmente – *știe ce face*. El știe, de asemenea, *de ce o face*.

Oamenii care nu acționează la nivelurile măștrilor, cel mai adesea nu știu niciuna nici cealaltă.

De aceea este atât de dificil să-ți ții promisiunile?

Este unul dintre motive. După cum am spus, până când nu-ți poți vedea viitorul nu poți să faci o promisiune

adevărată.

Un al doilea motiv pentru care oamenilor le e greu să-și țină promisiunile este faptul că ei intră în conflict cu autenticitatea.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că adevărul lor în evoluție legat de un lucru e diferit de ceea ce ei *au spus* că va fi întotdeauna adevărul lor. Și astfel, ei intră într-un conflict profund. Ce să urmez – adevărul meu sau promisiunea făcută?

Ai vreun sfat?

Ți-am dat acest sfat și mai înainte:

A te trăda pe tine însuși pentru ca să nu-l trădezi pe celălalt înseamnă tot trădare. Este cea mai înaltă formă de trădare.

Dar aceasta ar duce la promisiuni încălcate tot timpul! N-ar mai conta cuvântul nimănui în privința a *orice*. Nu s-ar mai putea conta pe nimeni pentru nimic!

Aha, deci tu contai pe alții ca să-și țină *cuvântul*, nu-i așa? Nu-i de mirare că ai fost atât de nefericit.

Cine zice că am fost nefericit?

Vrei să spui că așa arăți și așa acționezi tu când ești *fericit*?

Bine. E în regulă. Am fost nefericit. Uneori.

Chiar *foarte mare parte* din timp. Chiar și atunci când aveai toate *motivele* să fii fericit, ți-ai dat voie să fii nefericit – făcându-ți griji dacă vei fi în stare să *îți păstrezi* fericirea!

Și motivul pe care-l *aveai* ca să-ți faci griji în această privință este că „a-ți păstra fericirea” depindea în mare măsură de faptul ca ceilalți să-și țină cuvântul.

Vrei să spui că nu am dreptul să mă aștept - sau cel puțin să sper - că alți oameni își vor ține cuvântul?

De ce *ai dori* să ai un astfel de drept?

Singurul motiv pentru care o altă persoană nu și-ar ține cuvântul în fața ta ar fi că nu vrea să o facă - sau că simte că nu poate, ceea ce este același lucru.

Și dacă o persoană nu vrea să-și țină cuvântul său, pentru un anumit motiv, simte că nu poate, de ce ai vrea să o facă?

Chiar vrei ca cineva să respecte o înțelegere pe care nu vrea să o respecte? Chiar crezi că oamenii pot fi forțați să facă lucruri pe care simt că nu le pot face? De ce vrei tu să forțezi pe cineva să facă ceva împotriva voinței lui?

Ia încearcă următorul motiv: pentru că a lăsa pe

cineva să *nu facă* ceea ce spunea că intenționa să facă, mi-ar aduce mie - sau familiei mele - un prejudiciu.

Deci, pentru a evita să ți se facă un rău ești gata să faci tu însuți un rău.

Nu înțeleg cum i-aș putea face rău altuia, cerându-i doar să-și țină cuvântul?

El și l-ar ține de bunăvoie, dacă l-ai face să înțeleagă că nerespectându-l face un lucru rău.

Prin urmare, ar trebui să suport *eu* răul făcut sau să privesc cum li se face un rău copiilor și familiei mele, mai degrabă decât „să-i fac rău” celui care a făcut o promisiune, cerându-i să-și țină cuvântul?

Crezi cu adevărat că dacă-l obligi pe altul să-ți țină cuvântul, în felul acesta nu ți se mai face ție vreun rău?

Adevăr îți spun Eu ție: S-a făcut mai mult rău altora de către persoane care duc vieți pline de disperare tăcută (adică, cei care fac ceea ce simt că „trebuie” să facă), decât s-a făcut vreodată de către persoane care fac de bunăvoie ceea ce vor să facă.

Când îi dai unei persoane libertatea, *îndepărtezi* pericolul, nu îl crești.

Da, „a elibera” pe cineva de o promisiune sau un

angajament față de tine, poate *părea a fi* ceva care îți face rău pe moment, dar nu îți va face niciodată rău pe termen lung, deoarece, atunci când îi dai cuiva libertatea, îți dai, de asemenea, *ție însuți* libertatea. Și, astfel, te eliberezi de suferințe și tristeți, de atacuri asupra demnității tale și a valorii tale ca om, fapt inevitabil atunci când forțezi o altă persoană să-și țină o promisiune pe care nu vrea să o țină.

Răul făcut pe lungă durată va fi mult mai mare decât cel făcut pe scurtă durată – după cum a descoperit aproape oricine care a încercat să forțeze pe altcineva să-și țină cuvântul.

Aceeași idee este valabilă și în afaceri? Cum poate face lumea afaceri în felul acesta?

În realitate, acesta este singurul mod sănătos de a face afaceri.

Problema care confruntă întreaga voastră societate în clipa aceasta este faptul că ea se *bazează* pe forță. Forța legală (ceea ce voi numiți „forța legii”) și, mult prea adesea, forța fizică (ceea ce voi numiți „forțele armate” ale lumii).

Nu ați învățat încă să folosiți arta convingerii.

Cum i-am „convinge” pe oamenii de afaceri să-și respecte termenii contractelor și să-și țină cuvântul,

dacă nu prin forță legală - „forța legii” exercitată în tribunale?

Dacă luăm în considerare etica civilizației voastre actuale, e posibil să nu existe un alt mod. Dar, odată cu o *schimbare* a acestei eticii, modul în care voi vă străduiți să-i împiedicați acum pe oamenii de afaceri – și pe oricine, de fapt – de la a-și încălca cuvântul, va apărea foarte primitiv.

Poți să explici?

Acum voi folosiți forța pentru a vă asigura că astfel de înțelegeri sunt respectate. Atunci când etica voastră se va schimba și va include înțelegerea că voi sunteți cu toții Unul, nu veți mai folosi niciodată forța, deoarece aceasta ar face rău Sinelui vostru. Nu vă veți mai plesni cu mâna dreaptă peste mâna stângă.

Chiar dacă mâna stângă ne sugrumă?

Acesta este un alt lucru care nu s-ar mai întâmpla. Ați înceta de a vă mai sugruma pe voi înșivă. Nu vă veți mai mușca nasul ca să-i faceți în ciudă feței. Nu veți mai încălca cuvântul dat și, desigur, înțelegerile voastre ar fi cu totul altele.

Nu ați mai fi de acord să dați ceva de valoare cuiva, numai dacă acea persoană are ceva valoros să vă dea în

schimb. Nu v-ați mai reține de la a da sau împărți ceva cu altul, decât dacă primiți o recompensă corespunzătoare.

Ați da și ați împărți cu alții în mod automat și, astfel, ar exista mai puține contracte de încălcat, deoarece un contract se referă la *schimburi* de bunuri și servicii, în timp ce viața voastră se referă la *a da* bunuri și servicii, *indiferent* de ce fel de schimb este vorba și dacă el are sau nu loc.

În acest fel unilateral de a da s-ar găsi salvarea voastră, pentru că ați descoperi ce experiență a trăit Dumnezeu: faptul că ceea ce îi dai altuia, îți dai ție însuți. Bine faci, bine găsești.

Tot ceea ce pleacă de la tine se întoarce către tine.

De șapte ori mai mult. Prin urmare, nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce privește cât urmează să „primești înapoi”. Trebuie să-ți faci griji numai în legătură cu ce urmează să „dai de la tine”. Viața înseamnă a crea dăruire de cea mai înaltă calitate și nu primire de cea mai înaltă calitate.

Uiți în permanență. Dar viața nu înseamnă „a te uita la ce primești”. Viața înseamnă „a te uita la ce dai” și pentru a face aceasta trebuie să uiți ce ți-au făcut alții, să-i ierți – în special pe cei care nu *ți-au dat* ceea ce tu credeai că

urma să primești.

Această modificare în gândire va aduce după ea o schimbare completă a modului vostru de a vedea lucrurile. Astăzi, ceea ce numiți voi „succes” este în mare măsură cântărit după cât de mult „primiți”, după cât de multe onoruri, cât de mulți bani și câtă putere și câte posesiuni acumulați. În cadrul Noului Mod de a Gândi, „succesul” va fi cântărit după cât îi veți face pe *alții* să acumuleze.

Ironia va consta în faptul că, cu cât îi veți face pe *alții* să acumuleze mai mult, cu atât veți acumula *voi*, fără niciun efort. Fără „contracte”, fără „înțelegeri”, fără „târguit” și fără „negocieri” sau procese sau tribunale care să vă forțeze să dați unul altuia ceea ce „ați promis”.

În viitorul sistem economic, nu veți face ceva pentru profitul personal, ci pentru evoluția personală care *va fi* profitul vostru. Iar „profitul”, în termeni materiali, vă va veni pe măsură ce veți deveni o versiune mai mare și mai grandioasă a lui Cine sunteți Voi cu Adevărat.

Atunci, a folosi forța pentru a sili pe cineva să vă dea ceva deoarece „a spus” că o va face, vă va părea un lucru absolut primitiv. Dacă celălalt nu-și va ține angajamentul, pur și simplu îi veți permite să meargă pe drumul lui, să-și facă propriile alegeri și să-și creeze propria experiență

despre el însuși. Și nu veți avea nevoie de nimic din ceea ce el nu v-a dat, pentru că veți ști că „de unde ți s-a dat, ți se va mai da” – și că *voi* sunteți sursa, și nu el.

Stai! *M-am prins. Am însă senzația că ne-am îndepărtat de la subiect, întreaga discuție a început când te-am întrebat despre dragoste - și dacă ființele umane își vor da voie să o exprime în mod neîngrădit. Iar aceasta a dus la o întrebare legată de căsătoriile deschise. Și, dintr-odată, am deviat și am ajuns aici.*

Nu chiar. Tot ceea ce am discutat aici este pertinent. Și aceasta conduce în mod perfect la întrebările legate de așa zisele societăți iluminate, mult mai evolute. Deoarece, în societățile foarte evolute nu există nici „căsătorie” și nici „afaceri” – și nici oricare dintre conceptele sociale artificiale pe care le-ați creat pentru a vă ține societatea la un loc.

Da, bine, ajungem și acolo cât de curând. Acum aș dori să încheiem acest subiect. Ai afirmat niște lucruri care m-au intrigat. După cum înțeleg eu, totul se reduce la faptul că majoritatea ființelor umane nu-și pot ține promisiunile și, prin urmare, n-ar trebui să le facă. Aceasta aproape că sabotează

instituția căsătoriei.

Îmi place cum ai folosit cuvântul „instituție” aici. Majoritatea oamenilor consideră că atunci când sunt în cadrul unei căsătorii ei *sunt* într-o „instituție”.

Da, e ca și cum aș zice instituție de sănătate mintală sau de ispășire de pedeapsă penală - sau chiar o instituție de învățământ superior!

Exact. Precis. Chiar ăsta e sentimentul pe care-l au majoritatea oamenilor.

Glumeam, dar n-aș zice „majoritatea oamenilor”. Mai există încă milioane de oameni care iubesc instituția căsătoriei și vor să o protejeze.

Am rezerve în privința asta. Majoritatea oamenilor suportă greu căsnicia și *nu le place* efectul pe care aceasta îl are asupra lor.

Statisticile mondiale asupra divorțurilor dovedesc acest lucru.

Prin urmare spui că instituția căsniciei ar trebui să dispară.

Nu am niciun fel de preferință în această problemă, am numai...

...știu, știu deja. Observații.

Bravo! Vreți să faceți din mine un Dumnezeu care are

preferințe, ceea ce Eu nu sunt. Mulțumesc că măcar tu te străduiești să n-o mai faci.

Ei, n-am sabotat numai căsătoria, acum sabotăm și religia!

E adevărat că religiile n-ar putea exista dacă întregul neam omenesc ar înțelege că Dumnezeu nu are preferințe și asta din cauză că religia susține că este *o afirmare* a preferințelor lui Dumnezeu.

Iar dacă Tu *nu ai* preferințe, atunci religia trebuie că este o minciună.

Ei bine, e un cuvânt dur. Aș numi-o ficțiune. Este ceva inventat de voi.

Tot așa cum am inventat ficțiunea că Dumnezeu preferă ca noi să fim căsătoriți?

Da. Eu nu prefer nimic de genul acesta. Observ însă că *voi* o faceți.

De ce? De ce preferăm noi căsătoria, dacă știm că este un lucru atât de dificil?

Deoarece căsătoria a fost unicul mod prin care ați gândit că puteți aduce „veșnicia”, eternitatea, în experiența voastră legată de dragoste.

A fost singurul mod prin care o femeie își avea garantat sprijinul și supraviețuirea și singurul mod prin care un

bărbat putea să garanteze disponibilitate constantă în privința sexului și companiei.

Prin urmare, s-a creat o convenție socială. S-a stabilit un târg. Tu îmi dai asta și eu îți dau aia. În această privință, totul *semăna* foarte mult cu o afacere. Se făcea un contract. Și, întrucât ambele părți aveau nevoie de o întărire a acestui contract, s-a spus că el este un „pact sfânt” cu Dumnezeu – care-i va pedepsi pe cei ce-l încalcă.

Mai târziu, când treaba asta n-a mai ținut, ați creat legi făcute de om pentru a-l întări.

Dar nici măcar asta n-a ținut.

Nici așa numitele legi ale lui Dumnezeu și nici legile omului nu au putut să-i oprească pe oameni de la a-și încălca jurămintele maritale.

Cum așa?

Deoarece aceste jurăminte, în modul în care le-ați construit voi, se împotrivesc singurei legi care contează.

Care e aceea?

Legea naturală.

Dar e în natura lucrurilor ca viața să exprime unitate, Uniune. Nu asta ar trebui să înțeleg eu din tot ce s-a spus până acum? Iar căsătoria este cel mai frumos mod în care noi putem exprima acest

adevăr. Știi Tu, „ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu desfacă”³⁴, și altele de genul acesta.

Căsătoria, așa cum o practicați majoritatea dintre voi, nu e un lucru deosebit de frumos. Pentru că ea încalcă două dintre cele trei aspecte a ceea ce este adevărat de la natură pentru fiecare ființă umană.

Vrei să mai spui o dată? Cred că tocmai încep să înțeleg.

Bine. Să o luăm de la capăt. Cine sunteți Voi este dragoste. Dragostea este neîngrădită, eternă și liberă.

Prin urmare, aceasta sunteți *voi*. Aceasta este *natura* lui Cine sunteți. Voi sunteți neîngrădiți, eterni și liberi prin natura voastră.

Orice concept artificial social, moral, religios, filosofic, economic sau politic care încalcă sau subordonează natura voastră este un atentat direct asupra Sinelui vostru – și voi vă veți ridica împotriva lui.

Ce crezi tu că a dat naștere propriei tale țări? Nu a fost oare fraza: „Dă-mi libertate sau, dacă nu, dă-mi moarte?”³⁵

Ați renunțat la libertate în țara voastră și ați renunțat la

³⁴ **Matei, XIX, 6. Noul Testament.**

³⁵ **Frază rostită de către Henry Patrick (1736-1799), conducător în războiul de independență și membru al Congresului Continental. El a rostit-o când a inițiat formarea gărzilor patriotice din statul Virginia (1775).**

ea și în viețile voastre. Totul pentru același lucru. Siguranță.

Vă e atât de teamă *să trăiți* – atât de teamă de *viața însăși* – încât ați renunțat la *însăși natura ființei voastre*, în schimbul siguranței.

Instituția pe care voi o numiți căsătorie este încercarea voastră de a crea siguranță și la fel se întâmplă și cu instituția numită guvern. În realitate, ele sunt, amândouă, forme ale aceluiași lucru – concepte sociale artificiale care sunt construite *ca să guverneze comportamentul unuia față de celălalt*.

Vai de capul meu! Niciodată nu am privit lucrurile în felul acesta, întotdeauna am crezut că o căsătorie e afirmarea supremă a dragostei.

Da, ea este, în modul în care v-ați imaginat-o, dar nu în modul în care ați construit-o. Așa cum ați construit-o, ea este afirmarea supremă a fricii.

Numai *atunci* când căsnicia vă permite să fiți neîngrădiți, eterni și liberi în dragostea voastră, ea reprezintă afirmarea supremă a dragostei.

Așa cum stau lucrurile acum, vă căsătoriți făcând un efort de a vă reduce dragostea la nivelul unei *promisiuni* sau a unei *garanții*.

Căsătoria este un efort de a garanta că „ceea ce este stabilit” acum, *va fi așa pentru totdeauna*. Dacă nu ați fi avut nevoie de această garanție, n-ați fi avut nevoie de căsătorie. Și cum folosiți această garanție? În primul rând, ca pe un mijloc de a crea siguranță (în loc de a crea siguranță din ceea ce se află în interiorul vostru); și în al doilea rând, dacă siguranța nu se instaurează pentru totdeauna, ca pe un mijloc de a vă pedepsi unul pe altul, întrucât promisiunile maritale care au fost încălcate pot constitui acum baza procesului legal deja pornit.

În felul acesta ați considerat căsătoria ca fiind folositoare – chiar dacă motiv ele aflate la baza ei sunt greșite.

Căsătoria este, de asemenea, încercarea voastră de a garanta că nu veți avea niciodată pentru altcineva sentimentele pe care le aveți unul față de celălalt. Sau că, cel puțin, nu le veți *exprima* niciodată cu o altă persoană în același fel.

Și anume, pe plan sexual.

Și anume, pe plan sexual.

Și, în cele din urmă, căsătoria așa cum ați construit-o voi este un mod de a spune: „Această relație este deosebită. Ea se află deasupra tuturor celorlalte”.

Și ce-i greșit în asta?

Nimic. Aici nu e problema de „corect” sau „greșit”. Corect și greșit nu există. Problema este doar în ce măsură vă este de folos. În ce măsură vă recrează în cadrul următoarei imagini grandioase a lui Cine sunteți Voi cu Adevărat.

Dacă Cine sunteți Voi cu Adevărat este o ființă care spune: „Această relație – numai aceasta, cea de acum – e mai specială decât oricare alta”, atunci conceptul vostru despre căsătorie vă permite să o faceți la perfecție. Dar, s-ar putea să descoperi că este interesant de observat faptul că aproape niciunul dintre cei care este sau a fost recunoscut ca maestru spiritual nu este căsătorit.

Da, pentru că maestrul sunt celibatari. Ei nu au sex.

Nu. Pentru că maestrul nu pot face cu adevărat afirmația pe care conceptul vostru prezent despre căsătorie se străduiește să o facă: nicio persoană nu este mai deosebită pentru ei decât alta.

Aceasta nu este o afirmație pe care o face un maestru și nicio *afirmație pe care o face Dumnezeu*.

Fapt este că jurămintele voastre maritale, așa cum le concepeți în prezent, vă determină să faceți o afirmație

foarte ne-Dumnezeiască. E culmea ironiei că le simțiți ca fiind cele mai sfinte dintre sfintele promisiuni, când ele reprezintă o promisiune pe care Dumnezeu nu ar face-o niciodată.

Dar pentru a vă justifica fricile omenești, v-ați imaginat un Dumnezeu care *acționează exact ca voi*. De aceea, vorbiți despre „promisiunea” lui Dumnezeu față de „Poporul Ales” și despre legămintele³⁶ făcute între Dumnezeu și cei pe care Dumnezeu îi iubește într-un mod mai special.

Nu puteți suporta gândul unui Dumnezeu care nu iubește pe *nimeni* într-un mod mai special și, astfel, creați ficțiunea despre un Dumnezeu care îi iubește, din anumite motive, doar pe anumiți oameni. Și aceste povestiri voi le numiți Religii. Eu le numesc blasfemii. Pentru că orice gând că Dumnezeu îl iubește pe unul mai mult decât pe celălalt este fals – și orice ritual care îți cere *ție* să faci *aceeași afirmație* nu este o taină sfântă, ci un sacrilegiu.

Of, Dumnezeul meu, oprește-te! Oprește-te!
Distrugi orice gând bun pe care l-am avut vreodată

³⁶ **Joc de cuvinte: covenant = legământ, făgăduială a mântuirii, The Books of the Old and the New Covenant = Cărțile Vechiului și Noului Testament; The Land of the Covenant = pământul făgăduinței, Canaan.**

despre căsătorie! Nu se poate ca Dumnezeu să scrie asemenea lucruri. Dumnezeu n-ar spune niciodată asemenea lucruri despre religie și căsătorie!

E vorba despre religia și căsătoria în *felul în care le-ați conceput voi*. Crezi că e un mod dur de a vorbi? Adevăr vă spun Eu vouă, ați falsificat Cuvântul lui Dumnezeu pentru a vă justifica fricile și a oferi motivație pentru modul nebunesc în care vă comportați unul față de celălalt.

Îl veți face pe Dumnezeu să spună orice aveți voi nevoie ca Dumnezeu să spună, pentru a continua să vă îngrădiți unul pe altul, să vă faceți rău unul altuia și *să vă omorâți unul pe altul* în numele Meu.

Da, ați invocat numele Meu și ați fluturat steagul Meu și, timp de secole întregi, ați purtat cruci pe câmpurile de bătălie, totul ca o dovadă că eu iubesc un popor mai mult decât pe altul și că *v-aș cere să omorâți pentru a dovedi aceasta*

Adevăr vă spun Eu vouă: dragostea Mea este nelimitată și nu pune condiții.

Acesta este singurul lucru pe care nu-l puteți auzi, singurul adevăr pe care nu-l puteți suporta, singura afirmație pe care nu o puteți accepta, deoarece tot ceea ce este inclus în el distruge nu numai instituția căsătoriei

(așa cum ați construit-o voi) ci și absolut toate religiile voastre și toate instituțiile voastre guvernamentale.

Pentru că voi ați creat o civilizație bazată pe excludere și ați susținut-o printr-un mit a unui Dumnezeu care exclude.

Dar civilizația lui Dumnezeu se bazează pe includere. Toată lumea este inclusă în dragostea lui Dumnezeu. *Toată lumea* este invitată în Împărăția lui Dumnezeu.

Iar acest adevăr este ceea ce *voi* numiți blasfemie.

Și așa și *trebuie* să faceți. Pentru că, dacă el este adevărat, atunci tot ceea ce ați creat în viața voastră este fals. Toate convențiile omenești și toate concepțiile omenești sunt defectuoase, în măsura în care ele nu sunt neîngrădite, eterne și libere.

Cum poate fi ceva „defectuos”, dacă nu există ceea ce se numește „corect” și „greșit”?

Un lucru este defectuos numai în măsura în care el nu funcționează potrivit scopului pentru care a fost făcut. Dacă o ușă nu se deschide și nu se închide, nu o să spui că ușa este „greșită”. Vei spune doar că instalația sau modul de funcționare sunt defectuoase – deoarece nu servesc scopul pentru care au fost făcute.

Orice construiți în viața voastră, în societatea voastră

omenească și care nu servește scopul vostru de a deveni ființe umane este defectuos. Este o construcție defectuoasă.

Și - ca să recapitulăm - scopul pe care l-am avut când am devenit ființă umană este...?

De a decide și a afirma, de a crea și a exprima, de a trăi experiența și de a împlini pe Cine Ești Tu cu Adevărat.

De a te re-crea pe tine din nou, în fiecare moment în versiunea cea mai grandioasă a viziunii celei mai mărețe pe care ai avut-o tu vreodată despre Cine Ești Tu cu Adevărat.

Acesta este scopul pe care l-ai avut când ai devenit ființă umană și acesta este scopul întregii vieți.

Prin urmare - unde ne aflăm acum? Am distrus religia, am desființat căsătoria și am demascat guvernele. Deci, ce ne-a mai rămas?

În primul rând, nu am distrus, desființat și demascat nimic. Dacă un concept pe care lați creat nu funcționează și nu produce ceea ce vreți voi să producă, *a-l descrie* nu înseamnă a distruge, desființa sau demasca acest concept.

Încearcă să înțelegi diferența dintre a judeca și a face o observație.

Nu am de gând să discut în contradictoriu cu Tine,

dar foarte mult din tot ceea ce s-a spus *îmi* sună foarte tare a judecată.

Ești constrâns de limitarea groaznică pe care ți-o dau cuvintele. Sunt atât de puține și, prin urmare, trebuie să le folosim pe aceleași, iarăși și iarăși, chiar dacă ele nu poartă același înțeles sau același fel de gânduri.

Spuneți că „iubiți” înghețata, dar fără îndoială că asta nu înseamnă același lucru ca atunci când spuneți că vă iubiți unul pe celălalt. Vezi, prin urmare, că, în realitate, aveți foarte puține cuvinte care să descrie ce simțiți.

Când comunic cu voi în acest fel – prin cuvinte – îmi dau voie să trăiesc experiența acestor limitări. Și sunt de acord că, deoarece o parte din acest limbaj a fost folosit și de către *voi* când *emiteți judecăți*, ar fi ușor de tras concluzia că și Eu emit judecăți când *îl folosesc*.

Te asigur că nu emit judecăți. Pe tot parcursul acestui dialog am încercat doar să vă spun cum să ajungeți acolo unde spuneți că vreți să mergeți și să descriu cât mai sugestiv cu putință ce anume vă blochează; ce anume vă oprește de la a ajunge acolo.

În ceea ce privește *religia*, spui că voi vreți să ajungeți acolo unde îl puteți cunoaște și iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Pur și simplu fac observația că religiile voastre

nu vă duc acolo.

Religiile voastre au făcut din Dumnezeu, Marele Mister și v-au determinat să vă fie frică de Dumnezeu și nu să-l iubiți.

Religiile au contribuit cu foarte puțin la a vă face să vă schimbați comportamentul, încă vă omorâți unul pe altul, vă condamnați unul pe altul și ziceți că celălalt e „rău” De fapt, *religiile* voastre sunt cele care vă încurajează să o faceți.

Prin urmare, în ceea ce privește religia, observ doar că voi spuneți că vreți ca ea să vă ducă într-o anumită direcție, iar ea vă duce în alta.

Și despre *căsătorie* spuneți că vreți să vă ducă în tărâmul beatitudinii eterne, sau cel puțin la un anumit nivel rezonabil de pace, siguranță și fericire. Ca și în cazul religiei, invenția voastră numită căsătorie se descurcă bine în această privință la început, când abia porniți să o trăiți ca experiență. Dar tot ca și în cazul religiei, cu cât rămâneți mai mult în cadrul acestei experiențe, cu atât mai mult ea vă duce în direcția spre care spuneți că nu vreți să mergeți.

Aproape jumătate din oamenii care se căsătoresc își încheie căsnicia prin divorț, iar dintre cei care rămân

căsătoriți mulți sunt dezesperant de nefericiți.

„Unirile voastre în beatitudine” vă duc la amărăciune, furie și regret. Unele – și nu puține la număr – vă duc către o adevărată tragedie.

Spuneți că vreți ca *guvernele* voastre să vă asigure pace, libertate și liniște în căminul vostru, iar Eu observ că, așa cum le-ați întocmit voi, ele nu fac nimic din toate acestea. Dimpotrivă, guvernele voastre vă duc spre război, spre o crescândă *lipsă* de libertate și spre violență și rebeliune în căminul vostru.

Nu ați fost în stare să rezolvați problemele fundamentale care sunt a hrăni populația și a o ține sănătoasă și în viață și cu atât mai puțin faceți față obligației de a-i oferi oportunități egale.

Sute dintre voi mor în fiecare zi de foame pe o planetă în care mii dintre voi aruncă în fiecare zi suficientă mâncare pentru a hrăni națiuni.

Nu puteți duce la bun sfârșit sarcina simplă de a lua resturile de la „Cei care au” pentru a le da „Celor care Nu au” – și cu atât mai puțin sunteți în stare să răspundeți la întrebarea dacă *vreți* cu adevărat să vă împărțiți resursele într-un mod mai echitabil.

Acestea nu sunt judecăți. Sunt lucruri care reprezintă

adevăruri vizibile despre societatea voastră.

De ce? De ce se întâmplă în felul acesta? De ce am făcut atât de puțin progres în a ne organiza propriile treburi în toți acești mulți ani?

Ani? Ce ai zice de *secole*?

Bine, secole.

Acest fapt are legătură cu Primul Mit al Civilizației Umane și cu toate celelalte mituri care urmează în mod normal. Până când acestea nu se schimbă, nimic altceva nu se va schimba. Asta, deoarece miturile voastre influențează etica voastră, iar etica voastră vă creează comportamentul. Problema este doar că mitul civilizației voastre diferă de instinctul vostru fundamental. **Ce vrei să spui?**

Primul Mit al Civilizației voastre este că ființele umane sunt rele în mod intrinsec. Acesta este mitul păcatului originar. Mitul spune că nu numai natura voastră este fundamental rea, ci și că *v-ați născut* în felul acesta.

Al Doilea Mit al Civilizației voastre, care provine în mod normal din primul, este că supraviețuiește numai „cel mai bine adaptat”.

Acest al doilea mit susține că unii dintre voi sunteți puternici și alții sunteți slabi și că, pentru a supraviețui,

trebuie să fiți unul dintre cei puternici. Faceți tot ceea ce puteți pentru a vă ajuta semenul. Dacă și când e vorba de propria voastră supraviețuire, aveți mai întâi grijă de voi înșivă. Chiar îi lăsați pe ceilalți să moară. De fapt, mergeți și mai departe. Dacă credeți că, pentru ca voi și ai voștri să supraviețuiască, trebuie chiar să omorâți pe cineva – se presupune că pe cei „slabi” – chiar o faceți, definindu-vă astfel ca fiind „cei bine adaptați”.

Unii dintre voi spun că acesta este *instinctul vostru fundamental*. Se numește „instinct de supraviețuire” și acesta este mitul civilizației voastre, care a format mare parte din etica socială care dă naștere la multe dintre comportamentele voastre de grup.

Numai că „instinctul vostru fundamental” *nu este* supraviețuirea, ci, mai degrabă, echitatea, uniunea și dragostea. Acesta este instinctul fundamental al tuturor ființelor conștiente de pretutindeni. Este memoria aflată în celulele voastre. Este *natura voastră intrinsecă* și astfel, primul mit al civilizației voastre se duce pe apa sâmbetei. Voi *nu sunteți* fundamental răi, *nu v-ați născut* în „păcatul originar”.

Dacă „instinctul vostru fundamental” ar fi „supraviețuirea” și dacă natura voastră ar fi fundamental

„rea”, nu v-ați arunca *în mod instinctiv* să salvați un copil care cade, un om care se îneacă sau pe cineva aflat în orice alt pericol. Pentru că, exact așa vă comportați, chiar *cu riscul să pieriți voi înșivă*; când acționați la îndemnul instinctelor fundamentale, vă arătați adevărata natură și *nu vă gândiți* la ceea ce faceți.

Astfel, instinctul vostru „fundamental” nu poate fi „supraviețuirea”, iar natura voastră e clar că nu e „rea”. Instinctul vostru și natura voastră reflectă esența lui Cine sunteți, ceea ce înseamnă echitatea, uniunea și dragostea.

Dacă privim implicațiile sociale ale acestui lucru, e important să înțelegem diferențele dintre „echitate” și „egalitate”. Instinctul fundamental al tuturor ființelor conștiente nu este de a căuta *egalitatea* sau de a fi *egal*. În realitate, adevărul este exact invers.

Instinctul fundamental al tuturor lucrurilor vii este de a exprima unicitate și nu identitate. A crea o societate în care două ființe să fie cu adevărat egale nu este numai imposibil, ci și indezirabil. Mecanismele din cadrul societăților voastre care caută să producă adevărata egalitate – cu alte cuvinte, „identitate” economică, politică și socială – acționează împotriva și nu pentru ideea cea mai măreață și scopul cel mai înalt. Acestea sunt ca

fiecare ființă să aibă oportunitatea de a produce rezultatul dorinței ei celei mai grandioase și să se re-creeze pe ea însăși cu adevărat.

Pentru aceasta se cere egalitatea de *oportunitate* și nu egalitate *pur și simplu*. Aceasta se numește echitate. Egalitatea pur și simplu, produsă de către forțe și legi exterioare, *ar elimina și nu ar produce* echitate. Ea ar elimina oportunitatea pentru o adevărată re-creare de sine, care este cel mai înalt țel al ființelor iluminate de pretutindeni.

Și ce anume *ar crea* libertate de oportunitate? Sisteme care ar permite societății să soluționeze nevoile fundamentale de supraviețuire ale fiecărui individ, dând tuturor ființelor libertatea de a-și realiza dezvoltarea personală și autocrearea, mai degrabă decât supraviețuirea personală. Cu alte cuvinte, sisteme care imită cel mai adevărat sistem – numit viață – în care *supraviețuirea e garantată*.

Dat fiind că supraviețuirea personală nu reprezintă o problemă pentru societățile *iluminate*, aceste societăți nu ar permite niciodată unuia dintre membrii lui să sufere, dacă ar fi destul pentru toată lumea. În aceste societăți, interesul personal și interesul general sunt identice.

Nicio societate creată în jurul unui mit al „răului intrinsec” sau a „supraviețuirii celui mai bine adaptat” nu ar putea să atingă o astfel de înțelegere.

Da, înțeleg. Iar mai târziu și mult mai detaliat aș vrea să explorez problema asta cu „mitul civilizației noastre”, împreună cu comportamentul și etica civilizațiilor mai avansate. Aș dori să ne întoarcem însă, pentru ultima dată, la problemele pe care le-am ridicat data trecută și să le rezolvăm.

Una dintre provocările pe care mi le oferă discuția cu Tine este că răspunsurile Tale ne duc în direcții atât de interesante, încât uneori uit cu ce am început. Dar în acest caz nu am uitat. Discutam despre căsătorie. Discutam despre dragoste și cerințele ei.

Dragostea *nu are* cerințe. Asta o face să fie dragoste. Dacă dragostea pentru celălalt impune anumite cerințe, atunci nu e deloc dragoste ci o versiune contrafăcută.

Asta tot încerc să-ți spun aici. Asta e ceea ce am spus în zeci de forme diferite, odată cu fiecare întrebare pe care mi-ai pus-o.

De exemplu, în contextul căsătoriei, se produce un schimb de jurăminte de care dragostea nu are nevoie. *Voi*

sunteți cei care aveți nevoie de ele, deoarece nu știți ce este dragostea. Și astfel vă faceți unul altuia promisiuni *pe care dragostea nu le-ar fi cerut niciodată*.

Să înțeleg că Tu *ești* împotriva căsătoriei?!

Eu nu sunt „împotriva” a nimic. Eu pur și simplu descriu ce văd.

Iar voi puteți *schimba* ceea ce văd Eu. Puteți reface conceptul vostru social numit „căsătorie”, astfel încât *să nu pretindă* ceea ce Dragostea n-ar pretinde niciodată, ci, dimpotrivă, să declare *ceea ce numai dragostea ar putea declara*.

Cu alte cuvinte, să schimbăm jurămintele maritale.

Mai mult decât atât. Schimbați *așteptările* care se află la baza acestor jurămintे. Aceste așteptări sunt greu de schimbat, deoarece ele sunt moștenirea voastră de secole. La rândul lor, ele provin, din miturile civilizației voastre.

Iar ne întoarcem la treaba asta cu miturile civilizației noastre: ce tot ai cu ele?

Sper să vă indic direcția corectă. Văd unde spuneți că vreți voi să ajungeți cu societatea voastră și sper să găsesc cuvinte omenești și termeni omenești care să vă poată direcționa într-acolo.

Pot să-ți dau un exemplu?

Te rog.

Unul dintre miturile voastre despre dragoste este că aici e vorba mai mult despre a da, decât despre a primi. Acesta a devenit un imperativ social. Și totuși el vă înnebunește și face mai mult rău decât ți-ai imaginat vreodată.

El îi face pe oameni să se căsătorească și să rămână în cadrul unei căsătorii proaste, face ca relațiile de toate felurile să nu funcționeze și, cu toate acestea, nimeni, nici măcar părinții voștri către care vă întoarceți pentru îndrumări; nici măcar clerul, spre care vă îndreptați pentru a căpăta inspirație; nici măcar psihologii și psihiatru voștri la care căutați limpezire; nici măcar scriitorii și artiștii voștri de la care așteptați călăuzire intelectuală nu vor îndrăzni să înfrunte mitul social dominant.

Și astfel, pentru a perpetua Mitul, se scriu cântece, se spun povești, se fac filme, se dau îndrumări, se oferă rugăciuni și se devine părinte. Apoi sunteți cu toții *lăsați să trăiți la nivelul cerințelor lui*.

Și voi nu puteți.

Dar nu *voi* sunteți problema, ci Mitul.

Dragostea *nu înseamnă* a da, mai degrabă decât a

primi?

Nu.

Nu asta înseamnă?

Nu. N-a însemnat niciodată asta.

Dar Tu însuși ai spus acum o clipă că „Dragostea nu are cerințe”. Ai spus, *asta o face să fie dragoste*

Și așa și este.

Păi, asta mie îmi sună ca „a da, mai degrabă decât a primi”!

Atunci trebuie să recitești capitolul 8 din primul volum. Acolo v-am explicat tot ceea ce menționez aici, acum. Acest dialog a fost conceput în așa fel încât să fie citit pe secvențe, dar să fie considerat ca un întreg.

Știu. Dar ai putea, Te rog, să explici aici ce vrei să spui, pentru cei care au ajuns la aceste cuvinte acum, fără să fi citit volumul I? Deoarece, cinstit vorbind, chiar și mie mi-ar prinde bine o recapitulare, acum când cred că *înțeleg* toate chestiile astea

E în regulă. Uite cum stau lucrurile. Tot ceea ce faci, faci pentru tine însuși.

Acesta este un lucru adevărat, pentru că tu și toți ceilalți sunteți Unul.

Prin urmare, ceea ce faci pentru altul, faci pentru tine. Ceea ce nu reușești să faci pentru altul, nu reușești să faci pentru tine. Ceea ce este bun pentru altul este bun pentru tine și ceea ce este rău pentru altul este rău pentru tine.

Acesta este adevărul fundamental. Cu toate acestea, este adevărul pe care-l ignori cel mai adesea.

Când ești într-o relație cu altcineva, acea relație are un singur scop. Ea există ca un vehicul pentru ca tu să decizi și să declari, să creezi și să exprimi, să trăiești experiența și să împlinești cea mai înaltă noțiune a lui Cine Ești Tu cu Adevărat.

Dacă Cine Ești Tu cu Adevărat este o persoană amabilă și plină de considerație, atentă și îndatoritoare, milostivă și iubitoare – atunci, când tu *ești* astfel față de ceilalți, îi oferi Sinelui tău cea mai grandioasă experiență pentru care ai venit în trup.

Din acest motiv ți-ai luat un trup. Deoarece numai în tărâmul fizic, al relativului, te poți cunoaște pe tine însuși ca fiind acest lucru. În tărâmul absolutului de unde vii, e imposibil să trăiești această experiență de cunoaștere.

Toate aceste lucruri ți le-am explicat mult mai detaliat în primul volum.

Dacă Cine Ești Tu cu Adevărat este o ființă care nu-și

iubește Sinele și care permite ca Sinele său să fie agresat, violentat și distrus de către alții, atunci vei continua să ai comportamente care-ți permit să trăiești această experiență.

Dacă *ești* cu adevărat o persoană care este amabilă și plină de considerație, atentă și îndatoritoare, milostivă și iubitoare, îți vei îngloba *Sinele* printre oamenii împreună cu care *ești* astfel.

Într-adevăr, vei *începe* cu tine însuți. *Te vei pune pe tine însuți pe primul loc* în toate aceste privințe.

Totul în viață depinde de ce anume te străduiești să fii. Dacă, de exemplu, te străduiești să fii Unul cu toți ceilalți (adică, dacă te străduiești *să trăiești experiența* unei conceptualizări despre care știi deja că este adevărată), vei vedea că te porți într-un anumit mod, un mod care-ți permite să trăiești experiența unimii tale și să o demonstrezi.

Și când faci anumite lucruri ca o consecință a acestui concept, nu vei avea sentimentul că faci ceva pentru *altcineva* ci, mai degrabă, că faci ceva *pentru Sinele tău, pentru tine însuți*.

Același lucru este adevărat, indiferent de ce te străduiești tu să fii. Dacă te străduiești să fii dragoste, vei

face împreună cu alții lucruri ale dragostei. Nu *pentru* alții, ci *împreună cu alții*.

Observă diferența. Prinde nuanța. Vei face lucruri ale dragostei *împreună cu alții, pentru Sinele tău* – astfel încât să poți actualiza și trăi experiența celei mai grandioase idei despre Sinele tău și despre Cine Ești Tu cu Adevărat.

În acest sens, e imposibil să faci *orice* pentru altul, pentru că fiecare acțiune făcută din propria ta voință este, literalmente, *doar atât: „o acțiune”*. Te afli în *actul unei piese*, adică, creezi și joci un rol. Numai că *nu te prefaci*. Chiar *ești* acel rol.

Tu ești *o ființă* umană. Iar ceea ce ești, e hotărât și ales de către tine.

Shakespeare al vostru a spus: „Toată lumea este o scenă și toți oamenii simpli jucători”³⁷.

El a mai spus: „A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea”³⁸. *Și tot el* a mai spus:

„Mai presus de orice

Fii ție însuși credincios, de aici

Urmând, precum urmează noaptea zilei.

Că n-ai să poți fi prefăcut cu nimeni”³⁹.

³⁷ William Shakespeare, *Cum vă place*.

³⁸ William Shakespeare, *Hamlet*.

³⁹ William Shakespeare, *Hamlet*.

Când tu ești credincios Sinelui tău, când nu îți *trădezi Sinele* atunci când „pare” că „dai”, vei ști că de fapt „primești”. Literalmente te dai pe tine însuși înapoi Sinelui tău.

Nu poți „să dai” cu adevărat altuia, pentru simplul motiv că *nu există* „altul”. Dacă Noi suntem cu toții Una, atunci nu există decât Tu.

Uneori toate astea arată ca un „truc” semantic, un mod de a schimba cuvintele între ele pentru a le modifica înțelesul.

Nu este un truc, este *vrajă!* Și nu e vorba de a schimba cuvintele pentru a le modifica înțelesul, ci de a schimba percepțiile pentru a modifica experiența.

Experiența voastră este legată de orice se bazează pe percepțiile voastre, iar percepțiile voastre se bazează pe înțelegerea voastră. Iar înțelegerea voastră se bazează pe miturile voastre. Adică, *pe ceea ce vi s-a spus*.

Adevăr vă spun Eu vouă: Miturile civilizației voastre actuale nu v-au fost niciodată de folos. Ele nu v-au dus acolo unde spuneți că vreți să mergeți.

Ori voi vă mințiți în legătură cu unde spuneți că vreți să mergeți, ori sunteți orbi la faptul că nu ajungeți acolo. Nici ca indivizi, nici ca țară, nici ca specie, nici ca neam.

Există alte specii care o fac?

O, da, categoric!

Ei bine, am așteptat destul. Spune-mi despre ele.

Curând. Foarte curând. Dar, mai întâi, vreau să-ți spun cum puteți să modificați invenția numită „căsătorie”, astfel încât ea să vă ducă mai aproape de unde ziceți că vreți să mergeți.

Nu o distrugeți, nu renunțați la ea – *modificați-o*.

Da, chiar vreau să știu despre asta. Chiar vreau să știu dacă există *vreo modalitate* prin care ființele umane vor avea vreodată permisiunea să-și exprime dragostea adevărată. Așa că închei această secțiune a dialogului nostru acolo unde am început-o. Care sunt limitările cu care să îngrădim - unii ar spune chiar, cu care *ar trebui* să îngrădim - această exprimare a dragostei adevărate?

Niciuna. Niciun fel de limite. Și acest lucru ar trebui *să-/afirme jurămintele voastre maritale*.

E uluitor, deoarece exact acest lucru *au afirmat* jurămintele noastre maritale, al meu și al lui Nancy!

Știu.

Când Nancy și cu mine ne-am hotărât să ne căsătorim, m-am simțit dintr-odată inspirat să scriu

un set nou de jurăminte maritale.

Știu.

Și Nancy a fost alături de mine. A fost de acord că nu puteam să schimbăm jurăminte care deveniseră „tradiționale”.

Știu.

Ne-am apucat și am creat *noi* jurăminte maritale care, ei bine, „sfidau imperativul social”, după cum ai zice Tu.

Da, așa ați și făcut. Iar Eu am fost foarte mândru.

În timp ce le scriam, pe când puneam jurămintele maritale pe hârtie ca să le citească preotul, sunt convins că am fost amândoi inspirați.

Bineînțeles că erați!

Vrei să spui că...?

Ce, crezi că Eu vin la tine numai când scrii cărți?

Uau!

Da, uau!

De ce nu înserezi aici acele jurăminte maritale?

Îi?

Dă-i drumul! Mai ai o copie după ele. Introdu-le chiar aici.

Păi, nu le-am creat ca să le împărtășim lumii

întregi.

Când a început acest dialog, nu credeai că *vreo parte din el* va fi împărtășită lumii întregi.

Dă-i drumul! Pune-le aici!

N-aș prea vrea ca oamenii să creadă că eu spun „Noi am scris Jurămintele Maritale Perfecte!”

Așa, dintr-odată, ai început să-ți faci griji despre ce cred oamenii?

Haide, haide! Știi ce vreau să spun.

Uite ce e, nimeni nu spune că ele sunt „Jurămintele Maritale Perfecte”.

Bine, fie.

Sunt cele mai bune concepute de cineva până acum pe planeta asta.

Hei...!

Glumeam. Hai să ne mai relaxăm

Dă-i drumul. Scrie jurămintele aici! Îmi asum Eu toată responsabilitatea. Oamenii le vor iubi. Le va da o idee despre ce vorbim noi aici. Și, de ce nu, s-ar putea chiar să vrei să-i inviți și pe alții să folosească aceste jurăminte – care nu sunt cu adevărat „jurăminte”, ci Declarații de Căsătorie.

Bine, în regulă. Iată ce am rostit Nancy și cu mine,

**unul către celălalt, când ne-am căsătorit...
mulțumită „inspirației” pe care am primit-o:**

Preotul:

Neale și Nancy nu au venit aici astă seară pentru a-și face o promisiune solemnă sau pentru a rosti un jurământ sfânt.

Neale și Nancy au venit aici pentru a face *publică* dragostea lor unul față de celălalt; pentru a anunța adevărul lor; pentru a declara alegerea lor de a trăi și de a fi parteneri și de a evolua împreună – alegere rostită cu voce tare și în prezența voastră, din dorința lor ca să ajungem cu toții să ne simțim o parte foarte reală și intimă a deciziei lor, făcând-o astfel și mai puternică.

Ei au mai venit astă seară aici și cu speranța că acest ritual de unire a celor doi ne va ajuta să ne apropiem *cu toții* mai mult. Dacă sunteți aici astă seară cu soția sau partenerul vostru, fie ca această ceremonie să constituie o reamintire – o reîntărire a propriilor voastre legături de dragoste.

Vom începe prin a pune întrebarea: De ce se căsătoresc oamenii? Neale și Nancy au răspuns la această întrebare pentru ei înșiși și mi-au spus răspunsul.

Vreau să-i mai întreb încă o dată, astfel încât ei să

devină siguri de răspunsul lor, convinși de înțelegerea lor și fermi în angajamentul față de adevărul lor comun.
(*Preotul ia doi trandafiri roșii de pe masă...*)

Aceasta este Ceremonia Trandafirilor, prin care Neale și Nancy împărtășesc același mod de a gândi și sărbătoresc acest lucru.

Neale și Nancy, mi-ați spus că sunteți ferm convinși că înțelegeți că nu vă angajați în această căsătorie din motive de siguranță... că unica siguranță reală nu se află în a poseda și a stăpâni și nici în a fi posedat și stăpânit...

...nici în a pretinde sau a vă aștepta la ceva, nici măcar în a spera că ceea ce credeți că vă trebuie în viață va fi oferit de către celălalt...

...ci mai degrabă, în a ști că tot ceea ce vă trebuie în viață... toată dragostea, toată înțelepciunea, toată puterea de intuiție, toată tăria, toată cunoașterea, toată înțelegerea, toată grija, toată compasiunea și toată forța se află *în interiorul vostru...*

...și că nu vă căsătoriți unul cu celălalt în speranța de a *obține* aceste lucruri, ci în speranța de a *da* aceste daruri, astfel încât celălalt să le poată avea și mai din plin.

Asta este ceea ce ați înțeles pe deplin în această seară?
(*Eispun, „Da.”*)

Neale și Nancy, mi-ați spus că ați înțeles pe deplin că nu vă angajați în această căsătorie ca să faceți din ea un mijloc prin care, într-un fel, să vă îngrădiți, controlați, împiedicați sau opriți unul pe celălalt de la exprimarea adevărată și slăvirea cinstită a ceea ce este mai înalt și mai bun în voi – inclusiv dragostea voastră față de Dumnezeu, dragostea voastră de viață, dragostea voastră de oameni, dragostea voastră de creativitate, dragostea voastră de muncă, sau de *orice* aspect al ființei voastre care vă reprezintă cu adevărat și vă aduce bucurie. Asta este ceea ce ați înțeles pe deplin în această seară?

(Ei spun, „Da”)

În al treilea rând, Neale și Nancy, mi-ați spus că nu vedeți căsătoria ca pe ceva care produce *obligați*, ci ca pe ceva care oferă *oportunități*...

...oportunități pentru evoluție, pentru deplină exprimare de Sine, pentru a vă ridica viețile la potențialul lor cel mai înalt pentru a vindeca orice gând fals sau idee meschină pe care ați avut-o vreodată despre voi înșivă și pentru reunire supremă cu Dumnezeu, prin comuniunea sufletelor voastre...

...că aceasta este cu adevărat o Sfântă împărtășanie⁴⁰...

⁴⁰ **Joc de cuvinte: communion=comuniune, Holy Communion=Sfânta împărtășanie.**

o călătorie prin viață, în care vă iubiți ca parteneri egali ce împărtășesc în mod egal atât autoritatea cât și responsabilitățile inerente oricărui parteneriat care duc în mod egal poverile ce se ivesc și se scaldă în mod egal în bucurii.

Asta este viziunea în care vreți să vă angajați acum?
(Eispun, „Da.”)

Vă dau acum acești trandafiri roșii, care simbolizează înțelegerea voastră individuală a acestor lucruri Pământești; că amândoi cunoașteți și sunteți de acord cu felul în care va fi viața voastră în forma voastră trupească și în interiorul structurii fizice numită căsătorie. Dați acum unul altuia acești trandafiri, ca pe un simbol al faptului că amândoi *împărtășiți* cu dragoste aceste cunoașteri și înțelegeri superioare.

Acum îl rog pe fiecare dintre voi să ia un trandafir alb. El este un simbol al înțelegerii voastre superioare, a naturii voastre spirituale și a adevărului vostru spiritual. El reprezintă puritatea Sinelui Vostru Real Cel Mai Înalt, cât și puritatea dragostei lui Dumnezeu care strălucește asupra voastră, acum și întotdeauna.

(Îi dă lui Nancy trandafirul cu inelul lui Neale pe tulpină și lui Neale trandafirul cu inelul lui Nancy pe el.)

Ce simboluri aduceți voi ca o amintire a promisiunilor pe care le-ați dat și le-ați primit astăzi?

(Fiecare scoate inelul de pe tulpină, dându-l preotului care-l ține în mână în timp ce spune...)

Cercul este simbolul Soarelui și al Pământului și al universului. Este simbolul sfințeniei și al perfecțiunii și al păcii. Este, de asemenea, simbolul eternității adevărului spiritual, al dragostei și vieții... a ceea ce nu are nici început și nici sfârșit. Și, în acest moment, Neale și Nancy aleg ca el să fie și un simbol al unității, dar nu al posesiunii; al unirii, dar nu al restricției; al învăluirii, dar nu al prinderii în capcană. Pentru că dragostea nu poate fi posedată și nici nu i se pot pune restricții. Iar sufletul nu poate fi niciodată prins în capcană.

Acum, Neale și Nancy vă rog să luați aceste inele pe care vreți să le dați unul celuilalt.

(Ei iau fiecare inelul celuilalt.)

Neale, te rog să repeți după mine:

Eu, Neale... îți cer ție, Nancy... să fii partenera mea, iubita mea, prietena mea și soția mea... Anunț și declar intenția mea de a-ți dăruia cea mai profundă prietenie și dragoste... nu numai în clipele tale bune... ci și în cele rele... nu numai când îți vei aminti cu claritate Cine Ești...

dar și când vei uita... nu numai când vei acționa cu dragoste... ci și când nu o vei face... Mai anunț... în fața lui Dumn ezeu și a celor prezenți aici... că mă voi strădui întotdeauna să văd Lumina Divinității din tine... și mă voi strădui întotdeauna să împărtășesc cu tine... Lumina Divinității din mine... chiar atunci când, și *în special...* atunci când vor apărea momente de întuneric.

Intenția mea este să fiu cu tine pentru totdeauna... într-un Parteneriat Sfânt al Sufletului... pentru ca să putem face împreună lucrarea lui Dumnezeu... și să împărțim tot ceea ce este bun în noi... cu toți cei a căror viață o atingem.

(Preotul se întoarce către Nancy.)

Nancy, de bunăvoie răspunzi cererii lui Neale de a fi soția lui? (Ea *răspunde*, „DA”.)

Acum, Nancy, te rog să repeți după mine:

Eu, Nancy... îți cer ție, Neale... *(ea face același jurământ)*.

(Preotul se întoarce către Neale.)

Neale, de bunăvoie răspunzi cererii lui Nancy de a-i fi soț? *(El răspunde*, „DA”)

Vă rog pe amândoi să luați inelele pe care vreți să le dați unul altuia și să repetați după mine: Cu acest inel... te

iau în căsătorie... Iau acum inelul pe care mi-l dai... (*fac schimb de inele*)... și îl pun pe mâna mea... (*își pun inelele în degete*)... ca toți să vadă și să cunoască... dragostea mea pentru tine.

(*Preotul încheie...*)

Recunoaștem pe deplin conștienți că numai un cuplu își poate oficia unul altuia taina căsătoriei și numai un cuplu o poate face să fie sfântă. Nici biserica mea și nici puterea investită în mine de către Stat nu-mi pot oferi autoritatea de a declara ceea ce numai două inimi pot declara și ceea ce numai două suflete pot face să fie real.

Iar acum, în măsura în care *tu*, Nancy, și *tu*, Neale, ați rostit adevărurile pe care le-ați scris deja în inimile voastre și le-ați mărturisit în prezența prietenilor voștri și a Unicului Spirit Viu – constatăm cu bucurie că *voi* v-ați declarat a fi... soț și soție.

Să ne unim acum în rugăciune.

Spirit al Dragostei și al Vieții: două suflete s-au găsit unul pe altul în această lume. Destinele lor vor fi unite într-unul singur și necazurile și bucuriile lor nu vor mai fi separate.

Neale și Nancy, fie ca voi să faceți din casa voastră un loc de fericire pentru toți cei care intră în ea; un loc unde

cei bătrâni și cei tineri să renască unul în compania celuilalt. Un loc pentru evoluție și un loc în care să vă împărtășiți totul, un loc pentru muzică și un loc pentru râs, un loc pentru rugăciune și un loc pentru dragoste.

Fie ca cei care vă sunt apropiați să se îmbogățească mereu din frumusețea și generozitatea dragostei voastre unul pentru celălalt fie ca munca voastră să fie o bucurie a vieții voastre care este în folosul omenirii și fie ca zilele voastre să fie bune și lungi pe Pământ.

Amin și Amin.

Sunt foarte mișcat de toate astea. Simt că mi se face o onoare și că sunt binecuvântat că am găsit în viața mea pe cineva care a putut să rostească aceste cuvinte alături de mine și să creadă în ele. Dumnezeuul meu drag, mulțumesc că mi-ai trimis-o pe Nancy!

Și tu ești un dar pentru ea, știi asta.

Sper.

Ai încredere în Mine.

Știi ce vreau?

Nu. Ce?

Aș vrea ca toți oamenii să facă aceste Declarații de Căsătorie. Aș dori ca oamenii să le ia din carte,

sau să le copieze și să le folosească pentru căsătoriile lor. Fac pariu că rata divorțurilor ar scădea foarte tare.

Unor oameni le-ar fi deosebit de greu să spună aceste lucruri – și multora le-ar fi foarte greu să rămână credincioși acestor jurăminte.

Sper că *noi* să le putem rămâne credincioși! Vreau să spun, problema care se ridică acum după ce am introdus aceste cuvinte aici în text este că trebuie să trăim la înălțimea lor.

Nu aveți de gând să trăiți la înălțimea lor?

Bineînțeles că da. Dar suntem oameni exact ca toți ceilalți. Iar acum, dacă dăm greș, dacă ne împiedicăm, dacă se întâmplă ceva în relația noastră sau, doamne ferește, dacă am alege vreodată să *punem capăt* formei ei prezente, foarte mulți oameni de toate felurile ar fi dezamăgiți.

Prostii. Ei vor ști că voi sunteți credincioși vouă înșivă. Vor ști că ați făcut o altă alegere. O alegere nouă. Amintește-ți ce ți-am spus în primul volum. Nu confunda lungimea relației tale cu calitatea ei. Nu ești o icoană și nici Nancy nu este și nimeni nu ar trebui să vă pună la icoane – și nici voi n-ar trebui să vă puneți acolo. Fiți

oameni. Fiți oameni în înțelesul deplin al acestui cuvânt. Dacă, la un moment dat, tu și cu Nancy simțiți că vreți să modificați relația voastră, aveți tot dreptul să o faceți. *Aceasta este ideea întregului dialog.*

Și aceasta este ideea declarațiilor pe care le-am făcut!

Exact. Sunt bucuros că înțelegi acest lucru.

Da. *Îmi plac* aceste Declarații de Căsătorie și sunt bucuros că le-am introdus aici! Este un mod nou, absolut minunat de a începe o viață împreună. Nu i se mai cere femeii să promită „Să iubească, să cinstească și să se supună”. Numai bărbații plini de sine, trufași și egoiști au putut cere așa ceva.

Bineînțeles că ai dreptate.

Și a fost chiar și mai trufaș și mai egoist din partea bărbaților să pretindă că astfel de supremație masculină *a fost stabilită de către Dumnezeu.*

Iarăși ai dreptate. Niciodată nu am stabilit așa ceva.

În sfârșit, iată cuvinte rostite la căsătorie care au fost cu adevărat inspirate de Dumnezeu, cuvinte care nu fac *din nimeni* un sclav, o proprietate personală. Cuvinte care rostesc adevăruri despre

dragoste. Cuvinte care nu pun granițe, ci promit numai libertate! Cuvinte cărora toate inimile le pot rămâne credincioase.

Vor exista unii care vor spune: „*Bineînțeles* că oricine poate să respecte jurăminte care nu pretind nimic de la tine!”. Ce ai răspunde la asta?

Aș răspunde: Da. „E mult mai greu să dai libertate cuiva, decât să-l controlezi. Când controlezi pe cineva, obții ceea ce *tu* vrei. Când dai libertate cuiva, acea persoană obține ceea ce *ea* vrea”.

Foarte înțelept ai vorbit.

Am o idee minunată! Cred că ar trebui să facem o broșură mititică din toate aceste Declarații de Căsătorie, un fel de carte mică de rugăciuni, pentru ca oamenii să le folosească în ziua căsătoriei.

Ar fi o carte foarte mică, ce ar conține nu numai aceste cuvinte, ci și o întreagă ceremonie și observații cheie despre dragoste și relații, luate din toate trei volumele cu acest dialog, cât și anumite rugăciuni și meditații speciale pentru căsătorie - împotriva cărora mi se pare mie că *nu* ai nimic!

Sunt așa de fericit de lucru ăsta, pentru că o clipă am avut senzația că Tu ai fi „anticăsătorie”.

Cum aş putea fi Eu împotriva căsătoriei? Noi suntem *cu toţii* căsătoriţi. Noi suntem căsătoriţi *unul cu celălalt* – acum şi pentru totdeauna. Suntem uniţi. Suntem Una. Căsătoria noastră este cea mai mare ceremonie maritală care s-a ținut vreodată. Jurământul Meu către voi este cel mai mare jurământ făcut vreodată. Vă voi iubi veşnic şi vă voi lăsa absolut liberi. Dragostea mea nu vă va lega în niciun fel, iar din această cauză sunteţi „legaţi” ca, în cele din urmă, să mă iubiţi – deoarece libertatea de A Fi Cine sunteţi este cea mai mare dorinţă a voastră şi cel mai mare dar pe care vi-l fac.

Mă iei pe Mine în căsătorie, acum, să-ţi fiu partener şi co-creator legitim, potrivit cu cele mai înalte legi ale universului?

Da.

Iar *Tu* mă iei *pe mine* ca partener al Tău şi co-creator?

Da, te iau, şi te-am luat întotdeauna. Acum şi în vecii vecilor noi suntem Una. Amin. Şi Amin.

Sunt copleșit de respect și venerație la citirea acestor cuvinte. Mulțumesc că ești aici cu mine în felul acesta. Mulțumesc că ești aici cu noi toți. Milioane de oameni au citit cuvintele din aceste dialoguri și milioane o vor mai face. Și ni se taie respirația la gândul darului pe care-l primim prin venirea Ta în inimile noastre.

Ființele Mele cele mai iubite – am fost întotdeauna în inimile voastre. Sunt bucuros că acum puteți cu adevărat *să mă simțiți acolo*.

Întotdeauna am fost cu voi. Nu v-am părăsit niciodată. Eu *sunt* voi și voi sunteți Eu și Noi nu vom fi niciodată separați, *niciodată* ă, deoarece acest lucru nu este *posibil*.

Hei stai puțin! Am senzația de déjà vu. N-am mai spus cuvintele astea odată?

Bineînțeles! Citește cuvintele de la începutul capitolului 12. Numai că acum ele au un înțeles mai plin decât l-au avut prima dată.

N-ar fi grozav dacă *déjà vu* ar fi real și noi cu adevărat *trăim* uneori „iarăși și iarăși” o experiență, astfel încât înțelesul ei să devină mai

complet?

Tu ce crezi?

Eu cred că *exact* aceasta se întâmplă!

Doar dacă nu se întâmplă.

Doar dacă nu se întâmplă!

Bine. Bravo, din nou. Atât de repede, atât de rapid te deplasezi înspre o înțelegere nouă și uriașă a lucrurilor, încât mă înspăimânți.

Nu este...? Acum simt că am ceva serios de discutat cu Tine.

Da, știu. Dă-i drumul.

Când se unește sufletul cu trupul?

Tu când crezi?

Când alege să o facă.

Bine.

Dar oamenii doresc un răspuns mai clar. Ei vor să știe când începe viața. Viața așa cum o cunosc ei.

Înțeleg.

Deci care este semnalul? Este momentul în care trupul iese din pântec - nașterea fizică? Este momentul concepției, a unirii fizice a elementelor vieții fizice?

Viața nu are început, deoarece viața nu are sfârșit. Viața

doar se extinde; creează forme noi.

Trebuie să fie ca acel material gelatinos din lămpile cu lavă încălzită care erau atât de populare în anii 60⁴¹. Bulele stau la fund ca niște mingi mari, rotunde și moi; apoi, din cauza căldurii, se ridică, separându-se și formând bule noi, pe măsură ce se ridică, reîntâlnindu-se una cu alta în partea de sus, căzând împreună în cascadă, pentru a forma din toate bule încă și mai mari și luând-o mereu de la capăt. Niciodată nu erau bule „noi” în acel tub. Era întotdeauna *același material*, care se re-forma în ceea ce „arăta ca „*material nou și diferit*. Variantele erau nesfârșite și era fascinant să urmărești procesul care se desfășura, iarăși și iarăși.

E o metaforă minunată. Așa se întâmplă și cu sufletele. Sufletul Unic – care e într-adevăr Tot Ceea Ce Există – se reformează pe El însuși în părți din ce în ce mai mici din El însuși. Toate „părțile” erau acolo încă de la început. Nu există părți „noi”, ci doar porțiuni din Tot Ceea Ce A Fost întotdeauna, reformându-se pe El însuși în ceea ce „seamănă cu „părți noi și diferite.

Există un cântec extraordinar, scris și interpretat

⁴¹ Inventate de Edward Craven-Walker în 1963, după o idee din timpul celui de al II-lea război mondial.

de Joan Osborne care întreabă „Ce-ai zice dacă Dumnezeu ar fi unul dintre noi? Doar un „Bulă” ca oricare dintre noi?” Am de gând să-i cer să schimbe acest vers în „Ce-ai zice dacă Dumnezeu ar fi unul dintre noi? Doar o bulă ca oricare dintre noi?”

Ha! Grozavă chestie! Știi, cântecul ei *a fost* un cântec extraordinar. I-a pus în mișcare pe oamenii de pretutindeni. Ei nu puteau să suporte gândul că Eu nu sunt mai bun decât vreunul dintre ei.

Această reacție este o remarcă interesantă, nu atât legată de Dumnezeu, ci de neamul omenesc. A considera că e o blasfemie ca Dumnezeu să fie comparat cu unul dintre noi spune foarte multe despre neamul omenesc!

Chiar așa!

Dar Tu *ești* „unul dintre noi”. Exact asta spui Tu aici. Deci, Joan avea dreptate.

Bineînțeles că avea. Multă dreptate.

Vreau să mă întorc la întrebarea mea. Poți să ne spui ceva despre când începe viața așa cum o știm noi? În ce moment intră sufletul în trup.

Sufletul nu intră în trup. Trupul este învăluit de suflet. Îți amintești ce-am spus înainte. Trupul nu găzduiește

sufletul. Este exact invers.

Totul este întotdeauna viu. Nu există ceea ce se numește „mort” nu există o astfel de stare de a fi.

Ceea ce Este întotdeauna Viu își ia pur și simplu o nouă formă – o nouă formă fizică. Întotdeauna, această formă este încărcată cu energie vie, energia vieții.

Viața – dacă voi numiți viață energia care sunt Eu – este întotdeauna acolo. Niciodată nu se întâmplă *să nu fie* acolo. Viața *nu se termină* niciodată, prin urmare cum poate exista un punct în care viața *să înceapă!*

Haide, ajută-mă cu chestia asta? Știi unde încerc să ajung.

Da, știu. Vrei să mă bagi într-o dezbatere despre avorturi.

Da, așa este! Recunosc! Vreau să spun, îl am pe Dumnezeu aici și am șansa de a pune această întrebare monumentală. Când începe viața?

Și răspunsul este atât de monumental, încât nu-l poți auzi.

Pune-mă iarăși la încercare!

Ea nu începe *niciodată*. Viața „nu începe” *niciodată*, deoarece viața *nu se sfârșește* niciodată. Tu vrei să intrăm în detalii tehnice, biologice astfel încât, pe baza a ceea ce

vrei să numești... Legea lui Dumnezeu”, să poți concepe „o regulă” despre cum ar trebui să se comporte oamenii – și apoi să-i pedepsești dacă nu se comportă în felul acesta.

Și ce-i rău în asta? Ea ne-ar permite să-i omorâm pe doctori în stațiile de parcare ale clinicilor și să rămânem nepedepsiți.

Da, înțeleg. De-a lungul anilor, m-ați folosit pe Mine și ce ați declarat *voi* a fi *legile Mele* ca pe o justificare pentru tot felul de lucruri.

Haide! De ce nu spui clar că a face un avort înseamnă crimă?

Nu poți să omori pe nimeni și nimic.

Nu. Dar poți să pui capăt „individualizării” lui! Iar în limba noastră, asta se numește *a omori*.

Voi nu puteți opri procesul în cadrul căruia parte din Mine se exprimă în mod individual într-un anumit fel, fără ca acea parte din Mine care se exprimă în acel fel să fie de acord.

Ce? Ce spui?

Spun că nimic nu se întâmplă împotriva voii lui Dumnezeu.

Viața și tot ceea ce se întâmplă este o exprimare a voii lui Dumnezeu – a se citi, voia *voastră* – care se manifestă.

Am spus în acest dialog că voia voastră este voia Mea. Asta, deoarece suntem numai Unul.

Viața este voia lui Dumnezeu *care se exprimă în mod perfect*. Dacă ar fi să se întâmple ceva *împotriva* voii lui Dumnezeu, acest lucru nu s-ar putea întâmpla. *Nu s-ar putea întâmpla*, prin însăși definiția lui Cine și Ce Este Dumnezeu. Crezi tu că un suflet poate *să decidă ceva*, cumva, pentru altcineva? Crezi tu că voi, ca indivizi, puteți să influențați pe ceilalți în moduri în care ei nu vor să fie influențați? O astfel de credință ar trebui să se bazeze pe ideea că sunteți separați unul de celălalt.

Voi credeți că puteți influența viața într-un mod în care Dumnezeu nu ar vrea ca viața să fie influențată? O astfel de credință ar trebui să se bazeze pe ideea că voi sunteți separați de Mine.

Ambele idei sunt false.

E o aroganță nemăsurată convingerea voastră că puteți influența universul într-un mod cu care universul nu este de acord. Aici aveți de-a face cu forțe puternice și unii dintre voi credeți că sunteți mai puternici decât cea mai puternică forță. Nu sunteți. Și nu sunteți nici *mai puțin puternici* decât cea mai puternică forță.

Voi *sunteți* cea mai puternică forță. Nici mai mult nici mai puțin. Deci, fie forța cu voi!⁴²

Vrei să spui că eu nu pot să omor pe nimeni fără permisiunea ei sau a lui? Vrei să spui că, la un nivel mai înalt, oricine care a fost omorât vreodată *a fost de acord* să fie omorât?

Privești lucrurile din punct de vedere pământesc, gândești despre ele din punct de vedere pământesc și toate astea o să ți se pară fără sens.

Nu pot să nu gândesc din „punct de vedere pământesc”. Eu sunt aici, chiar acum, pe Pământ!

Adevăr vă spun Eu vouă: Voi sunteți „în această lume, dar nu aparțineți ei”⁴³.

Prin urmare, realitatea mea pământească nu este câtuși de puțin o realitate?

Chiar credeai că este?

Nu știu.

Nu te-ai gândit niciodată că „Se întâmplă ceva de mai mare anvergură aici”?

Da, bineînțeles că m-am gândit.

Păi, *asta se întâmplă. Exact ce îți explic eu aici.*

Bine. M-am prins. Presupun deci că pot să ies

⁴² **Urarea folosită de Jedi în filmul Războiul Stelelor.**

⁴³ **Compară Ioan XVII, 15,16, Noul Testament.**

chiar acum în stradă și să omor pe oricine, deoarece oricum n-aș fi putut-o face dacă persoana respectivă n-ar fi fost de acord!

De fapt, neamul omenesc chiar așa și acționează. E interesant că, deși treaba asta vă dă atâtea dureri de cap, totuși acționați ca și cum ceea ce ai spus ar fi un adevăr.

Ba, mai mult decât atât, omorâți oameni *împotriva* voinței lor, ca și când aceasta n-ar conta!

Bineînțeles că contează! Numai că, ceea ce vrem noi, contează mai mult Nu înțelegi? În momentul în care noi, oamenii, omorâm pe cineva, noi nu spunem că fapta noastră nu contează. Ar fi superficial să gândim așa. Numai că, ceea ce dorim ***noi, contează mult mai mult.***

Înțeleg. Deci, vă este mai ușor să acceptați că e în regulă să omorâți pe cineva *împotriva* voinței lui. Acest lucru îl puteți face fără să fiți pedepsiți. Sentimentul că e ceva greșit apare atunci când o faceți *îndeplinind* voința celuiilalt.

N-am spus niciodată asta. Nu așa gândesc oamenii.

Nu? Lasă-Mă să-ți arăt cât de ipocriți sunteți unii dintre voi. Spuneți că este în regulă să omori pe cineva *împotriva*

voinței lui, atâta timp cât *voi* aveți un motiv bun și suficient ca să vreți să-i vedeți morți, cum ar fi de exemplu un război, sau în cazul unei execuții – sau un doctor omorât în parcare a unei clinici în care se fac avorturi. Dar dacă o persoană simte că *ea* are un motiv bun și suficient pentru a se vedea *pe ea însăși* moartă, voi nu o ajutați să moară. Aceasta ar fi „sinucidere asistată” și ar fi un lucru rău!

Îți bați joc de mine.

Nu. *Voi* vă bateți joc de *Mine*. Spui că *Eu* aș ierta faptul că voi omorâți pe cineva *împotriva voinței lui* și că *Eu* aș *condamna* faptul că voi omorâți pe cineva *conform* voinței lui.

E o nebunie întreagă.

Dar voi nu numai că nu reușiți să vedeți nebunia, ci, în realitate, pretindeți că cei care *dau la iveală această nebunie* sunt cei care sunt nebuni. Că *voi* gândiți cu capul pe umeri, iar ei sunt doar persoane care bagă zâzanie.

Iar aceasta este logica chinuită după care vă construiți *întreaga voastră viață* cât și *toate teologiile voastre*.

Niciodată nu am privit lucrurile în felul acesta.

Adevăr vă spun *Eu* vouă: A venit momentul să priviți lucrurile dintr-un nou punct de vedere. E momentul

renașterii voastre ca indivizi și ca societate. Trebuie să recreați lumea voastră acum, înainte de a o distruge cu nebuniile voastre.

Ascultă-Mă.

Suntem cu Toți Unul.

Suntem numai Unul.

Voi nu sunteți separați de Mine și nu sunteți separați unul de celălalt. În tot ceea ce facem Noi, acționăm la unison unul cu celălalt. Realitatea noastră este o realitate cocreată. Dacă voi puneți capăt unei sarcini, Noi punem capăt unei sarcini. Voia voastră este voia Mea.

Niciun aspect individual al Divinității nu are putere asupra unui alt aspect al Divinității. Nu e posibil ca un suflet să-l afecteze pe altul împotriva voinței acestuia. Nu există victime și nu există ticăloși.

Nu poți înțelege acest lucru din punctul vostru limitat de vedere; dar îți spun Eu că este așa.

Există un singur motiv pentru a fi, a face sau a avea ceva – ca o afirmare directă a lui Cine Ești. Dacă Cine Ești, ca individ și ca societate, este cine alegi și dorești să fii, nu există niciun motiv pentru a schimba ceva. Dacă, pe de altă parte, crezi că te așteaptă o experiență mai grandioasă pe care să o trăiești – o exprimare încă și mai

măreață a Divinității, decât cea pe care tocmai o trăiești – atunci mută-te în acel adevăr.

Întrucât Noi co-crem cu toții, este în folosul Nostru să facem ce putem pentru a arăta altora drumul pe care amintite părți din Noi vor să meargă. Tu poți să fii cel-care-arată-calea, înfățișând viața pe care ai vrea să o creezi și invitându-i pe ceilalți să-ți urmeze exemplul. Ai putea chiar să spui „Eu sunt calea și viața. Urmați-mă”. Dar fii atent! Unii au fost crucificați pentru că au făcut asemenea afirmații.

Mulțumesc. Voi lua în seamă avertismentul. Mă voi ține în umbră.

Văd că la asta te pricepi foarte bine.

Păi nu prea e ușor să te ții în umbră când zici că ai o conversație cu Dumnezeu!

Și alții au descoperit lucrul ăsta.

Iată un motiv bun să-mi țin gura.

E cam târziu acum.

Și a cui e vina?

Înțeleg ce vrei să spui.

E în regulă. Te iert.

Chiar Mă ierți?

Da.

Cum de Mă poți ierta?

Pentru că pot să înțeleg ceea ce ai făcut. Înțeleg de ce ai venit la mine și de ce am început acest dialog. Iar atunci când înțeleg motivul pentru care se face un lucru, pot ierta toate complicațiile pe care acesta le provoacă sau le creează.

Hmm! Interesant! Asta înseamnă că poți să te gândești la Dumnezeu ca fiind tot așa de magnific ca și tine.

Touché!

Relația ta cu Mine este neobișnuită. În unele privințe crezi că nu ai putea fi niciodată tot atât de magnific ca Mine, iar în altele crezi că Eu pot să fiu tot atât de magnific ca și tine.

Nu ți se pare interesant lucrul ăsta?

Fascinant.

Asta se întâmplă pentru că tu crezi că Noi suntem separați. Aceste închipuiri ar dispărea dacă te-ai gândi că Noi suntem Unul.

Aceasta este principala diferență dintre civilizația voastră – care este realmente o civilizație „de bebeluși”; o civilizație primitivă – și civilizațiile foarte evolute din univers. Cea mai semnificativă diferență este că, în civilizațiile foarte evolute, tuturor ființelor conștiente le

este clar că nu există separare între ele și ceea ce voi numiți „Dumnezeu”.

Lor le este de asemenea clar că nu există separare între ei și ceilalți. Ei știu că fiecare trăiește o experiență individuală a întregului.

O, grozav! Acum o să intri în subiectul legat de societățile foarte evolute din univers. De mult aștept asta.

Da, cred că e momentul să explorăm acest domeniu.

Dar înainte de a o face trebuie să mă întorc pentru ultima dată la subiectul avorturilor. Nu e așa că nu spui aici că este absolut în regulă să omorâm oameni, dat fiind că nimic nu i se poate întâmpla unui suflet omenesc împotriva voinței lui? Tu nu ierți avorturile și nici nu ne dai „cale de ieșire” în această problemă, nu-i așa?

Nici nu iert nici nu condamn avorturile, tot așa cum nu iert și nu condamn războiul.

Poporul fiecărei țări crede că Eu iert războiul pe care-l poartă ei și condamn războiul pe care-l poartă adversarii lor. Oamenii din fiecare națiune cred că ei îl au pe „Dumnezeu de partea lor”. În fiecare situație se presupune același lucru. Și, într-adevăr, fiecare *persoană* simte

același lucru – sau, cel puțin, *speră* că este adevărat, ori de câte ori se ia o decizie sau se face o alegere.

Și știi *de ce* toate creaturile cred că Dumnezeu e de partea lor? *Deoarece Eu chiar sunt*. Iar toate creaturile au un mod intuitiv de a cunoaște acest lucru.

E doar un alt mod de a spune „Voia ta pentru tine este voia Mea pentru tine”. Iar *acesta* este doar un alt mod de a spune că v-am dat tuturor *liber arbitru...*

Nu există liber arbitru dacă a-l exercita în anumite feluri, duce la pedepsire. Acesta este o parodie de liber arbitru și îl transformă într-un fals.

Prin urmare nu există corect și greșit când e vorba de avort sau război, de a cumpăra o mașină sau a te căsători cu o persoană, de a face sau a nu face sex, „de a-ți face datoria” sau de „a nu-ți face datoria”, iar Eu nu am nicio preferință în aceste probleme.

Cu toții sunteți în decursul unui proces de a vă defini pe voi înșivă. Fiecare acțiune este un gest de definire de sine.

Dacă sunteți mulțumiți cu modul în care v-ați creat pe voi înșivă, dacă vă este de folos, veți continua să acționați în același fel. Dacă nu, vă veți opri. Aceasta se numește evoluție.

Procesul este încet, deoarece, pe măsură ce evoluți, vă

schimbați în mod continuu ideile în ceea ce privește ce anume vă e cu adevărat de folos; vă schimbați în permanență conceptele legate de „plăcere”.

Amintește-ți ce am spus mai devreme. Poți să-ți dai seama cât de mult a evoluat o persoană sau o societate după ce anume „numește ea plăcere”. Și, adaug acum, după ce anume declară ea că îi este de folos.

Dacă îți este de folos să mergi la război și să omori alte ființe, așa vei face. Dacă-ți este de folos să pui capăt unei sarcini, așa vei face. Singurul lucru care se schimbă, pe măsură ce evoluezi, este noțiunea referitoare la ceea ce îți este de folos. Iar aceasta se bazează pe ce anume gândești tu că încerci să faci.

Dacă încerci să ajungi la Seattle, nu-ți va fi de folos să te îndrepti spre San José. Nu se pune problema că „este greșit din punct de vedere moral” să mergi la San José – pur și simplu nu îți este de niciun folos.

Prin urmare, problema a ceea ce încerci să faci devine o problemă de *importanță primordială*. Nu doar în viața ta în general, ci în fiecare *moment* al vieții tale în mod special. Deoarece, în aceste *momente* ale vieții se creează viața însăși.

Toate acestea au fost discutate foarte detaliat la

începutul dialogului nostru sfânt pe care ai ajuns să-l numești volumul I. Le repet aici, deoarece se pare că ai nevoie să ți se reamintească, pentru că, altfel, nu M-ai fi întrebat niciodată despre avort.

Când ești pe punctul de a face un avort sau când ești pe punctul de a fuma o țigară, sau când ești pe punctul de a frige și a mânca un animal și când ești pe punctul de a tăia drumul cuiva în trafic – fie că problema este de mică sau mare importanță, sau dacă alegerea este majoră sau minoră, nu există decât o singură întrebare pe care trebuie să o iei în considerare: acesta sunt Eu cu Adevărat? Acesta aleg eu să fiu acum?

Și înțelege următorul lucru: *Nu există ceva care să nu aibă consecințe.* Orice are o consecință. Consecința este: cine și ce ești tu.

Iar, chiar acum, tu ești în decursul acțiunii de a-ți defini Sinele.

Acesta este răspunsul la întrebarea ta legată de avort. Acesta este răspunsul la întrebarea ta legată de război. Acesta este răspunsul la întrebarea ta legată de problema fumatului și a hranei bazată pe carne și *la oricare întrebare referitoare la un comportament pe care l-ai avut vreodată.*

Fiecare acțiune este un gest de definire de sine. Orice gândești, spui și faci anunță „Acesta este Cine sunt”.

15

Scumpii Mei copii, vreau să vă spun că această problemă a lui Cine sunteți și Cine Alegeți Voi să fiți este una de mare importanță. Nu numai pentru că ea dă tonul experienței voastre, ci pentru că ea creează natura Mea.

Toată viața vi s-a spus că Dumnezeu v-a creat. Acum vin și vă spun: voi îl creați pe Dumnezeu.

Știu că aceasta înseamnă o reșezare masivă a înțelegerii voastre. Dar este una necesară, dacă e să faceți adevărata lucrare pentru care ați venit.

Cu toții suntem angajați într-o lucrare sfântă. Voi și cu Mine călcăm pe un drum sacru.

Aceasta este Căderea.

În fiecare moment Dumnezeu se exprimă pe El însuși în voi, ca voi și prin voi. Voi alegeți întotdeauna cum va fi creat Dumnezeu, iar El nu vă va lua niciodată această posibilitate de alegere și nici nu vă va pedepsi pentru că faceți alegerea „greșită”. Și nu se poate spune că nu aveți îndrumare în această privință și că nu veți avea niciodată. Adânc construit *în interiorul* vostru este un sistem intern de îndrumare care vă arată drumul spre casă. Aceasta este vocea care vă vorbește întotdeauna despre cele mai

înalte alegeri, care vă pune în față cea mai grandioasă viziune a voastră. Nu trebuie să faceți altceva decât să luați în seamă această voce și să nu abandonați viziunea.

Pe tot parcursul istoriei voastre v-am trimis învățători. În fiecare zi și în fiecare moment, mesagerii Mei v-au adus veștile cele bune ale marii bucurii.

S-au scris scrieri sfinte și s-au trăit vieți sfinte pentru ca voi să puteți cunoaște acest adevăr etern: Voi și cu Mine Una suntem.

Din nou vă trimit scrieri sfinte – pe una dintre ele o țineți acum în mână. Din nou vă trimit mesageri care se străduiesc să vă aducă **Cuvântul lui Dumnezeu**. Veți asculta voi aceste cuvinte? Îi veți auzi voi pe acești mesageri? *Veți deveni voi unul dintre ei?*

Aceasta este marea întrebare. Aceasta este măreața invitație. Aceasta este decizia glorioasă. Lumea așteaptă declarația voastră. Iar voi faceți această declarație prin viața voastră, așa cum o trăiți.

Neamul omenesc nu are nicio șansă să se ridice de la nivelul gândurilor celor de mai jos, până când nu vă ridicați voi înșivă către ideile voastre cele mai înalte.

Acele idei exprimate prin voi, pe măsură ce voi creați matricea și organizați scena pe care acționați, servesc ca

model pentru următorul nivel al experienței umane.

Voi sunteți viața și calea. Lumea vă va urma. Nu aveți de ales în această privință. Este singura privință în care nu aveți liber arbitru. Lucrurile sunt așa cum sunt, pur și simplu, Asta Este Calea. Lumea voastră va urma ideile pe care le aveți despre voi înșivă. Întotdeauna a fost așa, întotdeauna va fi așa. Mai întâi apare gândul despre voi înșivă și apoi urmează lumea exterioară a manifestării fizice.

Creați ceea ce gândiți. Deveniți ceea ce creați. Exprimați ceea ce deveniți. Trăiți ca experiență ceea ce exprimați. Sunteți ceea ce trăiți ca experiență. Gândiți ceea ce sunteți.

Cercul e complet.

Lucrarea sfântă în care v-ați angajat tocmai a început, pentru că acum, în sfârșit, înțelegeți ce faceți.

Voi sunteți cei care v-ați adus în starea de a ști acest lucru și voi sunteți cei care v-ați adus în starea de a vă păsa. Și, într-adevăr, acum, mai mult decât oricând înainte, vă pasă de Cine sunteți Voi cu Adevărat, pentru că acum vedeți, în sfârșit, ideea în întregul ei.

Eu sunt cine sunteți voi.

Voi îl definiți pe Dumnezeu.

V-am trimis pe voi – o parte binecuvântată din Mine – în formă fizică, astfel încât să mă pot cunoaște pe Mine însumi ca experiență, pentru că Eu nu Mă cunosc decât ca pe un concept. Viața există ca un instrument, pentru ca Dumnezeu să transforme conceptul în experiență. Ea există pentru ca voi să faceți același lucru. Pentru că voi sunteți Dumnezeu care faceți aceasta.

Eu aleg să mă re-creez pe Mine însumi din nou, absolut în fiecare moment. Eu aleg să trăiesc experiența celei mai grandioase versiuni a celei mai mărețe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine sunt. V-am creat pe voi, astfel încât voi să mă puteți re-crea pe Mine. Aceasta este lucrarea Noastră sfântă. Aceasta este cea mai mare bucurie a Noastră. Aceasta este însăși rațiunea Noastră de a fi.

Sunt copleșit de respect și venerație la citirea acestor cuvinte. Mulțumesc că ești aici cu mine în felul acesta. Mulțumesc că ești aici cu noi toți.

Cu plăcere. Eu îți mulțumesc că ești aici pentru *Mine*.

Mai am câteva întrebări, unele legate de acele „entități evolute”, iar apoi îmi voi da voie să închei acest dialog.

Iubitul Meu, *niciodată* nu vei încheia acest dialog, și nici nu va trebui vreodată s-o faci, conversația ta cu Dumnezeu va continua veșnic. Iar acum, că ești angajat în mod activ în ea, această conversație va duce curând la prietenie. Toate conversațiile bune duc în cele din urmă la prietenie și, în curând, conversația ta cu Dumnezeu va da naștere la o *Prietenie cu Dumnezeu*.

Simt acest lucru. Simt că am devenit cu adevărat prieteni.

Și în toate relațiile se întâmplă că prietenia, dacă este hrănită, stimulată și lăsată să evolueze, va produce, în sfârșit, un sentiment de comuniune. Vei simți și vei trăi experiența că Sinele tău este în *Comuniune cu Dumnezeu*.

Aceasta va fi o Comuniune Sfântă, pentru că atunci Noi

vom vorbi ca Unul.

Și astfel, acest dialog va continua?

Da, întotdeauna.

Și nu va trebui să spun la revedere la sfârșitul acestui volum?

Nu trebuie să spui niciodată „la revedere”. Trebuie să spui doar „Bună ziua”.

Ești minunat, știai asta? Ești, pur și simplu, minunat.

Așa ești și tu, fiul Meu. Așa ești și tu. Așa sunt toți copiii Mei de pretutindeni.

Chiar ai copii „pretutindeni”?

Bineînțeles.

Vreau să spun, literalmente, *pretutindeni*. Există viață pe alte planete? Sunt copii de-ai Tăi altundeva în univers?

Iarăși, bineînțeles.

Sunt aceste civilizații, mai avansate?

Unele dintre ele, da.

În ce privință?

În toate privințele. Tehnologic. Politic. Social. Spiritual. Fizic. Și psihologic.

De exemplu, înclinația ta pentru comparații, insistența

cu care le faci, cât și nevoia ta constantă de a caracteriza ceva ca „mai bine” sau „mai rău”, „mai înalt” sau „mai jos”, „bine” sau „rău”, demonstrează cât de mult ați căzut voi în dualitate; cât de adânc v-ați scufundat în separatism.

La civilizațiile mai avansate nu observi aceste caracteristici? Și ce vrei să spui prin dualitate?

Nivelul gradului de avansare a unei societăți este reflectat în mod inevitabil în cât de duală este gândirea ei. Evoluția socială este dovedită prin trecerea spre unitate și nu spre separatism.

De ce? De ce este unitatea un astfel de etalon?

Deoarece unitatea este adevărul. Separatismul este iluzia. Atâta timp cât o societate se vede pe ea însăși ca separată – o serie sau o adunare de unități separate – ea trăiește în iluzie.

Toată viața de pe planeta voastră este construită pe separatism; se bazează pe dualitate.

Vă imaginați pe voi înșivă ca fiind familii sau clanuri separate, adunate în cartiere sau state separate, grupate în țări sau națiuni separate, care formează o lume sau o planetă separată.

Vă închipuiți că lumea voastră este unica lume din

univers care este locuită. Vă închipuiți că națiunea voastră este cea mai grozavă națiune de pe Pământ. Vă închipuiți că statul vostru este cel mai bun stat, iar familia voastră cea mai minunată familie din stat.

În cele din urmă credeți că *voi* sunteți mai buni decât oricine altcineva din familia voastră.

O! Pretindeți că *nu gândiți* nimic de genul acesta, dar *acționați ca și cum așa ați gândi*.

Adevăratele voastre gânduri se reflectă în fiecare zi în deciziile voastre sociale. În concluziile voastre politice. În atitudinile voastre religioase. În alegerile voastre economice și în selecțiile voastre individuale pe care le faceți în legătură cu orice, începând de la prieteni până la sisteme de credință și chiar până la relația voastră cu Dumnezeu. Adică, cu Mine.

Vă simțiți atât de separați de Mine încât vă imaginați că Eu nici măcar nu vreau să vorbesc cu voi. Și astfel, vi se cere să negați însăși veridicitatea propriei voastre experiențe. *Experiența* voastră vă arată că voi și cu Mine Una suntem, dar voi refuzați *să o credeți*. Astfel, voi nu numai că vă separați unul de celălalt, ci și de propriu vostru adevăr.

Cum poate să se separe o persoană de propriul lui

sau ei adevăr?

Ignorându-l. Văzându-l și negându-l. Sau, schimbându-l, răsucindu-l, contorsionându-l pentru a se încadra într-o noțiune preconcepută pe care o aveți despre cum ar trebui să stea lucrurile.

Hai să luăm întrebarea cu care ai început acum. Ai întrebat dacă există viață pe alte planete. Am răspuns „Bineînțeles”. Am spus „Bineînțeles”, deoarece totul este extraordinar de evident. Este atât de evident, încât sunt surprins că ai mai pus această întrebare.

Iată cum se poate ca o persoană „să fie separată de propriul său adevăr”: privind adevărul în ochi atât de aproape încât nu se poate să nu-l vadă – și apoi negând ceea ce vede.

Negarea este mecanismul folosit aici. Și negarea nu este nicăieri mai insidioasă decât în auto-negare.

Ați petrecut o viață întreagă negând Cine și Ce sunteți Voi cu Adevărat.

Ar fi destul de trist dacă v-ați limita negarea la lucruri mai puțin personale, cum ar fi subțierea stratului de ozon, distrugerea pădurilor vechi, sau tratamentul groaznic pe care-l aplicați tinerilor voștri. Dar voi nu vă mulțumiți cu a nega tot ceea ce vedeți în jurul vostru, nu vă potoliți până

nu negați tot ceea ce vedeți și în *interiorul* vostru.

Vedeți binele și compasiunea din voi, dar le negați. Vedeți înțelepciunea din voi, dar o negați. Vedeți infinita posibilitate din voi, dar o negați. Vedeți și trăiți experiența Dumnezeuului din voi, dar îl negați.

Negați că eu mă aflu înăuntrul vostru – *că Eu sunt* voi – și că, prin aceasta, îmi negați locul pe care-l am de drept și pe care e normal să-l am.

Eu nu Te-am negat și nu Te neg.

Admiți că ești Dumnezeu?

Păi, nu prea aș spune *asta...*

Exact; și adevăr vă spun Eu vouă: „*Înainte să cânte cocoșul, Mă vei nega (vă veți lepăda de mine) de trei ori*”. Mă veți nega, chiar prin gândurile voastre, Mă veți nega, chiar prin cuvintele voastre, Mă veți nega, chiar prin acțiunile voastre.

În inima voastră, voi știți că Eu sunt cu voi, în voi; că Noi suntem Una. Și cu toate acestea. Mă negați.

Da, unii dintre voi spun că Eu exist. Dar departe de voi, *Acolo*, undeva, foarte departe. Și cu cât vă imaginați că Eu sunt mai departe de voi, cu atât mai mult vă îndepărtați de propriul vostru adevăr.

Și la fel ca în cazul multor alte lucruri în viață – de la

distrugerea resurselor naturale ale planetei voastre, până la abuzurile comise asupra copiilor în atât de multe dintre casele voastre – voi vedeți acest lucru, dar nu-l credeți.

Dar de ce? De ce? De ce vedem și totuși nu credem?

Pentru că sunteți atât de prinși în iluzie, sunteți atât de cufundați în iluzie încât nu puteți să vedeți dincolo de ea. Și, într-adevăr, *nu trebuie* să vedeți, pentru ca iluzia să continue. Aceasta este Dicotomia Divină.

Voi *trebuie* să mă negați pe mine, dacă e să continuați să vă străduiți *să deveniți* Eu. Și aceasta vreți să faceți în continuare. Dar voi nu puteți să deveniți ceea ce sunteți deja. Prin urmare, negarea e importantă. E o unealtă folositoare.

Până când nu vă mai folosește.

Maestrul știe că negarea este pentru cei care aleg să facă iluzia să continue. Acceptarea este pentru cei care aleg acum ca iluzia să se sfârșească.

Acceptare, declarare, demonstrare. Acestea sunt *cele trei trepte* spre Dumnezeu. Acceptarea lui Cine și Ce sunteți Voi cu Adevărat. Proclamarea acestui lucru, pentru ca toată lumea să-l audă. Și demonstrarea lui în orice mod cu putință.

Proclamarea Sinelui este *întotdeauna* urmată de demonstrare. Veți *demonstra* că Sinele vostru este Dumnezeu – exact așa cum demonstrați acum ceea ce gândiți voi despre Sinele vostru, despre voi înșivă. Întreaga voastră viață este o demonstrare a acestui lucru.

Dar, odată cu această demonstrare va veni cea mai mare provocare. Pentru că, în momentul în care încetați de a vă mai nega Sinele – pe voi înșivă – alții vă vor nega *pe voi*.

În momentul în care proclamați Uniunea voastră cu Dumnezeu, alții vă vor învinui public de parteneriat cu Satana.

În momentul în care roștiți cel mai înalt adevăr, alții vor spune că roștiți cea mai josnică blasfemie.

Și, așa cum se întâmplă cu toți maestrul care-și demonstrează cu blândețe starea lor de maestru, veți fi și adulați și insultați, și ridicați în slăvi și denigrați, și venerați și crucificați. Pentru că, în timp ce pentru voi ciclu se va încheia, cei care încă trăiesc în iluzie nu vor ști ce să înțeleagă în ceea ce vă privește.

Dar ce se va întâmpla cu mine? Nu înțeleg. Totul mi-e neclar. Credeam că ai spus, iarăși și iarăși, că iluzia trebuie să continue, că „jocul” trebuie să

meargă mai departe, pentru ca să existe un „joc”.

Da. Am spus asta. Și așa se și întâmplă. Jocul într-adevăr merge mai departe. Faptul că unul sau doi dintre voi încheie ciclul iluziei, asta nu pune capăt jocului – nici pentru voi și nici pentru alți jucători.

Jocul nu se încheie până ce Totul-din-Tot nu devine din nou Unul. Și nici măcar atunci nu se încheie. Pentru că, în momentul reuniunii divine a Totului cu Toate, beatitudinea va fi atât de magnifică, atât de intensă, încât Eu-Noi-Tu ne vom deschide literalmente într-o izbucnire de bucurie, vom exploda de fericire – iar ciclul o va lua de la început.

El nu se va termina *niciodată*, copilul Meu. Jocul nu se va termina *niciodată*, pentru că jocul este viața însăși, iar viața este Cine suntem Noi.

Dar ce se întâmplă cu elementul individual, sau cu „Partea din Totul”, după cum o numești Tu - cel care se înalță spre starea de maestru, care atinge cunoașterea totală?

Acel maestru știe că numai partea lui din ciclu e completă. El știe că numai experiența lui legată de iluzie s-a încheiat.

Acum maestrul râde, deoarece maestrul vede planul măiestrit. Maestrul vede că jocul continuă, chiar dacă ciclul

lui/ei s-a încheiat; că experiența continuă. Apoi, maestrul vede, de asemenea, rolul pe care-l poate juca în cadrul experienței. Rolul maestrului este de a-i conduce pe alții la starea de maestru. Și, astfel, maestrul continuă să-și joace rolul, dar într-un mod nou, cu unelte noi. Pentru că, văzând iluzia, maestrul se dă la o parte din calea ei. Maestrul va face aceasta din când în când, atunci când îi servește scopului și plăcerii lui/ei. În felul acesta, el/ea declară și își demonstrează starea de maestru și este numit /numită de către alții, Dumnezeu/Dumnezeiță.

Când toți cei din neamul tău vor fi conduși spre starea de maestru și o vor atinge, atunci întregul tău neam (pentru că neamul tău *este* un întreg) se va mișca cu ușurință prin timp și spațiu (atunci veți stăpâni legile fizicii, întrucât le veți înțelege) și vă veți strădui să-i ajutați pe cei care aparțin altor neamuri și altor civilizații să ajungă, de asemenea, la starea de maestru.

Așa cum fac acum cu noi cei din alte neamuri și alte civilizații?

Exact. Precis.

Și numai atunci când toate neamurile din toate universurile au atins starea de maestru...

...sau, după cum aș zice Eu, numai atunci când Totul

care sunt Eu a cunoscut Uniunea...

...această parte a ciclului se va încheia.

Ai exprimat-o într-un mod foarte înțelept. Pentru că ciclul însuși nu se încheie *niciodată*.

Deoarece însuși sfârșitul acestei părți a ciclului este ciclul însuși!

Bravo! *Magnific!*

Deci, ai înțeles!

Prin urmare, da! există viață pe alte planete. Și, da! mare parte din ea este mai avansată decât pe planeta voastră.

În ce privință? Niciodată nu ai răspuns cu adevărat la această întrebare.

Ba da, am răspuns. Am spus, în toate privințele. Tehnologic. Politic. Social. Spiritual. Fizic. Psihologic.

Da, dar dă-mi niște exemple. Acestea sunt niște afirmații atât de largi, încât pentru mine nu au niciun înțeles.

Știi, îmi place adevărul tău. Nu oricine l-ar putea privi pe Dumnezeu în ochi, declarând că ceea ce spune El nu are niciun înțeles.

Și? Care-i problema?!

Exact. Asta-i atitudinea corectă. Deoarece, bineînțeles

că ai dreptate. Tu poți să mă provoci, să mă înfrunți, să mă chestionezi cât vrei, iar Eu nu am de gând să fac niciun afurisit de gest.

Cu toate acestea, Eu pot să fac un gest binecuvântat, așa cum fac aici cu acest dialog. Nu reprezintă el o binecuvântare?

Da așa este. Și mulți oameni au fost ajutați prin el. Milioane au fost și sunt influențați de el.

Știu acest lucru. Face parte din „planul măiestrit”. Planul care vă arată cum să deveniți maestri.

Știi de la început că această trilogie va avea un succes enorm, nu-i așa?

Bineînțeles că știam. Cine crezi tu că a făcut-o să aibă asemenea succes? Cine îți imaginezi tu că i-a făcut pe acei oameni care o citesc să-și găsească drumul către ea?

Adevăr îți spun Eu ție: Cunosc fiecare persoană care se va îndrepta spre această carte și cunosc și motivul care l-a adus către ea pe fiecare dintre ei.

Și ei știu acest lucru.

Singura întrebare este: Mă vor nega ei din nou?

Are vreo importanță pentru tine?

Absolut niciuna. Într-o zi, toți copiii Mei se vor întoarce la Mine. Nu se pune problema dacă, ci *când* o vor face. Și

astfel, s-ar putea să aibă importanță pentru ei. Prin urmare, cei care au urechi de auzit, să audă.

Da - vorbeam despre viață pe alte planete și erai pe punctul de a mai da niște exemple în legătură cu modul în care aceasta este atât de extraordinar de avansată față de viața de pe Pământ.

Din punct de vedere tehnologic, majoritatea celorlalte civilizații sunt mult înaintea voastră. Mai există și dintre aceia care sunt în urma voastră, ca să zicem așa, dar nu mulți. Majoritatea sunt mult înaintea voastră.

În ce privință? *Dă-mi un exemplu.*

Bine. Vremea. Se pare că voi nu sunteți în stare să o controlați. (Nici măcar nu puteți să o preziceți cum trebuie!). Prin urmare, voi sunteți supuși capriciilor ei. Majoritatea lumilor nu sunt. Ființele de pe majoritatea planetelor pot controla temperatura locală, de exemplu.

Pot? Credem că, pe o planetă, temperatura este produsul distanței ei față de soare, a atmosferei ei etc.

Aceste lucruri stabilesc parametri. În cadrul acestor parametri se pot face multe.

Cum așa? În ce privință?

Prin controlul mediului înconjurător. Reușind sau nu să

creeze anumite condiții în atmosferă.

Vezi tu, nu e doar o problemă de unde te afli față de un soare, ci de ce anume așezi *între* tine și acel soare.

Ați plasat cele mai periculoase lucruri în atmosfera voastră - și le-ați scos pe câteva dintre cele mai importante. Dar voi negați aceasta. Adică, majoritatea dintre voi nu vor să admită. Nu vreți să recunoașteți acest lucru, nici măcar când cele mai elevate minți dintre voi vă dovedesc, fără posibilitate de tăgadă, răul pe care-l faceți. Pe cele mai elevate minți dintre voi le numiți nebune și spuneți că știți voi mai bine.

Sau spuneți că acești oameni înțelepți urmăresc scopuri personale, vor să demonstreze un punct de vedere și își apără propriile interese. Dar *voi* vă urmăriți scopurile personale. *Voi* vă străduiți să demonstrați un punct de vedere. *Voi* vă apărați propriile interese.

Iar interesul vostru principal este voi înșivă. Orice dovadă, indiferent cât de științifică e ea - indiferent cât de bine poate fi demonstrată și cât de convingătoare este - va fi negată, dacă ea vă încalcă interesul propriu.

E o afirmație foarte dură și nu sunt sigur că e adevărată.

Chiar așa? Acum îl faci pe Dumnezeu mincinos?

Păi, n-aș zice-o chiar așa.

Știi cât le-a trebuit națiunilor voastre doar *să accepte* să înceteze otrăvirea cu freon a atmosferei?

Da... păi...

Păi, nimic. De ce crezi tu că le-a trebuit atât de mult? Nu contează. Îți spun eu. Le-a trebuit atât de mult, pentru că a înceta această otrăvire le-ar fi costat o grămadă de bani pe multe dintre companiile cele mai mari. Le-a trebuit atât de mult, pentru că ar fi însemnat ca mulți oameni să renunțe la confortul lor.

Le-a trebuit atât de mult, pentru că, timp de ani de zile, mulți oameni și multe națiuni au ales să nege – *au avut nevoie* să nege – dovezile, pentru a-și proteja interesele aflate în status quo; pentru a păstra situația așa cum era.

Numai atunci când rata cancerului de piele a crescut alarmant, numai atunci când temperaturile au început să crească și ghețarii și zăpezile să se topească, numai atunci când oceanele s-au încălzit și lacurile și râurile au început să se reverse, numai atunci majoritatea dintre voi ați început să dați atenție acestei probleme.

Doar atunci când *propriile voastre interese personale* au cerut-o, ați văzut adevărul pe care mințile cele mai elevate dintre voi vi l-au arătat ani de zile.

Și ce e rău în interesul personal? Credeam că în primul volum spuneai că interesul personal era un punct de pornire.

Așa și spuneam și așa și este. Dar în alte civilizații și în alte societăți de pe planete diferite, definiția „interesului personal” este mult mai largă decât în lumea voastră. Pentru creaturile iluminate, e foarte clar că ceea ce face rău unuia, face rău celor mai mulți și că, de ceea ce beneficiază câțiva, *trebuie* să beneficieze cei mai mulți pentru că, altfel, până la urmă, nimeni nu beneficiază de nimic.

Pe planeta voastră lucrurile se întâmplă exact invers. Mulțimea ignoră ceea ce face rău unuia și neagă ceea ce aduce beneficii câtorva.

Aceasta, deoarece definiția voastră despre interesul personal este foarte îngustă, ea de abia se extinde de la individ la cei dragi lui – și la aceștia, numai când ei se supun cerințelor lui.

Da, în primul volum am spus că, în toate relațiile, să faceți ceea ce este spre maximul interes al Sinelui. Dar am mai spus și că, atunci când vedeți ce este spre maximul vostru interes, veți vedea că acesta este și spre maximul interes al celuilalt – pentru că voi și celălalt sunteți Una.

Tu și ceilalți sunteți Una – iar acesta este un nivel de cunoaștere pe care voi nu l-ați atins.

Mă întrebi despre tehnologiile avansate și Eu îți spun acest adevăr: Nu puteți avea tehnologii avansate care să vă fie benefice în vreun fel, fără să aveți gândire avansată.

Tehnologie avansată – fără gândire avansată – nu creează progres, ci moarte.

Deja ați trăit aceste experiențe pe planeta voastră și sunteți foarte aproape de a le trăi din nou.

Ce vrei să spui? Despre ce vorbești?

Vreau să spun că, încă o dată înainte, ați atins pe planeta voastră culmile – realmente, mai mult decât culmile – pe care acum le urcați foarte încet. Ați avut pe Pământ o civilizație mult mai avansată decât cea care există acum. Și ea s-a auto-distrus.

Nu numai că s-a auto-distrus, dar aproape că a distrus totul în jur.

A făcut-o pentru că nu a știut cum să manevreze chiar tehnologia pe care a dezvoltat-o. Evoluția ei tehnologică era atât de departe față de evoluția ei spirituală, încât a sfârșit prin a-și face din tehnologie un Dumnezeu. Oamenii adorau tehnologia și tot ceea ce ea putea să creeze și să aducă. Și, astfel, au obținut tot ceea ce tehnologia lor

nestăpânită le-a adus – și anume un dezastru de nestăpânit.

Literalmente, ei au pus capăt lumii lor.

Și toate astea sau întâmplat aici, pe acest Pământ?

Da.

Vorbești despre Orașul Pierdut al Atlantidei?

Unii dintre voi așa l-au numit.

Și Lemuria? Continentul Nu?

Și asta este o parte a mitologiei voastre.

Deci, este adevărat? Chiar am ajuns la acel nivel înainte!?

L-ați și depășit, prietenul Meu, l-ați depășit cu mult.

Și, într-adevăr, ne-am distrus pe noi înșine!?

De ce ești așa de surprins? Același lucru îl faceți și acum.

Știu asta. Vrei să ne spui cum ne putem opri?

Există multe alte cărți dedicate acestui subiect. Majoritatea oamenilor nu le iau în seamă.

Spune-ne un titlu, îți promit că îl vom lua în seamă.

Citește *The Last Hours of Ancient Sunlight*⁴⁴.

⁴⁴ ***Ultimele ore ale soarelui străvechi.***

Scrisă de un om care s-a numit Thom Hartmann⁴⁵.

Da! îmi place extrem de mult cartea asta!

Bine. Acest mesager este inspirat. Adu această carte în atenția lumii.

Așa voi face. Așa voi face.

Ea spune tot ceea ce aș spune Eu aici ca răspuns la ultima ta întrebare. Nu e nevoie să rescriu această carte prin tine.

Ea conține un rezumat al nenumăratelor moduri în care-i faceți rău casei voastre, Pământul, și a felului în care puteți să încetați distrugerea ei.

Până acum, neamul omenesc nu prea a făcut un lucru inteligent pe această plan etă. De fapt, pe tot parcursul dialogului Tu ai descris specia noastră ca fiind „primitivă”. Încă de când ai făcut pentru prima dată această remarcă, mă tot întreb cum trebuie să fie să trăiești într-o civilizație non-primitivă. Spui că în univers există multe astfel de societăți și civilizații.

Da.

Câte?

⁴⁵ **Scriitor, viitorolog și psihoterapeut. Această carte i-a adus în 1999 o invitație de a petrece o săptămână cu Dalai-Lama în India. Locuiește cu familia în Vermont.**

O mulțime.

Zeci? Sute?

Mii.

Mii? Există *mii* de civilizații avansate?

Da. Și există și alte civilizații mai primitive decât a voastră.

Ce anume face ca o societate să fie „primitivă” sau „avansată”?

Gradul în care își implementează propriile înțelegeri superioare ale lucrurilor.

Acesta este un lucru diferit de ceea ce credeți voi. Voi credeți că o societate ar trebui să fie numită primitivă sau avansată, în funcție de cât de înalte *sunt* nivelurile ei de înțelegere. Dar la ce sunt bune nivelurile înalte de înțelegere, dacă voi nu le implementați?

Răspunsul e: nu sunt bune la nimic. Ba sunt chiar periculoase.

Trăsătura unei societăți primitive este că numește regresul, progres. Societatea voastră merge înapoi, și nu înainte. Mare parte din lumea voastră a dat dovadă de mai multă compasiune acum 70 de ani decât astăzi.

Vor fi unii oameni cărora le va fi foarte greu să audă aceste lucruri. Spui că ești un Dumnezeu care

nu judecă, dar sunt oameni care ar putea să simtă că sunt judecați și nedreptățiți peste tot în cartea asta.

Am mai discutat acest lucru și înainte. Dacă zici că vrei să mergi la Seattle și de fapt Te îndrepti spre San José, oare persoana căreia îi ceri informații despre drum emite judecăți de valoare dacă-ți spune că te îndrepti într-o direcție care nu te va duce acolo unde vrei să mergi?

A spune despre noi că suntem „primitivi” nu e același lucru cu a da indicații rutiere. Cuvântul *primitiv* este peiorativ.

Chiar așa? Și cu toate acestea spuneți că admirați foarte tare arta „primitivă”. Și o anumită muzică este adesea savurată pentru calitățile ei „primitive” – ca să nu mai zicem nimic despre anumite femei.

Te joci cu cuvintele pentru ca să schimbi vorba.

Câtuși de puțin. Îți arăt doar că „primitiv” nu e neapărat peiorativ. Judecata voastră îl face să fie așa. Este, pur și simplu, descriptiv. El spune doar ceea ce este adevărat. Un anumit lucru este în primul stadiu al dezvoltării lui. Nu spune nimic mai mult decât atât. Nu spune nimic despre „corect” sau „greșit”. *Voi* ați adăugat aceste înțelegeri.

Nu am spus că „voi greșiți”. Pur și simplu, am descris

civilizația voastră ca fiind primitivă. Aceasta doar „îți sună greșit”, dacă ai o prejudecată în legătură cu a fi primitiv.

Eu nu am o astfel de prejudecată.

Să înțelegi un lucru: O afirmație nu este o judecată de valoare. E doar o observare a Ceea ce Este.

Vreau ca să știți că vă iubesc. Eu nu emit judecăți în ceea ce vă privește. Mă uit la voi și văd numai frumusețe și minune

Ca în arta primitivă.

Exact. Vă aud melodia și simt numai emoție.

Ca în cazul muzicii primitive.

Înțelegi acum. Simt energia neamului vostru, așa cum ați simți voi energia unui bărbat sau a unei femei cuprinși de „senzualitate primitivă”. Și, ca și voi, trăiesc aceleași senzații.

Acest lucru este adevărat și în privința ta și a Mea. Tu nu Mă dezgusti, nu Mă deranjezi, nici măcar nu Mă dezamăgești.

Tu Mă stimulezi!

Sunt stimulat spre noi posibilități, spre noi experiențe care urmează. Prin voi, eu sunt trezit la noi aventuri și la emoția de a trece spre noi nivele de măreție.

Departe de a Mă dezamăgi, voi *îmi dați fiori!* Sunt

emoționat de minunea care sunteți voi. Credeți că sunteți la apogeul dezvoltării umane, iar Eu vă spun că *sunteți doar la început*. De-abia ați *început* să trăiți experiența splendorii voastre!

Cele mai mărețe idei nu sunt încă exprimate, iar cea mai măreață viziune nu e încă trăită.

Dar așteptați! Priviți! Observați! Zilele înfloririi voastre sunt aproape. Tulpina a devenit puternică și petalele se vor deschide curând. Și adevăr vă spun Eu vouă: frumusețea și parfumul florilor voastre vor umple pământul și voi veți avea locul vostru în Grădina Dumnezeilor.

Asta-i ceea ce vreau să aud! Asta-i experiența pentru care am venit aici! Pentru a fi inspirat, nu pentru a fi înjosit.

Nu ești niciodată înjosit decât dacă crezi că ești. Niciodată nu ești judecat sau „învinuit” de către Dumnezeu.

O mulțime de oameni nu „se prind” de această idee a unui Dumnezeu care spune „Nu există corect și greșit” și care proclamă că noi nu vom fi niciodată judecați.

Hotărăște-te! Mai întâi zici că Eu vă judec, apoi te deranjează că *nu o fac*.

Știu, știu. Totul e foarte derutant. Noi suntem cu toții foarte... complecși. Noi nu vrem judecată din partea Ta, dar în același timp o și vrem. Nu vrem pedepse de la Tine, dar ne simțim pierduți fără ele. Și când Tu spui, așa cum ai făcut-o în celelalte două volume, „Eu nu vă voi pedepsi niciodată”, noi nu putem să o credem - iar unii dintre noi aproape că se înfurie din cauza asta. Pentru că, dacă Tu nu ai

de gând să ne judeci și să ne pedepsești, atunci ce ne va determina să mergem pe calea cea dreaptă și îngustă⁴⁶ și să nu ne abatem de la ea? Și dacă nu există „dreptate” în ceruri, cine va repara toată nedreptatea de pe Pământ?

De ce te bazezi pe ceruri ca să îndrepte ceea ce numești „nedreptate”? Oare ploile nu cad din ceruri?

Ba da.

Adevăr vă spun Eu vouă: Ploaia cade la fel și pe cei drekți și pe cei nedrepti⁴⁷.

Și atunci ce este cu „A Mea este răzbunarea, zice Domnul?”⁴⁸

Niciodată nu am spus asta. Unul dintre voi a inventat-o și ceilalți ați crezut.

„Dreptatea” nu este ceva ce trăiți ca experiență *după ce* acționați într-un anumit mod, ci *deoarece* acționați în acel mod. Dreptatea este *o acțiune*, nu o pedeapsă *pentru* o acțiune.

Îmi dau seama că problema în societatea noastră este că noi căutăm „dreptate” după ce a apărut o „nedreptate”, mai degrabă decât „să facem dreptate” de la bun început.

⁴⁶ Compară Matei VII., 14. Noul Testament.

⁴⁷ Compară Matei V, 45. Noul Testament.

⁴⁸ Romani, XII, 19 Noul Testament.

Ai nimerit din plin! Ai pus punctul pe i! Dreptatea este o acțiune, nu o *reacție*.

Prin urmare, nu priviți spre Mine așteptând ca „să rezolv totul în cele din urmă”, cumva, impunând o formă de dreptate cerească în „viața de după”. Adevăr vă spun Eu vouă: Nu există „*viața de după*”, există *numai* viață. Moartea nu există. Iar modul în care voi trăiți experiența vieții și creați viață, ca indivizi și ca societate, este felul vostru de a demonstra ce credeți voi că este drept.

Și, în privința asta, Tu nu consideri că neamul omenesc este foarte evoluat, nu-i așa? Vreau să spun, dacă întreaga evoluție ar fi așezată pe un teren de fotbal american, noi unde am fi plasați?

Pe linia de 12 yarzi⁴⁹.

Glumești.

Nu.

Pe linia de evoluție, noi suntem *la 12yarzi*?

Hei, ați trecut de la 6 yarzi la 12, numai în acest secol.

E vreo șansă să marcăm?

Bineînțeles. Doar dacă nu scăpați iarăși mingea.

Iarăși?

După cum am mai spus, aceasta nu este prima dată

⁴⁹ **Expresii luate din fotbalul american.**

când civilizația voastră se află pe marginea prăpastiei. Vreau să repet acest lucru, deoarece *este vital ca voi să-l auziți*.

S-a mai întâmplat o dată înainte, când pe planeta voastră tehnologia pe care ați inventat-o a fost mult mai avansată decât capacitatea voastră de a o folosi cu responsabilitate. Iarăși vă apropiați de același punct din istoria omenirii.

Este de importanță vitală să înțelegeți acest lucru.

Tehnologia voastră actuală amenință să depășească capacitatea voastră de a o folosi cu înțelepciune. Societatea voastră este pe punctul de a deveni un produs al tehnologiei voastre, în loc ca această tehnologie să fie un produs al societății voastre.

Atunci când o societate devine un produs al propriei ei tehnologii, ea se distruge pe ea însăși.

De ce se întâmplă asta? Poți să explici?

Da. Problema crucială este echilibrul dintre tehnologie și cosmologie – cosmologia întregii vieți.

Ce vrei să spui prin „cosmologia întregii vieți”?

Spus mai simplu, este felul în care decurg lucrurile. Sistemul. Procesul. Există „o chibzuială în nebunia Mea”, după cum bine știi.

Speram că există.

Iar ironia este că, o dată ce-ți dai seama de această chibzuială, o dată ce începi să înțelegi din ce în ce mai mult despre cum lucrează universul, riști tot mai mult să-ți provoci o cădere nervoasă. În această privință, ignoranța poate fi o binecuvântare.

Universul este el însuși o tehnologie. Este *cea mai marea* tehnologie. El funcționează perfect. Singur. Dar, o dată ce intri în el și începi să zăpăcești principiile universale și legile universale, riști să faci să cadă acele legi. Iar aceasta este o penalizare de 40 de yarzi

O retrogradare majoră pentru echipa gazdelor.

Da.

Prin urmare, suntem scoși din liga noastră?

Cât p-aci! Doar că voi sunteți cei care puteți hotărî dacă sunteți scoși din liga voastră. Voi veți hotărî acest lucru, prin acțiunile voastre. De exemplu, acum știți suficiente lucruri despre energia atomică pentru a vă trimite pe lumea ailaltă.

Da, dar nu intenționăm să facem asta. Suntem prea deștepți. O să ne oprim la bine...

Chiar așa? Continuați să proliferați armele de distrugere în masă, așa cum ați făcut-o și până acum și, în curând,

ele vor cădea în mâinile cuiva care va ține omenirea ostatică – sau o va distruge.

Le dați copiilor chibrituri și apoi sperați să nu dea foc la casă, în timp ce *voi* sunteți cei care mai aveți de învățat *cum să folosiți chibriturile*.

Soluția la toate acestea este clară. *Luați chibriturile din mâinile copiilor. Apoi, aruncați propriile voastre chibrituri.*

Dar e prea mult să te aștepti de la o societate primitivă să se dezarmeze singură. Prin urmare, dezarmarea nucleară - singura noastră soluție de durată - pare că iese din discuție.

Nu putem nici măcar să cădem de acord să încetăm testele nucleare. Suntem un neam de ființe extrem de incapabile de a ne controla pe noi înșine.

Și, dacă voi nu vă omorâți cu nebunia voastră nucleară, vă veți nimici lumea prin sinucidere produsă de distrugerea mediului înconjurător. Distrugeți ecosistemul planetei voastre și continuați să ziceți că nu o faceți.

Și, ca și când asta nu ar fi de ajuns, vă ocupați ca niște cârpaci de biochimia vieții însăși. Faptul că tratați donarea și ingineria genetică cu neglijență le face să nu devină benefice speciei voastre, ci, dimpotrivă, să fie atât de amenințătoare, încât să le transforme în cel mai mare

dezastu al tuturor timpurilor. Dacă nu sunteți atenți, veți face ca amenințările nucleare și de mediu să arate ca un joc de copii.

Fabricând medicamente care să acționeze acolo unde ar fi trebuit să acționeze corpurile voastre, ați creat viruși atât de rezistenți, încât sunt în stare să distrugă întreaga voastră specie.

Mă cam înspăimânți. Deci, totul e pierdut? Jocul s-a sfârșit?

Nu, dar este „patru la zece”. E momentul pentru o rugăciune către Fecioara Maria și ca cel care aruncă mingea să se uite în jur ca să găsească jucători disponibili să o prindă.

Ești disponibil? Ești în stare să primești ce ți-am spus?

Eu sunt cel care aruncă mingea și, ultima dată când m-am uitat, voi și cu Mine purtam tricouri de aceeași culoare. Suntem încă în aceeași echipă?

Credeam că nu există decât o singură echipă! Cine e în *cealaltă* echipă?

Fiecare gând care ignoră Uniunea noastră, fiecare idee care ne separă, fiecare acțiune care anunță că noi nu suntem uniți. „Cealaltă echipă” nu este adevărată, cu toate acestea este o parte din realitatea voastră, pentru că

voi ați făcut-o să fie așa.

Dacă nu sunteți atenți, propria voastră tehnologie – cea care a fost creată ca să fie spre folosul vostru – vă va omorî.

Chiar în clipa asta aud niște oameni care spun „Dar ce poate face o singură persoană?”

Ei pot să înceapă prin a renunța la chestia asta cu „Dar ce poate face o singură persoană?”

Ți-am spus deja, există sute de cărți pe acest subiect. *Încetați de a le mai ignora.* Citiți-le. Acționați în conformitate cu ele. Treziți-i pe alții ca să le citească.

Porniți o revoluție. Faceți-o să fie o revoluție a evoluției.

Nu asta se întâmplă de mult timp încoace?

Da și nu. Bineînțeles că procesul de evoluție se desfășoară de o veșnicie. Dar acum, acest proces ia o nouă turnură. Ne găsim la o cotitură. Acum ați devenit *conștienți* că evoluați. Și nu numai *că* evoluați, dar și *de felul în care* o faceți. Acum voi cunoașteți *procesul prin care se desfășoară evoluția* – și prin care *se creează realitatea voastră*.

Înainte, voi erați simpli observatori ai modului în care evolua specia voastră. Acum sunteți participanți conștienți.

Mai mult decât oricând înainte, tot mai mulți oameni sunt conștienți de puterea minții, de inter-relația lor cu toate lucrurile și de identitatea lor reală ca ființe spirituale.

Mai mult decât oricând înainte, tot mai mulți oameni trăiesc în această dimensiune, practicând principii care invocă și produc rezultate specifice, răspunsuri dorite și experiențe făcute special.

Aceasta *este* cu adevărat o revoluție a evoluției, pentru că, acum, un număr din ce în ce mai mare dintre voi creează *în mod conștient* calitatea experienței voastre, exprimarea directă a lui Cine sunteți Voi cu Adevărat și manifestarea rapidă a lui Cine Alegeți Voi să fiți.

Aceasta face ca acum să vă aflați într-o asemenea perioadă critică. De aceea vă aflați acum într-un moment crucial. Pentru prima dată în istoria voastră înregistrată (deși nu pentru prima dată în experiența umană), aveți atât tehnologia cât și înțelegerea modului în care să o folosiți ca să distrugeți întreaga lume. Realmente, puteți să vă faceți să dispăreți.

Exact aceste idei se află în cartea intitulată *Conscious Evoluția*⁵⁰ de Barbara Marx Hubbard⁵¹.

Da, așa este.

⁵⁰ ***Evoluția Conștientă.***

⁵¹ ***Autoare și viitorologă.***

Este un document de o anvergură care-ți taie respirația, ce cuprinde viziuni minunate legate de cum putem evita rezultatele cumplite ale civilizațiilor dinainte și cum să creăm cu adevărat raiul pe Pământ. Probabil că Tu ai inspirat-o!

Cred că Barbara ar putea spune că mi-am băgat și Eu nasul pe acolo...

Mai înainte spuneai că ai inspirat sute de scriitori - mulți mesageri. Mai sunt și alte cărți de care ar trebui să devenim conștienți?

Mult prea multe ca să vi le înșir aici. De ce nu faci propriile tale cercetări? Apoi, fă o listă cu cele care te-au interesat în mod special și spune-le și altora.

Am vorbit prin scriitori, poeți și dramaturgi încă de la începutul vremurilor. În veacurile care au trecut am introdus adevărul Meu în versurile cântecelor, pe fețele din picturi, în formele sculpturilor și în fiecare bătaie a inimii omenești. Și așa voi face în vecii vecilor de acum înainte.

Fiecare persoană ajunge la înțelepciune într-un mod care-i este cel mai apropiat, pe un drum care-i este cel mai familiar. Fiecare mesager al lui Dumnezeu își extrage adevărul din cele mai simple momente și îl împărtășește cu tot atât de multă simplitate.

Tu ești un astfel de mesager. Du-te acum și spune oamenilor din jurul tău să trăiască împreună în cel mai înalt adevăr al lor. Să-și împărtășească unul altuia înțelepciunea. Să trăiască împreună experiența dragostei. Pentru că ei *pot* exista în pace și armonie.

Atunci și societatea ta va fi o societate elevată, ca și cele despre care am discutat.

Deci, diferența principală dintre societatea noastră și societățile mai evoluate din altă parte din univers este această idee pe care o avem noi legată de separare.

Da. Primul principiu călăuzitor al unei civilizații avansate este unitatea. Conștientizarea Uniunii și sacralitatea întregii vieți. Și astfel, ceea ce găsim în toate societățile evoluate este că, absolut în nicio situație, o ființă nu va vrea să ia de bunăvoie viața altei ființe din propria sa specie, împotriva voinței acesteia.

Absolut în nicio situație?

În niciuna.

Nici atunci când este atacată?

O astfel de situație nu ar apare în interiorul acelei societăți sau specii.

Poate că nu în interiorul speciei, dar ce se

Întâmplă dacă vine din afară?

Dacă o specie foarte evoluată ar fi atacată de alta, este absolut sigur că atacatorul ar fi mai puțin evoluat. Într-adevăr, atacatorul ar fi în esență o ființă primitivă. Pentru că nicio ființă evoluată nu ar ataca altă ființă.

Înțeleg.

Singurul motiv pentru care o specie atacată ar omorî pe alta ar fi că cel atacat a uitat Cine Este El cu Adevărat.

Dacă ființa atacată s-ar identifica cu propriul ei trup - *forma* lui fizică - atunci și-ar putea omorî atacatorul, deoarece i-ar fi teamă de „sfârșitul propriei sale vieți”.

Dacă, pe de altă parte, ea ar înțelege foarte bine că *nu este* corpul ei, niciodată nu ar sfârși existența corporală a altcuiva - pentru că nu ar avea niciodată motiv să o facă. Pur și simplu, și-ar lăsa jos propriul corp și ar trece în experiența sinelui non-corporal.

Cum face Obi-Wan Kenobi!⁵²

Exact. Scriitorii a ceea ce voi numiți „literatură științifico-fantastică” adesea vă duc la adevăruri mai mari.

Trebuie să ne oprim aici. Asta pare a fi în totală neconcordanță cu ceea ce s-a spus în primul volum.

Cum adică?

⁵² **Personaj din *Războiul Stelelor*.**

Primul volum spunea că atunci când cineva îți face un rău, nu e bine să permiți ca acest rău să continue. Volumul I spunea că atunci când acționezi cu dragoste, include-te *și pe tine însuși* printre cei pe care-i iubești. Și cartea părea să spună că trebuie să faci orice e nevoie ca să oprești agresiunea asupra ta. Spunea că până și *războiul* este acceptabil ca răspuns la un atac – că, și acum citez: „... Tiranii nu trebuie lăsați să se manifeste, ei trebuie opriți din acțiunile lor tiranice”.

El spune, de asemenea, că „A alege să fii ca Dumnezeu nu înseamnă că alegi să fii martir. Și, fără îndoială, nu înseamnă să alegi să fii victimă”.

Acum Tu spui că entitățile foarte evolute *niciodată* nu ar pune capăt vieții corporale a altcuiva. Cum se împacă aceste două afirmații?

Citește din nou cele scrise în primul volum. Cu atenție.

Răspunsurile date acolo, ca și toate răspunsurile, trebuie luate în considerare în contextul pe care tu le-ai creat. Contextul întrebării tale.

Citește afirmațiile din capitolul 8, volumul I. Acolo accepți că tu nu acționezi la nivel de maestru. Spui că acțiunile și cuvintele altora îți fac uneori rău. Așa stând lucrurile, întrebai cum să răspunzi cel mai bine la aceste

experiențe în care ești rănit sau afectat în cadrul unei relații.

Toate răspunsurile mele trebuie luate în cadrul acestui context.

În primul rând am spus că va veni ziua când cuvintele și acțiunile celorlalți *nu* te vor mai răni. La fel ca și Obi-Wan Kenobi, nu vei mai trăi experiența răului făcut, nici măcar atunci când cineva „te omoară”.

Acesta este nivelul de maestru care a fost atins de către membrii societăților pe care le descriu acum. Entităților din aceste societăți le este foarte clar Cine sunt și cine nu sunt. E foarte dificil să o faci pe una dintre ele să trăiască experiența de a fi „vătămată” sau „de a i se face un rău”, și în niciun caz prin ideea că li se pune în pericol *trupul* fizic. Ele *ar ieși*, pur și simplu, din trup și ți l-ar lăsa ție, dacă ai simți o atât de mare nevoie de a-i face rău.

Următoarea idee pe care ți-am expus-o în răspunsul Meu din primul volum este că tu reacționezi la cuvintele și acțiunile celorlalți *în felul în care reacționezi*, deoarece ai uitat Cine Ești. Dar, după cum spun Eu acolo, asta nu înseamnă nimic. Face parte din procesul de creștere. Face parte din evoluție.

Apoi fac o afirmație foarte importantă. Pe tot parcursul

procesului de creștere „trebuie să acționezi la nivelul la care ești. Este nivelul tău de înțelegere, nivelul tău de voință, nivelul tău de reamintire”.

Absolut tot ceea ce am spus acolo trebuie să fie luat în cadrul aceluia context.

La pagina 139 eu spun chiar că: „Pentru ca să continuăm această discuție voi considera că tu... încă te străduiești să-l construiești pe Cine Ești Tu cu Adevărat (să-l faci să fie real)”.

În cadrul contextului unei societăți formate din entități care nu-și amintesc Cine sunt Ele cu Adevărat, răspunsurile pe care ți le-am dat în primul volum rămân așa cum au fost enunțate. Dar aici tu nu Mi-ai pus aceste întrebări. Aici m-ai rugat să descriu *societățile foarte evolute ale universului*.

Și nu numai în legătură cu subiectul la ordinea zilei, ci în legătură cu toate celelalte subiecte pe care le vom discuta, va fi benefic dacă nu consideri aceste descrieri ale altor civilizații ca fiind o critică la adresa propriei tale civilizații.

Aici nu se emit judecăți de valoare. Nici nu vor exista cuvinte de condamnare, dacă voi acționați în mod diferit – reacționați diferit – decât entitățile care sunt mai evolute.

Prin urmare, ceea ce am spus aici este că entitățile foarte evolute ale universului nu ar „omorî” niciodată la mânia o altă ființă conștientă. În primul rând, ele nu *trăiesc experiența* mâniei. În al doilea rând, ele nu ar pune capăt experienței trăite în trup de către nicio altă ființă, fără permisiunea acelei ființe. Și în al treilea rând – pentru ca să-ți răspund exact la întrebarea ta exactă – ele nu s-ar simți niciodată „atacate”, nici măcar din afara propriei lor societăți sau specii, pentru că, a te simți „atacat”, înseamnă că simți că cineva îți ia ceva – viața, cei dragi ție, libertatea, proprietatea, posesiunile – *ceva*. Iar o entitate foarte evoluată n-ar trăi niciodată o astfel de experiență, deoarece o entitate foarte evoluată *ți-ar da*, pur și simplu, orice ai crede tu că-ți trebuie atât de tare încât să fii gata să-l iei cu forța – chiar dacă aceasta ar costa-o pe entitatea evoluată, viața ei corporală – deoarece o entitate evoluată știe că ea poate *să creeze totul încă o dată*. Ea ar da cu naturalețe totul, unei entități mai puțin evolute care nu știe acest lucru

Entitățile foarte evolute nu sunt, prin urmare, martiri și nici victime ale „tiraniei” cuiva.

Ba chiar mai mult decât atât. Nu numai că o entitate foarte evoluată știe foarte clar că poate crea totul încă o

dată, ci îi este, de asemenea, clar *că nu e nevoie să o facă*. Ei îi este clar că nu are nevoie de nimic pentru a fi fericită sau pentru a supraviețui. Ea înțelege că, pentru ea însăși, nu are nevoie de nimic exterior și că, ceea ce *este* „ea însăși” nu are nicio legătură cu nimic legat de lumea fizică.

Entităților și neamurilor mai puțin evolute nu le este întotdeauna clar acest lucru.

O entitate foarte evoluată înțelege că ea și atacatorii ei sunt Una. Ea îi vede pe atacatorii ei ca pe o parte rănită din Sinele ei. Funcția ei în această situație este de a vindeca toate rănilile, astfel încât Totul în Unul să se poată cunoaște din nou pe el însuși așa cum este el în realitate.

Pentru ea, a ceda tot ceea ce are este la fel de simplu ca atunci când tu înghiți o aspirină.

Stai puțin! Ce concept! Ce înțelegere deosebită! Dar trebuie să mă întorc la ceva ce ai spus mai devreme. Ai spus că entitățile foarte evolute...

...hai să prescurtăm și, de acum înainte, să le spunem „EFE”. Este prea lung numele ca să-l folosim tot timpul.

Bine. Spuneai că „EFE” nu ar pune niciodată capăt experienței trăite în trup de o altă ființă, fără permisiunea acelei ființe.

Așa este.

Dar de ce i-ar da o ființă altei ființe permisiunea de a-i pune capăt vieții fizice?

Ar putea fi mai multe motive. De exemplu, s-ar putea oferi ca hrană. Sau să fie de folos în anumite situații – cum ar fi, de exemplu, a pune capăt unui război.

Acesta trebuie să fie motivul pentru care, chiar și în propria noastră civilizație există dintre cei care n-ar omorî un animal pentru hrană sau blană fără să ceară permisiunea spiritului acelei ființe.

Da. Așa procedează Indienii Americani care niciodată nu ar culege o floare, o iarbă sau o plantă fără să aibă acest gen de comunicare. Toate civilizațiile voastre indigene fac la fel. E interesant că acestea sunt triburile și civilizațiile pe care *voi* le numiți „primitive”.

Ei, bravo, vrei să-mi spui că nu pot să-mi culeg nici măcar o ridiche fără să întreb dacă pot să o fac?

Poți face orice alegi să faci. Tu M-ai întrebat ce ar face o „EFE”.

Deci, Indienii Americani sunt entități foarte evaluate?

Ca și în cazul tuturor raselor și speciilor, unii sunt și unii nu sunt. E o chestiune care ține de individ. Totuși, ca civilizație, ei au atins un nivel foarte înalt. Miturile, care ne

spun multe despre experiența lor, sunt foarte elevate. Dar voi i-ați forțat să-și amestece miturile civilizațiile lor cu miturile voastre.

Ia stai puțin! Ce tot *spui!?*. Pieile Roșii erau niște sălbatici! De aceea a trebuit să-i omorâm cu miile și să-i punem pe cei care au rămas în închisori teritoriale pe care le numim rezervații! Până și acum le luăm teritoriile lor sfinte și construim pe ele terenuri de golf. *Trebuie* să o facem. Altfel s-ar putea ca ei *să-și cinstească* teritoriile sfinte și *să-și amintească* poveștile din folclorul lor și *să-și îndeplinească* ritualurile lor sacre, iar noi nu putem accepta așa ceva!

Înțeleg ce vrei să spui.

Pe bune! Dacă noi nu le-am fi preluat și n-am fi încercat să le desființăm cultura, s-ar fi putut ca ei să aibă un impact asupra *culturii noastre*! Și, atunci, unde am fi ajuns?

Am fi respectat pământul și aerul, am fi refuzat să otrăvim râurile și atunci ce s-ar fi întâmplat cu industria noastră?

Întreaga populație ar umbla și acuma în pielea goală, *fără nicio rușine*, făcând baie în râuri, trăind

din roadele pământului, în loc de a se îngrămădi în apartamente de bloc, în clădiri înalte și vile și de a merge să muncească în jungla de asfalt.

Și probabil că încă am mai sta în jurul unui foc de tabără ascultând învățăturile înțelepciunii vechi, în loc de a ne uita la televizor! N-am fi făcut *absolut niciun fel de progres!*

Din fericire, voi știți ceea ce este bine pentru voi!

Spune-mi mai multe despre civilizațiile foarte evolute și despre entitățile foarte evolute. În afară de faptul că ele nu se omoară una pe alta din absolut niciun motiv, ce altceva le face să fie diferite de noi?

Faptul că împart cu ceilalți.

Hei, dar și noi împărțim cu ceilalți!

Nu, ele împart *totul*. Cu *toată lumea*. Nicio ființă nu rămâne pe dinafară. Toate resursele naturale ale lumii lor, ale mediului lor, toate sunt împărțite în mod egal și distribuite fiecăruia în parte.

Nu e de conceput ca un grup sau o societate să „posede” o resursă naturală, pur și simplu pentru că se întâmplă să ocupe teritoriul fizic unde se găsește acea resursă.

Este de la sine înțeles că planeta (sau planetele) pe care un grup de specii le numește „acasă” aparțin tuturor – tuturor speciilor din acel sistem. Într-adevăr, este de la sine înțeles că planeta sau grupul *însuși* de planete este un „sistem”. El este privit ca un întreg sistem, nu ca o grămăjoară de părți sau elemente mici, fiecare putând fi

eliminată, decimată sau eradicată, fără ca sistemul însuși să fie afectat.

Ecosistemul, după cum îl numim noi.

Ei bine, e mai mult decât atât. Nu e vorba numai de ecologie – care înseamnă relația resurselor naturale ale planetei cu locuitorii planetei. Este și relația *locuitorilor* cu ei înșiși, unul cu celălalt și cu mediul înconjurător.

Este *inter-relația tuturor formelor de viață, a tuturor speciilor.*

„Specisistem”!

Da! îmi place acest cuvânt! E un cuvânt bun! Asta, deoarece noi vorbim aici despre ceva mai extins decât ecosistemul. Este, într-adevăr, *specisistemul*. Sau ceea ce Buckminster Fuller⁵³ a numit *Noosferă*⁵⁴.

Îmi place mai mult specisistem. E mai ușor de înțeles. Întotdeauna m-am întrebat ce o mai fi și *noosferă* asta!

Și lui „Bucky” îi place cuvântul tău. El nu se

⁵³ 1895-1983, arhitect și inventator. A inventat domul geodesic, care este cu atât mai rezistent cu cât e mai mare. Are 25 de patente de invenții, a scris 28 de cărți, a susținut 47 de lucrări de doctorat, a înconjurat pământul de 57 de ori pentru a ține conferințe, a inventat termenii „artifact” și „Nava Cosmică Pământ”. A murit în 1983.

⁵⁴ Pornind de la termenul de biosferă = stratul de ființe vii care înconjoară Pământul, noosferă este numele dat stratului mental de conștiință umană.

cramponează, întotdeauna i-a plăcut orice face ca lucrurile să fie mai simple sau mai ușoare.

Acum vorbim despre Buckminster Fuller? Am transformat dialogul ăsta într-o ședință de spiritism?

Hai să zicem doar că am motivele mele să știu că entitatea care s-a identificat ca fiind Buckminster Fuller este încântată de noul tău cuvânt.

O, grozav! Vreau să spun că este așa de extraordinar - să poți să știi lucru ăsta.

Este „extraordinar”. Sunt de acord.

Prin urmare, în civilizațiile foarte evolute, *specisistemul* este cel care are importanță.

Da. Dar asta nu înseamnă că entitățile individuale *nu au importanță*. Dimpotrivă. Faptul că entitățile individuale *au importanță* e reflectat în aceea că, atunci când se ia o decizie, efectul asupra *specisistemului* e deosebit de important.

Toți înțeleg că *specisistemul* se află la baza întregii vieții și a *fiecărei ființe* la nivel optim. Prin urmare, a nu face ceva care să-i facă rău *specisistemului* este *o dovadă că fiecare individ în parte este important*.

Și nu numai entitățile individuale cu un anumit statut

sau influență sau bani. Nu numai entitățile individuale puternice sau voluminoase, sau cele care cred despre sine că sunt mai presus de ceilalți. *Toate ființele și toate speciile din sistem sunt importante.*

Cum de poate funcționa așa ceva? Cum poate fi posibil? Pe planeta noastră, dorințele și nevoile anumitor specii *trebuie* să fie subordonate dorințelor și nevoilor altora, pentru că, altfel, noi n-am putea trăi experiența vieții așa cum o cunoaștem.

Vă mișcați periculos de aproape de momentul în care *nu veți putea* trăi experiența „vieții așa cum o cunoașteți”, exact *din cauza faptului* că ați insistat să subordonați nevoile majorității speciilor dorințelor uneia singure.

Speciei umane.

Da – și nici măcar tuturor *membrilor* acelei specii, ci a câtorva. Nici măcar celei mai mari părți dintre ei (ceea ce ar avea un pic de logică) dar, pe departe, *cele mai mici*.

Celor mai bogați și celor mai puternici.

Tu ai zis-o.

Iar începem! Încă o tiradă împotriva celor bogați și care au reușit în viață!

Nici gând de așa ceva. Civilizația voastră nu merită o

tiradă; așa cum nu o merită o cameră plină de copilași. Ființele umane vor face ceea ce fac – lor înșiși și unii altora – până când își vor da seama că nu mai e în interesul lor să o facă. Nicio tiradă din lume nu va schimba acest lucru.

Dacă tiradele ar ajuta la schimbarea situației, religiile voastre ar fi fost mult mai eficiente cu mult timp în urmă.

Hei, oprește-te! Bum! Tros! Te dai la toți astăzi, nu-i așa?

Nu fac deloc așa ceva. Observațiile astea simple te înțeapă? Atunci, uită-te să vezi de ce. Măcar atât știm amândoi. Adevărul este adesea supărător. Dar această carte vine să aducă adevărul. Același lucru l-au adus și alții pe care i-am inspirat. Și filmele. Și programele de televiziune.

Nu sunt sigur că vreau să încurajez oamenii să se uite la televizor.

Bună sau rea televiziunea este acum focul de tabără în jurul căruia se adună societatea voastră. Nu *media* este cea care vă duce în direcțiile în care ziceți că nu vreți să mergeți, ci mesajele cărora le permiteți să fie transmise. Nu dați vina pe *media*. Prin intermediul ei s-ar putea ca, într-o zi, să transmiteți voi înșivă un alt fel de mesaj...

Lasă-mă să mă întorc, dacă se poate... pot să mă

întorc la întrebarea mea inițială? Tot mai vreau să știu cum poate funcționa un *specisistem*, atunci când nevoile tuturor speciilor din sistem sunt tratate în mod egal.

Toate nevoile sunt tratate în mod egal, dar nevoile însele nu sunt egale. E o problemă de proporții și de echilibru.

Entitățile foarte evaluate înțeleg în mod profund că tot ceea ce este viu în interiorul a ceea ce noi am ales aici să numim *specisistem* are nevoi care trebuie îndeplinite, dacă e să supraviețuiască formele fizice care creează și susțin sistemul. Ele înțeleg, de asemenea, că nu toate aceste nevoi sunt la fel sau egale când e vorba de pretențiile pe care le au de la sistemul însuși.

Să folosim ca exemplu propriul vostru *specisistem*.

Bine...

Să vorbim despre cele două specii vii pe care voi le numiți „copaci” și „oameni”.

Te urmăresc.

E clar, copacii nu cer tot atât de multă „îngrijire” ca oamenii. Prin urmare, nevoile lor nu sunt egale. Cu toate acestea, ei *sunt* legați unul de altul. Adică, o specie depinde de alta. Trebuie să acordați tot atât de multă

atenție nevoilor copacilor ca și nevoilor oamenilor, dar nevoile însele nu sunt atât de mari. Dar dacă ignorați nevoile unei specii, vă puneți în mare pericol.

Cartea pe care am menționat-o mai devreme ca fiind de o importanță deosebită, *The Last Hours of Ancient Sunlight* – descrie toate acestea într-un mod minunat. Ea spune despre copaci că ei preiau dioxidul de carbon din atmosferă, folosind carbonul din acest gaz pentru a crea *carbohidrați*, adică pentru a crește.

(Aproape toate părțile din care este făcută o plantă, inclusiv rădăcina, tulpina, frunzele – Chiar și fructele din pom – sunt carbohidrați.)

Între timp, partea de oxigen din acest gaz este eliminată de către copac. Pentru copac, acesta este „deșeu”.

Ființele umane, pe de altă parte, au nevoie de oxigen ca să supraviețuiască. Fără copacii care să transforme dioxidul de carbon care, se află din plin în atmosfera voastră, în oxigen – care *nu se află* – voi nu puteți supraviețui ca specie.

La rândul vostru, voi eliberați (prin expirație) dioxid de carbon, necesar *copacului* pentru a supraviețui.

Înțelegeți unde este echilibrul?

Bineînțeles. E ingenios.

Mulțumesc. Acum, vă rog, încetați să-l mai distrugeți.

Hai, hai! Pentru un pom pe care-l tăiem, noi plantăm doi.

Da. Și va fi nevoie de trei sute de ani pentru ca acei pomi să crească și să aibă forța și mărimea care să le permită să producă tot atât de mult oxigen ca mulți dintre pomii maturi pe care-i tăiați acum.

Uzina de producere de oxigen pe care voi o numiți pădurea tropicală amazoniană poate fi înlocuită, la o capacitate care să echilibreze atmosfera planetei voastre în să zicem, două sau trei mii de ani. Nicio problemă! Defrișați mii de hectare în fiecare an, dar nu vă faceți probleme!

De ce? De ce facem noi asta?

Defrișați terenul ca să puteți crește animale pe care să le omorâți și să le mâncați. Se spune că creșterea animalelor aduce mai mult venit indigenilor din țara pădurilor tropicale. Prin urmare, se trâmbițează că toate acestea sunt făcute pentru a face pământul *productiv*. Totuși, în civilizațiile foarte evolute, erodarea *specisistemului* nu este considerat ca fiind un lucru *productiv*, ci mai degrabă *distructiv*. Așa că EFE au găsit o metodă de a echilibra nevoile *totale* ale *specisistemului*.

Ele aleg să facă aceasta, mai degrabă decât să îndeplinească dorințele unei mici porțiuni din sistem, pentru că-și dau seama că nicio specie *din interiorul* sistemului *nu poate supraviețui*, dacă *sistemul însuși este distrus*.

Dar e absolut evident. Mi se pare dureros de evident.

În anii care vin, va deveni încă și mai „dureros de evident” pe Pământ, dacă specia voastră așa-zis dominantă, nu se trezește.

Înțeleg. Înțeleg bine de tot. Și vreau să fac ceva în privința asta. Dar mă simt atât de neajutorat. Uneori mă simt atât de neajutorat. Ce pot să fac ca să schimb lucrurile?

Nu trebuie să faci nimic, dar trebuie să fii foarte mult.

Ajută-mă.

Ființele umane încearcă de mult timp încoace și fără prea mult succes să rezolve problemele la nivelul „a face”. Aceasta, pentru că adevărata schimbare se face întotdeauna la nivelul „a fi” și nu „a face”.

Da, ați făcut anumite descoperiri și ați avansat în tehnologie și, astfel, în anumite privințe, v-ați făcut viețile mai ușoare – dar nu e clar dacă le-ați făcut *mai bune*. Iar

pe planul mai larg al principiilor, ați progresat foarte puțin. Sunteți confrunțați cu mare parte din aceleași probleme de principiu cu care ați fost confrunțați timp de secole pe planeta voastră.

Ideea voastră că Pământul există pentru ca să fie exploatat de specia dominantă este un exemplu foarte bun.

E clar că, în această privință, nu veți schimba *ceea ce faceți*, până ce nu veți schimba *ceea ce sunteți*.

Înainte *să acționați* în mod diferit, trebuie să vă schimbați părerea în legătură cu cine *sunteți*, în relație cu mediul înconjurător și cu tot ceea ce se află în el.

Este o problemă de conștiință. *Și trebuie să vă ridicați nivelul de conștiință, înainte de a vă putea schimba conștiința.*

Și cum putem face asta?

Încetați de a ține totul pentru voi. Vorbiți tare. Ridicați tonul. Ridicați o problemă. S-ar putea chiar să ridicați conștiința colectivă.

Iată un exemplu. De ce să nu creștem cânepă indiană și să o folosim pentru a face hârtie? Ai idee cât de mulți copaci sunt tăiați pentru a oferi întregii lumi ziarele cotidiene? Ca să nu mai vorbim despre paharele, farfuriile

și prosoapele de hârtie?

Cânepa indiană poate fi cultivată fără cheltuieli și recoltată cu ușurință și folosită nu numai pentru fabricarea hârtiei, dar și pentru frânghiile cele mai tari, pentru îmbrăcămintea cea mai rezistentă și chiar pentru unele dintre cele mai eficiente medicamente pe care le poate oferi planeta voastră. De fapt, canabisul poate fi plantat *atât de ieftin* și recoltat *cu atâta ușurință* și are *atât de multe* întrebuințări minunate, încât s-a format un lobi uriaș care acționează împotriva ei.

Prea mulți ar pierde prea mult, pentru ca să-i permită lumii să se întoarcă spre această plantă simplă care poate fi cultivată aproape oriunde.

Acesta este doar un singur exemplu de modul în care lăcomia înlocuiește bunul simț în comportamentul din cadrul afacerilor umane.

Prin urmare, dă această carte tuturor acelor pe care-i cunoști. Și nu numai ca să capete această *informație*, ci ca să capete *toate celelalte lucruri* pe care le are cartea de spus. Și mai are încă *foarte multe* de spus.

Continuați să-o citiți...

Da, dar încep să mă simt deprimat, așa cum au spus mulți oameni că s-au simțit după volumul al

doilea. Urmează încă și mai multe discuții despre modul în care distrugem și facem praf totul? Pentru că nu sunt sigur că mai suport...

Mai suporti să fii inspirat? Mai suporti să fii impresionat? Pentru că, a învăța despre ce fac alte civilizații – civilizații avansate – și a analiza acțiunile lor ar trebui și să te inspire și să te impresioneze!

Gândește-te la posibilități! Gândește-te la oportunități! Gândește-te la zilele fericite de mâine care vă așteaptă după colț!

Dacă ne trezim.

Vă veți trezi! Ați început să vă treziți! Paradigma este schimbarea. Lumea se schimbă. Totul se întâmplă chiar sub ochii voștri.

Această carte este o parte din schimbare. Tu ești o parte din ea. Amintește-ți că ai venit în acest loc ca să-l vindeci. Ai venit în acest spațiu ca să-l vindeci.

Nu există niciun alt motiv pentru care te afli tu aici. Nu renunța! Nu te da bătut! Cea mai mare dintre aventuri de-abia a început!

În regulă. Aleg să fiu inspirat și nu descurajat de către exemplul și înțelepciunea entităților foarte evaluate.

Bine. E o alegere înțeleaptă, dată fiind direcția înspre care zici că vrei să vă îndreptați ca specie. Sunt multe lucruri de care vă puteți aminti observând aceste ființe.

EFE trăiesc în unitate și cu un profund simț de inter-relație. Comportamentele lor sunt create de către Gândurile lor care Sponsorizează – ceea ce ai putea numi principiile călăuzitoare fundamentale ale societății lor. Și comportamentele voastre sunt create de către Gândurile voastre care Sponsorizează – sau de principiile călăuzitoare fundamentale ale societății *voastre*.

Care sunt principiile călăuzitoare fundamentale ale unei Societăți EFE?

Primul lor Principiu Călăuzitor este: Suntem Cu Toți Una. Fiecare decizie, fiecare alegere, tot ceea ce ați putea numi „morală” și „etică” se bazează pe acest principiu.

Al Doilea Principiu Călăuzitor: Tot ceea ce există în Unul este în Inter-relație.

În lumina acestui principiu, niciun membru al speciei nu poate ascunde sau nu ar ascunde ceva de altul, doar pentru că „a fost a lui mai întâi” sau pentru că este „posesiunea” lui. Sau pentru că „de-abia mai are pentru el”. Dependența mutuală a tot ceea ce este viu din cadrul *specisistemului* este recunoscută și respectată. Nevoile

relative ale fiecărei specii de organisme vii din cadrul sistemului sunt întotdeauna ținute în echilibru – pentru că ele sunt întotdeauna avute *în vedere*.

Acest al Doilea Principiu Călăuzitor înseamnă că nu există ceea ce se numește proprietate personală?

Nu așa cum o înțelegeți voi.

O EFE trăiește experiența „proprietății personale” în sensul că deține *responsabilitatea personală* pentru fiecare lucru care se află în grija ei. Cel mai apropiat cuvânt din limba voastră care ar descrie ceea ce simte o entitate foarte evoluată în privința a ceea ce voi numiți o „posesiune prețioasă”, este *administrare*. O EFE este un *administrator*, nu un *proprietar*.

Cuvântul „propriu” și conceptul vostru aflat în spatele lui nu fac parte din civilizația EFE. Nu există ceva care să se numească „posesiune”, în sensul că un lucru este „proprietate personală”. EFE nu *posedă*, EFE *mângâie*. Adică țin lucrurile, le îmbrățișează, le iubesc și au grijă de ele, dar nu le posedă.

Ființele umane posedă, EFE mângâie. Astfel poate fi descrisă diferența, în limba voastră.

Mai demult în istoria voastră, oamenii au simțit că au

dreptul să posede personal *toate lucrurile pe care au pus mâna*. Aceasta includea neveste și copii, pământuri și bogățiile pământului. Tot felul de „chestii”, și orice alte „chestii” le puteau aduce „chestiile” astea, erau tot ale lor. În societatea omenească de astăzi, mare parte din această convingere încă există ca adevăr.

Ființele umane au devenit obsedate de acest concept de „proprietate”. EFE, care au urmărit aceasta de la distanță, au numit-o „obsesia posesiei”.

Acum că ați evoluat, înțelegeți din ce în ce mai mult că nu puteți să posedați nimic cu adevărat – cu atât mai puțin nevestele și copiii. Mulți dintre voi se agață încă de noțiunea că puteți poseda pământ și tot ceea ce este pe el, sub el și deasupra lui. (Da, vorbiți chiar și despre „drepturi aeriene”!)

Prin contrast, EFE ale universului înțeleg profund că planeta fizică de sub picioarele lor nu este ceva ce poate fi posedat de către absolut niciuna dintre ele – deși o EFE individuală poate primi, prin mecanismul societății ei, o parcelă de pământ de care să aibă grijă. Dacă ea este un bun administrator al pământului, e posibil să i se permită (să i se ceară) să treacă administrația asupra copiilor ei, iar ei asupra copiilor lor. Dar dacă la un moment dat fie ea,

fie copiii ei se dovedesc a fi administratori proști ai pământului, acesta nu le mai este dat în grijă.

Uau! Dacă acesta ar fi Principiu Călăuzitor aici la noi, jumătate din industriile lumii ar trebui să renunțe la proprietatea lor!

Și ecosistemul mondial s-ar îmbunătăți impresionant peste noapte.

Vezi tu, într-o civilizație foarte evoluată, unei „corporații” după cum o numiți voi, nu i s-ar permite niciodată să jecmănească pământul pentru a scoate profit, deoarece le-ar fi foarte clar că însăși calitatea vieții oamenilor care posedă corporația sau lucrează pentru ea ar fi distrusă în mod irevocabil. Ce profit s-ar mai scoate atunci?

E posibil ca distrugerea să nu fie sesizată timp de mai mulți ani, în timp ce beneficiile sunt realizate chiar aici, chiar acum. Prin urmare, acesta s-ar numi Profit-pe-termen-scurt/Pierdere-pe-Termen-Lung. Dar cui îi pasă de Pierdere-pe-Termen-Lung, dacă n-o să mai fim acolo să o simțim pe pielea noastră?

Entităților foarte evolute le pasă. Dar ele trăiesc mult mai mult.

Cu cât mai mult?

Cu mult mai mult. În anumite societăți de EFE, entitățile trăiesc veșnic – sau atâta timp cât aleg ele să rămână în formă corporală. Deci, în societățile EFE, entitățile individuale se află de obicei la fața locului pentru a trăi experiența consecințelor pe termen lung ale acțiunilor lor.

Cum reușesc să rămână în viață atât de mult timp?

Bineînțeles că ele nu sunt niciodată altfel *decât* în viață. Tot așa cum sunteți și voi, dar știu ce vrei să spui: cum reușesc să rămână „împreună cu trupul”.

Da. Cum reușesc ele să stea împreună cu trupurile lor atât de mult timp. De ce e posibil acest lucru?

Ei bine, în primul rând, *deoarece* ele nu-și poluează aerul, apa și pământul. De exemplu, ele nu pun chimicale în sol, care să fie apoi preluate de către plante și animale și introduse în trup prin consumarea acelor plante și animale.

De fapt, o EFE nu ar consuma niciodată un animal și cu atât mai puțin nu ar umple solul și plantele pe care le mănâncă *animalele* cu chimicale, apoi să umple animalul *însuși* cu chimicale și *apoi* să-l consume. O EFE ar considera în mod corect că o astfel de practică este o sinucidere.

Prin urmare, EFE nu-și poluează mediul înconjurător, atmosfera și propriile lor trupuri, așa cum fac oamenii. Trupurile voastre sunt creații minunate, făcute să „dureze” infinit mai mult timp decât le permiteți voi să o facă.

EFE manifestă, de asemenea, comportamente psihologice diferite, care prelungesc și ele viața.

Cum ar fi?

O EFE nu-și face niciodată griji – și nici măcar nu ar înțelege conceptul omenesc de „grijă” sau „stres”. O EFE nu simte nici „ură”, nici „furie”, „pizmă” sau panică. Prin urmare EFE nu produc în interiorul trupului lor reacții biochimice care s-o macine și s-o distruge. O EFE ar numi aceasta „a se consuma” și ea nu s-ar consuma, tot așa cum nu ar consuma o altă ființă întrupată.

Și cum reușește o EFE să facă acest lucru? Sunt ființele umane capabile de un astfel de control asupra emoțiilor lor?

În primul rând, o EFE înțelege că toate lucrurile sunt perfecte, că în univers există un proces care este în curs de desfășurare și că tot ceea ce au ele de făcut este să nu intervină. Prin urmare, o EFE nu-și face niciodată griji, pentru că o EFE înțelege procesul.

Și, ca să-ți răspund la a doua întrebare: Da, oamenii au

acest control, deși unii nu cred că-l au, iar alții pur și simplu nu aleg să-l exercite. Cei câțiva care fac acest efort, trăiesc mult mai mult – în cazul în care otrăvurile chimice și atmosferice nu-i omoară și în cazul în care ei nu se otrăvesc în mod voluntar în alte feluri.

Ia stai o clipă! Noi „ne otrăvim în mod voluntar”?

Unii dintre voi, da.

Cum?

După cum am spus, mâncați otrăvuri. Unii dintre voi beți otrăvuri. Unii dintre voi chiar fumați otrăvuri.

O entitate foarte evoluată găsește astfel de comportamente de neînțeles. Ea nu-și poate imagina de ce introduceți în mod deliberat în trupurile voastre substanțe despre care știți că nu pot să vă facă niciun bine.

Ei bine, nouă *ne face plăcere să mâncăm, să bem și să fumăm anumite lucruri.*

Unei EFE îi face plăcere *viața în trup* și nu-și imaginează că ar putea face ceva despre care *știe dinainte* că i-o limitează, o sfârșește sau o face să fie dureroasă.

Unii dintre noi nu cred că a mânca din belșug carne roșie, a bea alcool sau a fuma anumite plante ne va *limita sau termina* viețile sau le va face dureroase.

Atunci capacitățile voastre de observație sunt foarte tocite. E nevoie să fie ascuțite. O EFE ar sugera ca, pur și simplu, să vă uitați în jurul vostru.

Da, și... ce altceva îmi mai poți spune despre cum arată viața în societățile entităților foarte evolute din univers?

Nu există rușine.

Nu există rușine?

Nici ceva ce se cheamă sentiment de vinovăție.

Dar ce se întâmplă atunci când o ființă se dovedește a fi un prost „administrator” al pământului? Ai spus că doar i se ia pământul! Aceasta nu înseamnă că ea a fost judecată și găsită vinovată?

Nu. Înseamnă că a fost observată și considerată incapabilă. În civilizațiile foarte evolute, ființelor care au demonstrat că sunt incapabile de a face ceva nu li se mai cere niciodată să facă acel lucru.

Și ce se întâmplă dacă ele totuși vor să-l facă?

Ele n-or să „vrea”.

De ce?

Însăși demonstrarea incapacității lor ar elimina această dorință. Faptul că incapacitatea lor de a face un anumit

lucru ar avea potențialul de a face rău altcuiva este un rezultat natural al modului lor de a înțelege lucrurile. Ele nu ar face niciodată așa ceva, pentru că, a face rău Celuilalt înseamnă a face rău Sinelui *și ele știu acest lucru.*

Prin urmare, tot „auto-conservarea” este cea care dirijează experiența! Exact ca pe Pământ!

Bineînțeles! Singurul lucru care diferă este modul lor de a defini „Sinele”. O ființă umană definește Sinele într-un mod foarte îngust. Voi vorbiți despre Sinele *vostru*, familia *voastră*, comunitatea *voastră*. O EFE definește Sinele într-un mod complet diferit. Ea vorbește despre Sine, familie, comunitate.

Ca și când ar fi una singură.

Chiar și *sunt* una singură. Aceasta este, de fapt, ideea.

Înțeleg.

Astfel, de exemplu, într-o civilizație foarte evoluată, o ființă nu ar insista niciodată să-și crească progeniturile, dacă și-ar demonstra în mod convingător ei însăși *că nu este capabilă să o facă.*

De aceea, într-o civilizație foarte evoluată, copiii nu cresc copii. Progeniturile sunt date celor în vârstă să-i crească. Asta nu înseamnă că nou născuți sunt smulși de lângă cei care le-au dat viață, luați din brațele lor și dați să

fie crescuți de către străini. Nimic de genul ăsta.

În aceste civilizații, cei în vârstă trăiesc foarte aproape de cei tineri. Ei nu sunt dați la o parte ca să locuiască singuri. Ei nu sunt ignorați și părăsiți, să-și rezolve singuri sfârșitul. Ei sunt cinstiți, respectați și ținuți aproape, ca parte a unei comunități iubitoare, grijulii și sensibile.

Când sosește un nou născut, cei în vârstă sunt acolo, chiar în inima acelei comunități și a acelei familii, iar creșterea copiilor este făcută tot atât de corect pe cât o fac părinții în societatea voastră.

Diferența este că, deși ei știu întotdeauna cine le sunt „părinții” – cel mai potrivit termen în limbajul lor ar fi „cei-care-dau-viață” – acestor copii nu li se cere să învețe lucrurile de bază ale vieții de la entități care *încă învață ele însele lucrurile de bază ale vieții*.

În societatea EFE, cei în vârstă organizează și supraveghează procesul de învățare, ca și adăpostirea, hrănirea și îngrijirea copiilor. Progeniturile sunt crescute într-un mediu de înțelepciune și dragoste, de mare, mare răbdare și profundă înțelegere.

Tinerii care le-au dat viață sunt de obicei plecați undeva, ca să întâlnească provocări și experiențe ale bucuriei propriilor lor vieți tinere. Ei pot petrece împreună cu

progeniturile lor cât timp vor. Ei pot chiar să locuiască în Locașurile Celor în Vârstă împreună cu copiii, să fie chiar acolo cu ei într-un mediu „de familie”, astfel încât copiii să-și simtă ca făcând parte din acest mediu.

Toată aceasta este o experiență de unire și integrare. Dar cei în vârstă sunt cei care cresc copiii, care-și preiau această responsabilitate. Iar asta este o cinste, pentru că asupra celor în vârstă este pusă responsabilitatea față de viitorul întregii specii. Iar în societățile EFE e recunoscut faptul că o asemenea responsabilitate e prea mare ca să o ceri de la cei tineri.

Am atins acest subiect și mai devreme, când am discutat despre modul în care vă creșteți copiii pe planeta voastră și despre cum ați putea schimba acest lucru.

Da. Și mulțumesc că mi-ai explicat mai amănunțit și felul în care aceasta funcționează. Deci, ca să revenim, o EFE nu are sentiment de vinovăție sau rușine indiferent de ce face?

Nu. Deoarece vinovăția și rușinea sunt lucruri pe care cineva din afara unei ființe le impune asupra ei. Aceste sentimente sunt, categoric, asimilate de către ea, dar inițial ele sunt impuse din afară. *Întotdeauna*. Nicio ființă divină (și toate ființele sunt divine) nu știe că este ea

Însăși „vinovată” de ceva din ceea ce face, sau că acest lucru e „de rușine”, până când cineva din afara Ei pune o asemenea etichetă.

În civilizația voastră; oare unui bebeluș îi este rușine de „obiceiurile lui din baie”? Bineînțeles că nu. Nu, până când voi *îi spuneți* să-i fie rușine. Oare un copil se simte „vinovat” pentru că îi face plăcere să se joace cu organele lui genitale? Bineînțeles că nu. Nu, până ce îi *spuneți* voi să se simtă vinovat.

Gradul de evoluție al civilizației voastre este demonstrat de gradul în care ea etichetează o ființă sau o acțiune ca fiind „vinovată” sau „de rușine”.

Deci, *nicio* acțiune nu trebuie să fie numită rușinoasă? Nicio persoană nu e *niciodată* vinovată, indiferent de ce face?

După cum ți-am mai spus, nu există ceea ce se numește corect sau greșit.

Mai sunt oameni care încă nu înțeleg acest lucru.

Pentru a înțelege ceea ce se spune aici, trebuie ca dialogul acesta să fie citit *în întregimea lui*. Scoaterea oricărei fraze din context l-ar putea face de neînțeles. Primul și al doilea volum conțin explicații detaliate legate de înțelepciunea exprimată mai sus. Acum îmi ceri să îți

descriu civilizațiile foarte evolute din univers. Ele deja înțeleg această înțelepciune.

Bine. Și prin ce altceva mai diferă aceste civilizații de a noastră?

Prin multe. Nimeni nu intră în competiție unul cu celălalt.

Ființele își dau seama că, atunci când cineva pierde, toată lumea pierde.

Prin urmare, ele nu creează sporturi și jocuri care să-i învețe pe copii ideea (și să o perpetueze în adulți) că este o *distracție* extraordinară când cineva „câștigă” în timp ce altul „pierde”.

Și, după cum am mai spus, ele împart totul. Când una dintre ele are nevoie de ceva. Nici prin cap nu-i trece să păstreze sau să adune ceea ce are, numai pentru că acel ceva se găsește în cantitate mică. Dimpotrivă, acesta ar fi *însuși motivul pentru a împărți cu alții*.

În societatea voastră, prețurile urcă pentru ceea ce este rar, în caz că vă gândiți cumva să-l dați. În acest fel vă asigurați că, dacă *e să dați* ceva ce voi „posedați”, cel puțin să *vă îmbogățiți din asta*.

Entitățile foarte evolute se îmbogățesc și ele împărțind cu alții lucruri rare. Singurul lucru care diferă între EFE și

oameni este ce anume numesc EFE „a te îmbogăți”. O EFE se simte „îmbogățită” împărțind totul de bunăvoie, fără să aibă nevoie de „profit”. Într-adevăr, profitul *este reprezentat* de acest sentiment.

Există în civilizația voastră câteva principii călăuzitoare care vă creează comportamentele. După cum am spus mai devreme, unul dintre cele fundamentale este: *Supraviețuirea Celui Mai Bine Adaptat*.

Acesta s-ar putea numi al Doilea Principiu Călăuzitor al vostru. El subliniază tot ceea ce a creat societatea voastră. Economia ei. Politica ei. Religiile ei. Educația ei. Structurile ei sociale.

Dar, pentru o entitate foarte evoluată, principiul însuși este un oximoron. Este o contrazicere prin el însuși. Întrucât Primul Principiu Călăuzitor al unei EFE este Noi suntem cu Toți Unul, „Unul” nu este „adaptat”, până ce „toți” nu sunt „adaptați” Prin urmare, supraviețuirea celui mai bine „adaptat” este imposibilă – sau ea reprezintă *singurul* lucru care e posibil (prin urmare o contradicție) – întrucât „cel mai bine adaptat” *nu este* „adaptat”, până ce nu *devine adaptat*.

Mă urmărești?

Da. Noi numim asta comunism.

Pe planeta voastră ați respins categoric orice sistem care nu permite progresul unei ființe pe contul alteia.

Dacă un sistem de conducere sau unul economic necesită o încercare de distribuție echitabilă către „toți” a beneficiilor *create* de către „toți”, din resursele care *aparțin* „tuturor”, ați spus că acel sistem de conducere încalcă ordinea naturală. În civilizațiile foarte evolute însă, ordinea naturală ESTE chiar *împărțirea în mod echitabil*.

Chiar dacă o persoană sau un grup nu a făcut nimic să o merite? Chiar dacă nu a existat nicio contribuție la bunul comun? Chiar dacă sunt răi?

Bunul comun este *viața*. Dacă ești în viață, contribui la bunul comun. Pentru un spirit este foarte greu să existe în formă fizică. Într-un anumit sens, este un mare sacrificiu să accepte să ia o astfel de formă – dar aceasta este o formă necesară și chiar plăcută – dacă e ca întregul să se cunoască pe sine însuși prin experiență și să se re-creeze pe Sine însuși din nou în următoarea versiune cea mai grandioasă a viziunii celei mai mărețe pe care a avut-o vreodată despre Cine Este.

E important să înțelegem de ce am venit aici.

Noi?

Sufletele care formează colectivitatea.

Mărturisesc că sunt cam în ceață.

După cum am explicat deja, există numai Un Singur Suflet. O Singură Ființă, o Singură Esență. Unii dintre voi o numesc „Dumnezeu”. Această Esență Unică se „individualizează”, devenind Totul din Univers – cu alte cuvinte, Tot Ceea Ce Există. Aceasta include toate ființele conștiente, sau ceea ce ați ales să numiți suflete.

Prin urmare, „Dumnezeu” este fiecare suflet care „există”?

Fiecare suflet care există acum, care a existat vreodată și care va exista vreodată.

Prin urmare, Dumnezeu este o „colectivitate”?

Acesta este cuvântul pe care-l aleg Eu, deoarece în limbajul vostru, el descrie cel mai bine cum stau lucrurile.

Nu o ființă unică și formidabilă, ci o colectivitate?

Nu trebuie să fie niciuna nici cealaltă. Gândește „ieșind din tipare”.

Dumnezeu este *amândouă*? O Ființă unică și Formidabilă, care este o colectivitate făcută din părți individualizate?

Bine! Foarte bine!

Și de ce a venit colectivitatea pe Pământ?

Pentru a se exprima în forma fizică. Pentru a se cunoaște prin propria sa experiență. Pentru a fi Dumnezeu. E așa cum am explicat deja în amănunțime în primul volum.

Tu ne-ai creat ca să fim Tu?

Într-adevăr așa am făcut. *Exact de aceea* ați fost voi creați.

Și oamenii au fost creați de către o colectivitate?

Înainte ca traducerea să fie schimbată, propria voastră Biblie a spus „să-l *creăm* pe om după *chipul Nostru* și după *asemănarea Noastră*”⁵⁵.

Viața este procesul prin care Dumnezeu se creează pe El însuși și apoi trăiește experiența creației. Acest proces de creație este continuu și etern. El se întâmplă „tot timpul”. Relativitatea și existența în forma fizică sunt uneltele cu care lucrează Dumnezeu. Energia pură (ceea ce voi numiți spirit) este Ceea Ce Este Dumnezeu. Această Esență este cu adevărat Duhul Sfânt.

Printr-un proces prin care energia devine materie. Spiritul este întrupat în formă fizică. Aceasta se face de către energia care literalmente încetinește – schimbându-și oscilațiile, sau ceea ce ați numi voi, vibrații.

⁵⁵ **Compară FACEREA, cap I, Vechiul Testament.**

Ceea Ce Este întregul face acest lucru pe părți. Adică, părți ale întregului fac aceasta. Aceste individualizări ale spiritului sunt ceea ce voi ați ales să numiți suflețe.

În realitate, există numai Un Singur Suflet, care își schimbă forma și se re-formează. Aceasta s-ar putea numi Reformarea. Voi sunteți cu toții Dumnezeii în Formare. (*Informarea* lui Dumnezeu!)

Aceasta este contribuția voastră și este suficientă prin ea însăși.

Ca să mă exprim mai simplu, prin faptul că ați luat formă fizică *ați făcut deja destul*. Nu mai vreau și nu mai am nevoie de nimic altceva. Voi *ați contribuit* la bunul comun. Ați făcut posibil ca ceea ce este comun – Unicul Element Comun – să trăiască experiența a ceea ce este bun. Chiar voi ați scris că Dumnezeu a creat cerurile și Pământul și animalele care umblă pe pământ și păsările din aer și peștii din mare *și aceasta a fost foarte bine*.

„Bun/bine” nu există – nu poate exista ca experiență – fără opusul său. Din acest motiv ați creat și răul, care este mișcarea înspre înapoi sau în direcție opusă față de bine. El este opusul vieții – și astfel, ați creat ceea ce se numește moarte.

Moartea voastră nu există în realitatea supremă, ci este

doar o născocire, o invenție, o experiență imaginară prin care ajungeți să prețuiți mai mult viața. Astfel, „rău” este „a trăi” citit invers!⁵⁶ Chiar atât de inteligenți sunteți voi și limba voastră! Cuprindeți în ea înțelepciuni secrete despre care nici nu știați că există acolo.

Acum, când înțelegi această întreagă cosmologie, înțelegi marele adevăr. Niciodată nu-i mai poți permite unei alte ființe să-ți dea ceva în schimbul resurselor și necesităților vieții fizice pe care le împarți cu ea.

Oricât de frumos ar părea totul, mai există oameni care ar numi aceasta comunism.

Dacă vor s-o facă, n-au decît. Dar adevăr îți spun Eu ție: Până ce *comunitatea ființelor* nu știe ce înseamnă *a ființa în comunitate*, nu veți trăi niciodată experiența Comuniunii Sfinte⁵⁷ și nu veți ști Cine sunt Eu.

Civilizațiile foarte evaluate din univers înțeleg profund tot ceea ce am explicat Eu aici. În acele civilizații nu ar fi posibil să nu împarți cu ceilalți. Nici nu ar fi posibil să te gândești măcar la a „încărca cu prețuri exorbitante” un obiect necesar, numai pentru că acesta se găsește din ce în ce mai rar. Acest lucru l-ar face numai societățile

⁵⁶ **Evil = rău: live = a trăi.**

⁵⁷ **Joc de cuvinte: communion=comuniune; Holy Communion = Sfânta împărtășanie.**

extrem de primitive. Numai entitățile foarte primitive ar vedea o ocazie pentru profituri mai mari în faptul că ceva ce este în mod obișnuit necesar se găsește foarte greu. „Cererea și oferta” nu conduc sistemul EFE.

Aceasta este parte a unui sistem despre care ființele umane pretind că ar contribui la calitatea vieții și la bunul comun. Dar, din punctul de vedere a ceea ce o entitate foarte evoluată consideră a fi avantajos, sistemul vostru *încalcă* bunul comun, pentru că nu permite ca ceea ce este *bun* să fie trăit ca experiență *în comun*.

O altă trăsătură distinctivă și fascinantă a civilizațiilor foarte evaluate este că, în cadrul lor, nu există niciun cuvânt, niciun sunet și niciun alt mijloc de a comunica conceptul, înțelesul noțiunii „al tău” și „al meu”. În limbile lor, nu există noțiunea de pronume posesiv, iar dacă ar fi să vorbim în limbi pământene, am putea folosi numai sintagme pentru a descrie lucrurile, într-o astfel de conversație, „mașina mea” devine „mașina cu care sunt eu acum”. „Partenerul meu” sau „copiii mei” devin „partenerul” sau „copiii cu care sunt acum”.

Sintagma „cu care sunt acum” sau „în prezența căruia” se apropie cât mai mult cu putință de modul în care limbajul vostru poate descrie ceea ce voi ați numi

„posesiune” sau „proprietate”.

Cel „în prezența căruia” sunteți, devine Darul. Acestea sunt adevăratele „daruri” ale vieții⁵⁸.

Astfel, în limbajul civilizațiilor foarte evolute, nici nu se poate măcar vorbi folosind termenii „viața mea”, ci se poate doar spune „viața în prezența căreia mă aflu”.

Această exprimare e destul de înrudită cu aceea pe care o folosiți când spuneți că vă aflați în „prezența lui Dumnezeu”.

Când voi sunteți în prezența lui Dumnezeu (ceea ce se întâmplă ori de câte ori sunteți unul în prezența celuilalt), niciodată nu v-ați gândit să ascundeți de Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu – adică, orice parte din Ceea Ce Este. În mod natural, ați împărți, – și ați împărți în mod egal ceea ce este a lui Dumnezeu cu orice *parte* din ceea ce este Dumnezeu.

Aceasta este înțelegerea spirituală care întărește și sprijină întreaga structură socială, politică, economică și religioasă a tuturor civilizațiilor foarte evolute. Aceasta este cosmologia întregii vieți, iar faptul că nu reușiți să respectați această cosmologie, să o înțelegeți și să trăiți în contextul ei, creează toate conflictele din cadrul

⁵⁸ **Joc de cuvinte: present = dar, cadou; presence = prezență.**

experienței voastre pe Pământ.

Cum arată din punct de vedere fizic ființele de pe alte planete?

Alege ce vrei. Sunt tot atât de multe tipuri de ființe, câte specii de viață sunt pe planeta voastră. De fapt, sunt mai multe.

Există ființe care arată foarte asemănător cu noi?

Bineînțeles, unele arată exact ca voi – cu foarte mici diferențe.

Cum trăiesc ele? Ce mănâncă? Cum sunt îmbrăcate? În ce mod comunică? Vreau să aflu totul despre E.T. Haide, spune tot!

Îți înțeleg curiozitatea, dar aceste cărți nu-ți sunt date ca să ți-o satisfaci. Scopul conversației noastre este de a aduce lumii tale un mesaj.

Câteva întrebări doar. Și ele sunt mai mult decât curiozitate. S-ar putea să avem de învățat ceva de aici. Sau, mai exact, să ne amintim.

Asta este chiar mai exact. Pentru că voi nu aveți nimic de învățat ci numai să vă reamintiți Cine sunteți Voi Cu Adevărat.

Ai făcut ca acest lucru să fie minunat de clar în

primul volum. Aceste ființe de pe alte planete își amintesc Cine sunt? Cum călătoresc?

După cum te poți aștepta, toate ființele de pretutindeni sunt în stadii variate de evoluție. Dar în ceea ce am numit noi aici civilizații foarte evolute, da, acele ființe își amintesc.

Ca rezultat al combinației acestor două tipuri de progrese de evoluție, EFE au posibilitatea de a-și dezasambla și reasambla trupurile când vor, ceea ce permite majorității ființelor din majoritatea civilizațiilor foarte evolute „să fie” *orice* aleg – oricând aleg.

Inclusiv ani lumină de-a curmezișul universului?

Da. În majoritatea cazurilor, da. Astfel de călătorii „la mare distanță” de-a curmezișul galaxiilor se fac așa cum o piatră aruncată parcurge razant suprafața apei. Nu se încearcă să se treacă *prin* Matricea care este universul, ci mai degrabă, „să se treacă” razant *pe suprafața ei*. Aceasta este cea mai bună imagine care poate fi găsită în limbajul vostru pentru a explica mecanismul.

Cât despre ceea ce voi numiți în societatea voastră „a munci” – un astfel de concept nu există în majoritatea civilizațiilor EFE. Se îndeplinesc sarcini, se fac activități pe baza numai a ceea ce unei ființe îi place să facă și a ceea

ce consideră ea că este exprimarea cea mai înaltă a Sinelui.

E splendid dacă se poate acționa așa, dar cum se fac muncile de jos?

Nu există conceptul de „munci de jos”. Ceea ce în societatea voastră este etichetat drept „muncă de jos” este adesea foarte prețuit în lumea ființelor foarte evolute. EFE care îndeplinesc zilnic sarcinile ce „trebuie făcute” pentru ca o societate să existe și să funcționeze sunt „muncitorii” în serviciul Tuturor, cei mai recompensați, cei mai premiați. Am pus aici cuvântul „muncitori” în ghilimele, deoarece pentru o EFE aceasta nu este considerată câtuși de puțin „muncă”, ci cea mai înaltă formă de împlinire de sine.

Ideile și experiențele pe care oamenii le-au creat în jurul exprimării de sine – a ceea ce voi ați numit muncă – pur și simplu nu fac parte din civilizația EFE.

„Corvoadă”, „muncă suplimentară”, „stres”, și alte experiențe similare create de către voi înșivă nu sunt alese de către ființele foarte evolute care, printre altele, nu încearcă să „ajungă în față”, „să urce pe treapta cea mai înaltă” sau „să aibă succes”.

Însuși conceptul de „succes” după cum l-ați definit voi îi

este străin unei EFE, tocmai deoarece opusul lui – *eșecul* – nu există.

Atunci cum trăiesc EFE experiența realizării, a împlinirii?

Nu prin construirea unui sistem de valori elaborat, așezat în jurul ideilor de „competiție”, „a învinge” și „a pierde”, așa cum se întâmplă în majoritatea societăților și activităților umane – chiar și (în special) în școlile voastre – ci mai degrabă printr-o înțelegere profundă a ceea ce înseamnă valoarea reală într-o societate și prețuirea ei cu adevărat.

Împlinirea este definită ca „a face ceea ce aduce valoare” și nu „a face ceea ce aduce „faimă” și „avere”, indiferent dacă e sau nu un lucru „de valoare”.

Prin urmare, EFE *au cu adevărat* un „sistem de valori”!

O, da! Bineînțeles. Dar unul care-i complet deosebit de cel al oamenilor. EFE prețuiesc ceea ce aduce beneficii tuturor, întregului.

Și noi la fel!

Da, dar voi aveți o definiție atât de diferită pentru „beneficiu”! Voi vedeți că există un mai mare beneficiu în a arunca o mică sferă albă către un om care are o bătă de

baseball în mână, sau în a te despuia pe un ecran mare argintiu, decât în a-i face pe copiii voștri să-și amintească cele mai mari adevăruri ale vieții, sau a oferi o sursă pentru susținerea spirituală a societății. Așa că voi prețuiți și plătiți jucătorii de baseball și stelele de cinema mai mult decât pe profesorii și preoții voștri. Prin aceasta voi faceți totul pe dos, dacă luăm în seamă unde ziceți voi că vreți să ajungeți ca societate.

Nu v-ați dezvoltat o putere de observație foarte ascuțită. EFE văd întotdeauna „cum stau lucrurile” și fac „ceea ce este eficient”. Oamenii adesea nu o fac.

EFE nu-i cinstesc pe cei care-i învață pe alții sau predică, numai deoarece este „corect din punct de vedere moral”. Ei o fac, deoarece „aceasta *este eficient*”, dată fiind direcția în care aleg ca societatea lor să meargă.

Totuși, acolo unde există o structură de valori, trebuie să fie „cei care au” și „cei care nu au”. Prin urmare, în societățile EFE profesorii sunt bogați și celebri, iar jucătorii de baseball sunt săraci.

Nu există „cei care nu au” într-o societate EFE. Nimeni nu trăiește într-o stare de maximă degradare în care ați permis să decadă mulți oameni. Și nimeni nu moare de foame, așa cum se întâmplă pe planeta voastră unde mor

400 de copii pe oră și 30.000 de oameni pe zi. Și nici nu există ceva ce se numește o viață de „disperare tăcută”, așa cum se întâmplă în societățile umane a celor care muncesc.

Nu. În societatea EFE nu există ceea ce se numește „nevoiași” sau „săraci”.

Și cum au realizat ele acest lucru? *Cum?*

Aplicând două principii fundamentale...

Suntem cu toții Unul. Este destul pentru toți.

EFE sunt conștiente de ceea ce înseamnă îndeostulare și au o conștiență prin care să o creeze. Prin conștiența EFE asupra inter-relației tuturor lucrurilor, pe o planetă EFE nu se risipește sau nu se distruge nimic din resursele naturale. Aceasta face să fie din plin pentru toată lumea și, prin urmare „Este destul pentru toți”.

Conștiența umană legată de lipsă – de „nu e destul pentru toți” – este rădăcina cauzei tuturor grijilor, stresului, competiției, invidiei, mâniei, a tuturor conflictelor și, în cele din urmă, a tuturor omorurilor de pe planeta voastră.

Aceasta, plus insistența umană de a crede în separarea, mai degrabă decât în unitatea tuturor lucrurilor este ceea ce a creat 90% din nenorocirile din viețile voastre, din

tristețea din istoria voastră și din neputința eforturilor voastre anterioare de a îndrepta situația pentru toată lumea.

Dacă ați schimba aceste două elemente din conștiința voastră, totul s-ar modifica.

Cum? Vreau să fac acest lucru, dar nu știu *cum*. Dă-mi o metodă, nu doar platitudini.

Bine. Corect. Iată o metodă. „Acționează ca și când”.

Acționează ca și când noi am fi cu toții Unul. Începe chiar de mâine să acționezi în felul acesta. Vezi-i pe fiecare în parte ca fiind „tu”, dar care trece printr-un moment greu. Vezi-i pe toți ca „tu”, dar care așteaptă o șansă. Vezi-i pe fiecare în parte ca fiind „tu”, dar care are o experiență diferită.

Încearcă. Pornește mâine și încearcă să-l vezi pe fiecare în parte cu ochi noi. Apoi, începe prin a acționa ca și când „este destul pentru toți”.

Dacă tu ai avea „destui” bani, „destulă” dragoste, „destul” timp, cum ai acționa altfel decât până acum? Ai împărți cu alții mai pe față, mai liber, mai echitabil?

E interesant, deoarece noi facem exact așa când e vorba de resursele noastre naturale, iar ecologiștii ne critică pentru asta: vreau să spun, acționăm ca și

când „este destul pentru toți”.

Ceea ce este într-adevăr interesant e că voi acționați ca și când lucrurile despre care credeți că *vă sunt de folos* sunt *în cantitate mică*, astfel încât sunteți cu ochii pe ele – adesea chiar le stocați. Cu toate acestea, vă bateți joc de mediul vostru înconjurător, de resursele naturale și de ecologie. Se poate presupune că voi nu considerați că mediul vostru înconjurător cu resursele lui naturale și cu ecologia voastră vă sunt de folos.

Sau că noi „acționăm ca și când” *este destul pentru toți*.

Dar voi nu acționați așa. Dacă ați face-o, ați împărți aceste resurse mai echitabil. Chiar acum, o cincime din populația lumii folosește patru cincimi din resursele mondiale. Și nu dați niciun semn că ați vrea să schimbați această ecuație.

Este destul pentru toți, dacă ați înceta să mai risipiți cu nechibzuință totul spre beneficiul celor puțini și privilegiați. Dacă toată lumea ar utiliza resursele în mod înțelept, s-ar folosi mult mai puțin pentru câțiva oameni care le folosesc în mod neînțelept.

Folosiți resursele, dar nu vă bateți joc de ele! Asta spun toți ecologiștii.

Iarăși mă simt deprimat. Mă faci tot timpul să fiu deprimat.

Mare figură ești, știi? Mergi pe un drum singuratic, ești rătăcit, uitând unde zici că vrei să mergi. Vine cineva și *îți dă îndrumări*. Senzațional! Ești într-al nouălea cer, nu-i așa? Nici gând! Tu ești deprimat!

Uluitor!

Sunt deprimat deoarece *nu văd omenirea urmând aceste îndrumări*. Nu văd că noi am dori măcar să o facem. Văd cum mergem direct într-un zid și, *da*, asta mă deprimă.

Nu-ți folosești puterea de observație. Văd sute de mii de oameni care izbucnesc în urale când citesc aceste cuvinte. Văd milioane de oameni care acceptă adevărurile simple de aici. Și văd cum pe planeta voastră crește în intensitate o nouă forță care duce la schimbare. Întregi sisteme de gândire care sunt Măturate. Moduri de a vă guverna care sunt abandonate. Politici economice care sunt revizuite. Adevăruri spirituale care sunt reexamineate.

Sunteți *un neam în curs de trezire*.

Însemnările și observațiile de pe aceste pagini nu trebuie să fie o sursă de descurajare. Faptul că *le acceptați ca fiind un adevăr* ar fi extrem de încurajator, dacă le

permiteți să fie *combustibilul care mână locomotiva schimbării*.

Voi sunteți agentul-de-schimbare. Voi sunteți cei care pot *să modifice lucrurile* în ceea ce privește felul în care oamenii își creează și își trăiesc experiența propriilor lor vieți.

Cum? Ce pot să fac?

Fii modificarea. *Fii* schimbarea. *Întruchipează* conștiința lui „Noi suntem cu Toți Unul” și a lui „Este Destul pentru Toți”.

Schimbă-ți Sinele, schimbă-te pe tine însuși, schimbă lumea.

V-ați dat vouă înșivă această carte și tot materialul legat de *Conversații cu Dumnezeu*, pentru ca să vă puteți aminti încă o dată cum era pe când trăiați ca ființe foarte evaluate.

**Am mai trăit încă o dată în felul acesta, nu-i așa?
Ai menționat mai devreme că am mai trăit încă o dată în felul acesta.**

Așa e. În timpul a ceea ce voi numiți vremuri străvechi și civilizații străvechi. Neamul vostru a trăit ca experiență majoritatea lucrurilor pe care le descriu Eu aici.

Acum o parte din mine vrea să fie încă și mai

deprimată! Vrei să spui că noi am ajuns în acel stadiu și am pierdut totul? Ce rost are tot „mersul ăsta în cerc” pe care-l parcurgem noi?

Evoluția! Evoluția *nu este o linie dreaptă.*

Acuma aveți șansa de a re-crea cele mai bune experiențe ale civilizațiilor voastre străvechi, evitându-le, în același timp, pe cele mai rele. De data asta nu trebuie să lăsați orgoliul vostru personal și tehnologia avansată să vă distrugă societatea. Puteți acționa în mod diferit. Voi – *tu* – puteți *modifica lucrurile.*

Dacă permiteți că așa ceva să se întâmple, s-ar putea să fiți înnebuniți să o faceți.

În regulă. Înțeleg. Și, când îmi dau voie să gândesc în felul acesta, ideea chiar că mă entuziasmează! Eu voi modifica lucrurile! Mai spune-mi! Vreau să-mi amintesc cât de mult pot despre cum era cu noi în civilizațiile noastre străvechi, avansate, și cum e astăzi cu entitățile foarte evolute. Cum trăiesc ele?

Ele trăiesc în clustere⁵⁹, sau în ceea ce lumea voastră ar numi comunități, dar în marea lor majoritate au abandonat versiunea lor a ceea ce voi numiți „orașe” sau „națiuni”.

⁵⁹ **Cluster = grup de elemente similare care acționează ca o singură unitate.**

De ce?

Deoarece „orașele” au devenit prea mari și nu au mai susținut scopul clusterului, ci au acționat împotriva lui. Ele au produs „individualități care trăiesc în aglomerație”, în locul unei comunități formate pe principiul unui cluster.

Același lucru se întâmplă și pe această planetă! Există din ce în ce mai mult un sentiment de „comunitate” în orașele și satele noastre mici - chiar și în zonele noastre rurale aflate pe suprafețe extinse - decât există în majoritatea orașelor mari.

Da. În această privință, există numai o singură diferență între lumea voastră și celelalte planete despre care discutăm acum.

Care este aceea?

Locuitorii celorlalte planete au învățat acest lucru. Ei au observat mai îndeaproape „ce este eficient”.

Pe de altă parte, noi continuăm să creăm orașe din ce în ce mai mari, deși vedem că ele distrug însuși modul nostru de viață.

Da.

Noi chiar ne și *mândrim* cu clasificarea pe categorii de importanță a orașelor noastre! Când un oraș foarte mare trece de pe locul 12 pe locul 10 pe

**lista celor mai mari orașe, toată lumea crede că
ăsta este un motiv de sărbătorire! Camera de
comerț face chiar *reclamă* în sensul acesta!**

A vedea regresia ca pe un progres e manifestarea unei
societăți primitive.

Ai mai spus-o o dată - mă deprimi din nou.

Din ce în ce mai mulți dintre voi nu mai fac acest lucru.
Din ce în ce mai mulți dintre voi re-creează comunități
mici, „organizate cu un anumit scop”.

**Prin urmare, crezi că ar trebui să ne abandonăm
mega-metropolele și să ne întoarcem la orașele și
satele noastre?**

Nu am niciun fel de preferință în privința asta. Fac doar
o observație.

**Ca-n totdeauna. Deci, care este observația Ta în
privința motivului pentru care noi continuăm să
migrăm spre orașe din ce în ce mai mari, deși
vedem că aceasta nu este spre binele nostru?**

Pentru că mulți dintre voi nu văd că nu este spre binele
vostru. Credeți că a vă aduna împreună în orașe mari
rezolvă problemele, când, de fapt, doar le creează.

Este adevărat că în orașele mari există servicii, locuri de
muncă, distracții care nu sunt de găsit și nu pot fi găsite în

orașele mai mici sau în sate. Dar greșeala voastră este că numiți aceste lucruri ca fiind de valoare, când, de fapt, ele sunt nocive.

Aha! Deci, *ai* un punct de vedere în această privință! Tocmai te-ai dat de gol. Ai spus că noi am făcut o „greșeală”.

Dacă te îndrepti către San José...

Iar începem...

Tu insiști să numești observațiile – „judecăți”, iar afirmările unor fapte – „preferințe” și, știind că tu cauți o acuratețe mai mare în comunicare și în percepții, de fiecare dată am de gând să-ți atrag atenția asupra acestei idei.

Dacă te îndrepti către San José, spunând tot timpul că vrei să mergi la Seattle, e oare greșit dacă trecătorul pe care-l întrebi încotro s-o iei îți spune că „ai făcut o greșeală”? Oare trecătorul își exprimă o „preferință”?

Cred că nu.

Crezi că nu?

Bine, așa este, nu!

Atunci, ce *face* el?

El exprimă doar „cum stau lucrurile”, dat fiind încotro ziceam noi că vrem să mergem.

Excelent. Ai înțeles.

Dar ai mai spus acest lucru și înainte. De nenumărate ori. De ce mă tot întorc la ideea că Tu ai avea preferințe și judecăți de valoare?

Pentru că acesta este Dumnezeu cel care este susținut de mitologia voastră și Mă veți plasa în această categorie ori de câte ori veți putea. Ba chiar mai mult, dacă *aș avea o preferință*, aceasta v-ar ușura foarte mult situația. Atunci n-ar mai trebui să vă gândiți cum stă treaba și să ajungeți la *propriile* voastre concluzii. Ar trebui doar să faceți așa cum spun *Eu*.

Bineînțeles că voi n-ați avea nicio posibilitate de a ști *ce anume* spun *Eu*, întrucât voi credeți că, de mii de ani încoace, *Eu* n-am mai spus nimic. Deci, nu aveți de ales decât să vă bazați pe cei care pretind că vă învață ceea ce *Eu spuneam* în zilele când într-adevăr comunicam cu voi. Dar chiar și aceasta este o problemă, deoarece există tot atât de mulți profesori diferiți și tot atât de multe învățături diferite câte fire de păr sunt pe cap. Prin urmare, te-ai întors exact acolo de unde ai pornit, trebuind să ajungi la *propriile* tale concluzii.

Există vreo cale de ieșire din acest labirint - și din ciclul de nefericire pe care el la adus neamului

omenesc? O să facem vreodată „ce trebuie”?

Există o „cale de ieșire” și „veți face ce trebuie”. Trebuie doar să vă dezvoltați capacitatea de observație. Va trebui să vedeți mai bine ce este în interesul vostru. Aceasta se numește „evoluție”. De fapt, nu se poate „să nu faceți ce trebuie”. Nu se poate să nu reușiți. E doar o problemă de când o veți face și nu dacă o veți face.

Dar nu am ajuns la limită cu timpul pe această planetă?

O, dacă *acesta* este parametrul vostru – dacă vreți să „faceți ce trebuie” pe *această planetă*, adică atâta timp cât *această planetă încă vă mai sprijină* – atunci, în acest context, ați face bine să vă grăbiți.

Cum putem să ne mișcăm mai repede? Ajută-ne!

Vă ajut. Doar despre ce crezi tu că-i vorba în acest dialog?

Bine, ajută-ne și mai mult. Cu puțin timp în urmă, în civilizațiile foarte evolute de pe alte planete, ființele au abandonat, de asemenea, și conceptul de „națiuni”. De ce au făcut acest lucru?

Deoarece ei au văzut că un concept cum ar fi ceea ce numiți „naționalism” acționează împotriva Primului Principiu Călăuzitor: CU TOȚII SUNTEM UNU.

Pe de altă parte, naționalismul vine în sprijinul celui de al Doilea Principiu Călăuzitor: SUPRAVIEȚUIEȘTE CEL MAI BINE ADAPTAT.

Exact.

Vă separați în națiuni din motive de supraviețuire și securitate – și obțineți exact opusul.

Ființele foarte evaluate refuză să se unească în națiuni. Ele cred într-o singură națiune. Ați putea chiar spune că ele au format „o singură națiune sub conducerea lui Dumnezeu”.

Aha, sunt deștepți. Dar au ei și „libertate și dreptate pentru toți”?⁶⁰

Voi aveți?

Touché.

Problema este că toate neamurile și toate speciile evoluează, iar evoluția – scopul de a observa ce anume vă este de folos și de a face adaptări comportamentale – pare a merge într-o singură direcție, departe de oricare alta. Ea continuă să meargă înspre unitate, depărtându-se de separare.

Acesta nu e un lucru surprinzător, deoarece Unitatea este Adevărul Suprem, iar „evoluția” este doar un alt

⁶⁰ **Declarația de Independență. 4 iulie 1776.**

cuvânt pentru „mișcare înspre adevăr”.

Remarc, de asemenea, că „a observa ce anume vă este de folos și a face adaptări comportamentale” sună ciudat de asemănător cu „supraviețuiește cel mai bine adaptat” - unul dintre Principiile noastre Călăuzitoare!

Așa este, nu-i așa?

Deci este momentul acum să „observați” că nu se ajunge la „supraviețuirea celui mai bine adaptat” (adică evoluția speciilor), ci specii întregi au fost nimicite - în realitate *s-au auto-distrus* - prin faptul că „procesul” a fost numit, „principiu”.

Aoleu! M-ai băgat în ceață!

Procesul se numește „evoluție”. „Principiul” care *călăuzește* procesul este ceea ce direcționează cursul evoluției voastre.

Ai dreptate. Evoluția *înseamnă* „supraviețuirea celui mai bine adaptat”. Acesta este *procesul*. Dar nu confunda „procesul” cu „principiul”.

Dacă „evoluția” și „supraviețuirea celui mai bine adaptat” sunt sinonime și dacă proclami „supraviețuirea celui mai bine adaptat” ca fiind Principiul Călăuzitor, atunci spui că „un Principiu Călăuzitor al Evoluției *înseamnă*

evoluție”.

Dar aceasta este o afirmație făcută de o rasă care nu știe că ea poate *controla cursul propriei ei evoluții*. Aceasta este o afirmație făcută de o specie care crede despre ea însăși că a fost degradată la statutul de observator al propriei ei evoluții. Asta, deoarece majoritatea oamenilor cred că „evoluția” este un proces care „se desfășoară” pur și simplu – și nu un proces pe care ei îl *directionează*, în concordanță cu anumite *principii*.

Și astfel, specia anunță: „Noi *evoluăm* după principiu... ei bine, *evoluției*. Dar ei nu spun niciodată care ESTE acest principiu, deoarece ei au făcut o confuzie între proces și principiu.

Pe de altă parte, specia căreia i-a devenit clar că evoluția este un proces – dar un proces *pe care ea îl poate controla* – nu a confundat „procesul” cu „principiul”, ci a ales în mod conștient un principiu pe care îl *folosește pentru a călăuzi și direcționa propriul proces*.

Aceasta se numește *evoluție conștientă* și neamul vostru tocmai a ajuns aici.

Ce introspecție incredibilă! De aceea i-ai dat Barbarei Marx Hubbard acea carte! După cum am

spus, ea chiar a intitulat-o, *Evoluția conștientă*.

Bineînțeles că așa a intitulat-o. Eu i-am spus s-o facă.

Vai ce-mi place! Prin urmare... aş vrea să ne întoarcem la „conversația” despre E.T. Cum se organizează aceste ființe foarte evolute, dacă nu în națiuni? Ce formă de guvernare au?

Ei nu folosesc „evoluția” ca Primul Principiu Călăuzitor al Evoluției ci, mai degrabă, ei *au creat* un principiu bazat pe pură observație. Ei au observat, pur și simplu, că ei sunt cu toții Unul și au creat mecanisme politice, sociale, economice și spirituale care *susțin*, mai degrabă decât *subminează*. Primul Principiu.

Cum „arată” chestia asta când e vorba de conducere, de exemplu?

Atunci când există numai un singur Tu, cum e cu conducerea?

Mai zi o dată!

Când Tu ești singurul care exiști, cum îți conduci tu comportamentul? Cine îți conduce comportamentul? Cine, în afară de tine?

Nimeni. Când eu sunt singur - dacă aş fi undeva, pe o insulă pustie, de exemplu - nimeni „în afară de mine” nu mi-ar conduce și nu mi-ar controla

comportamentul. Aș mânca, m-aș îmbrăca aș face exact ceea ce vreau. Probabil că nu m-aș îmbrăca deloc. Aș mânca ori de câte ori mi-ar fi foame și orice mi-ar face plăcere și m-ar face să mă simt sănătos. „Aș face” orice aș avea poftă să fac, iar o parte din aceasta ar fi determinată de ceea ce aș crede eu că e necesar pentru a supraviețui.

Ca de obicei ai adunat toată înțelepciunea în tine. Ți-am mai spus și înainte, nu ai nimic de învățat. Trebuie doar să-ți amintești.

Așa se întâmplă în civilizațiile avansate? Umblă goi, culeg fructe și cioplesc bărci? Asta arată a barbari!

Cine crezi că este mai fericit – și mai aproape de Dumnezeu?

Am mai trecut prin asta înainte.

Da, așa este. E o dovadă de civilizație primitivă să crezi că simplitatea înseamnă barbarism, iar complexitatea este ceva foarte avansat.

E interesant că cei care sunt foarte avansați văd lucrurile exact invers.

Dar mișcarea tuturor civilizațiilor - într-adevăr, însuși procesul de evoluție - se îndreaptă înspre

grade din ce în ce mai înalte de complexitate.

Într-o anumită privință, așa este. Dar iată cea mai mare Dicotomie Divină:

Cea mai mare complexitate este cea mai mare simplitate.

Cu cât un sistem este „mai complex”, cu atât mai simplă este forma lui. Într-adevăr, el este extraordinar de elegant în Simplitatea lui.

Maestrul înțelege acest lucru. De aceea, o ființă foarte evoluată trăiește în maximă simplitate. De aceea, toate sistemele foarte evolute sunt și extrem de simple. Sistemele foarte evolute de guvernare, sistemele foarte evolute de educație, sistemele foarte evolute de economie sau religie – toate sunt extrem și elegant de simple.

De exemplu, sistemele foarte evolute de guvernare nu presupun practic *niciun fel de guvernare*, în afară de autoguvernare.

Ca și când n-ar participa decât o singură ființă. Ca și când ar fi afectată numai o singură ființă.

Și așa și este.

Lucrul pe care civilizațiile foarte evolute îl înțeleg.

Exact.

Încep să le pun cap la cap.

Bine. Nu prea mai avem mult timp.

Trebuie să pleci?

Cartea asta a devenit foarte lungă.

Așteaptă! Stai puțin! Nu poți să pleci chiar acum! Mai am întrebări despre E.T! O să apară ei într-o zi pe pământ ca „să ne salveze”? Ne vor scăpa ei de propria noastră nebunie, aducând o tehnologie nouă care să controleze polaritatea planetei, să ne curețe atmosfera, să folosească energia soarelui nostru, să echilibreze clima, să vindece toate bolile și să aducă o calitate mai bună a vieții în propria noastră mică nirvana?

S-ar putea să nu vrei să se întâmple așa ceva. „EFE” știu acest lucru. Ele știu că o astfel de intervenție nu ar face altceva decât să vă înrobească *lor*, astfel încât voi să faceți *din ele* niște zei, în locul celor cărora pretindeți că vă supuneți acum.

Adevărul este că voi nu vă supuneți *nimănui* și acesta ar vrea entitățile din civilizațiile foarte avansate să vă facă să înțelegeți. Deci, dacă ele ar împărtăși cu voi tehnologie, aceasta ar fi dată într-un mod și într-un ritm care v-ar permite să vă recunoașteți *propriile* puteri și propriul potențial, nu pe cele ale altcuiva.

Tot așa, dacă EFE ar împărtăși cu voi anumite învățături,

la rândul lor și acestea v-ar fi împărtășite într-un ritm și într-un mod care v-ar permite să vedeți atât adevărurile mai mari, cât și *propriile* puteri și potențialuri și *să nu faceți zei din învățătorii voștri*.

Prea târziu. Am făcut-o deja.

Da, am observat.

Ceea ce ne duce la unul dintre cei mai mari învățători ai noștri, cel numit Iisus. Până și cei care nu au făcut din El un zeu au reacționat la măreția învățăturilor Lui.

Învățători care au fost mult distorsionate.

A fost Iisus o „EFE” - o entitate foarte evoluată?

Tu ce crezi, a fost El foarte evoluat?

Da. Tot așa cum au fost și Buddha, Krishna, Moise, Babaji, Sai Baba și Paramahansa Yogananda.

Într-adevăr. Și mulți alții pe care nu i-ai menționat.

Ei bine, în al doilea volum „ai făcut aluzia” că Iisus și toți acești învățători e posibil să fi venit din „spațiu cosmic”, că e posibil ca ei să fi fost vizitatori aici, să fi împărtășit cu noi învățăturile și înțelepciunea entităților foarte evolute. Deci, e momentul să lăsăm vălul să cadă de tot. A venit Iisus „din spațiu”?

Cu toții sunteți „veniți din spațiu”.

Ce înseamnă asta?

Voi nu sunteți băștinași ai acestei planete pe care o numiți acum căminul vostru.

Nu?

Nu. „Materialul genetic” din care sunteți voi făcuți a fost *așezat* pe planeta voastră în mod deliberat. Nu „a apărut” acolo din întâmplare. Elementele care au format viața voastră nu s-au combinat printr-un proces oarecare de *descoperiri accidentale dar fericite pe plan biologic*. A existat un plan. Aici se întâmplă ceva mai de anvergură. Îți închipui tu că miliardele de reacții biochimice de care a fost nevoie pentru a face să apară viața, așa cum o cunoașteți voi pe planeta voastră, au avut loc la întâmplare? Vezi tu aceasta ca fiind produsul unui lanț întâmplător de evenimente accidentale care au dus *în modfortuit* la un rezultat fericit?

Nu, bineînțeles că nu. Sunt de acord că a existat un plan. Planul *lui Dumnezeu*.

Da. Ai dreptate. A fost întru totul ideea Mea, planul Meu și procesul Meu.

Și, atunci, ce spui - că Tu ești „venit din spațiu”?!

Încotro vă uitați voi în mod tradițional când vă imaginați

că stați de vorbă cu Mine?

În sus. Ne uităm în sus.

De ce nu în jos?

Nu știu. Întotdeauna lumea se uită în sus - înspre „ceruri”.

De acolo de unde vin Eu?

Bănuiesc că - da.

Și asta face ca Eu să fiu o persoană venită din spațiu?

Nu știu. Așa să fie?

Iar dacă sunt o persoană venită din spațiu, asta îmi ia din calitatea de a fi Dumnezeu?

Nu, cred că nu, dacă ne gândim la ceea ce majoritatea dintre noi spunem că poți Tu să faci.

Și dacă Eu sunt Dumnezeu, asta îmi ia din calitatea de a fi persoană venită din spațiu? **Bănuiesc că totul depinde de cum sunt definite noțiunile.**

Și ce ai zice dacă Eu nu aș fi câtuși de puțin o „persoană”, ci mai degrabă o Forță, o „Energie” din univers, ceea ce ESTE universul, adică Tot Ceea Ce Există. Ce-ai zice dacă Eu aș fi Colectivitatea?

De fapt, asta ai și spus că ești. Așa ai spus în acest dialog.

Într-adevăr, așa am spus. Crezi acest lucru?

Da, cred că da. Cel puțin în sensul că eu cred că Dumnezeu este Tot Ceea Ce există.

Bine. Crezi că există ceea ce se numește „persoană venită din spațiu”?

Vrei să spui, ființe din spațiu cosmic?

Da.

Da, cred. Bănuiesc că întotdeauna am crezut acest lucru, iar acum, aici, Tu *mi-ai spus* că există. Prin urmare, desigur, că eu cred.

Sunt aceste „persoane venite din spațiu” parte din „Tot Ceea Ce Există?”

Păi, da, bineînțeles.

Iar dacă Eu sunt Tot Ceea Ce Există, aceasta nu M-ar face să fiu o „*persoană venită din spațiu*”!

Da... după această definiție. Tu ești *eu*.

Bingo!

Da, dar ai făcut o piruetă și Te-ai îndepărtat de întrebare. Te-am întrebat dacă Iisus a venit din spațiu. Și cred că știi ce vreau să spun. Vreau să spun, a fost El o ființă din spațiul cosmic, sau s-a născut aici, pe Pământ?

Încă o dată întrebarea ta presupune un răspuns „ori/ori”
Gândește *ieșind din tipare*. Respinge „ori/ori” și acceptă

„atât/cât și”.

Vrei să spui că Iisus s-a născut pe Pământ, dar că are „sânge de extraterestru”, ca să zic așa?

Cine a fost tatăl lui Iisus?

Iosif.

Da. Dar cine se zice că *l-ar fi conceput!*

Unii oameni cred că este vorba despre o concepere neprihănită. Se spune că Fecioara Maria a fost vizitată de un arhanghel. Iisus a fost „conceput de către Duhul Sfânt și născut din Fecioara Maria”⁶¹.

Crezi acest lucru?

Nu știu ce să cred în această privință.

Ei bine, dacă Fecioara Maria a fost vizitată de un arhanghel, de unde îți imaginezi tu că o fi venit acest înger?

Din cer, din rai.

Ai spus „din ceruri”?

Am spus, *din cer*. De pe un alt tărâm. De la Dumnezeu.

Înțeleg. Și n-am căzut adineauri de acord că Dumnezeu este o persoană venită din spațiu?

⁶¹ **Compară Crezul sau Simbolul Credinței.**

Nu chiar. Am căzut de acord că Dumnezeu este *totul* și că, întrucât persoanele venite din spațiu sunt *parte* din „*totul*”, Dumnezeu este venit din spațiu, în același sens în care Dumnezeu este noi. Noi toți. Dumnezeu e Totul. Dumnezeu este colectivitatea.

Bine. Deci, acest arhanghel care a vizitat-o pe Fecioara Maria a venit dintr-un alt tărâm. Un tărâm ceresc.

Da

Un tărâm aflat profund în interiorul Sinelui tău, deoarece raiul se află înăuntrul tău.

N-am spus asta.

Bine, atunci un tărâm aflat în spațiul interior al universului.

Nu, nu aş spune nici asta, deoarece nu ştiu ce înseamnă.

Atunci, de unde? Un tărâm din *spațiul cosmic*?

(Pauză lungă).

Te joci cu cuvintele.

Fac și Eu ce pot! *Folosesc* cuvinte, în ciuda limitărilor lor cumplite, ca să ajung cât se poate de aproape de o idee, de un concept care, în realitate, nu poate fi descris de vocabularul limitat al limbajului vostru, sau înțeles în

cadrul limitărilor nivelului vostru actual de percepție.

Caut să vă deschid spre noi percepții, folosind limbajul vostru într-un mod nou.

Bine. Prin urmare, spuneai că Iisus a fost conceput pe linie paternă de către o entitate foarte evoluată de pe un alt tărâm și, astfel, El era atât ființă umană cât și o EFE?

Multe entități foarte evolute au existat pe planeta voastră – și multe există și astăzi.

Vrei să spui că „aliens⁶² sunt printre noi”?

Văd că activitatea ta la ziare, talk show-uri radiofonice și de televiziune îți este de mare folos.

Ce vrei să spui?

Găsești modalități de a crea ceva senzațional din orice. Eu nu am numit „aliens” entitățile foarte evolute și nu l-am numit pe Iisus „alien”.

Nu există nimic „alien” în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Nu există „aliens (străini)” pe Pământ.

Suntem Cu Toți Unul. Dacă suntem Cu Toți Unul, nicio individualizare dintre Noi nu este străin lui însuși.

Câteva individualizări ale Noastre – câteva ființe individuale – își amintesc mai mult decât ceilalți. Procesul

⁶² **Alien =sb. și adj. străin, om venit din altă parte; nume dat extraterestrilor.**

de reamintire (re-unire cu Dumnezeu, sau de redevenire, încă o dată.

Unul cu Totul, cu colectivitatea) este un proces pe care voi îl numiți evoluție. Cu toții sunteți ființe în curs de evoluție. Unii dintre voi sunteți foarte evoluți. Adică, *vă reamintiți mai mult, (redeveniți membri)*. Voi știți Cine sunteți Voi cu adevărat. Iisus o știa și a și declarat-o.

E în regulă, înțeleg că urmează să facem un dans semantic în jurul lui Iisus.

Cătuși de puțin. Am să vă spun direct. Spiritul ființei omenești pe care voi o numiți Iisus nu a fost de pe Pământ. Acest spirit a umplut, pur și simplu, un corp omenesc, și-a dat voie să învețe pe când era copil, apoi să devină bărbat și să se realizeze. El nu a fost singurul care a făcut acest lucru. *Toate spiritele* nu sunt „de pe acest Pământ. *Toate sufletele* vin de pe un alt tărâm și apoi intră în trup. Dar nu toate sufletele se realizează în răstimpul unei „singure vieți”. Iisus a făcut-o. El a fost o entitate foarte evoluată, (ceea ce unii dintre voi numiți un Dumnezeu) și El a venit la voi pentru un scop, cu o misiune.

Să ne salveze sufletele.

Într-un anumit sens, da. Dar nu de la osândă veșnică. *Nu*

există un astfel de lucru, așa cum l-ați conceput voi. Misiunea Lui a fost – este – să vă salveze de la faptul că nu știți și nu trăiți niciodată experiența lui Cine sunteți Voi Cu Adevărat. Intenția sa a fost să demonstreze aceasta, arătându-vă ce puteți – deveni; ce *sunteți* – dacă vreți să acceptați asta.

Iisus s-a străduit să vă conducă prin exemplu personal. De aceea a spus El: „Eu sunt Calea și Viața. Urmați-mă”. El nu a vrut să spună: „Urmați-mă”, în sensul ca voi cu toții să deveniți „cei care merg după El”, ci în sensul ca voi *să îi urmați cu toții exemplul și să deveniți una cu Dumnezeu*. El a spus: „Eu și Tatăl Una suntem, iar voi sunteți frații mei”. Nu putea să o spună mai clar

Prin urmare, Iisus nu a venit de la Dumnezeu, El a venit din spațiu.

Greșeala ta e că faci o separare între cele două. Continui să insiști în a face o diferență între ele, și continui să insiști în a face o separare și o diferență între ființele umane și Dumnezeu. Adevăr îți spun Eu ție: *Nu există nicio diferență*.

Hmmm. Bine. Înainte de a încheia, poți să-mi mai spui câteva lucruri despre ființele din alte lumi? Cu ce sunt îmbrăcate? Cum comunică? Și te rog să nu

spui că e vorba doar de pură curiozitate. Cred că am dovedit că s-ar putea să avem ceva de învățat din toate acestea.

În regulă. Atunci, pe scurt.

În civilizațiile foarte evolute, entitățile nu simt nevoia să fie îmbrăcate, în afară de un anumit gen de acoperământ care este necesar pentru a le proteja de elemente naturale sau condiții asupra cărora nu au niciun control, sau atunci când folosesc ornamente pentru a indica un „rang” sau o poziție mai înaltă.

O EFE n-ar înțelege de ce vă acoperiți întregul corp atunci când nu trebuie să o faceți – fără îndoială că ea nu ar înțelege conceptul de „rușine”, sau de „modestie” – și nu ar putea face niciodată o legătură între acoperitul corpului și ideea de a te face „mai frumos”. Nimic nu este mai frumos în ochi unei EFE decât trupul gol însuși și, astfel, conceptul de a purta ceva pe trup pentru a-l face mai plăcut sau mai atrăgător îi este absolut de neînțeles.

Tot atât de greu de înțeles i-ar fi ideea de a trăi – de a-și petrece majoritatea timpului – în cutii... ceea ce voi numiți „clădiri” și „case”. EFE trăiesc în mediul natural și ar sta în interiorul unei cutii numai dacă acest mediu ar deveni neospitalier – ceea ce se întâmplă rareori, întrucât

civilizațiile foarte evolute creează, controlează și au grijă de mediul lor înconjurător.

EFE înțeleg, de asemenea, că ele sunt Una cu mediul lor înconjurător, că ele nu împart numai spațiul cu acest mediu, ci au și o relație de dependență mutuală. O EFE n-ar înțelege niciodată de ce voi vătămați sau distrugeți ceea ce vă oferă posibilitatea de a trăi și, astfel, nu pot ajunge decât la concluzia că voi nu înțelegeți că mediul înconjurător este cel care o face și, de asemenea, că sunteți niște ființe cu capacități de observație foarte limitate.

Cât despre comunicare, o EFE folosește ca prim nivel de comunicare acel aspect al ființei sale pe care voi l-ați numi sentimente. EFE sunt conștiente de sentimentele lor și de sentimentele celorlalți și nimeni nu face vreo încercare de *a-și ascunde* sentimentele. Pentru o EFE, a-și ascunde sentimentele ar reprezenta o acțiune îndreptată împotriva ei însăși. Prin urmare, ar fi de neînțeles să o facă și apoi să se plângă că nimeni nu înțelege ce simte ea.

Sentimentele sunt limbajul sufletului, iar ființele foarte evolute înțeleg acest lucru. Scopul comunicării într-o societate de EFE este de a se cunoaște una pe alta așa cum sunt ele în realitate. Prin urmare, o EFE nu poate și nu

a putut înțelege niciodată conceptul vostru uman numit „a minți”.

A reuși să obțină ce vrea prin comunicarea unui lucru neadevărat, ar însemna pentru o EFE o victorie atât de amăgitoare, încât n-ar mai fi deloc victorie, ci înfrângere copleșitoare.

EFE nu „spun” adevărul. EFE *sunt* adevărul. Întreaga lor stare de a fi vine de la „cum stau lucrurile” și de la „ceea ce este eficient”, iar EFE au învățat cu mult timp în urmă, din timpuri imemorabile când comunicarea încă se făcea prin sunete guturale, că neadevărul nu este eficient. În civilizația voastră, acest lucru nu a fost încă învățat.

Pe planeta voastră, mare parte din ceea ce se întâmplă în societate se bazează pe secrete. Mulți dintre voi cred că viața funcționează pe baza a ceea ce *ascundeți* unul de celălalt și nu pe ceea ce vă *spuneți* unul celuilalt. Prin urmare secretul a devenit codul vostru social, codul vostru etic. Este, într-adevăr, Codul vostru Secret.

Acest lucru nu este adevărat în cazul tuturor. Civilizațiile voastre străvechi, de exemplu, și populația voastră indigenă nu trăiește după un astfel de cod. Și multe persoane individuale din societatea voastră actuală au refuzat să adopte astfel de comportamente.

Totuși, guvernele voastre se conduc după acest cod, este adoptat în afaceri și multe dintre relațiile dintre voi reflectă existența lui. A minți în legătură cu lucruri mici sau mari a devenit ceva atât de acceptat de către atât de mulți oameni, încât ei mint chiar atunci când e vorba de minciună. În felul acesta, voi ați creat un cod secret despre Codul vostru Secret. Ca în povestea despre împăratul care nu poartă îmbrăcăminte, toată lumea știe acest lucru, dar nimeni nu vorbește despre el. Încercați chiar să pretindeți că nu e așa și astfel vă mințiți pe voi înșivă.

Ai mai punctat asta și înainte.

În acest dialog. Eu repet punctele esențiale, ideile importante pe care trebuie „să le prindeți”, dacă vreți, așa cum spuneți, să schimbați lucrurile cu adevărat. Prin urmare, vă spun din nou: Diferența dintre civilizațiile umane și civilizațiile foarte evolute este că entitățile foarte evolute:

Observă absolut totul.

Comunică cu sinceritate.

Ele văd „ceea ce este eficient” și spun „cum stau lucrurile” Aceasta este o altă schimbare mică dar profundă, care ar îmbunătăți nespus de mult viața pe planeta voastră. Și, pentru că veni vorba, aceasta nu e o

problemă de moralitate. Nu există „imperative morale” într-o societate EFE și acesta ar fi un concept tot atât de uluitor ca și a minți. Problema se pune numai în termenii a ceea ce este funcțional sau a ceea ce aduce un beneficiu.

EFE nu sunt morale?

Nu așa cum înțelegeți voi. Ideea unui grup care să stabilească un set de valori prin care EFE individuale să-și conducă viața, ar încălca modul lor de înțelegere legat de „ceea ce este eficient” și anume, că fiecare individ este singurul arbitru categoric care hotărăște ceea ce înseamnă un comportament potrivit pentru el însuși.

Discuția este întotdeauna în jurul a ceea ce *este eficient* în cadrul unei societăți EFE – a ce este funcțional și ce aduce beneficii tuturor – și nu în jurul a ceea ce oamenii ar numi „corect” și „greșit”.

Dar nu este același lucru? N-am considerat noi că ceea ce este eficient, e „corect” și că ceea ce nu e eficient pentru noi, este „greșit”?

Ați pus aceleași etichete și asupra vinei și rușinii – concepte la fel de străine EFE – și ați etichetat un număr uluitor de lucruri ca fiind „greșite”, nu pentru că ele „nu sunt eficiente”, ci, pur și simplu, pentru că v-ați imaginat că ele „nu se cade să fie făcute” – uneori ele apărându-vă

astfel nu numai în ochii voștri proprii, ci și în „ochii lui Dumnezeu”. Astfel, ați construit definiții artificiale pentru „ceea ce este eficient” și pentru ceea ce nu este – definiții care nu au nicio legătură cu „cum stau lucrurile cu adevărat”.

Exprimarea cinstită a sentimentelor, de exemplu, este adesea considerată de către societatea umană ca fiind ceva „greșit”. O EFE n-ar fi ajuns niciodată la o astfel de concluzie. Întrucât cunoașterea precisă a sentimentelor ușurează *viața* în orice comunitate sau cluster. Prin urmare, după cum spuneam, o EFE nu și-ar ascunde niciodată sentimentele și nici nu ar considera că este „corect, din punct de vedere social” să o facă.

Oricum ar fi imposibil să procedeze altfel, deoarece o EFE primește „vibrații” – *vibrații* adevărate – de la alte entități, ceea ce face ca sentimentele lor să fie foarte clare. Așa cum tu poți uneori „să simți aerul” când intri într-o cameră, tot așa o EFE poate simți ce gândește și trăiește ca experiență o altă EFE.

Rostiri propriu-zise – ceea ce voi ați numi „cuvinte”, – sunt folosite rareori, aproape niciodată. Între toate entitățile conștiente foarte evaluate apare „comunicarea telepatică”. Într-adevăr, se poate spune că nivelul de

evoluție în cadrul unei specii – sau o relație între membri aceleiași specii – sunt dovedite de măsura în care ființele au nevoie de „cuvinte”, pentru a-și transmite sentimentele, dorințele sau informațiile.

Și înainte să pui întrebarea, Eu îți răspund, da! ființele umane pot să-și dezvolte aceeași capacitate, iar unele dintre ele *au și făcut-o*. De fapt, cu mii de ani în urmă, era ceva normal. De atunci înapoi ați regresat, ajungând să folosiți rostire primară – de fapt, „zgomote” – pentru a comunica. Dar mulți dintre voi vă întoarceți la o formă de comunicare mai curată, mai adecvată și mai elegantă. Acest lucru este adevărat în mod special în cazul celor care se iubesc – scoțându-se astfel în evidență un adevăr major: *Afecțiunea creează comunicare*.

Unde există dragoste profundă, nu e nevoie de cuvinte. Și reversul acestei axiome este adevărat. Cu cât *trebuie* să folosiți mai multe cuvinte unul cu celălalt, cu atât aveți mai puțin timp pentru *a vă arăta afecțiunea* unul pentru celălalt, deoarece afecțiunea creează comunicare.

În cele din urmă, orice comunicare reală este legată de adevăr. Și, în cele din urmă, singurul adevăr real este dragostea. De aceea, acolo unde dragostea e prezentă, este prezentă și comunicarea. Iar când comunicarea e

dificilă, acesta e un semn că dragostea nu e pe deplin prezentă.

Ce frumos ai spus. Aș zice, ce frumos ai comunicat.

Mulțumesc. În rezumat deci, modelul pentru viață într-o societate foarte evoluată este:

Entitățile trăiesc în clustere, sau ceea ce voi ați numi mici comunități, organizate cu o anumită intenție. Aceste clustere nu mai sunt organizate în orașe, state sau națiuni, ci fiecare inter-acționează cu cealaltă pe o bază comună, egală.

Nu există guverne așa cum le înțelegeți voi și nici legi. Există consilii sau conclave. De obicei, formate din persoane în vârstă. Și există ceea ce s-ar putea traduce în limba voastră prin „înțelegeri mutuale”. Acestea au fost reduse la un Cod Triunghiular: Conștiență. Cinste, Responsabilitate.

Ființele foarte evolute au decis cu mult timp în urmă că acesta este modul în care ele aleg să trăiască împreună. Ele au făcut această alegere nu pe baza unei structuri morale sau a unei revelații spirituale pe care alte entități sau grupuri le-au expus, ci, mai degrabă, pe o simplă observare a *modului în care stau lucrurile și a ceea ce este*

eficient.

Și, într-adevăr nu există războaie și/sau conflicte?

Nu, în special deoarece o ființă foarte evoluată împarte tot ceea ce are și ți-ar da orice ai vrea tu să iei prin forță. Ea face acest lucru din conștiența că, oricum, totul aparține tuturor și că ea poate întotdeauna să mai creeze ceea ce „a dat”, dacă dorește acest lucru cu adevărat.

Nu există concept de „posesiune” sau „pierdere”, într-o societate EFE care înțeleg că ele nu sunt ființe fizice, ci ființe care ființează în stare fizică. Ele înțeleg, de asemenea, că toate ființele provin din aceeași sursă și că, astfel, Noi suntem Cu Toți Una.

Știu că ai mai spus-o înainte... dar nu s-ar produce niciun conflict, chiar dacă cineva ar amenința o EFE că îi ia viața?

Nu ar fi nicio discuție în contradictoriu. Ea și-ar lăsa, pur și simplu, trupul – literalmente, și-ar lăsa trupul acolo ca să-l iei tu. Apoi și-ar crea un alt trup, dacă ar alege să o facă, reîntorcându-se iarăși în stare fizică sub forma unei ființe perfect construite, sau întorcându-se ca progenitura nou-concepută de către un cuplu de alte ființe iubitoare.

De departe aceasta este metoda preferată pentru a reintra în stare fizică, deoarece nimănui nu i se aduc mai

multe onoruri în societățile foarte evolute decât progeniturilor noucreate, iar oportunitățile lor pentru evoluție sunt de neegalat.

EFE nu le este teamă de ceea ce civilizația voastră numește „moarte”, deoarece știu că ele trăiesc veșnic și că singura problemă care se pune este a *forme*i pe care urmează să o ia. EFE pot trăi de obicei la nesfârșit într-un trup fizic, deoarece o EFE a învățat să aibă grijă de trupul ei și de mediul înconjurător. Dacă dintr-un anumit motiv care are o legătură cu legile fizice, trupul unei EFE nu mai este funcțional, EFE îl părăsește, pur și simplu, returnând cu bucurie materia sa fizică către Totul din Toate pentru „reciclare” (Ceea ce voi înțelegeți prin „țărână din țărână”).

Hai să ne întoarcem puțin. Știi că Tu ai spus că nu există „legi” ca atare. Dar ce se întâmplă dacă cineva nu se comportă potrivit „Codului Triunghiular”? Atunci, ce se întâmplă? *Kaput*?

I se permite să-și corecteze greșeala. Folosind Codul Triunghiular e făcută să devină conștientă de toate rezultatele care decurg din ceva ce a gândit, ori a spus, ori a făcut. Apoi i se permite să-și evalueze și să-și declare rolul pe care l-a avut în producerea acestor rezultate. La

urmă, i se dă oportunitatea de a-și prelua responsabilitatea pentru aceste rezultate, aplicând măsuri de corectare, remediere sau vindecare.

Și ce se întâmplă dacă refuză să o facă?

O entitate foarte evoluată n-ar refuza niciodată să facă acest lucru. E de neconceput. Atunci, ea nu ar fi o entitate foarte evoluată, iar acum tu vorbești despre ființe conștiente de un nivel cu totul diferit.

Unde învață o EFE toate chestiile astea? La școală?

Într-o societate EFE nu există „sistem școlar”, ci doar un *proces* de educație prin care progeniturilor li se amintește „cum stau lucrurile”, și „ce este eficient”. Progeniturile sunt crescute de către cei în vârstă și nu de către cei care le-au conceput, deși ele nu sunt neapărat separate în timpul procesului de „părinții” lor, care pot să stea cu ele oricât doresc și să petreacă cu ele oricât de mult timp aleg să o facă.

În ceea ce voi ați numi „școală” (de fapt, tradusă mai bine ca „timp de învățare”), progeniturile își stabilesc propria lor „programă școlară”, alegând ce îndemânări doresc *ele* să capete și nu *îi spune* ce *trebuie să învețe*. Astfel, motivația este la cel mai înalt nivel, iar

îndemânările pentru viață se capătă repede, cu ușurință și cu bucurie.

Codul Triunghiular (ele nu sunt cu adevărat „reguli” codificate, dar acesta este cel mai bun termen pe care-l pot găsi în limba voastră) nu este ceva care să fie „impus cu forța” asupra tinerelor EFE, este ceva care *se capătă* – aproape prin osmoză – prin *modelele* comportamentale oferite „copilului” de către „adulți”.

Spre deosebire de societatea voastră, în care adulții oferă modele comportamentale *opuse* celor pe care vor ca odraslele lor să le învețe, în societățile foarte evolute adulții înțeleg că ele fac ceea ce văd că fac alții.

Niciodată nu i-ar veni în cap unei EFE să-și așeze progenitura timp de multe ore în fața unui obiect care arată imagini de comportament pe care ar vrea ca aceasta să le evite. Unei EFE, o asemenea decizie i-ar fi de neînțeles.

Ar fi la fel de incomprehensibil dacă o EFE *ar face acest lucru*, iar apoi ar nega că imaginile ar avea vreo legătură cu comportamentul brusc aberant al progeniturii ei.

Am să spun din nou că diferența dintre societatea EFE și societatea umană se află într-un element într-adevăr foarte simplu, pe care noi îl vom numi observare

adevărată.

În societățile ETE, ființele recunosc ca adevărat tot ceea ce văd. În societățile umane, multe neagă ceea ce văd.

Ele văd că televizorul le distruge copiii și ignoră acest lucru. Ele văd cum violența și „competiția” sunt folosite ca „distracție” și neagă această contradicție. Ele observă că tutunul face rău trupului și pretind că nu-i face. Ele văd un tată care e bețiv și violent și o întreagă familie care neagă acest lucru, nepermițând altora să rostească o vorbă despre ce se întâmplă.

Ele observă că timp de mai multe mii de ani religiile nu au reușit absolut deloc să schimbe comportamentul maselor și neagă și acest lucru. Ele văd în mod clar că guvernele acționează mai mult înspre a oprima decât înspre a ajuta și ignoră acest lucru.

Ele văd un sistem de îngrijire a sănătății care este în realitate un sistem de îngrijire a bolii, cheltuind o zecime din resurse pentru prevenirea bolilor și nouă zecimi pentru administrarea lor, și neagă că *profitul este motivul* care împiedică orice progres real în educarea oamenilor asupra modului în care să acționeze, să mănânce și să trăiască astfel încât să fie sănătoși.

Ele văd că nu le face niciun bine sănătății să mănânce

carne de animale care au fost măcelărite după ce au fost hrănite cu forța cu mâncare încărcată de chimicale, dar neagă ceea ce văd.

Ființele umane fac mai mult decât atât. Ele încearcă să dea în judecată modelatorii de talk show-uri care îndrăznesc măcar să discute acest subiect. Știi că există o carte minunată care explorează acest subiect al hranei cu o putere extraordinară de introspecție. Ea se numește *Diet for a New America* de John Robbins⁶³.

Oamenii vor citi această carte și vor nega, vor nega, *vor nega* că ceea ce scrie acolo are vreun sens. Aceasta e ideea. Mare parte din rasa umană trăiește în negare. Nu numai că negați observațiile evidente dar dureroase făcute de cineva din jurul vostru, dar și ceea ce observați cu propriii voștri ochi. Voi vă negați propriile voastre sentimente, și în cele din urmă, propriul vostru adevăr.

Entitățile foarte evolute – din care încep să facă parte și unii dintre voi – nu neagă *nimic*. Ele observă „cum stau lucrurile”. Ele văd foarte clar „ceea ce este eficient”. Folosind aceste unelte simple, viața devine simplă.

⁶³ ***Regim alimentar pentru o nouă Americă*, publicată în 1987, best-seller internațional, nominalizată pentru premiul Pulitzer în 1987.**

„Procesul” este prețuit cum se cuvine.

Da, dar cum funcționează „Procesul”?

Ca să-ți dau un răspuns trebuie să îți evidențiez o idee pe care, de fapt, am mai subliniat-o și înainte – în mod repetat – în acest dialog. *Totul depinde de cine crezi că ești și de ce anume încerci să faci.*

Dacă obiectivul vostru este de a trăi o viață în pace, în bucurie și dragoste, *violența nu vă duce acolo.* Acest lucru a fost demonstrat deja.

Dacă obiectivul vostru este să trăiți o viață sănătoasă și lungă, atunci consumul de carne moartă, fumatul de substanțe cancerigene și băutul unor cantități enorme de lichide care omoară nervii și distrug creierul *nu vă duc acolo.* Acest lucru a fost demonstrat deja.

Dacă obiectivul vostru este de a crește progenituri care să nu acționeze cu violență și furie, a le așeza timp de ani de zile direct în fața unor imagini de violență și furie *nu vă duce acolo.* Acest lucru a fost demonstrat deja.

Dacă obiectivul vostru este să aveți grijă de Pământ și să îi administrați cu inteligență resursele, a acționa ca și când aceste resurse sunt fără limite *nu vă duce acolo.* Acest lucru a fost demonstrat deja.

Dacă obiectivul vostru este de a descoperi și cultiva o

relație cu un Dumnezeu iubitor, astfel încât religia *să poată* avea o influență în lucrările oamenilor, atunci învățătura despre un Dumnezeu al pedepsei și al plății înfricoșătoare *nu vă duce acolo. Și acest lucru a fost demonstrat deja.*

Motivul reprezintă totul. Obiectivele determină rezultatul. Viața merge înainte conform intențiilor voastre. Adevăratele voastre intenții sunt revelate în acțiunile voastre, iar acțiunile voastre sunt determinate de către adevăratele voastre intenții. Ca și în cazul tuturor lucrurilor din viață (și a vieții *însăși*), totul e un cerc.

EFE văd cercul. Oamenii nu.

EFE răspund la modul în care stau lucrurile: oamenii îl ignoră. EFE spun adevărul, *întotdeauna*. Oamenii adesea se mint pe ei înșiși, ca și pe ceilalți.

EFE spun ceva și fac ceea ce spun. Oamenii spun ceva și fac altceva.

Adânc în interiorul vostru voi *știți* că ceva nu e în regulă – că voi ați intenționat „să mergeți la Seattle”, dar vă aflați în „San José”. Vedeți contradicțiile din comportamentul vostru și acum sunteți cu adevărat gata să renunțați la ele. Vedeți cu limpezime și *cum stau lucrurile*, cât și *ceea ce este eficient* și nu mai vreți să acceptați diferențierile

dintre cele două.

Sunteți *o rasă în curs de trezire*. Momentul desăvârșirii voastre e aproape.

Nu trebuie să fiți descurajați de ceea ce ați auzit aici, deoarece temelia pentru o nouă experiență, pentru o realitate mai extinsă a fost pusă, iar toate acestea sunt doar o pregătire pentru o asemenea realitate. Sunteți gata acum să intrați pe ușă.

Acest dialog a avut în special intenția de a deschide ușa larg. Mai întâi să v-o arate. *Vedeți?. E acolo!* Deoarece lumina adevărului va arăta veșnic drumul. Iar aici vi s-a dat lumina adevărului.

Luați acum acest adevăr și trăiți-l. Susțineți acum acest adevăr și împărtășiți-l. Îmbrățișați acum acest adevăr și păstrați-l ca pe o comoară pentru veșnicie.

Pentru că în aceste trei volume – în trilogia *Conversații cu Dumnezeu* – Eu v-am vorbit din nou despre *cum stau lucrurile*.

Nu mai e nevoie să mergem mai departe. Nu mai e nevoie să puneți întrebări sau să auziți răspunsuri sau să vă mai satisfaceți din curiozități sau să mai oferiți exemple sau observații. Pentru a crea viața pe care o doriți, nu aveți nevoie decât de ceea ce găsiți aici, în această

trilogie, așa cum a fost prezentată ea până acum „Nu e nevoie să mergem mai departe.

Sigur, mai ai întrebări. Sigur, mai există „dar? ce? dacă?” Sigur, încă nu ai „încheiat” explorarea pe care am făcut-o amândoi cu bucurie. Pentru că *explorarea nu se va încheia niciodată*.

E clar că această carte ar putea continua la nesfârșit. Dar nu o va face *Conversația* cu Dumnezeu *va continua*, dar această carte nu va continua Pentru că, în această trilogie acum încheiată vei putea găsi răspunsul la orice altă întrebare pe care ai vrea să o pui. Și tot ceea ce putem face acum este să repetăm, să re-amplificăm, să ne întoarcem la aceiași înțelepciune, iarăși și iarăși. Chiar și această trilogie a fost un exercițiu în acest sens. Nimic nu e nou aici, totul este înțelepciunea străbună la care am revenit.

E bine să revii. E bine să revezi încă o dată. Acesta este procesul de reamintire despre care am vorbit atât de des. Nu aveți nimic de învățat. Trebuie doar să vă reamintiți...

Reveniți deci adesea asupra acestei trilogii; întoarceți-i, iarăși și iarăși, paginile.

Când simțiți că nu vi s-a răspuns la o întrebare, citiți-o iarăși. Veți descoperi că vi s-a răspuns la întrebare. Dar

dacă într-adevăr simțiți că nu e așa, atunci căutați *propriile* voastre răspunsuri. Purtați *propria* *voastră* conversație. Creați *propriul* *vostru* *adevăr*.

Prin aceasta veți trăi experiența lui Cine sunteți Voi cu Adevărat.

21

Nu vreau să pleci!

Nu plec nicăieri. Sunt întotdeauna cu tine. *În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.*

Te rog vreau să-ți mai pun niște întrebări înainte de a ne opri. Câteva întrebări finale, de încheiere.

Înțelegi, nu-i așa, că poți oricând să mergi *înăuntru*, să te întorci la Lăcașul Eternei înțelepciuni și să găsești răspunsurile acolo?

Da, înțeleg acest lucru, și sunt recunoscător până în adâncul sufletului că lucrurile se întâmplă în felul acesta, că viața a fost creată în felul acesta, că eu am întotdeauna această resursă. Acest dialog a fost în folosul meu. A fost un mare dar. N-aș putea să mai pun câteva întrebări?

E cu adevărat lumea noastră în pericol? Într-adevăr neamul nostru e pe punctul de a se autodistruge de a dispărea cu adevărat?

Da. Și atâta timp cât nu luați în considerare această posibilitate foarte reală nu puteți să o evitați. Pentru că persistă lucru căruia îi opuneți rezistență. Nu dispăre decât ceea ce acceptați.

Amintește-ți, de asemenea, ceea ce ți-am spus despre timp și evenimente. Toate evenimentele pe care ți le poți imagina – într-adevăr, pe care ți le-ai imaginat – au loc chiar acum, în Momentul Etern. Aceasta este Clipa Sfântă. Acesta este Momentul care precede conștiința voastră. Acesta este lucrul care se întâmplă, înainte ca Lumina să ajungă la voi. Acesta este momentul prezent, trimis către voi, creat de către voi înainte ca voi să o fi știut măcar! Pe acesta îl numiți voi „prezent” și el ESTE un „cadou”⁶⁴. Este cel mai mare cadou pe care vi l-a dat Dumnezeu.

Aveți capacitatea de a alege dintre toate experiențele pe care vi le-ați imaginat vreodată, pe aceea pe care vreți să o trăiți *acum*.

Ai spus-o și eu încep acum să o înțeleg, chiar prin percepția mea limitată. Nimic din toate acestea nu este cu adevărat „adevărat”, nu-i așa?

Nu. Voi trăiți o iluzie. Acesta este marele spectacol de magie. Pretindeți că nu cunoașteți trucurile – chiar dacă *voi sunteți magicianul*.

E important să-ți amintești acest lucru, pentru că altfel vei face ca totul să fie foarte real.

Dar ceea ce văd, simt, miros și ating îmi par

⁶⁴ **Joc de cuvinte present = prezent (timpul); cadou.**

foarte reale. Dacă aceasta nu e „realitate”, atunci ce este?

Reține că nu „vezi” cu adevărat lucrul pe care-l privești.

Creierul tău nu este sursa inteligenței tale. El este un simplu procesor de date. El preia date prin receptorii pe care voi îi numiți simțuri. El interpretează această energie în formare conform cu *datele anterioare pe care le are în legătură cu acel subiect*. El îți spune ceea ce el *percepe*, nu ceea ce *este în realitate*. Pe baza acestor percepții *tu crezi că știi adevărul* în legătură cu ceva, când, de fapt, nu știi nici jumătate din el. În realitate, tu crezi adevărul pe care-l cunoști.

Inclusiv acest dialog cu Tine?

Cu siguranță.

Mi-e teamă că aceasta le va da apă la moară celor care spun „El nu vorbește cu Dumnezeu. El inventează totul”.

Spune-le cu blândețe că ar trebui să încerce să gândească „ieșind din tipare”. Ei gândesc în termeni de „ori/ori”. Ar trebui să încerce să gândească în termeni de „atât/cât și”.

Nu-L puteți înțelege pe Dumnezeu dacă gândiți în limitele valorilor, conceptelor și înțelegerilor voastre

actuale. Dacă doriți să-L înțelegeți pe Dumnezeu, trebuie să acceptați de bunăvoie că, actualmente, datele voastre sunt *limitate*, în loc de a afirma că știți tot ceea ce este de știut despre acest subiect.

Îți atrag atenția asupra cuvintelor lui Werner Erhard care a declarat că adevărata limpezime poate să apară numai atunci când cineva observă de bunăvoie că:

Există ceva ce eu nu cunosc, iar cunoașterea sa ar putea schimba totul. E posibil ca tu și „să vorbești cu Dumnezeu”, și „să inventezi totul”.

Într-adevăr, iată cel mai grandios adevăr: tu inventezi *totul*.

Viața este Procesul prin care totul este creat. Dumnezeu este energia – energia pură și neprelucrată – pe care voi o numiți viață. Prin această conștientizare, noi ajungem la un nou adevăr.

Dumnezeu este un Proces.

Credeam că ai spus că Dumnezeu este o Colectivitate, că Dumnezeu este ÎNTREGUL.

Așa am și spus. Și Dumnezeu asta este. Dumnezeu este, de asemenea, Procesul prin care întregul este creat și prin care se trăiește ca experiență. Ți-am expus toate acestea mai înainte.

Da. *Da*. Mi-ai dat această înțelepciune pe când scriam cârticica denumită *Recreating Yourself*⁶⁵.

Într-adevăr. Iar acum o spun aici, ca să o primească un auditoriu mai mare. *Dumnezeu este un Proces*.

Dumnezeu nu este o persoană, loc sau lucru. Dumnezeu este exact ceea ce ați crezut voi întotdeauna – dar nu ați înțeles.

Iarăși?

Întotdeauna ați crezut că Dumnezeu este Ființa Supremă.

Da.

Și ați avut dreptate. Exact asta sunt Eu. O FIINȚĂ și o STARE DE A FI. Observă că „starea de a fi” nu este un lucru, este un proces.

Eu sunt *Suprema* Stare de A Fi. Adică, Eu sunt atât *ființa* Supremă cât și *starea de a fi*.

Eu nu sunt *rezultatul* unui proces. Eu *sunt* Procesul însuși. Eu sunt Creatorul și eu sunt Procesul *prin care Eu sunt creat*.

Tot ceea ce vezi în cer și pe pământ este Eu, *care este creat*. Procesul de Creație nu se termină niciodată. El nu e niciodată complet. Eu nu sunt niciodată „încheiat”. Acesta

⁶⁵ **Re-crearea de Sine.**

este un alt mod de a spune că totul se schimbă veșnic. Nimicul rămâne nemișcat. *Nimic* nu există fără mișcare. Totul este energie, în mișcare. În scrierea voastră pământească prescurtată, ați numit aceasta „Emotion”!⁶⁶

Voi sunteți cea mai înaltă emoție a lui Dumnezeu.

Când priviți un lucru, nu vă uitați la ceva „static”, adică la ceva care „stă acolo” în timp și spațiu. Nu! Voi *sunteți* martorii unui eveniment. Deoarece totul se mișcă, se schimbă, evoluează. *Totul*.

Buckminster Fuller a spus: am impresia că sunt un verb. *El avea dreptate*. Dumnezeu este un eveniment. Ați numit acest eveniment, *viață*. Viața este un Proces. Procesul este observabil, cognoscibil, previzibil. Cu cât observi mai mult, cu atât știi mai mult și cu atât prevezi mai mult.

Mi-e cam greu să înțeleg asta. Întotdeauna am crezut că Dumnezeu este Imuabil. Cel Constant. Cel care Mișcă Rămânând Nemișcat. În cadrul acestui adevăr absolut de nepătruns despre Dumnezeu mi-am găsit eu siguranța.

Dar acesta ESTE adevărul! Singurul Adevăr Imuabil este că Dumnezeu e în permanentă schimbare. Acesta este *adevărul* – și tu nu poți face nimic ca să-l schimbi. Singurul

⁶⁶ **Joc de cuvinte Energy = energie; motion = mișcare; emotion = emoție.**

lucru care nu se schimbă *niciodată* este că totul se schimbă în permanență.

Viața *înseamnă* schimbare. Dumnezeu este *viață*. Prin urmare, Dumnezeu *înseamnă* schimbare.

Dar eu vreau să cred că singurul lucru care nu se schimbă niciodată este dragostea lui Dumnezeu pentru noi.

Dragostea Mea pentru voi se schimbă *în permanență*, pentru că *voi* vă schimbați în permanență, iar eu vă iubesc *exact așa cum sunteți*. Pentru ca Eu să vă iubesc *exact așa cum sunteți*, trebuie să se schimbe și punctul Meu de vedere asupra a „ceea ce este demn de iubit”, pe măsură ce se schimbă ideea voastră despre Cine sunteți.

Vrei să spui că Tu consideri că eu sunt demn de iubit, chiar și dacă decid că Cine sunt este un criminal?

Am mai trecut prin asta și mai înainte.

Știu, dar nu mă prind!

Nimeni nu face nimic nelalocul lui, dacă se ia în considerare modelul său despre lume. Eu vă iubesc întotdeauna - *în toate modurile, pe toate căile, în toate felurile*. Nu există vreun „fel” în care voi să fiți și care M-ar putea face să nu vă iubesc.

Dar ne vei pedepsi, nu-i așa? Ne vei pedepsi cu dragoste. Ne vei trimite în chinurile veșnice, având în tot acest timp dragoste în suflet și tristețe că a trebuit să o faci.

Nu. Eu nu am *niciodată* un sentiment de tristețe, deoarece nu „trebuie să fac” *nimic*. Cine M-ar putea face „să trebuiască să fac ceva”?

Nu vă voi pedepsi niciodată, deși s-ar putea ca voi să alegeți să vă pedepsiți pe voi înșivă în această viață sau în alta, până când veți înceta să o mai faceți. Nu vă voi pedepsi, deoarece Eu nu am fost lezat și nu Mi s-a făcut un rău – și voi nu puteți leza sau face rău nici unei Părți din Mine *care sunteți voi toți*.

E posibil ca unul dintre voi să aleagă *să se simtă* lezat sau nedreptățit, dar când vă întoarceți în împărăția veșnică, veți vedea că nu vi s-a făcut absolut niciun rău. În acel moment, îi veți ierta pe cei care v-ați imaginat că v-au făcut rău, pentru că atunci veți fi înțeleș planul mai elaborat.

Ce este planul mai elaborat?

Îți amintești parabola cu *Micul Suflet și Soarele*, pe care v-am dat-o în primul volum?

Da.

Există o a doua jumătate a acelei parabole. Iată-o:

„Poți să alegi să fii orice Parte din Dumnezeu dorești”, i-am spus Eu Micului Suflet. „Tu ești Divinitatea Absolută care se trăiește pe Ea însăși ca experiență. Ce Aspect al Divinității dorești să trăiești acum ca experiența de a fi Tu?”

„Vrei să spui că am posibilitatea de alegere?” a întrebat Micul Suflet. Și Eu am răspuns: „Da. Poți alege să trăiești ca experiență în tine, ca tine și prin tine, orice Aspect al Divinității”.

„Bine”, a spus Micul Suflet „Atunci aleg Iertarea. Vreau să trăiesc experiența Sinelui meu ca acel Aspect al lui Dumnezeu numit Iertare Totală”.

Ei bine, după cum îți poți închipui, aceasta a creat o situație specială.

Nu era nimeni pe care să-l ierți. Tot ceea ce am creat Eu este Perfecțiune și Dragoste.

„Nimeni pe care să-l ierți?” a întrebat Micul Suflet parcă nevenindu-i să creadă.

„Nimeni”, am repetat Eu. „Privește în jurul tău. Vezi vreun suflet care să fie mai puțin perfect, mai puțin minunat decât tine?”

La aceste vorbe, Micul Suflet a privit în jurul lui și a fost

surprins să constate că era înconjurat de toate sufletele din rai. Ele veniseră de departe, din întreaga împărăție, deoarece auziseră că Micul Suflet purta o extraordinară *conversație cu Dumnezeu*.

„Nu văd pe nimeni care să fie mai puțin perfect decât mine!”, a exclamat Micul Suflet. „Atunci, ce să iert?”

În clipa aceea, un alt suflet a ieșit din mulțime.

„Poți să mă ierți pe mine a spus Sufletul Prietenos.

„Pentru ce?”, a întrebat micul Suflet.

„Voi veni în viitoarea ta viață și voi face ceva pentru care tu va trebui să mă ierți”, a răspuns Sufletul Prietenos.

„Ce anume ai putea să faci tu, o ființă de Lumină atât de Perfectă, încât să mă determini să vreau să te iert?”, a vrut să știe Micul Suflet.

„O”, a zâmbit Sufletul prietenos - „sunt sigur că o să inventăm noi ceva”.

„Dar de ce ai vrea tu să faci acest lucru?” Micul Suflet nu putea să-și dea seama de ce o ființă de o asemenea perfecțiune ar dori să își încetinească vibrațiile atât de mult încât să facă într-adevăr, ceva „rău”.

„Simplu”, a explicat Sufletul Prietenos, „aș face-o pentru că te iubesc. Vrei să trăiești experiența Sinelui tău ca fiind Iertător, nu-i așa? Mai mult decât atât, tu ai făcut același

lucru pentru mine”.

Așa am făcut?”, a întrebat Micul Suflet.

„Bineînțeles. Nu-ți amintești? Amândoi, tu și cu mine am fost Tot Ceea Ce Este. Noi am fost Susul și Josul, Stânga și Dreapta. Noi am fost Aici și Acolo. Acum și Atunci. Noi am fost Mare și Mic, Mascul și Femelă, Bine și Rău. *Noi am fost, cu toții, Tot Ceea Ce Este.*

Și noi le-am făcut toate acestea prin înțelegere, astfel încât fiecare dintre noi să poată trăi experiența de noi înșine precum cea Mai Grandioasă Parte a lui Dumnezeu. Pentru că noi am înțeles că...

În absența a ceea ce Voi nu sunteți, ceea ce Voi sunteți, NU este.

În absența lui „rece”, voi nu puteți fi, calzi, în absența lui trist voi nu puteți fi fericiți; fără ceea ce se numește, rău, experiența a ceea ce voi numiți, bun nu poate exista.

Dacă alegeți *să fiți* un lucru, trebuie să apară *undeva în univers ceva sau cineva opus lui*, pentru a-l face posibil.

Sufletul cel Prietenos a explicat apoi că acei oameni sunt îngerii Speciali ai lui Dumnezeu și că aceste condiții sunt Darurile lui Dumnezeu.

„Nu-ți cer decât un singur lucru în schimb”, a declarat Sufletul cel Prietenos.

„Orice! *Orice!*” A spus Micul Suflet. Era impresionat să afle că putea trăi experiența aspectului Perfect Divin al lui Dumnezeu. Acum, el a înțeles Planul.

În momentul în care dau în tine, când te lovesc”, a spus Sufletul cel Prietenos, „în momentul în care îți fac tot ce se poate imagina a fi mai rău – chiar în acel moment... *amintește-ți Cine sunt Eu cu Adevărat*”.

„O, n-am să uit!”, a promis Micul Suflet. „Am să văd în tine perfecțiunea care te învăluie acum și-mi voi aminti întotdeauna Cine Ești”.

E o... o poveste extraordinară, o parabolă de necrezut.

Promisiunea făcută de Micul Suflet este promisiunea pe care v-o fac Eu vouă. *Acest lucru* este imuabil. Dar tu. Micul Meu Suflet, ți-ai ținut promisiunea față de ceilalți?

Nu. Sunt trist că trebuie să spun că nu am ținut-o.

Nu fi trist. Fii fericit să observi ceea ce este adevărat și fii bucuros de decizia ta de a trăi un nou adevăr.

Pentru că Dumnezeu este lucrare în desfășurare, și tot așa ești și tu. Și amintește-ți întotdeauna că:

Dacă tu te-ai vedea așa cum te vede Dumnezeu, ai zâmbi cu gura până la urechi.

Duceți-vă acum, și vedeți-vă unul pe altul Cum sunteți

Voi cu Adevărat. Observați. Observați. **OBSERVAȚI.**

V-am spus că diferența principală dintre voi și entitățile foarte evolute este că entitățile foarte evolute *observă mai mult*.

Dacă doriți să măriți viteza cu care evoluati, *străduiți-vă să observați mai mult*.

Aceasta este o observație minunată prin ea însăși.

Și aș vrea să observați acum că *și voi* sunteți un eveniment. Voi sunteți o *ființă* umană, cât și o *stare de a fi*. Voi sunteți un proces. Iar în orice „moment”, voi sunteți produsul procesului vostru.

Voi sunteți Creatorul și Cel Creat. Vă spun iarăși și iarăși aceste lucruri, în aceste ultime puține momente pe care le mai petrecem împreună. Le repet ca să vreți să *le auziți*, ca să le înțelegeți.

Acest proces care suntem voi și cu Mine este etern. El s-a desfășurat, se desfășoară acum și se va desfășura întotdeauna. El nu are nevoie de „ajutor” de la voi ca să se desfășoare. Se întâmplă „în mod automat”. Iar atunci când nu se intervine, el se întâmplă *în mod perfect*.

Există o altă vorbă pe care Werner Erhard⁶⁷ a așezat-o în

⁶⁷ **Gânditor, filozof, are o mare contribuție în formarea gândirii manageriale moderne în probleme ca foametea, educația**

cultura voastră - *viața se rezolvă pe ea însăși în procesul vieții însăși.*

Unele mișcări spirituale înțeleg aceste cuvinte ca fiind „nu face nimic și lasă-te în mâna lui Dumnezeu”. Acesta e un mod de înțelegere.

Dacă nu *veți face nimic*, veți ieși de pe „cale”. „Calea” este Procesul - cel care se numește *viața însăși*. De aceea, toți maeștrii au spus „eu sunt viața și calea”. Ei au înțeles perfect ceea ce am spus Eu aici. Ei *sunt* viața și ei *sunt* calea - evenimentul în curs de desfășurare. Procesul.

Înțelepciunea nu-ți cere nimic altceva decât să ai încredere în Proces. Adică, *să ai încredere în Dumnezeu*. Sau, dacă vrei, *să ai încredere în tine însuși*, pentru că Tu Ești Dumnezeu.

Amintește-ți, Noi suntem cu Toți Una.

Cum pot eu să „am încredere în proces”, când „procesul” - *viața* - continuă să îmi aducă tot felul de chestii care nu-mi plac?

Fă să-ți placă lucrurile pe care viața continuă să ți le aducă!

Să știi și să înțelegi că tu ți le aduci către tine însuși,

tineretului cu probleme etc. Este angajat pe post de consultant de corporații, organizații caritabile și agenții guvernamentale.

către Sinele tău.

VEZI PERFECȚIUNEA.

Vezi-o în *absolut orice*, nu doar în lucrurile pe care *tu* le numești perfecte. În această trilogie ți-am explicat cu mare atenție de ce și cum se întâmplă lucrurile așa cum se întâmplă. Nu e nevoie să o citești din nou – deși ar fi în folosul tău să o revezi, până ce o înțelegi de-a binelea.

Te rog să-mi faci o analiză de rezumat - numai asupra acestei idei. Te rog. Cum pot eu „să văd perfecțiune” în ceva pe care nu-l trăiesc deloc ca fiind perfect?

Nimeni nu poate crea experiența ta în nicio privință.

Alte ființe pot să co-creeze circumstanțele și evenimentele exterioare ale vieții pe care voi o trăiți în comun și o și fac, dar *singurul lucru pe care nimeni altcineva nu-l poate face este să te facă pe tine să trăiești experiența a CEVA pe care nu-l alegi ca să-l trăiești ca experiență.*

În această privință tu ești ființa Supremă, Suprema stare de a fi. Și nimeni – NIMENI – nu-ți poate spune „cum să fii”.

Lumea poate să-ți ofere circumstanțele. Dar numai tu decizi ce înseamnă aceste circumstanțe.

Amintește-ți adevărul pe care ți l-am dat cu mult timp în

urmă.

Nimic nu contează⁶⁸.

Da. Nu sunt sigur că l-am înțeles pe deplin atunci. Mi-a apărut într-o experiență de ieșire din corp în 1980. Amintirea mi-e încă vie.

Și ce-ți amintești?

Că la început totul îmi era foarte confuz. Cum se putea ca „nimic să nu conteze”? Unde ar fi lumea, unde aș fi eu, dacă nimic n-ar conta câtuși de puțin?

Ce răspuns ai găsit la această întrebare foarte bună?

„M-am prins” că nimic nu contează în mod intrinsec, în și prin el însuși, că eu dădeam înțeles evenimentelor și, astfel, le făceam să conteze. Am prins acest lucru și la un nivel metafizic foarte înalt, ceea ce mi-a dat o înțelegere uriașă asupra Procesului de Creație însuși.

Și ce ai înțeles?

„M-am prins” că totul este energie și că energia se transformă în „materie” - adică, în „chestii” fizice și „întâmplări” - în funcție de cum le gândeam eu. Apoi am înțeles că „nimic nu contează/nimicul

⁶⁸ Joc de cuvinte: matter = materie; to matter = a conta, a avea importanță: nothing matters = nimic nu contează sau, prin extrapolare, nimicul se materializează.

devine materie” înseamnă că nimicul *devine* materie, doar dacă noi alegem să se întâmple așa. Apoi, timp de zece ani, am uitat această idee până când mi-ai expus-o din nou la începutul acestui dialog.

Tot ceea ce v-am adus în acest dialog îți era cunoscut dinainte. Vi le dădusem și înainte, pe toate, prin alții pe care vi i-am trimis sau a căror învățături vi le-am oferit. *Nimic nu este nou aici* și nu aveți nimic de învățat. Trebuie doar să vă amintiți.

Înțelegerea ta legată de înțelepciunea „nimic nu contează/nimicul devine materie” este bogată și profundă și îți e de mare folos.

Îmi pare rău. Nu pot să las acest dialog să se încheie fără să subliniez o contradicție izbitoare.

Care este aceea?

Mereu și mereu ne-ai învățat că ceea ce noi numim „rău” există pentru ca noi să putem avea un context în cadrul căruia să trăim experiența lui „bun”. Ai spus că Ceea Ce sunt nu poate fi trăit ca experiență, dacă nu există ceva ce înseamnă Ceea Ce Nu sunt. Cu alte cuvinte, nu există „cald” fără „rece”, nu există „sus” fără „jos”, și așa mai

departe.

E corect.

Ai folosit chiar acest lucru pentru a-mi explica cum pot să văd în fiecare „problemă” o binecuvântare și în fiecare nelegiuit un înger.

Iarăși e corect ce spui.

Atunci, cum se face că fiecare descriere a vieții unei entități foarte evolute nu conține practic nimic „rău”? Tot ceea ce ai descris tu este paradisul?

Bine! Foarte bine! Se vede că te gândești la lucrurile astea!

De fapt, Nancy mi-a atras atenția. Mă asculta pe când îi citeam cu voce tare ceva din acest material și a spus: „Cred că trebuie să întreb acest lucru înainte ca dialogul să se încheie. Cum trăiesc EFE experiența de ele însele ca Cine sunt Ele cu Adevărat, dacă au eliminat din viața lor tot ceea ce este negativ?” M-am gândit că este o întrebare bună. De fapt, m-a lăsat fără grai. Știu, tocmai ai spus că nu mai avem nevoie de nicio altă întrebare, dar cred că trebuie să discuți despre asta.

Bine. Deci, asta-i pentru Nancy. Întâmplător, e cea mai bună întrebare din toată cartea.

(Îhm m. Hm!)

Da, *este...* sunt surprins că nu ai sesizat acest lucru când vorbeam despre EFE. Sunt surprins că nu te-ai gândit la asta.

M-am gândit.

Te-ai gândit?

Noi suntem cu toții Una, nu-i așa? Atunci, *partea dat mine care este Nancy s-a gândit la asta!*

A, excelent! Și, desigur, adevărat.

Deci, care este răspunsul tău?

Mă voi întoarce la afirmația Mea originală.

În absența a ceea ce voi nu sunteți, ceea ce sunteți, nu există.

Adică, în absența frigului nu puteți trăi experiența căldurii, în absența lui „sus”, ideea de „jos” este un concept gol, lipsit de conținut.

Acesta este un adevăr al universului. Într-adevăr, el explică de ce universul este așa cum *este*, cu frigul și căldura lui, cu susurile și josurile lui și, da! cu „bunul” și „răul” lui.

Dar să știi că: *Voi creați totul. Voi decideți* ce este „rece” și ce este „cald”, ce este „sus” și ce este „jos”. (Ieși în spațiu și vei vedea cum definițiile voastre dispar!) Voi

decideți ce este „bun” și ce este „rău”. Iar ideile voastre legate de aceste lucruri s-au schimbat în decursul anilor – ba chiar în decursul anotimpurilor. Într-o zi de vară voi numiți 16° C „frig”. În mijlocul iernii, ați zice „Mamă, ce zi călduroasă!”

Dar universul vă oferă doar un *câmp de experiență* – ceea ce voi ați putea numi *un șir de fenomene obiective*. Voi decideți *cum să le etichetați*.

Universul este un întreg sistem de astfel de fenomene fizice. Și universul este enorm Vast. Extraordinar de uriaș. De *fapt, fără sfârșit*.

Aici e marele secret: Nu e necesar ca o condiție opusă să existe *chiar lângă tine* pentru ca să-ți ofere un câmp contextual în interiorul căruia să poată fi trăită ca experiență realitatea pe care o alegi.

Distanța dintre contraste este irelevantă. Întregul univers oferă câmpul contextual în interiorul căruia există toate elementele contrastante și, astfel, toate experiențele sunt posibile. Acesta este *scopul* universului. Aceasta este funcția lui.

Dar cum pot să știu ce înseamnă „rece”, dacă nu *am trăit* niciodată personal *experiența* a ceea ce înseamnă „rece”, ci numai am văzut că altundeva e

„rece”, undeva foarte, foarte departe de mine?

Tu *ai trăit* experiența a tot ceea ce înseamnă „rece”. Ai trăit experiența *a tot ceea ce este*. Dacă nu în această viață, atunci în ultima. Sau în cea dinainte ei. Sau într-una din multe altele. Tu *ai trăit* experiența a tot ceea ce înseamnă „rece” și „mare” și „mic” și „sus” și „jos” și „aici” și „acolo” și a fiecărui element contrastant care există. Iar acestea sunt imprimate în memoria ta.

Dacă nu vrei, nu trebuie să le trăiești din nou ca experiență. E nevoie doar să ți le amintești – să știi că ele există – pentru a evoca legea universală a relativității.

Cu toții. Cu toții ați trăit *total* ca experiență. Acest lucru este valabil pentru toate ființele din univers, nu numai pentru oameni.

Nu numai că ați trăit totul ca experiență, voi *sunteți* totul. Voi sunteți TOT CEEA CE

ESTE.

Voi sunteți ceea ce voi trăiți ca experiență. Într-adevăr, voi *sunteți cauza* experienței.

Nu sunt sigur că înțeleg pe deplin.

Sunt pe punctul de a-ți explica în termeni mecanici. Ceea ce vreau Eu de la tine este să înțelegi că ceea ce faci acum nu e altceva decât că îți amintești tot ce ești și că

alegi partea pe care preferi să o trăiești ca experiență în acest moment, în această viață, pe această planetă, în această formă fizică.

Dumnezeul meu, faci ca totul să pară atât de simplu!

Este simplu. Te-ai rupt din trupul lui Dumnezeu, din Totul, din Colectivitate, și devii încă o dată un membru al acelui trup. Acesta este Procesul numit „a-ți reaminti”.

Pe măsură ce-ți re-amintești, îți dai ție însuși toată experiența lui Cine Ești. Acesta este un ciclu. O faci iarăși și iarăși și acest lucru se numește „evoluție”. Spui că „evoluezi”. În realitate tu RE-evoluezi printr-o mișcare circulară! Tot așa cum Pământul se învâрте în jurul Soarelui. Tot așa cum galaxia se învâрте în jurul centrului ei⁶⁹.

Totul se mișcă în cerc.

Mișcarea de revoluție e mișcarea de bază a întregii vieți. Energia vieții are o *mișcare de revoluție*. Asta face ea. Sunteți într-o reală *mișcare revoluționară*.

Cum faci chestia asta? Cum găsești în permanență cuvinte care fac ca totul să fie atât de clar?

Tu ești cel care face ca totul să fie clar. Ai reușit acest

⁶⁹ **Joc de cuvinte: to revolve = a se învâрти în jurul: to evolve = a evolua**

lucru curățându-ți „receptorul”. Ai eliminat energia statică. Ai intrat într-o nouă stare de a vrea să știi. Această nouă stare va schimba totul pentru tine și pentru specia ta. Pentru că, în noua ta stare de a vrea să știi, tu ai devenit un adevărat revoluționar – și cea mai mare revoluție spirituală a planetei voastre tocmai a început.

Atunci ar fi bine să se grăbească. Avem nevoie acum de o nouă spiritualitate. Creăm de jur împrejurul nostru o nefericire incredibilă.

Asta, deoarece, deși toate ființele au trecut deja prin toate experiențele contrastante, unele *nu știu acest lucru*. Ele au uitat și încă nu au trecut în starea de a-și reaminti complet.

Lucrurile nu stau așa în cazul entităților foarte evolute. Nu e necesar ca „ceea ce este negativ” să se afle chiar în fața lor, în propria lor lume, ca ele să își dea seama cât de „pozitivă” este civilizația lor. Ele sunt „conștiente în mod pozitiv” de Cine sunt, fără să fie nevoie să creeze ceva negativ pentru a-l dovedi. EFE constată cine *nu sunt*, observând opusul *altundeva în câmpul contextual*.

De fapt, propria voastră planetă este una dintre cele spre care se uită entitățile foarte evolute, în cazul în care caută un loc unde se află contrastul.

Când fac acest lucru, lor li se amintește de cum era când *ele însele* trăiau ca experiență ceea ce trăiți voi acum ca experiență și, astfel, își formează un cadru continuu de referință în care ele pot cunoaște și înțelege ceea ce chiar *ele* trăiesc acum ca experiență.

Înțelegi acum de ce EFE nu au nevoie de „rău” sau „negativ” în propria lor societate?

Da. Dar atunci de ce avem noi nevoie de ele în societatea noastră?

NU AVEȚI NEVOIE. Asta vă spun tot timpul de-a lungul acestui dialog.

Trebuie *cu adevărat* să trăiți în cadrul unui câmp contextual în care există Ceea Ce Voi Nu sunteți, pentru ca să trăiți experiența lui Ceea Ce Voi sunteți. Aceasta este Legea Universală și nu o puteți evita. *Trăiți* într-un astfel de câmp chiar acum. Nu trebuie să creați altul nou. Câmpul contextual în care trăiți acum se numește *universul*.

Nu e nevoie să creați un câmp contextual mai mic în curtea voastră.

Aceasta înseamnă că puteți schimba viața pe planeta voastră chiar acum și puteți *elimina tot ceea ce nu sunteți*, fără a pune în vreun fel în primejdie capacitatea voastră

de a ști și trăi experiența lui Ceea Ce sunteți.

Uau! Aceasta este cea mai mare revelație din carte. Ce mod de a o încheia! Prin urmare, *nu trebuie* să continuăm să dăm naștere *opusului* pentru a crea și trăi experiența celei mai grandioase versiuni a celei mai mărețe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine sunt?

E adevărat. Asta vă tot spun chiar de la bun început.

Dar nu ai explicat-o în felul acesta!

Nu ai fi înțeleș-o până acum.

Nu trebuie să crezi opusul lui Cine Ești și Ce Alegi pentru a trăi experiența lui. Trebuie doar să observi că el a fost deja creat – în altă parte. Trebuie doar să observi că el există. Aceasta e „cunoașterea dată de fructul din Pomul Binelui și a Răului” care, după cum ți-am explicat-o, nu a fost un blestem, nu a fost păcatul originar, ci a fost ceea ce Matthew Fox a numit *Binecuvântarea Originară*.

Și, pentru a-ți anunți că el există, pentru a-ți aminti că *tu* ai mai trăit o dată ca experiență – în formă fizică – tot ceea ce există... tot ceea ce ai de făcut este să privești în sus.

Vrei să spui „să privesc în interiorul meu”.

Nu, vreau să spun *exact ceea ce am spus*. PRIVEȘTE ÎN SUS. Uită-te către stele. Privește către ceruri. OBSERVĂ

CÂMPUL CONTEXTUAL.

Ți-am mai spus și înainte că tot ce trebuie să faceți ca să deveniți entități foarte evolute este să vă măriți *capacitățile voastre de observație*. Vedeți „cum stau lucrurile” și apoi faceți „ceea ce este eficient”.

Prin urmare, uitându-mă altundeva în univers, eu pot să văd cum stau lucrurile în alte locuri și pot folosi acele elemente contrastante pentru a forma o înțelegere a lui Cine sunt, chiar aici, chiar acum.

Da. Aceasta se numește „a-ți reaminti”.

Nu chiar. Se numește „a observa”.

Ce crezi tu că observi?

Viața de pe alte planete. Din alte sisteme solare, din alte galaxii. Presupun că asta am putea observa dacă am avea suficientă tehnologie, îmi închipui că asta au EFE - capacitatea de a observa chiar acum, dată fiind tehnologia lor avansată. Tu însuți spuneai că ele *ne* observă chiar aici, pe Pământ. Prin urmare, asta este ceea ce se presupune că am observa noi.

Și, practic, ce crezi tu că ați observa voi?

Nu înțeleg întrebarea?

Atunci am să-ți dau Eu răspunsul.

Voi vă observați propriul vostru trecut.

Ce???

Când priviți în sus vedeți stelele. Așa cum au fost ele cu sute, cu mii cu milioane de ani-lumină în urmă. Ceea ce vedeți *nu se află de fapt acolo*. Voi vedeți ceea ce *a fost* acolo. Voi vedeți trecutul. Și acesta este un trecut în care *voi ați fost participanți*.

Mai spui o dată???

Voi *ați fost acolo și ați trăit experiența* acelor lucruri, ați *făcut* acele lucruri.

Am fost eu acolo?

Nu ți-am spus că ai trăit multe vieți?

Da, dar... dacă ar fi să călătoresc spre unul dintre acele locuri situate la o depărtare de atât de mulți ani-lumină? Dar dacă aş avea eu cu adevărat capacitatea de a merge acolo? De a fi acolo „chiar acum”, chiar în momentul în care eu nu sunt în stare „să văd” Pământul, din cauza a sute de ani-lumină? Ce aş vedea atunci? Doi „eu”? Vrei să spui că atunci m-aş vedea pe mine însumi, existând *în două locuri în același timp?*

Bineînțeles! Și ai descoperi ceea ce ți-am spus încontinuu, că timpul nu există și că tu nu vezi câtuși de

puțin trecutul! Că *totul se întâmplă ACUM*.

„Chiar acum” tu trăiești, de asemenea, vieți în – ceea ce în termenii timpului pământean ar fi – viitorul tău. Distanța dintre multele tale „Sine” este cea care-ți permite ca „tu” să trăiești experiența identităților tale discrete și a „momentelor în timp”.

Astfel, „trecutul” pe care tu ți-l amintești și viitorul pe care l-ai vedea este „acum” care, pur și simplu. ESTE.

Stai așa! E incredibil!

Da, și este adevărat și la un alt nivel. Este așa cum ți-am mai spus și înainte: *suntem numai Unul*. Deci, când te uiți în sus spre stele, ceea ce vezi tu este ceea ce s-ar numi TRECUTUL NOSTRU.

Nu prea pot să țin pasul!

Țin-te tare! Mai e un lucru pe care trebuie să ți-l spun. *Întotdeauna* vezi ceea ce în termenii voștri ai defini ca fiind „trecut”, chiar și atunci când te uiți la ceea ce se află chiar în fața ta.

Așa fac?

E imposibil să vezi Prezentul. Prezentul „se întâmplă”, apoi se transformă într-o izbucnire de lumină formată din energia care se dispersează, iar acea lumină ajunge la receptorii tăi, la ochii tăi, iar *pentru aceasta are nevoie de*

timp.

În toată această perioadă în care lumina ajunge la tine, viața *continuă, merge mai departe*. Următorul eveniment *se întâmplă* în timp ce lumina de la *ultimul eveniment ajunge la tine*.

Izbucnirea de energie ajunge la ochii tăi, receptorii trimit semnal către creier, care interpretează datele și îți spune ce vezi. Dar în fața ta nu asta se află acum. Acolo este ceea ce *tu crezi* că vezi. Adică, tu te gândești la ceea ce ai văzut, îți spui ție însuși ce este acesta și decizi cum ai de gând să-l numești – în timp ce, ceea ce se întâmplă „acum” precede acest proces și îl așteaptă.

Ca să spun mai simplu. *Eu sunt întotdeauna cu un pas înaintea voastră.*

Dumnezeule, e de necrezut!

Ascultă. Cu cât plasezi o *distanță* mai mare între Sinele tău și localizarea fizică a oricărui eveniment, *cu atât acel eveniment se retrage mai înspre „trecut”*. Plasează-te cu câțiva ani-lumină înapoi, iar ceea ce vezi s-a întâmplat într-adevăr cu foarte, foarte mult timp în urmă.

Dar acel lucru *nu s-a întâmplat* „cu mult timp în urmă”. E vorba doar de o *distanță* fizică ce a creat iluzia „timpului” și ți-a dat posibilitatea ca tu să trăiești

experiența Sinelui tău ca fiind „aici, acum”, în toată perioada în care tu erai „acolo, atunci”!

Într-o zi vei vedea că ceea ce numești timp și spațiu sunt *unul și același lucru*.

Atunci vei vedea că *totul se întâmplă chiar aici, chiar acum*.

Este... este... o nebunie. Vreau să spun că nu știu ce să înțeleg din toate astea.

Când vei înțelege ceea ce ți-am spus, vei înțelege că *nimic din ceea ce vezi nu este real*. Tu vezi *imaginea* a ceea ce a fost odată un eveniment, dar până și acea imagine, acea izbucnire de energie, este ceva ce tu interpretezi. Interpretarea ta personală a acelei imagini se numește imaginație.

Iar tu îți folosești acum imaginația pentru a crea orice. Deoarece – și aici se află cel mai mare secret dintre toate – imaginația ta *acționează în dublu sens*.

Poftim?

Nu numai că *interpretezi* energia ci o și *creezi*. Imaginația este o funcție a minții care este o treime din ființa ta tripartită. În mintea ta îți imaginezi ceva, iar aceasta începe să ia formă fizică. Cu cât îți imaginezi mai mult (și cu cât își imaginează o parte mai mare DIN tine),

cu atât mai fizică devine acea formă, până ce energia crescândă pe care i-ai dat-o, literalmente *țâșnește, devenind lumină*, lansând o imagine a ei însăși în ceea ce voi numiți realitatea voastră.

Atunci voi „vedeți” imaginea și, încă o dată, *decideți ce este*. Astfel, ciclul continuă – Acesta este ceea ce Eu am numit Procesul.

Aceasta este ceea ce VOI SUNTEȚI. Voi SUNTEȚI acest Proces.

Aceasta este ceea ce ESTE Dumnezeu. Dumnezeu ESTE acest Proces.

Acesta este înțelesul a ceea ce am vrut să spun când am spus că tu ești *atât Creatorul cât și Cel Creat*.

Acum ți le-am adunat pe toate la un loc. Încheiem acest dialog și ți-am explicat mecanismele universului, secretul întregii vieți.

Sunt... copleșit. Sunt... absolut consternat. Doresc să găsesc un mod de a pune toate acestea în practică în viața mea de zi cu zi.

Dar tu *le pui în practică* în viața ta de zi cu zi. *Nici nu poți altfel*. Aceasta este ceea ce *se întâmplă*. Singura problemă ar fi dacă tu o faci *în mod conștient sau inconștient*, dacă tu ești efectul Procesului sau ești cauza

lui. În tot ceea ce se întâmplă, fii tu *cauza*.

Copiii înțeleg perfect acest lucru. Întreabă un copil „De ce ai făcut asta?” și copilul îți va răspunde „Din cauză că”⁷⁰.

Acesta este unicul motiv ca să faci ceva.

Este uluitor. Este o precipitare uluitoare pentru un sfârșit uluitor al acestui dialog uluitor.

Singurul mod semnificativ în care poți aplica în mod conștient Noua ta înțelegere este prin a fi *cauza* experienței tale și nu efectul ei. Și să știi că pentru a cunoaște și trăi experiența lui Cine Ești Tu cu Adevărat și Cine Alegi Tu să fii, *nu trebuie să creezi opusul lui Cine Ești în cadrul spațiului tău personal sau a experienței tale personale*.

Înarmat cu această cunoaștere, tu poți să-ți schimbi viața și poți să-ți schimbi lumea.

Acesta este adevărul pe care am venit să-l împărtășesc cu voi toți.

Stai un pic! Uau! M-am prins! M-am prins!

Bine. Să știi că există trei înțelepciuni fundamentale care parcurg întregul dialog. Acestea sunt:

Noi suntem Cu Toți Una. Este suficient pentru toți. Nu

⁷⁰ **Joc de cuvinte: because = pentru că, din cauză că; be cause = fii cauza.**

Trebuie să facem Nimic.

Dacă voi ați decide că „suntem cu toții una”, ați înceta de a vă mai comporta unul cu altul așa cum o faceți acum.

Dacă voi ați decide că „este suficient”, ați împărți totul cu toată lumea.

Dacă voi ați decide că „nu trebuie să facem nimic”, ați înceta de a mai încerca să folosiți „starea de a face” pentru a vă rezolva problemele și, în schimb, ați intra *în* și ați ieși *dintr-o* stare de a fi – care ar face ca experiențele legate de acele „probleme” să dispară și, în felul acesta, să se evapore înseși condițiile.

Acesta este probabil cel mai important adevăr dintre toate pe care trebuie voi să-l înțelegeți la acest stadiu din evoluția voastră și este un punct bun cu care să încheiem acest dialog. Amintește-ți întotdeauna următorul lucru și fă din el mantra ta:

Nu trebuie să am nimic, nu trebuie să fac nimic și nu trebuie să fiu nimic, decât exact ceea ce sunt chiar acum.

Aceasta nu înseamnă că vei elimina din viața ta „a avea” și „a face”. Înseamnă că ceea ce trăiești tu însuși ca experiență din a avea ori a face, va țâșni *din interiorul* ființei tale – și nu te va duce *spre ea*.

Când tu vii *din* „fericire”, faci anumite lucruri deoarece

ești fericit – în opoziție cu vechea paradigmă în care făceai ceva, sperând ca acel lucru *să te facă* fericit.

Când tu vii *din „înțelepciune”*, faci anumite lucruri deoarece *ești* înțelept nu pentru că încerci *să ajungi la* înțelepciune.

Când tu vii *din „dragoste”*, faci anumite lucruri deoarece tu *ești* dragoste, nu pentru că vrei *să ai* dragoste.

Totul se schimbă: totul se răstoarnă când vii *din „starea de a fi”*, mai degrabă decât când te străduiești „să fii”. Nu poți „să-ți faci” drumul înspre „starea de a fi”. Prin a face, nu poți „să ajungi să fii” – fie că încerci „să fii” fericit, înțelept sau dragoste – sau să fii Dumnezeu. Și totuși, e adevărat că *vei face* lucruri minunate, o dată ce ajungi „să fii”.

Iată Dicotomia Divină. Calea de „a ajunge să fii” este „a fi”. *Fii* ce alegi să *ajungi* să fii! E chiar așa de simplu. *Nu trebuie să faci nimic*. Vrei să fii fericit? *Fii fericit*. Vrei să fii înțelept? *Fii înțelept*. Vrei să fii dragoste? *Fii dragoste*.

Oricum, aceasta este Cine Ești. În orice situație. *Tu ești Iubitul Meu*.

Oh! Mi-ai tăiat respirația! Ai un mod atât de minunat de a spune lucrurile.

Adevărul este cel care creează elocvența. Adevărul are

o eleganță care face inima să salte spre a se trezi din nou.

Aceasta au făcut *Conversațiile cu Dumnezeu*. Ele au atins inima neamului omenesc și au trezit-o din nou.

Acum, ele te conduc spre o întrebare delicată. Este o întrebare pe care trebuie să și-o pună întreaga omenire. Puteți voi și vreți voi să creați o nouă civilizație? Puteți voi și vreți voi să concepeți un nou Prim Mit al Civilizației pe care să se bazeze toate celelalte mituri?

Este rasa umană bună sau rea în mod intrinsec?

Aceasta este răscrucea la care ați ajuns. Viitorul rasei umane depinde de drumul pe care-l apucați.

Dacă voi și societatea voastră credeți că sunteți buni în mod intrinsec, veți lua decizii și veți face legi care construiesc și apără viața. Dacă voi și societatea voastră credeți că sunteți răi în mod intrinsec, veți lua decizii și veți face legi care distrug și neagă viața.

Legile care apără viața sunt acele legi care vă permit să fiți, să faceți și să aveți ceea ce doriți. Legile care neagă viața sunt acele legi care vă împiedică să fiți și să faceți și să aveți ceea ce doriți.

Cei care cred în Păcatul Originar și care gândesc că natura omului este *rea* în mod intrinsec, pretind că Dumnezeu a creat legi care *vă împiedică* să faceți ceea ce

doriți – și promovează legi omenești (într-un număr infinit) care se străduiesc să facă același lucru.

Cei care cred în Binecuvântarea Originară și că natura umană *este bună* în mod intrinsec proclamă faptul că Dumnezeu a creat legile naturale care *vă permit* să faceți ce doriți – și promovează legi omenești care se străduiesc să facă același lucru.

Care este punctul tău de vedere în ceea ce privește rasa umană? Care este punctul tău de vedere în ceea ce privește Sinele tău? Dacă ești lăsat de capul tău, te vezi ca fiind demn de încredere? Întru totul? Dar ce zici de ceilalți? Pe ei cum îi vezi? Ce părere ai tu inițial în ceea ce-i privește, până când, într-un fel sau altul, se arată așa cum sunt?

Răspunde-mi. Oare părerile voastre duc societatea voastră înspre *distrugere* sau înspre *progres*!

Mă văd pe mine însumi ca fiind demn de încredere. Niciodată până acum nu am gândit așa, dar acum o fac. Am devenit demn de încredere, deoarece mi-am schimbat părerea în legătură cu ce fel de persoană sunt eu. Îmi este clar, acum, ce vrea Dumnezeu și ce nu vrea. Îmi este clar tot ceea ce ține de Tine.

Aceste *Conversații cu Dumnezeu* au jucat un rol imens în această schimbare, în a face ca modificarea să fie posibilă. Iar acum, văd în societate ceea ce văd în mine însumi - nu ceva care se distruge, ci ceva care merge spre reușită. Văd o civilizație umană care se trezește, în sfârșit, înspre moștenirea ei divină, conștientă de scopul ei divin și conștientă în mod crescând de Sinele ei divin.

Dacă asta este ceea ce vezi, asta vei crea. Odată ai fost pierdut, dar te-ai aflat. Ai fost orb, dar acum vezi. Iar aceasta este o extraordinară stare de grație.

Uneori v-ați depărtat de Mine în inimile voastre, dar acum Noi suntem iarăși întregul și putem fi pentru totdeauna. Pentru că, ceea ce voi ați unit nimeni altcineva în afară de voi nu poate desface.

Amintește-ți: Sunteți întotdeauna o parte, pentru că nu sunteți niciodată de-o parte. Sunteți întotdeauna o parte DIN Dumnezeu, deoarece nu sunteți niciodată departe DE Dumnezeu.

Acesta este adevărul ființei voastre. Noi suntem întregul. Prin urmare, acum cunoașteți întregul adevăr.

Acest adevăr a fost hrană pentru sufletul înfometat. Luați și mâncați din el. Lumea este însetată de această

bucurie. Luați și beți din ea. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea⁷¹.

Pentru că adevărul este trupul, și bucuria este sângele lui Dumnezeu, care este dragoste. Adevăr. Bucurie. Dragoste.

Acestea trei sunt surori. Una duce la cealaltă și nu contează în ce ordine apar. Toate trei duc la Mine. Toate *sunt* Eu.

Și astfel, Eu închei acest dialog așa cum a început. Ca și în cazul vieții însăși, el se închide în cerc, de unde a plecat. Vi s-a dat adevăr. Vi s-a dat bucurie. Vi s-a dat dragoste. Vi s-au dat răspunsurile la cele mai adânci mistere ale vieții. A mai rămas o singură întrebare. Este întrebarea cu care am început.

Întrebarea nu este, cu cine vorbesc. Întrebarea este: Cine Mă ascultă?

Mulțumesc. Mulțumesc că ai vorbit *cu noi toți*. Te-am auzit și vom asculta. Te iubesc. Iar acum, când acest dialog se încheie, *mă simt* plin de adevăr, bucurie și dragoste. Sunt plin de Tine. Îmi simt Uniunea cu Dumnezeu.

Acel loc al Uniunii se numește rai. Ești acolo acum

⁷¹ Compară Matei, XXVI,26,27: Luca, XXII, 19. Noul Testament

Niciodată nu se întâmplă *să nu fii* acolo, pentru că niciodată nu se întâmplă *să nu fii* Una cu Mine.

Asta aş vrea să ştiţi voi. Asta aş vrea să preluaţi, în cele din urmă, din această conversaţie.

Şi iată mesajul Meu, mesajul pe care aş dori să-l las omenirii:

Copiii Mei, care sunteţi în Ceruri, sfinţească-se numele vostru. Împărăţia voastră a venit şi voia voastră se face, precum în Cer, aşa şi pe Pământ.

Astăzi vi se dă pâinea voastră cea de toate zilele şi sunt iertate greşelile voastre, exact în măsura în care voi le-aţi iertat greşiţilor voştri.

Nu vă duceţi pe voi înşivă în ispită, ci vă izbăviţi Sinele de relele pe care voi înşivă le-aţi creat.

Pentru că a voastră *este* Împărăţia şi Puterea şi Slava, în veci⁷².

Amin.

Şi Amin.

Duceţi-vă acum şi schimbaţi lumea. Duceţi-vă şi fiţi Sinele vostru cel mai înalt. Acum înţelegeţi tot ceea ce aveţi nevoie să înţelegeţi. Acum ştiţi tot ceea ce aveţi nevoie să ştiţi. Acum sunteţi tot ceea ce aveţi nevoie să fiţi.

⁷² **Compară Matei, VI, 9-13.**

Nu ați fost niciodată mai puțin decât atât. Pur și simplu, nu ați știut toate acestea. Nu vi le-ați amintit.

Acum vi le amintiți. Străduiți-vă întotdeauna să duceți cu voi aceste amintiri. Străduiți-vă să le împărtășiți cu toți cei a căror viață le atingeți. Pentru că destinul vostru este mai grandios decât v-ați fi putut imagina vreodată.

Ați venit în acest loc ca să-l vindecați. Ați venit în acest spațiu ca să-l vindecați.

Nu există alt motiv pentru care sunteți aici.

Și să știți că: Vă iubesc. Dragostea Mea vă aparține întotdeauna, atât acum cât și în vecii vecilor. Eu sunt cu voi întotdeauna. *În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.*

La revedere Dumnezeu meu. Mulțumesc pentru acest dialog. Mulțumesc, mulțumesc, *mulțumesc.*

Și Eu îți mulțumesc, creația Mea minunată. Mulțumesc. Tu i-ai dat din nou lui Dumnezeu o voce – și un loc în inima ta. Și asta este tot ceea ce am dorit vreodată cu adevărat, fiecare dintre Noi.

Suntem iarăși împreună și asta-i foarte bine.

Încheiere

După cum vă puteți imagina, aceasta a fost o experiență extraordinară pentru mine. Realizarea acestei trilogii a luat 6 ani – dintre care 4 au fost consumați de către ultimul volum Am făcut tot ce am putut ca să mă dau la o parte și să las Procesul să facă minuni. Cred că am reușit în mare măsură, deși sunt gata să recunosc că nu am fost un filtru perfect. Fără îndoială că o parte din ceea ce a venit prin mine este distorsionat. Prin urmare, ar fi o greșeală să luați această scriere despre probleme spirituale – sau pe oricare alta – și să o transformați în adevăr literal. Vreau să descurajez pe oricine care ar avea ideea să facă acest lucru. Nu amplificați în mod exagerat nimic din ceea ce este scris aici. Dar, pe de altă parte, *nici nu minimalizați nimic*.

Aici avem un mesaj important. Este un mesaj care ar putea schimba lumea. Multe vieți au fost deja modificate de materialul aflat în *CCD*. Acum cărțile sunt traduse în 24 de limbi și se află, lună de lună, pe lista internațională a cărților celor mai bine vândute; și-a găsit drumul spre mâinile a milioane de oameni de pe întregul glob. S-au format în mod spontan grupuri de studiu *CCD* în peste 150

de orașe, iar numărul lor crește în fiecare lună⁷³. La data când scriu această încheiere, primim între 400 și 600 de scrisori pe săptămână de la oameni care au fost atât de profund atinși de viziunea, înțelepciunea și adevărul din aceste scrieri, încât au simțit nevoia să ia contact personal cu mine.

Pentru a ne descurca în această sarcină copleșitoare de a le răspunde, Nancy și cu mine am format o fundație non-profit care publică un buletin lunar ce conține răspunsuri la întrebările cititorilor și noutăți despre conferințe, meditații și alte materiale legate de învățăturile din *CCD*. Dacă ați dori să „fiți conectați” la energia acestui mesaj și să ajutați la răspândirea lui, o metodă minunată este să vă abonați la acest buletin. O parte din fiecare taxă de abonament este alocată fondului de burse care le oferă celor care nu au alte mijloace o șansă de a urma programele noastre sau de a primi gratuit buletinul nostru. Trimiteți suma de \$35 pe an (\$ 45 pentru subscripții internaționale) la:

Newsletter Subscription e/recreation

The Foundation for Personal Growth and Spiritual Understanding

1257 Siskiyou Blv., #1150

⁷³ În 1998.

Ashland, Oregon 97520 Tel. 541 - 482 - 8806 e-mail: recreating@aol. com

Sunt mai multe lucruri pe care le puteți face dacă doriți cu adevărat să vă implicați în activarea mesajului transmis aici. Mai întâi, puteți începe prin a citi alte materiale importante legate de subiectul discutat în această trilogie. În urma unei sugestii care mi s-a dat în dialogul de față, am cercetat și am descoperit o listă de lecturi, scurtă dar plină de forță, pe care v-o recomand acum cu entuziasm. Am denumit-o Cele Opt Cărți care Pot Schimba Lumea.

Nu doar vi le recomand, ci vă cer personal să le citiți. De ce? Deoarece eu cred că oamenii de pe Pământ trec înspre niște vremuri ieșite din comun. În următorii câțiva ani, vor fi luate decizii care vor stabili drumul și direcția noastră pentru decadele care urmează. Deciziile pe care trebuie să le ia acum comunitatea umană sunt enorme. Iar alegerile de mâine vor fi și mai importante, întrucât opțiunile noastre devin din ce în ce mai limitate.

Cu toții vom juca un rol în luarea acestor decizii. Nu vor fi lăsate în seama altcuiva. Noi *suntem* acest altcineva. Deciziile despre care vorbesc nu pot fi luate și nici nu vor fi luate de către nicio structură de putere politică, de nicio elită care are influență și nici de corporații gigantice.

Deciziile vor fi luate în inimile și în casele persoanelor și familiilor din lumea întreagă.

Ce să-i învățăm pe copiii noștri? Unde să ne cheltuim banii? Care dintre visele, aspirațiile, nevoile și dorințele noastre trebuie să fie scopurile noastre cele mai înalte, prioritățile noastre de vârf? Cum să ne comportăm cu mediul înconjurător? Care este cel mai bun mod de a rămâne sănătoși și cum să ne îmbunătățim regimul alimentar? Ce să le cerem liderilor noștri – și ce să le pretindem? Cum să gândim când viața merge bine? Care sunt etaloanele noastre pentru succes? Cum să învățăm să iubim?

Impactul tuturor acestor alegeri personale cumulate va crea ceea ce savantul și autorul Rupert Sheldrake numește „câmp morfic”⁷⁴ – o „vibrație”, care dă tonul vieții pe scară mondială.

Deci, este important – de fapt, crucial – ca rolul fiecărui

⁷⁴ **Câmpul aflat în jurul oricărui sistem de orice grad de complexitate ar fi el – de la atomi, molecule, celule, organisme, societăți, ecosisteme, sisteme planetare până la galaxii – și care îi organizează structura și activitatea. El include câmpuri morfo-genetice, de comportament, sociale, culturale și mentale și stă la baza întregului pe care-l vedem în natură și care înseamnă mai mult decât suma părților. În el se află o memorie creată prin procesul de rezonanță morfică, prin care orice sistem are o memorie colectivă. Rupert Sheldrake trăiește în Anglia și a studiat Științele naturii și Filozofia.**

individ să fie unul *conștient*. Alegerile noastre nu pot fi făcute în gol. Dacă nu aș fi convins că citirea acestor cărți va aduce beneficii profunde tuturor, oricât de bine informați cred mulți dintre noi că suntem (și, cinstit vorbind, tocmai pentru că unii nu suntem deloc), nu m-aș obosi să subliniez acest lucru.

Știu că există multe titluri minunate și bineînțeles că această listă ar putea fi mult mai lungă. Am ales personal aceste cărți, unele scrise de oameni pe care am ajuns să-i cunosc, altele de oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată, dar fiecare este foarte puternică, profundă și importantă. Sper că veți citi Cele Opt Cărți care Pot Schimba Lumea:

1. *The Healing of America*⁷⁵, de Marianne Williamson. O carte înflăcărată, cu introspecții provocatoare și soluții curajoase, care oferă hrană adecvată oricui care se gândește în mod serios la unde suntem și unde vrem să mergem ca indivizi, națiune și specie. Cea mai recentă lucrare a unei femei de un curaj și de o dedicare socială ieșite din comun, această carte lansează un strigăt către cei care se străduiesc să creeze o lume nouă.

2. *The Last Hours of Ancient Sunlight*. De Thom Hartmann,

⁷⁵ ***Vindecarea Americii.***

o carte care vă va șoca și vă va trezi... și s-ar putea chiar să vă înfurie. Ceea ce este sigur, e că nu vă va lăsa neatinși. Nu veți mai putea trăi în același fel viața personală și viața pe această planetă – iar acest lucru va fi bun, atât pentru voi *cât și* pentru planetă. Este o carte care „vă scutură și vă trezește”. E ușor de citit, e imperativă și puternică.

3. Conscious Evolution – Awakening the Power of Our Social Potential de Barbara Marx Hubbard⁷⁶. Un document de o viziune și anvergură care-ți taie respirația – elocvent, irezistibil și înțelept în descrierea locului în care am fost și a celui spre care ne îndreptăm ca homo sapiens – el ne duce spre un nou nivel de conștientizare a posibilităților noastre. O chemare inspirată înspre sinele nostru cel mai înalt, acum, când intrăm în momentul de co-creare a noului mileniu.

4. Rewrking Succes. De Robert Theobald care a fost numit unul dintre primii zece cei mai importanți și mai influenți viitorologi ai timpului nostru. O carte mică, cu un mesaj uriaș: dacă nu reevaluăm ceea ce numim „câștig” în cadrul acestei civilizații, civilizația însăși nu va mai exista mult timp. Vechile noastre părerii în legătură cu ce e „bun”

⁷⁶ ***Evoluție conștientă - trezirea puterii potențialului nostru social.***

pentru noi, ne omoară.

5. *The Celestine Vision*, de James Redfield⁷⁷. Cartea oferă o hartă a drumului către un nou și posibil viitor, o cărare spre o zi de mâine minunată pe care nu trebuie decât să vrem să pornim. Adevărurile cele mai simple și mai profunde sunt oferite ochilor noștri pentru a le folosi ca unelte în crearea vieți pe care am visat-o atât de mult timp. Brusc, visul poate fi atins.

6. *The Politics of Meaning*, de Michael Lemer⁷⁸. O carte nesofisticată și totuși minunat de înălțătoare, care este o pledoarie elocventă în favoarea unei atitudini sănătoase, pline de compasiune și de dragoste simplă, omenească în politică, economie și în lumea corporațiilor. Ea conține idei izbitoare și viziuni minunate ale modului în care lumea ar putea funcționa, dacă noi am organiza o structură de putere căreia să-i pese cu adevărat – cu sugestii referitoare la o posibilă punere în practică.

7. *The Future of Love*, de Dapline Rose Kingma⁷⁹. O

⁷⁷ **Profețiile de la Celestine.**

⁷⁸ **Politica înțelesului lucrurilor.** Michael Lemer este rabin, doctor în filozofie și psihologie, considerat a fi unul dintre cei mai importanți gânditori ai Americii.

explorare uluitoare a unui nou mod de a ne iubi unul pe altul – un mod care recunoaște puterea sufletului în cadrul relațiilor intime. Această carte, cu profundă introspecție și cutezător de proaspătă, face un pas extraordinar, îndepărtându-se de tradiție și intrând în posibilitatea de a spune da dorinței adevărate și absolut grandioase a ființei noastre: aceea de a iubi pe deplin.

8. *Diet for a New America*, de John Robbins. O tratare cu un impact uriaș a unui subiect simplu: hrana. E o revelație. Otrăvurile pe care le mâncăm și calitatea proastă a alimentelor noastre sunt explorate într-un mod care vor schimba pentru totdeauna felul în care priviți ceea ce introduceți în trupul vostru. Această carte reprezintă o provocare făcută afirmației că e bine să mănânci carnea animalelor moarte și prezintă dovezi uluitoare asupra avantajelor economice și de sănătate care pot fi obținute dacă nu mai mâncăm carne.

Toate aceste cărți oferă un plan pentru mâine. Asemănările dintre afirmațiile făcute în ele sunt adesea uluitoare. E greu de crezut că acești scriitori

⁷⁹ **Viitorul dragostei D. R. Kingma este poetă, scriitoare și psihologă.**

nu s-au așezat unul lângă altul ca să cadă de acord asupra a ceea ce intenționează să spună și asupra modului în care au de gând să o facă. Bineînțeles că acest lucru nu s-a întâmplat, prin urmare este absolut tulburător nivelul de sincronism la care ei au ajuns.

Viziunea acestor 8 autori este atât de clară, atât de provocatoare și oferă o imagine a unei societăți civilizate atât de extraordinar de bună față de realitatea noastră prezentă de zi cu zi, încât inimile voastre vor cânta de entuziasm și veți vrea imediat să știți ce puteți face să ajutați ca să împingeți lucrurile într-acolo. Din fericire pentru noi toți, Marianne, Thom, Barbara, Robert, James, Michael, Daphne și John au oferit sugestii specifice și solide în legătură cu drumul pe care să-l apucăm de acum încolo. Toate cărțile, absolut toate, sunt pline de idei asupra a ceea ce *puteți face acum* pentru a îndrepta lucrurile și pentru a crea o schimbare a omenirii pe termen lung.

Aș dori, de asemenea, să vă atrag atenția asupra a trei organizații care, chiar în acest moment, sunt angajate în mod activ și puternic în activitatea pe care ne-o solicită trilogia *Conversații cu Dumnezeu*, cât și asupra unei

campanii cetățenești radicale care se străduiește să ridice omenirea. S-ar putea să doriți să explorați mai detaliat activitatea acestor grupuri, să vedeți dacă sunteți de acord cu filosofia lor și dacă ele au creat deja un mecanism prin care pot fi realizate propriile voastre viziuni și alegeri.

În domeniul spiritualității: *The Emissaries*.

Aceasta este o asociație de oameni din multe țări, a căror interes principal este de a coordona cu acuratețe modul în care viața funcționează în toate aspectele experienței zilnice și de a se strădui să scoată la lumină prezența lui Dumnezeu în viața practică. Grupul crede că, atunci când acest lucru se face în mod consecvent și împreună cu alții, rezultă în mod colectiv o revelație asupra prezenței divinității care are rezonanță în omenire, chemând la trezire și la întoarcere spre identitatea adevărată.

Termenul descriptiv „Emisari ai luminii divine” se referă la oricine care exprimă cu consecvență un spirit stabil, adevărat și iubitor. În aceasta există implicit și acceptarea responsabilității de a privi în față și de a renunța la atitudinile și afirmațiile care limitează lansarea potențialului spiritual interior.

Bineînțeles că există mii de oameni care nu au auzit

niciodată de acești Emisari, a căror prezență este cu adevărat radiantă și înălțătoare. Ei sunt emisarii luminii divine, iar viețile lor sunt pline de autoritate și putere. Prin asociații și activități deliberate, cum ar fi cursuri prin corespondență, seminarii și grupuri, cât și prin întâlniri regulate săptămânale, Emisarii oferă un context permanent pentru a împărtăși activitatea spirituală și creativă. Ei pot fi contactați la:

The Emissaries 5569 North County Road, # 29 Loveland,
Colorado 80538

Tel: 970 – 679 – 4200 e-mail: sunrise@emnet.Org

În domeniul politicii: *The Naturallaw Party.*

Fondat în 1992 pentru a umple un gol în structura politică a SUA, Partidul Lew Naturale are filiale în multe țări din lume. Partidul crede că, pentru a continua progresul uman și pentru a înflori ca o comunitate planetară, trebuie să susținem alianța cu „legea naturală”, care este descrisă ca „legile naturii – principii organizate care guvernează viața în întregul univers fizic”.

Candidatul pentru președinție din partea Partidului Lew Naturale în SUA la ultimele alegeri, fizicianul John Haghelin, spune: „Din păcate este adevărat că multe dintre instituțiile noastre, dintre tehnologiile moderne și

tiparele comportamentale violează în mod crescând legile naturii. Medicamentele noastre cu efectele lor secundare periculoase, pesticidele chimice, îngrășămintele și recoltele obținute prin inginerie genetică, și chiar și câteva dintre instituțiile noastre financiare sunt la baza viitoarelor epidemii, războaie între clase și dezastre în mediul înconjurător”. Bineînțeles, *Conversații cu Dumnezeu* exprimă, iarăși și iarăși, aceleași idei.

Partidul Lew Naturale oferă o platformă politică ce atinge aceste puncte. El poate fi contactat în SUA astfel:

The Natural Law Party 1946 Mansion Drive

P.O. Box 1900 Fairfield, IA 52556 Tel: 515 - 472 - 2040

Online: [www. natural-law. Org](http://www.natural-law.Org)

În domeniul activități spiritual politice în SUA: *The American Renalssance Alliance*⁸⁰

Aceasta este o organizație în care sunt eu însumi partener și co-creator cu Marianne Williamson, autoare, conferențiară și vizionară care observă că „în măsura în care puterea spiritului se ridică în interiorul nostru, tot așa se înalță și dorința noastră de a ne pune în serviciul omenirii. Procesele democrației pot facilita astfel de servicii, dându-i fiecărui cetățean oportunitatea de a-și

⁸⁰ **Alianța pentru Renaștere Americană.**

exprima valorile spirituale în domeniul politic”.

Dragostea, mila, pacea și dreptatea se vor afla pe frontispiciul peisajului nostru politic global, atunci când suficienți oameni se vor decide să le așeze acolo. În SUA Alianța pentru Renaștere Americană oferă un context organizat pentru acțiune politică și dezbateri filosofică, adunând la un loc oameni care gândesc la fel în slujba bunului comun. Scopul nostru e de a mobiliza puterea spirituală aflată în miezul democrației Americane pentru a fi martorii convingători ai dragostei lui Dumnezeu care se află înăuntrul nostru.

Marianne și cu mine ne imaginăm cum, în orașele de pe toată suprafața Statelor Unite, se vor aduna doi sau mai mulți oameni care să se roage pentru pace și care să acționeze pentru dreptate. După cum scrie Marianne în broșura noastră: „Dedicată ideii că forța sufletului este mai puternică decât forța brută. Alianța proclamă în mod activ o viziune a unei Americi eliberate din ghearele lăcomiei, care să fie adânc înrădăcinată în pace și care să evolueze înspre o dragoste și mai mare. Noi credem, de asemenea, că acesta e destinul nostru ca specie a globului și vom sprijini organizații asemănătoare care se vor crea în lumea întreagă.

Alianța pentru Renaștere Americană nu este o organizație orientată spre probleme politice în mod tradițional. Noi simțim că *problemele nu sunt probleme*. Marea majoritate a problemelor Americii provin dintr-o sursă profundă: lipsa de angajare a oamenilor obișnuiți în procesul politic al țării lor. Același lucru este adevărat în lumea întreagă”.

Cred că mesajul din *Conversații cu Dumnezeu* conține nu numai o invitație explicită, ci o chemare la acțiune. Sper că el va fi auzit de oamenii de pretutindeni. În SUA unde locuiesc eu, Marianne Williamson și cu mine sperăm că Alianța noastră pentru Renașterea Americană va oferi un model care va putea fi multiplicat în lumea întreagă. Iarăși, după cum spune Marianne: „El este un model de organizație non-partizană, care afirmă valorile de importanță politică ale conservatorilor luminați ca și ale liberalilor luminați. Dorința noastră nu este de a limita, ci mai degrabă de a lansa puterea politică a fiecărei persoane, în concordanță cu conștiința lui sau a ei și în sprijinul credințelor lui sau ale ei. Pe scurt, noi căutăm să ajutăm oamenii să-și determine sufletele să fie mai tolerante și să găsească puncte comune cu lumea”.

Dacă sunteți interesați să aflați mai multe informații

despre activitatea pe care o facem, Marianne și cu mine, legată de politica holistică și principiile ei în acțiune, și dacă doriți să vă alăturați nouă, vă rugăm să ne contactați la:

The American Renaissance Alliance RO. Box 15712
Washington, D.C. 20003 Tel: 202 - 544 - 1219 Online la:
www.renaissancealliance.org

La sfârșit, nu se poate să nu fi observat referirile repetate în această a treia parte din trilogia *CCD* la „ceea ce este eficient”. A apărut de nenumărate ori în dialog ideea că entitățile foarte evolute sunt atente cu consecvență la „cum stau lucrurile” și la „ceea ce este eficient”.

În societatea noastră, se cumulează eforturi pentru a privi mai îndeaproape programele și acțiunile care se fac deja referitor la multe dintre problemele cărora trebuie să le facem față. Unul dintre aceste eforturi de care sunt eu însumi conștient este *Campania pentru Soluții Pozitive*, o inițiativă care ajută la construirea unei noi civilizații pe baza a ceea ce este deja eficient.

Scopul campaniei este de a scana, localiza, aduna, lega la un loc și de a comunica aceste descoperiri științifice, cât și de a încuraja răspândirea lor. Când aceste descoperiri

vor fi adaptate și adoptate pe scară mai largă, noi vom economisi miliarde de dolari și vom îmbunătăți calitatea vieții pentru milioane de oameni. Eu lucrez foarte îndeaproape la această campanie și, prin ea, sper să sprijin oamenii să facă tot ce se poate pentru ceea ce este eficient în comunitatea lor și pentru a crea proiecte care să contribuie la vindecarea și evoluția lumii noastre.

Directorul Campaniei pentru Soluții Pozitive este Cleanor Mulloney Lecain care lucrează împreună cu viitorologa Barbara Marx Hubbert, cu Nancy Carroll și Patricia Ellsberg. Campania este un proiect al fundației non-profit a Barbarei. Persoane individuale, grupuri, organizații și instituții sunt invitate să-și aducă, în pagina web, proiectele care sunt eficiente, oferind un mod de a împărtăși ceea ce știu și de a învăța din succesele celorlalți. Puteți vizita pagina web la <http://www.coereation.Org>

Puteți, de asemenea, să formați un grup mic în comunitatea, biserica, organizația voastră sau printre prietenii și să începeți procesul de sinergie și co-creare. Puneți-vă următoarele întrebări: 1. Ce mă pasionează să creez chiar acum? Care este „punctul maxim de interes” pentru mine? 2. Care-mi sunt nevoile? Unde mă blochez

când vreau să fac următorul pas? 3. Ce resurse vreau să împărtășesc de bunăvoie cu ceilalți? 4. Ce știu eu că e deja eficient în propria mea viață, în propria mea activitate și în lume? Apoi, plasează-ți pe pagina web proiectele, cât și altceva care știi că este eficient. Se pot căpăta și alte informații asupra acestei inițiative prin The Foundation for Conscious Evolution P.O. Box 6397 San Rafael. CA 94903 – 0397

Tel: 415 – 454 – 8191 e-mail: fce@peaceroom.Org

Sper că unele dintre aceste informații v-au fost de folos. Obiectivul meu a fost să vă ofer un punct de pornire, dacă alegeți să activați mesajul din *CCD*. Știu că nu veți fi cu toții de acord cu toți autorii și organizațiile pe care le-am menționat aici. Nu-i nicio problemă. Chiar dacă nu fac altceva decât să ne de-termine să ne oprim și să gândim, ne vor fi făcut un serviciu minunat.

Acum, la sfârșitul acestui dialog format din trei volume vreau să vă mulțumesc. Mulțumesc pentru că mi-ați acordat răbdarea de a permite fluxul liber de idei care a venit prin mine. Sunt sigur că nu sunteți cu toții de acord cu tot ceea ce este scris aici. Iarăși, nu e nicio problemă. De fapt, *e de preferat să fie așa*. Nu mă simt bine când ceva este înghițit în întregime. Iar mesajul mai extins din

Conversații cu Dumnezeu este că fiecare dintre noi putem să avem propriul nostru dialog cu zeitatea, să ne contactăm propria noastră înțelepciune interioară și să găsim propriul nostru adevăr interior. Aici se află libertatea. Aici se găsește oportunitatea. Aici se îndeplinește scopul suprem al vieții.

Acum avem o șansă, voi și cu mine, de a ne re-crea pe noi înșine din nou în următoarea versiune cea mai grandioasă a viziunii celei mai mărețe pe care am avut-o vreodată despre Cine suntem. Avem șansa să ne schimbăm viețile și să schimbăm cu adevărat lumea.

Mi s-a spus că George Bernard Shaw a fost primul care a zis că „Există cei care văd lumea așa cum e ea și se întreabă, *De ce?* Și există cei care văd lumea așa cum ar putea ea să fie și se întreabă. *De ce nu?*” Astăzi, pe când voi și cu mine încheiem această călătorie pe care am făcut o împreună prin trilogia *CCD*, vă invit să îmbrățișați cea mai măreață viziune despre voi înșivă și lume și să vă întrebați. *De ce nu?* Binecuvântați să fim cu toții!

Neale Donald Walsch